

ПАТРИК ЛИНЧ

ЗАСТРАХОВАТЕЛИ

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

В памет на Едуард Джеймс Хъмфрис

ТРИНАДЕСЕТИ ДЕКЕМВРИ

Снегът се вихреше на парцали над мрачния път. Първият сняг за тази зима, прекрасен и твърд като бял пясък.

Таксиметровият шофьор се закашля и вдигна догоре ципа на якето си.

— Пет градуса под нулата — каза той, сякаш някой го питаше. — Вятърът е северозападен. Идва откъм полюса.

Свил се от студ на задната седалка, Майкъл Елиот се уви в палтото си още по-плътно. Трябваше да си облече нещо по-топло. Прекара целия следобед вкъщи и здравата се изпоти в дневната. Искеше да приключи преди бащата на Маргарет да пристигне за уикенда и да започне да му дудне какво как трябвало да се свърши. Нямаше намерение да излиза. Но един час след вечеря телефонът иззвъня. Беше Харолд Тейт. Трябвало незабавно да се видят. Било неотложно. В неговата служба. Не обясни защо.

— Пет градуса под нулата — повтори шофьорът и усили радиатора.

Минаваше десет и половина и улиците на Ийст Сайд пустееха. Хлапетиите от „Браун“ си бяха заминали за ваканцията и за дивия им купон напомняше само окаченият над входа на „Ристън Куодрангъл“ гирлянд от пъстри лампички. Бодър глас обяви по радиото, че в района на Провидънс имало седемдесет и шест процента вероятност за бяла Коледа, като че ли всеки само за това се молеше. Докато пълзяха надолу по склона към Бенефит стрийт, Елиот за миг се замисли какво всъщност означава бялата Коледа: катастрофи, счупени ръце и крака, старци, починали от пневмония и измръзване, пропаднали в леда на езерото кънкьори и пожари. Някъде във фирмата трябваше да имат съответните разчети. Статистическият отдел имаше разчети за всичко и човекът, който го ръководеше, помнеше почти всички наизуст. Елиот знаеше само, че бялата Коледа означава снежна виелица от чекове, защото ги пишеше неговият отдел. И всеки чек беше живот.

Пресякоха реката в края на Колидж стрийт и продължиха по гранитните кейове на юг към междущатската магистрала. От ниските сгради по Френдшип се издигаха облаци пара и забулваха осветените с прожектори небостъргачи, които минаваха за финансов квартал. Шофьорът изглеждаше новак, постоянно се навеждаше напред и се взираше с присвити очи през прозореца, сякаш не познаваше пътя. На седалката до него лежеше разгърнатата карта на града. Елиот се зачуди дали ще успее да се ориентира. Сградата се намирала на единайсет километра в Уоруик, бе му казал Тейт, в края на някакъв модерен индустриален парк край окръжната болница на Кент. Надяваше се, че няма да се налага да спират и да разпитват за посоката. Искаше само да стигне там. И да разбере какво се е случило.

Преди двайсет и пет години двамата с Харолд бяха живели в една стая в колежа и когато Елиот се премести в Провидънс, известно време редовно си гостуваха. Но вече не. Дори почти не познаваше новата му жена Сюзи. Тейт я срещнал в службата, където работела като лаборантка. Очевидно обществото на ийстсайдските съпруги не я приемаше много добре. Слагала си прекалено ярко червило и носела много къси поли — или поне така бе чувал.

Може би Харолд имаше проблеми със Сюзи. Може би затова го беше повикал. Гласът му звучеше странно, дори трепереше. Като че ли бе на градус. Може би Сюзи го беше напуснала. Маргарет винаги казваше, че тази работа нямало да продължи много, че Сюзи просто го използвала. Момиче като нея не можело да се влюби в човек като Харолд. Тя била шумна и тъпа, а той — сдържан и затворен, биолог, за бога. Може би наистина бе така — семеен проблем. Може би просто искаше да си излее душата. Двамата вече не бяха близки приятели, но нима Харолд изобщо имаше такива? Може би в крайна сметка нямаше защо да се тревожи. Може би нямаше нищо общо с изследванията.

Когато приближиха изход десет, снегът започна да се превръща в лапавица. Ниско над летището висеше оранжев облак. Сигурно след няколко часа щяха да го затворят. В началото на рампата подминаха патрулна кола, червено-сините ѝ предупредителни светлини безшумно се въртяха. Малко по-нататък видяха понтиак, който се беше забил в мантинелата. Под светлината на фаровете му стоеше жена, обгърнала раменете си с ръце и вперила поглед в огънатата ламарина, сякаш не вярваше на очите си.

— Трябвало е да си сложи зимни гуми — поклати глава шофьорът. — Хората просто забравят за това, докато не се претрепят някъде. Сигур си мислят, че лошите неща се случват само с другите, нали тъй?

„Медан Инк.“ се помещаваше в необозначена двуетажна сграда от кафяви тухли с правоъгълни прозорци в голям пуст двор. Подобно на повечето пострройки в района, тя беше заобиколена с висока ограда от телена мрежа, но порталът зееше отворен и никой не го охраняваше.

Тейт го чакаше във фойето. Беше с бяла престилка. Елиот плати на шофьора и влезе.

Харолд положи всички усилия да си придаде весел вид и енергично му стисна ръката. Но когато видя изражението му, усмивката му угасна.

— Майк, извинявай за цялата тази...

— Мястото ми не е тук, Харолд — прекъсна го Елиот и хвърли поглед към униформения пазач на рецепцията.

— А, не се безпокой за това, за бога. — Тейт затвори вратата. — Кабинетът ми е насам.

Сградата беше модерно обзаведена с ярки тръбни мебели, по белите стени висяха увеличени снимки на микроорганизми. Елиот мълчаливо последва Тейт.

— Ужасна вечер — рече Харолд. — И казват, че това било само началото.

Тейт бе на четирийсет и шест, с една година по-млад от Елиот, но изглеждаше много по-възрастен. Късата му брада сивееше и макар че все още имаше сравнително гъста коса, по високото му чело бяха врязани дълбоки бръчки. Ако беше малко по-загорял, спокойно можеше да мине за моряк. Елиот изглеждаше по-фин, лицето му бе по-гладко. И топлите му кафяви очи оставяха измамно впечатление за уязвимост, нещо, което особено привличаше жените.

Минаха по дълъг коридор с неонов лампи и жълти врати от дясната страна. Две яркочервени двойни врати отляво водеха към лабораториите. През стъклата им Елиот видя работни маси, компютърен терминал и лавици с колби и мензури. На едната имаше надпис:

ОПАСНОСТ ОТ ЗАРАЗЯВАНЕ
ЗАДЪЛЖИТЕЛНО НОСЕНЕТО НА МАСКИ И
РЪКАВИЦИ

— Аз съм ей тук — каза Тейт, набра електронния код и отвори една от жълтите врати. — Между другото, как е Маргарет?

Елиот не отговори веднага. Каква ли игра играеше Харолд? Дали се страхуваше, че ги подслушват? Кой? Освен пазача, цялата сграда изглеждаше пуста.

— Чудесно — предпазливо отвърна той. — Ами Сюзи?

— А, добре е. С нетърпение очаква Коледа, нали знаеш. Ужасно обича снега. В това отношение си е цяло дете.

Тейт затвори вратата. Кабинетът му бе просторен, покрай две от стените имаше маси и кантонерки, в дъното беше бюрото. Саксии с растения, папки, чаши от кафе и купчини компютърни разпечатки се бореха за жизнено пространство по всяка равна повърхност. Прозорецът гледаше към паркинг и някаква тъмна площ, навярно парк или игрище.

— С нея ли е свързано, Харолд?

Тейт озадачено го погледна.

— С кого?

— Със Сюзи. Проблеми ли имате?

— Не, не. Слава богу, не. Защо... — Той млъкна, после посочи стола до бюрото. — Заповядай, Майкъл. Съжалявам, ако съм... Отвратителна вечер. Не е зле да пийнем по нещо. Какво ще кажеш?

Елиот си съблече палтото и седна. Това беше лошо. Нямаше начин да не е. Лошо за него. Погледна камарата разпечатки върху бюрото на Тейт и си помисли, че не иска да научи нищо. Все още.

— Бях в дневната — каза той и сведе очи към ръцете си, по които имаше боя. — Опитвах се да приключа с ремонта. Нали разбираш, закъснях почти с цяла година. Трябваше да свърша през пролетта. Имах намерение да наема майстори, нали знаеш, не съм от сръчните, но няма да повярваш колко струва. При това само боядисването и смяната на електрическата инсталация. За пода изобщо не става и дума. — Тейт му подаде чаша уиски и седна на бюрото си.

— Оня ден майсторът спомена за петнайсет хиляди долара. А бе, ясно ти е.

Харолд принудено се усмихна.

— Това са адски много пари.

Елиот кимна и отпи от чашата си. Преглътна. Настъпи неловко мълчание. После Тейт отвори една от папките на бюрото си. Още разпечатки. Зелена и бяла хартия. На корицата с червени букви пишеше „СТРОГО СЕКРЕТНО“.

— Виж, Майкъл, съжалявам, че те измъкнах от къщи, но не успях... не успях да се сетя за друг начин. Маргарет не бива да... А пък моят апартамент е още по-далече. Просто реших, че ще е най-удобно тук, където мога да ти обясня всичко. Никой няма да ни смущава. Така че сериозно да обсъдим въпроса. Да претеглим всички възможности.

Стомахът на Елиот се сви.

— Какво да обсъдим, Харолд?

— Ами...

— Изследванията ли?

Изведнъж Тейт заговори бързо:

— Искам от теб още една проба ДНК, това на първо място. Изключително важно е да направим второ изследване, за да сме убедени с какво си имаме работа. Искам пробата веднага. Подготвил съм всичко в лабораторията. Затова трябваше да се срещнем тук, разбираш ли? Няма да сме сигурни, докато не получим новите резултати. Естествено, при други обстоятелства нямаше да си правим този труд. Но другите обстоятелства са си... хм, бизнес. Това е съвсем различно. Ти си ми приятел, Майкъл.

Елиот сведе очи към пода. Изпитваше неприятно усещане за безтегловност. Не искаше да задава повече въпроси. Нека доктор Харолд Тейт се занимава с това. В края на краищата изследванията и методиката си бяха негови.

— А междувременно трябва да знаеш какви са резултатите до този момент. — Той започна да вади листовите от папката. После спря, стиснал разпечатката в ръка, сякаш се страхуваше, че може да отлети. — Много съжалявам, Майкъл, но се боя, че това, което открихме в хромозом четири, не е добро. Хич не е добро.

След два часа и половина Елиот пътуваше обратно към Ийст Сайд. Тейт му беше предложил да го откара, но накрая се оказа, че е пил повече скор от него и не е в състояние да шофира. Няколко смисъл да си рискува живота заради няколкото въшливи долара за такси, каза му Елиот, и Харолд тъжно поклати глава, свел поглед към обувките си. Когато се напиеше, ставаше сантиментален. Сантиментален, но истински приятел. Връхлетяха го спомени от студентските им дни. Струваше му се, че е било едва вчера, а не преди четвърт век. Замисли се за това какво е постигнал през тези двайсет и пет години, за нещата, които му се бяха случили, но като че ли всичко бе забулено в сива мъгла. Беше изгубил прекалено много време.

Вече не валеше. Вятърът бе утихнал и високо над белия купол на Капитолия май мъждукаха звезди. Навярно в крайна сметка нямаше да затворят летището.

Този път шофьорът беше чернокож, четирийсет и няколко годишен, с бичи врат и твърда сива коса. Откакто напуснаха Уоруик, не бе обелил нито дума.

— Може ли да те попитам нещо? — рече Елиот.

Мъжът равнодушно го погледна в огледалото. Навярно беше уморен.

— Какво щеше да направиш, ако научеше, че ти остават само няколко години живот? Да речем, четири-пет. Остават ти четири години живот и разполагаш с колкото щещ пари?

Шофьорът презрително изсумтя. Спряха на червен светофар на Мемориал Булевард. Пътят им пресече самотен пикап и продължи към центъра на града.

— За к'ва сума става въпрос? — попита накрая негърът.

— Голяма. Неограничена.

— К'во значи неограничена? Нещо като един милион долара ли?

Шофьорът погледна нагоре към Ийст Сайд. Кварталът бе баровски, разбира се, но не чак толкова. Хич даже.

— Пет милиона. Десет. Колкото щещ.

Светна зелено. Таксито бавно зави надясно.

Мъжът се изхили.

— А бе, готин, ако имах десет милиона, знам аз за к'во да ги похарча.

— Тогава ми кажи — вперил очи в огледалото, отвърна Елиот.
— Ще ги похарча точно за к'вото ми кефне.

Маргарет беше оставила лампата пред входната врата включена, но иначе първият етаж тънеше в мрак. Елиот остави ключовете си в купата от палисандър и тръгна по коридора. Чу гласа ѝ отгоре.

— Майкъл? Ти ли си, Майкъл?

Досада. Укор. Почти гняв. Сигурно бе заспала. Скърцането на дъските на пода беше достатъчно, за да я събуди, а в тази стара къща скърцаха всички дъски.

— Да, аз съм.

— Колко е часът?

Тя знаеше колко е часът. Просто искаше той да го каже.

— Два. — Не му се приказваше. Не сега. Не с нея. — Страхотен проблем с изгубени данни. В службата. Трябваше да остана, докато го оправят.

Елиот стигна до стълбището.

— Първо трябва да свърша нещо. Няма да се бавя.

Виждаше сянката ѝ на стената на площадката. Чу въздишката ѝ. После сянката изчезна.

Той влезе в кабинета си и се плъсна на стола зад бюрото. Алкохолът още бучеше в ушите му, но докато седеше в сумрака, заобиколен от до болка познатото си ежедневие — книгите, които никога не четеше, картините, които отдавна му бе омръзнало да гледа, антикварните мебели — започна да изпитва странно безпристрастие, дори спокойствие. Тук не го задържаше нищо. Хиляди пъти беше мислил да промени живота си. Мечтаеше си за това. Светът можеше да му предложи толкова много други неща, освен гледката от деветия етаж и петдесетте часа седмично зад бюрото. Мечтаеше да захвърли всичко и да започне наново. Но не го бе направил, поне досега. Страхуваше се от последствията, страхуваше се, че ако наруши правилата, ще трябва да си плати. Рано или късно.

Бръкна в джоба на самото си и извади няколко компютърни разпечатки, бледозелени и бели като онези в кабинета на Тейт. Разгъна една. На всяка страница имаше колони с числа и букви. Едно от числата на първата страница беше оградено с червен маркер.

Час и половина преди да си тръгне от „Медан“ нещата изведнъж се бяха изяснили и той неочаквано осъзна какво иска. И в същия момент разбра, че трябва да го направи бързо. Защото когато научеа, някои хора нямаше много да се зарадват. Полупияният Тейт беше отишъл до тоалетната. Тъкмо тогава Елиот разтвори една от папките му и открадна разпечатките. Разбира се, Харолд щеше да открие изчезването им и нямаше да му трябва много време, за да се сети кой ги е взел. Но дотогава щеше да е прекалено късно. А и освен това двамата някога бяха добри приятели. Може би щеше да го разбере.

Елиот сгъна разпечатките и ги прибра в най-долното чекмедже на бюрото си. После си погледна часовника. Два и половина през нощта. Това означаваше осем и половина в Европа. В осем и половина в банката все трябваше да има някой.

Той вдигна слушалката и набра номера. На третото извънмяване отговори женски глас. Елиот помоли да го свържат с отдела за частни клиенти. За миг се заслуша в електронната тишина. След това — мъжки глас. Дватамата размениха няколко вежливи приветствия, Елиот се представи и даде инструкциите си.

— Закрийте сметките ми — каза той. — Точно така, и десетте милиона.

ПЪРВА ЧАСТ
ВЯРА В ПРОВИДЕНИЕТО

1.

— Двеста трийсет и девет долара — каза Ферули и извади от жабката смачкан плик. — Можеш ли да повярваш?

Александра Тайнън взе плика. Върху хартфордския адрес беше ударен печат с големи черни букви: ЦЕНТРАЛНО БЮРО ЗА ПЪТНОТРАНСПОРТНИ НАРУШЕНИЯ. Тя извади квитанцията и се намръщи.

— Този шебек дори не може да пише — рече Ферули.

Но цифрите бяха съвсем ясни. Алекс вдигна поглед към него и се усмихна.

— Сигурно не си му харесал.

— Карах само с... хм, май със сто и десет.

— Тук пише сто дващсет и пет. А е имало ограничителен знак за деветдесет. Сега си вдигнал деветдесет и пет.

Той поотпусна газта. Пътуваха на север през промишлените предградия южно от Провидънс. Бе първият работен ден след Нова година и термометърът показваше малко над нулата. Прогнозата за следобед предвиждаше силен снеговалеж.

— Добре де, сто дващсет и пет. Но пътят е... Алекс, пътят е абсолютно чист. Условиата са чудесни. Божичко, малко остава да пресека границата на Масачузетс, където ограничението е сто и пет километра. Ченгето се крие зад хълма, аз минавам покрай него и хоп — той ме гепва с радара.

Завиха по изход дващсет и Ферули трябваше да удари спирачки на червен светофар. Погледна Алекс. Милата му усмивка молеше за справедливо отношение. Марк Ферули беше на трийсет и пет години, с гъста тъмна коса, „сицилианска коса“, така я наричаше, и лице почти на кинозвезда. Очите му напомняха на Алекс за Ал Пачино, бездънни очи, пронизателни и настойчиви. Когато се засмееше, бръчиците около тях му придаваха топъл вид, но понякога, например сега, й се струваше, че са като очи на политик — искрени, пълни с човечност, ала някак прекалено предпазливи, като че ли търсят съответната реакция или някакво преимущество. Въпреки волята си тя му се

усмихна в отговор. Може и да беше ядосан заради глобата, но Алекс виждаше и че е доволен. Определено му допаднаше да го смятат за безразсъден. Точно в негов стил — безразсъдството си бе негова запазена марка, но въпреки всичко ѝ допаднаше. В „Провидънс Лайф“, фирмата, от която получаваха заплатите си, фирмата, към която пътуваха, дяволитостта на Марк ѝ действаше като глътка свеж въздух.

— Не казвам, че не съм карал бързичко — рече той. — Но чак пък двеста трийсет и девет долара!

Алекс потупа с плика по волана.

— Значи тази покупка ти е струвала доста скъпо.

Не знаеше колко е платил за автомобила. На Бъдни вечер го бе оставила като собственик на двугодишна тойота, а ето че след Нова година той се появяваше зад волана на чисто ново БМВ кабриолет. Пристигнал от Ню Джърси със свален гюрук, пламнали бузи и грейнала усмивка като хлапе с ново колело, така ѝ беше казал. Алекс знаеше, че не са му го купили родителите му. Баща му беше шофьор в „Ди Ейч Ел“, а майка му пакетираше бисквити в „Набиско“.

Светна зелено и Марк натисна газта. Гумите изсвириха.

— Е, ще ми кажеш ли? — настоя Алекс.

Той погледна в огледалото и се усмихна.

— Какво да ти кажа?

— Колко?

— Алекс! — Ферули погледна към нея. — Защо винаги държиш на числата? Изобщо съзнаваш ли, че за теб всичко се свежда до числа?

Тя издаде напред долната си устна. Знаеше, че е маниачка на тази тема, така че нямаше какво да отговори.

— Чела ли си какво казва за застрахователните статистики Бърнард Шоу? Че били хора, които знаели цената на всичко и не знаели стойността на нищо.

— Всъщност го е казал Уайлд. И се отнася за счетоводителите.

Марк сви рамене.

— Статистики, счетоводители, каква е разликата?

Имаше голяма разлика и той вече трябваше да го е разбрал. През дванайсетте месеца, откакто ходеха заедно, Алекс често му го обясняваше. Според нея счетоводителите бяха обикновени чиновници, които придружаваха клиентите си във фискалния лабиринт и ги съветваха. Нямаше много счетоводители, които да са в състояние да се

справят с ежедневната ѝ работа. Алгоритми, вероятности, статистика. Това направо тушираше хората. И тъкмо поради тази причина в целите Съединени щати имаше само десет хиляди застрахователни статистици. Самата Алекс бе следвала математика в Масачузетския технологичен институт и след завършването си потърси работа на Уолстрийт. Виждаше перспективите си в областта на финансовото инженерство. Но не я приеха. Летният стаж в „Джон Ханкок“ в Бостън ѝ отвори очите за застрахователната статистика: започваше се със заплата малко под четирийсет хиляди и след пет години усилена работа и членство в Дружеството на застрахователните статистици можеше да получи до шестцифрена сума. Но разликата не бе само в математиката. Статистиците бяха...

Алекс вдигна поглед към небето и сивите облаци се отразиха в синьо-сивкавите ѝ очи. Веждите и миглите ѝ бяха естествено тъмни — изненадващо при иначе русата ѝ коса. Челото ѝ се мръщеше, докато мислеше какво всъщност отличава професията ѝ.

— Смъртта — накрая каза тя.

— Моля?

Марк настъпи газта, за да хване зелен светофар на Ексчейндж стрийт. Шофираше прекалено бързо и засече камион, който излизаше от една странична улица.

Смъртта във всичките ѝ форми, помисли си Алекс. Спомни си за Майкъл Елиот. На тържеството в „Провидънс Лайф“ преди по-малко от две седмици беше залепил пиянска целувка на устните ѝ, а сега бе мъртъв.

Марк я побутна с рамо.

— Стига, миличка, усмихни се. Само се майтапех.

Тя се наведе напред и прибра плика в жабката.

— Ще утрепеш някого с новата си играчка — безизразно каза Алекс.

— Хич не носиш на майтап. И като стана дума за това...

— За кое?

— За майтапите де. — Той се намести по-удобно на седалката си.

— Каква е разликата между интровертния и екстровеертния застрахователен статистик?

— Екстровеертният застрахователен статистик ти гледа обувките — отвърна Алекс.

— По дяволите! Ти го...

— Знам ги всичките.

Хлапето изникна изневиделица.

Само допреди миг пътят пред тях бе чист. После от някаква пряка се появи тийнейджър на червен велосипед — натискаше бясно педалите. Марк рязко завъртя волана, но вече не можеше да направи нищо. Дясната ръка на хлапето се блъсна в предното стъкло и изчезна — разнесе се силно изтракване на гривна или пръстен.

— Боже господи!

Марк удари спирачки, за момент изгуби управление и се блъсна в тротоара. Наоколо запищяха клаксони, другите автомобили маневрираха, за да ги избегнат.

По някакво чудо и двамата бяха добре.

— Господи!

Сърцето на Алекс се беше разтуптяло.

— Ударихме ли го? — попита тя. — Убихме ли го?

Без да ѝ отговори, Марк се измъкна от колата. На тротоара се трупаха хора. На земята се бе разсипало кошче за смет. Възрастен човек посочи с ръка пряката и каза на Марк нещо, което тя не успя да чуе. Когато се върна при колата, Алекс видя, че е потресен. Облекчението, че не е убил хлапето, започваше да се превръща в гняв.

— Божичко! Видя ли го? Той просто...

— Ти беше виновен — прекъсна го тя. Въпреки усилията си да се овладее, ръцете ѝ трепереха. — Караше прекалено бързо... за да реагираш. Винаги си искал да...

Алекс притисна длан към сърцето си и с изненада откри, че всъщност не е ядосана, а изтощена, изчерпана. Всичко бе заради смъртта на Елиот. Това я бе изкарало от релси. Не можеше да възстанови емоционалното си равновесие.

— Добре ли си? — попита Марк. Беше пребледнял и въпреки студа над горната му устна лъщяха капчици пот.

Тя повдигна вежди.

— Естествено. Само дето получих първата си сърдечна криза. Нали знаеш, онази, от която умират трийсет процента от хората.

Алекс го изчака да влезе в автомобила. Известно време поседяха в мълчание, заслушани в рева на колите по улицата. На предното

стъкло, където се беше ударила ръката на хлапето, имаше петно. Тя се надяваше, че не са го ранили.

— Марк?

Сепнат от гласа ѝ, той се наведе към нея и я целуна по бузата. Устните му бяха студени.

— Какво?

— Мислиш ли, че е страдал?

За миг Марк се обърка. Тя стисна дланта му.

— Говоря за Майкъл Елиот. Смяташ ли, че когато...

Но не успя да довърши. Бе чула новината в новогодишната нощ. Няколко дни преди това станала ужасна злополука. Докато монтирал лавици в дома си, Майкъл Елиот пробил с бормашина електрически кабел. Загинал на място.

— Виж, Алекс, аз...

Алекс отново стисна ръката му, за да му покаже, че няма нужда да я утешава. Така си и беше: познаваше Майкъл Елиот само от службата. И никога нямаше да признае, че известно време си е мислила за нещо друго. Когато Елиот я целуна на тържеството, само преди две седмици, всъщност тогава го видя за последен път, тя се смути, дори се смая. Така се чувстваше и сега. Не изпитваше скръб. Просто внезапната му смърт я ужасяваше.

— Ужасно е, зная — рече Марк. — Странно. Но такъв е животът. — Той поклати глава. — Искам да кажа, странно е, че постоянно се случва.

Алекс избърса с длан сълзата от окото си.

— По-точно в пет цяло и седем процента от случаите на смърт при домашни инциденти.

Марк запремигва и се помъчи да се усмихне, макар да виждаше, че тя не се шегува.

„Провидънс Лайф“ се намираше на ъгъла на Доранс и Уестминстър в самия център на Провидънс. Подобно на повечето постройки в града, сградата копираше архитектурен стил от Европа — в този случай величествената тържественост на дворците на Медичите. Но докато носещите стени бяха принуждавали представителите на флорентинската знатна фамилия да издигат само

по няколко етажа, тук архитектът беше продължил да строи етаж след етаж, та чак до дванайсетия, следван от покрив с пищни каменни детайли.

Роналд П. Макинтайър обичаше старата сграда. Работеше във фирмата още от голямото наводнение през трийсет и осма и също като месинговата плоча на главния вход, която отбелязваше това събитие, беше видял и по-добри времена. Въвеждането на персонал по поддръжката и охраната го бе поизбутало настрани, но въпреки това той все още пристигаше сутрин пръв. Новопостъпилите в „Провидънс Лайф“ се чудеха какво всъщност работи Мак, но съвсем скоро им омръзваше да се питат — защото го виждаха да върши най-различни неща на най-различни места. И накрая решаваха, че навярно се занимава с климатичната инсталация и стария, но все още здрав котел, за който се говореше, че бил в мазето.

Когато Алекс Тайнън пресече паркинга, като си търкаше очите, тъкмо Мак излезе през една от страничните врати, за да я посрещне. Той остави на земята кашона с папки, който носеше, и подвикна:

— Александра! Честита Нова... какво ти е?

Алекс положи всички усилия да се усмихне.

— Пребледняла си — отбеляза Мак. — Като че ли си видяла призрак.

Тя притисна длан към бузата си. Кожата ѝ пареше.

— Хм, не зная... Може би се разболявам.

Алекс си издуха носа в разръфана хартиена кърпичка и вдигна очи към набръчканото лице на Мак. По челото му имаше сажди и по късо подстриганата му коса беше залепнала паяжина. На шията му висеше найлонова маска. Прииска ѝ се да го разпита за смъртта на Елиот, но се отказа. Нямаше представа дали знае и не ѝ се щеше да разгласява такава сериозна новина.

— На идване едва не катастрофирахме — каза тя. — Нищо сериозно. Малко съм уплашена.

Мак сви устни и я изгледа с присвити очи.

— Оная твоя бричка — рече той. — Предупреждавах те за стоповете.

От години се опитваше да я убеди да се избави от своята тойота „Камри“ модел 1985-а. Алекс твърдеше, че автомобилът имал за нея

сантиментална стойност, но всъщност не можеше да си позволи нов заради дълговете, които продължаваше да изплаща.

— Не бяха виновни стоповете, Мак. Миналия месец ги поправих. Докара ме Марк.

Мак погледна към Ферули, който вадеше дипломатическото си куфарче от багажника на беемвето. Марк не му харесваше. Самият той някога хубав мъж, Мак нямаше вяра на красавците, а според него Ферули се държеше прекалено фамилиарно със секретарките от финансовия отдел.

— Разбирам — отвърна той. — С тия спортни коли човек трябва да е още по-предпазлив. А и пътищата са скапани.

Мак високо изрече последните думи заради Марк, който кратко го поздрави и влезе в сградата. Ферули знаеше какво мисли за него старецът и го отбягваше. Алекс погледна кашона с папки и се опита да скрие усмивката си.

— Е, на какво сме днес? На „Ж“ ли?

През последните няколко седмици Мак и група хлапета изнасяха старите папки от мазето и ги пращаха в архива на фирмата на Айрън Маунтин, Масачузетс. В края на осемдесетте в „Провидънс Лайф“ окончателно бяха въвели компютри и едва сега се заемаха с проблема със старата книжна документация. Работата бе пипкава и мръсна и Мак не можеше да я понася. За да направи живота му още по-черен, фирмата се възползваше от възможността да свали част от азбестовата изолация. Сериозни мъже с маски на лицето се разхождаха насамнатам с големи пластмасови контейнери, отнасяха се с материала като с радиоактивни отпадъци и казваха на Мак и хората му кога могат да слизат долу.

— Де да беше така — отвърна Мак. — Още сме на „Е“. Чак до края на седмицата. Стари индигови копия, изгнили досиета, прашни кашони с папки. Мечтая си за деня, когато ще свършим.

— Е, чао.

Алекс се отдалечи. Ако влезеше в разговор с Мак, човек трудно можеше да се откопчи. Тя знаеше, че за него тези случайни разговори са единственият смисъл да идва на работа. Старецът често й казваше, че някога хората във фирмата имали повече време да контактуват помежду си. И че били по-добри.

Седмият етаж пустееше. Алекс включи кафемашината в кухничката до противопожарното стълбище и след минута ароматната кафява течност започна да се стича през филтъра.

Постоянно си спомняше за целувката. Тъкмо се канеше да си тръгва, дори вече си бе взела палтото, когато пристигна Елиот, навярно от друго събиране. Неволно трябва да беше проявила някакъв интерес, защото той се приближи право към нея. И преди да успее да му каже нещо, усети устните му върху своите и ръката му я прегърна през кръста. Трябваша й няколко секунди, за да осъзнае какво става. И после Елиот я погледна усмихнато, сякаш не са им нужни никакви обяснения. Сякаш вече са се разбрали. И преди я бе гледал така, докато разменяха по някоя дума пред асансьора или на разминаване в коридора.

Тя седна зад бюрото си и известно време просто прелиства различни документи, като се мъчеше да се съсредоточи върху работа, която всъщност не беше спешна. Последните няколко седмици изобщо бяха много спокойни. Бе привършила последните статистически отчети през ноември и до февруари имаше време да се готви за тези през май. Междувременно трябваше да се занимава със статистиките за здравеопазването в промишлеността и да ги преработи така, че да отговарят на профила на клиентите, които „Провидънс Лайф“ искаше да привлече. Това бе периферна част от много по-голям проект: след едновековна политика на индивидуални застраховки живот компанията обмисляше да навлезе в здравното осигуряване. Ако изобщо го направеше — а се говореше, че мненията на членовете на директорския борд са разделени — това щеше да е невероятен шанс за мащабите на фирмените операции. Дотогава трябваше да реализират пилотен проект, според който клиенти бяха служителите на „Провидънс Лайф“ и техните семейства. Всички бяха насърчени да участват, точно както всеки обикновен човек, чак до попълването на молбите. Предполагаше се, че така фирмата ще получи представа какъв допълнителен административен и аналитичен персонал е необходим. Единствената разлика от реалността, освен броя на издадените полици, бе фактът, че вноските се изплащаха от „Провидънс Лайф“.

Планът се ръководеше от шефа на отдела на Алекс Рандъл Уайт, Великият факлоносец, човекът, носещ светлина там, където иначе цареше мрак. Той подписваше всички прогнози и предвиждания на фирмата, като използваше информация както от самата „Провидънс Лайф“, така и от различните доклади и проучвания в целия бранш. „Провидънс Лайф“ се гордееше със способностите му — Уайт знаеше кои рискове да избягва и кои да поема — способности, които компанията прилагаше за подписването на полици на стойност от 5 милиона до 25 хиляди долара. И тъй като стратегията, продуктите и маркетингът на „Провидънс Лайф“ се основаваха на достоверността на статистическите прогнози, Рандъл Уайт имаше изключително влияние. Изпълнителният директор Ричард Гъобърт, който обичаше да се шегува, често казваше, че фирмата не вярвала в Провидението^[1], а в Рандъл Уайт.

Нищо чудно, че неговото влияние се простираше извън статистическия отдел. В дванайсетчленния борд на „Провидънс Лайф“ той беше един от тримата изпълнителни директори, освен Гъобърт. Другите двама бяха главният юридически съветник Уолтър Нойман и Нютън Т. Брейди, финансовият директор. Носеше се слух, че щом Гъобърт се пенсионира, Уайт ще се пренесе в неговия кабинет с огромен балкон — „папският балкон“, както шеговито го наричаха — който се извисяваше осем етажа над Уестминстър стрийт.

Алекс отпи от кафето си и кликна върху иконката на имейла. С изненада видя, че наистина има съобщение. За миг ѝ хрумна зловещата мисъл, че Елиот ѝ е пратил писмо от отвъдното. Почувства се глупаво. Клетникът бе мъртъв и толкова. Тя отвори съобщението.

\$\$\$ Петдесет и една хиляди долара! \$\$\$

Просто и ясно. Алекс се усмихна, поклати глава и набра телефонния номер на Марк.

- Не ти вярвам.
- Добре де, не ми вярвай.
- Не ти вярвам.
- Разбрах.
- Това са много пари, Марк.

— И колата си я бива, миличка.

— Но... но... — заекна тя, — ти не можеш да си го позволиш.

— Да, ама си го позволявам.

Алекс запремигва. Не знаеше точно, но предполагаше, че данъчната служба оставя на Марк петдесетина хиляди годишно. А той имаше и други ангажименти: къща в Кранстън, мебели и прочее. Като се прибавеха и ежегодните му скъпи ваканции — той обичаше да се гмурка с акваланг, затова ходеше на Карибите — не му оставаше много.

— Но как?

— Скъпа, както постоянно ти повтарях през последните няколко седмици, ако изобщо си ме слушала, нещата тук в машинното отделение вървят страхотно.

За Марк истинската работа в „Провидънс Лайф“ се вършеше във финансовия отдел.

— Да, но...

— Нютън беше много... — Той замълча, после прошепна: — Алекс, получих насърчение.

— Добре, но да идеш и да хвърлиш толкова пари за...

— Не ме слушаш, Алекс. Говоря за особено насърчение.

Тя се облегна назад и се замисли.

— Какво имаш предвид?

— Разговаряхме за моето... повишение.

— Какво повишение?

— Старши вицепрезидент. — Марк изговори думите с очевидна наслада.

Очите на Алекс се разшириха.

— Не ти вярвам, Марк. Как така? — Тя притисна устата си с длан. — Боже мой! Нали не искаш да кажеш, че... нали не говориш за...

Марк тихо се засмя.

— Но той умря само преди няколко дни — промълви Алекс. Мислите й бясно препускаха. Дойде й наум нещо ужасно. — Марк, кога си купи колата?

Последва продължително мълчание.

— Веднага щом убих Елиот, разбира се — накрая отвърна той и отново се засмя. — Стига, не ставай смешна. И отговорът на въпроса

ти е — не, няма веднага да заема мястото му, но... всъщност не зная какво ще се случи. Просто преди две седмици с Нютън проведохме интересен разговор. Каза ми, че ако се появлява възможност, щял да ме попита какво според мен съм можел да дам на фирмата и така нататък, и така нататък. Както ти казах, тогава беше само насърчение, но сега...

Раменете на Алекс увиснаха.

— О, Марк! Не проявяваш ли прекален оптимизъм? Не могат да те назначат за шеф на целия финансов отдел. Засега. Това е невероятна отговорност.

Отговори й пълно мълчание.

— Чуваш ли ме, Марк?

— Да.

Тя се зачуди дали не го е обидила. Не искаше да каже, че не е подходящ за такъв пост. Просто й се струваше адски невероятно.

— Добре, щом си решил да се изстреляш нагоре, мога да те посъветвам само едно: непременно се включи в проекта за здравно осигуряване.

— Моля?

— Говоря за страхотния стрес. И за оная проклета кола. Според мен тя е симптоматична за ранен инфаркт.

— Доколкото си спомням, май ти получи сърдечна криза.

— Не чак, но и това ще стане някой ден. Гледай да избягваш солени храни.

— Не мога да повярвам, че имаш толкова малко вяра в мен. — Гласът на Марк звучеше напрегнато, почти гневно. Деликатното мъжко его. — Виж, имам работа.

— Марк, аз...

Но беше прекалено късно — той затвори.

Алекс отново набра номера му. Отговори й хладен женски глас. Тя веднага позна Катрин Пел, последното попълнение във финансовия отдел. Алекс се скова. Катрин работеше във фирмата едва от месец, но вече беше известна на всички. Появата й забеляза даже Брайън Слейтър, най-смотаният от компютърните специалисти в статистическия отдел. Не че беше особено красива или сексапилна, нито дори изключително интелигентна. Тя просто притежаваше някакво необяснимо качество, което не можеше да се нарече другояче, освен „класа“. Облеклото, прическата, цялото й поведение. В

сравнение с нея Алекс се чувстваше като провинциалистка. Като се прибавеше и фактът, че семейство Пел бе едно от най-старите и прочути в щата, се получаваше страхотно съчетание. На Алекс не ѝ бе особено приятно, че бюрото на новата е само на няколко крачки от това на Марк.

— Съжалявам, Александра — каза Катрин. — Марк е зает. На съвещание е.

— На съвещание ли?

— С Нютън Брейди.

— Хм, ако не те затруднява, би ли му предала да ми позвъни?

— Разбира се.

Алекс затвори и няколко секунди остана загледана в слушалката. Зачуди се какво ли мисли за Катрин Марк. Той подозрително мълчеше по въпроса. А какво мислеше за него Катрин? И за тази негова нова кола...

Колегите ѝ започнаха да пристигат. Всички приказваха за Майкъл Елиот. В девет и половина се получи официално съобщение от Гьобърт, в което пишеше, че Майкъл Елиот бил блестящ професионалист и обичан от всички във фирмата. „В професионалния си живот ние постоянно се сблъскваме със смъртта — се казваше в съобщението, — но когато се отнася за наш близък, я преживяваме болезнено.“

Когато в единайсет пак се обади на Марк, с облекчение чу гласа на Кели Дейвидсън. Двете бяха съученички. Кели беше една от последните няколко останали сериозни пушачки в „Провидънс Лайф“. Заговориха за смъртта на Елиот.

— Господи, можеш да си представиш какво е тук — рече Кели. — Все едно... ами както когато някой умре. Сутринта Нютън пристигна на работа пребледнял, кълна ти се. Никога не съм го виждала толкова разстроен. Лиз пък изобщо не се е появявала.

Алекс допря длан до челото си. Имаше уговорка за обяд с Лиз Фостър и съвсем бе забравила.

— Не е идвала, така ли?

— Не. Катрин поема клиентите ѝ. Предполагам, че е научила новината и е била потресена. Обяснимо е, нали му беше секретарка.

— Навярно имаш право. Не съм... не ми е хрумвало.

— Ти познаваше Майкъл, нали? Искам да кажа...

— Не, всъщност не — отвърна Алекс. — Е, нали разбираш. От време на време идваше в отдела. Аз... все още не мога да повярвам. Просто не ми го побира умът.

— Ужасно е. Такава нелепа смърт в застрахователна компания. Чете ли съобщението на господин Гъобърт?

Алекс се намръщи. Кели имаше навика да открива скрит смисъл във всичко. Това беше особено дразнещо за човек, който си изкарва прехраната като анализира хаоса и търси в него своя собствена система и ред.

— Марк там ли е? — попита тя.

— Не. При Нютън Брейди е.

— Невъзможно. Търсих го преди час и вече беше при Брейди. Какво прави там?

— Нямам представа. Цяла сутрин влиза и излиза от кабинета му. Преди няколко минути влезе и Нойман. Не зная какво иска. — Кели произнесе името на правния съветник така, сякаш е нещо гадно и хлъзгаво. Всички мразеха Нойман.

— Добре. Просто му предай, че съм се обаждала.

Алекс затвори и се замисли за Марк. Съжаляваше, че му се бе подиграла. Защо да не го повишат? А сега той беше прекалено зает, за да разговаря с нея.

Връзката им навлизаше в нов период — бяха заедно от година и всичко вървеше чудесно — в който започваше да се очертава очевидната следваща стъпка. Не брак. Нито един от двамата не мислеше за това. Алекс още бе на двайсет и пет и не се чувстваше готова за съвместен живот, а трийсет и четири годишният Марк беше заклет ерген. Тя живееше с котарака си Оскар на последния етаж на паянтова къща на Филипс стрийт на около километър и половина от „Браун“. Договорът ѝ изтичаше след два месеца и имаше възможност да го поднови при по-висок наем, който не можеше да си позволи. Марк го знаеше и от известно време говореше за достойнствата на Кранстън, колко модерен ставал и колко по-забавно било там от тъпия Ийст Сайд. Наближаващият краен срок накара двамата да се вгледат един в друг по-сериозно. И неизбежно започнаха да откриват недостатъците си. Алекс разбираше, че е прекалено критична към Марк, което я изпълваше с угризения. Отлично познаваше тези

противоречиви чувства, съсипали поне две от по-сериозните ѝ връзки. И ето че отново се случваше.

— Изглеждаш адски тъжна.

Беше Мел Хартман, новопостъпил математически гений, който явно се смяташе за голяма работа. И още от първия ден бе започнал да я сваля.

— Моля?

Алекс погледна малкото петно на вратовръзката му. Мел всяка сутрин ядеше палачинки в „При Джино“ зад съседния ъгъл. С много кленов сироп. И много масло. Лично го беше виждала.

— Съобщението. Прочете ли го?

— Естествено.

— Обожавам фирмените съболезнования, а ти? — повдигна вежди Мел.

Очевидно очакваше да оцени тънкото му чувство за хумор. Но Алекс не успя да се усмихне.

— Хей, я по-весело.

Тя се изправи.

— Извини ме, Мел.

Алекс отиде в служебната тоалетна. „По-весело.“ Всички постоянно ѝ го повтаряха. Дали наистина бе чак толкова мрачна? Опита се да се усмихне пред огледалото, топла, весела усмивка, после погледна зеленото си вълнено сако. Скучно сако, това поне разбираше. Тя го съблече и го закачи на вратата. Пуловерът ѝ бе сив и толкова дебел, че правеше тялото ѝ безформено. Е, отдолу не беше зле. Навярно малко мършава. Замисли се какви промени би могла да внесе в гардероба си... и изведнъж ѝ хрумна нещо.

Алекс усмихнато се върна на бюрото си. По-весело ли? Щеше да им даде да разберат. Тя седна пред компютъра си, влезе в статистиките на Дружеството на застрахователните статистики и установи, че 4.2% от застрахованото население притежават кабриолети или спортни автомобили. Това означаваше четири на всеки сто души — мъже, разбира се, поне повечето — които биваха глобявани за превишена скорост и блъскаха хлапета на велосипеди. Алекс качи статистиката и се опита да съотнесе броя на колите със случаите на неестествена смърт. Щом имаш кабрио, шофираш прекалено бързо и правиш катастрофи. Засичаш другите шофьори, косата на гаджето ти се

развява на вятъра и хвърля в дива ярост хората в затворените купета. Те те изблъскват от пътя и те застрелват в сърцето. Или те изблъскват от пътя, колата ти се преобръща и биваш обезглавен заедно с русото маце. После идваше замърсеният въздух. Ти си по-ниско от другите автомобили и им дишаш всичкото олово. Мозъчни тумори, рак на белия дроб, да не споменаваме за слънцето и меланомите, за инфарктите от едва избегнатите катастрофи. Влюбена в своите цифри, Алекс сравняваше ли сравняваше. Когато информацията в „Провидънс Лайф“ не беше достатъчна, влизаше в Интернет и се свързваше със застрахователни компании, клубове на застрахователни статистики, потребителски дружества и производители.

Тя тихо си тананикаше и гледаше през прозореца на компютъра си към надигащата се буря от лош късмет. Изненадите ѝ доставиха искрена радост. 18% от хората във възрастовата група на Марк бяха убивани. Близо един на всеки петима. Повече, отколкото умираха от рак. Разбира се, с издигането на възрастовата крива това съотношение се променяше. Но тук долу, в началото на зрелостта, най-много бяха убийствата, освен катастрофите и — Алекс се усмихна — инфарктите. Според най-сериозните проучвания от инфаркт умираше по един на всеки петима. Това само по себе си беше изненадващо. Трийсет и няколко години бяха прекалено малко, за да умреш от инфаркт. Явно някъде имаше производствен дефект, навярно дефектен ген.

Алекс се облегна и отпи от вече изстиналото кафе. Бе време да конкретизира проучването си, да стесни рамките му. Гюруци и инфаркти. Харесваше ѝ как звучи. Разбира се, между тези две неща нямаше абсолютно никаква връзка, но тъкмо това му беше хубавото. По някакъв начин щеше да ги свърже, като фокусник, който вади зайци от цилиндъра си.

За следващата си стъпка се насочи към най-подробната информация: данните за клиентите на „Провидънс Лайф“. Раздели ги според причината за смъртта и провери във всяка от категориите дали притежаването на кабрио сред жертвите надвишава вълшебните 4.2%. Не ѝ трябваше повече. Ако повече от 4.2% от жертвите на убийство имаха спортни автомобили, щеше да е в състояние да докаже, че според статистиката има голяма вероятност собственикът на кабрио да бъде убит. Същото се отнасяше и за жертвите на инфаркт. Просто трябваше да открие съответния период — една, две или пет години —

възрастова или полова група. Естествено, резултатът нямаше да е действителен. Но и нямаше да е лъжа. Като твърдение, той щеше да съществува в ничията земя между неутолимото желание на човека за сигурна информация и неговата неспособност да я разбира напълно. Алекс от собствен опит знаеше, че тази ничия земя е изненадващо многолюдна. После щеше да прати на Марк имейл с данните. Не очакваше да започне да се въргаля по пода. Но като иронизираше професията си и самата себе си, навярно щеше да го накара да се усмихне, да забрави колко идиотски се държи понякога.

Оказа се сложно. Компютърът като че ли нямаше желание да си играе с нещо толкова несериозно. Когато най-после го накара да й сътрудничи, резултатът я разочарова. Поради същата причина, с други думи без причина, връзките бяха чисто случайни. Имаше малко по-малка вероятност жертвите на рак да притежават кабрио в сравнение с населението като цяло. Същото се отнасяше за самоубийците. Малко по-вероятно беше хората, загинали при самолетни катастрофи, да имат спортни коли, но това не й помагаше. Що се отнасяше до жертвите на инфаркт, те отговаряха точно на средните данни: 4.2% от тях шофираха кабриолети. Намръщена, Алекс сравни категориите за последните шест години. На екрана запремигва ред от цифри: 4.2%, 4.2%, 4.2%, 4.2%, 4.2%, 4.2%.

Отначало си помисли, че компютърът й нещо се е повредил. Такава стабилност на съотношение между числа, които в действителност не бяха свързани, й се струваше невъзможна. Тя изключи и отново включи монитора, но цифрите останаха същите. Явно грешката бе нейна. Започна отначало, отбеляза база данните, които използваше, и повтори целия анализ. И получи същия резултат. Според централния архив 4.2% от клиентите на „Провидънс Лайф“, станали жертва на инфаркт, притежаваха кабриолети — всяка година.

Алекс сбърчи чело, пръстите й потропваха по ръба на бюрото. Някъде в архива имаше грешка, но тя не знаеше колко е голяма. Върна се към самоубийствата. Процентът на притежатели на спортни автомобили през последните десет години се увеличаваше и намаляваше, точно както би трябвало да се очаква: 3.1%, 5.4%, 4.0%...

— По дяволите!

Тъкмо се канеше да започне наново, когато телефонът иззвъня. Търсеше я Лиз Фостър. Алекс си погледна часовника. Дванайсет и

половина. Обядът! Толкова беше потънала в цифрите, че бе изгубила представа за времето.

— Господи, Лиз! Извинявай. Лиз?

— Да. За какво се извиняваш?

— За обяда. Трябваше да обядваме заедно. Съвсем...

— Ами точно за това ти се обаждам. Искях да ти кажа, че няма да мога да дойда.

— А, ясно. Как си?

Мълчание, последвано от хлипане.

— Лиз, миличка?

— Да, да. Чувам те. Просто...

— Всичко е наред, сладурче. Разбирам.

— Какво разбираш?

— Ами... за Майкъл. Трябва да е ужасно, след като си работила с някого и после той...

Внезапно Лиз избухна в плач — открито и прекалено буйно, както се стори на Алекс.

— Съжалявам — промълви тя. — Страшно съжалявам. Просто... просто... — Но не успя да продължи и отново се разплака.

Алекс се огледа. Всичките ѝ колеги бяха приведени над бюрата си. Хрумна ѝ, че Лиз може да е била влюбена в Майкъл Елиот. Често се случваше секретарките да са близки с шефовете си. Оставане до късно вечер в службата, съпруги, които не разбират на какво напрежение са подложени мъжете им. А Елиот не беше от хората, които обезкуражаваха флиртовете. Алекс го знаеше от собствен опит.

— Искаш ли да дойда при теб? — попита тя.

— На... наистина ли ще дойдеш? Ще съм ти признателна. Трябва да поговоря с някого.

— За Майкъл ли?

— За всичко.

---

[1] Игра на думи с името на града Провидънс, столица на щата Роуд Айланд, което означава „Провидение“. — Б.пр. ↑

2.

Доналд Грант влезе в залата за аутопсии така, сякаш е неин собственик. Съблече си палтото, метна го върху една от чистите стоманени маси и се настани на стол на около метър от Сали Рудник, окръжния патоанатом. Тя погледна към него и повдигна вежди в отговор на поздрава му, но не прекъсна тихото си монотонно диктуване.

— ... неустановено обезцветяване главно по гърба. Не се наблюдава цианоза. Няма признаци за периферен едем. Добра лична хигиена.

Грант беше петдесетинагодишен и имаше младежко румено лице с кървясали, удивително тъмносини очи. Дълбокият белег на лявото му слепоочие караше човек да се чуди как е оцелял след такава рана. И да се пита какво са видели тези сини очи преди Грант да напусне предишната си служба и да оглави отдел „Разследване“ в „Провидънс Лайф“. Във фирмата се смяташе, че е работил в армията или полицията — определено се обличаше като таен агент — но никой извън директорския борд и малката му група детективи не бе имал възможност да го попита. Повечето знаеха само, че преди Уолтър Нойман да го привлече в „Провидънс Лайф“ през 1984-та, е ръководил малка охранителна фирма.

Грант запали цигара и продължи да наблюдава Рудник, вперил поглед в тесните ѝ рамене и широкия ѝ ханш. Виждаше десния крак на Майкъл Елиот — от палеца висеше син етикет.

— Тази сутрин е студено, Сали.

— Да, наистина. — Рудник още повече наведе глава. Не харесваше Грант и той го знаеше. — Нормално мъжко телесно окосмяване. Зениците са кръгли, еднакви и стеснени.

Тя повдигна чаршафа и Грант се размърда на стола си.

— Боже господи!

— Какво има?

— Тоя тип е умрял от страшна смърт.

Рудник замръзна, после изключи диктофона си, завъртя се и го изгледа през лъснатите си до блясък даскалски очила.

— Ако не възразявате, господин Грант, аз се опитвам да работя.

— Извинявай. Просто...

Тя пак се обърна към трупа и извади от джоба си медицинско фенерче.

— Колко дължите? — хладно попита тя и се вгледа в едното от мъртвите очи на Елиот.

— Какво означава това, Сал?

— Най-добре ще е да ме наричате доктор Рудник. Колко дължи „Провидънс Лайф“? Вие никога не идвате тук, ако фирмата не се опитва да се измъкне от изплащане на някоя полица.

Грант разтри гърлото си.

— Виж, Сали, просто си върша работата, също като теб.

— Точно това е трагедията.

Той силно дръпна от цигарата. В залата бе хладно, но все пак по-топло, отколкото навън. Рудник беше в особено лошо настроение. Грант следеше действията ѝ и разглеждаше трупа. Зачуди се какво са мислили проститутките за щедрата надареност на Елиот, после реши, че за тях това навярно е било без значение. След работа Елиот често бе посещавал „Холидей Ин“. След издигането на конгресния комплекс в центъра в Провидънс нямаше недостиг на професионалисти, които прекрасно обслужваха гостуващите зъболекари, адвокати и търговци. „Холидей Ин“ се намираше точно до конгресния комплекс. И двете сгради бяха на не повече от пет минути пеша от „Провидънс Лайф“.

Рудник проучваше устната кухня на Елиот и диктуваше наблюденията си. По време на предсмъртните си гърчове той бе отхапал парче от лявата си буза, голямо колкото монета от двацет и пет цента, което сега се държало само на лигавицата. От натиска на челюстите единият от кътниците му се пропукал.

Лицето му, както виждаше Грант, все още беше изкривено от болка. Мускулите на скулите му се бяха свили на възли и вече нищо нямаше да ги отпусне. Детективът се опита да си представи какво е да светиш като коледна елха.

Рудник отстъпи от масата.

— Двеста хиляди долара — безизразно рече Грант. — Обичайната застраховка за служители на фирмата. Парите получава

съпругата.

Тя кимна.

— Е, спокойно можете да се свържете с bankerите си. Защото това тук е случайна смърт от токов удар.

— Откъде знаеш?

Рудник презрително изсумтя.

— Откъде зная ли? От дългогодишен опит. От пет-шест подобни случая. Не си ли спомняте онзи от миналата година, зъболекарят?

Грант просто я гледаше.

— А би трябвало. Той ви струваше половин милион. Абсолютно същият случай. И вие пак дойдохте да душите тук.

— Нима?

Рудник с отвращение поклати глава.

— Много добре го знаете. Но все пак се наложи да платите. Защото беше нещастен случай. — Тя повдигна безжизнената дясна ръка на Елиот. — Виждате ли белега?

Грант се наведе напред и се втренчи в сиво-жълтеникавата подута кожа около суха наглед рана върху възглавничката на палеца на мъртвеца. После кимна.

— С тази ръка е държал бормашината. Оттук го е ударил електрическият ток.

— Нима? Ти виждала ли си бормашината?

Рудник тъжно се усмихна.

— Не, естествено. Измислям си всичко.

Тя посочи една маса в отсрещната част на залата — върху нея лежеше малка метална бормашина в найлонова торбичка. Грант се изправи и отиде при нея.

— Не разбирам как можете да сте толкова подозрителни към един от своите — рече тя. — Искам да кажа, средният човек, може би — вашите клиенти, хората, от които получавате вноските, от които получавате заплатите си — явно е, че искате да ги прецакате, така правят всички застрахователни компании. Но този тук? Той е бил важна клечка във фирмата. Вие сте го познавали, нали?

— Естествено.

— Тогава не ви ли се струва, че това малко прилича на човекоядство?

— Ние не го ядем. Сади. Просто проверяваме — само искаме да сме сигурни, че всичко е чисто. Винаги го правим.

Рудник опря ръце на хълбоците си.

— С други думи, имате основания да смятате, че може народно да се е самоубил, така ли?

Грант взе торбичката с бормашината.

— Семейният му живот не е бил блестящ. Зная го.

— Какво точно означава това?

Той сви рамене. Рудник го гледаше настойчиво, без да крие презрението си.

— Разбирам — каза накрая тя. — Е, мога само да кажа, че има безброй по-прости начини да се самоубиеш.

Грант бавно кимна.

— По-прости, да. Но няма да приличат на нещастни случаи.

Жената въздъхна.

— Изглежда стара — посочи бормашината той.

— Произведена е около шейсета година. Компанията отдавна е фалирала. Изолацията е била пробита. Не е чудно, че го е убила. — Рудник държеше скалпел и се готвеше да направи първия разрез. — Съжалявам, Грант. Що се отнася до мен, „Провидънс Лайф“ ще трябва да плати.

Възцари се мълчание. Тя си пое дъх и го задържа.

В този момент Грант обикновено се извърщаше. Можеше да гледа разчленени трупове, но първият разрез от рамото до гръдната кост, изненадващото разкриване на вътрешностите, накърняването на тялото — от всичко това му се гадеше. Този път обаче не се извърна. И внимателно проследи как Майкъл Елиот, старши вицепрезидент, семеен човек, стълб на обществото и заклет курвар, остава без сърце и бял дроб.

Навън беше под нулата. От сивото небе се стелеха снежинки. Грант си вдигна реверите и потърси с поглед понтиака. Когато се спусна по стълбището, автомобилът се появи на улицата и спря пред сградата.

Той се качи и затвори вратата. Светофарът на кръстовището бе повреден и имаше регулировчик.

— Как мина? — попита шофьорът, слаб мъж с хлътнали очи и болнав цвят на лицето.

— Страхотно — отвърна Грант.

3.

Лиз живееше само на километър и половина от другата страна на междуцатската магистрала. Къщите в квартала бяха големи и квадратни, разположени нагъсто на мръсни улички, с дворове, които не бяха нито отпред, нито отзад, и прозорци, гледащи едни към други над тесни алеи, потънали във вечен сумрак. Застроен през 80-те и 90-те години на миналия век за нуждите на разрастващата се нова професионална средна класа на Провидънс, кварталът бе от онези, за които бяха създадени дантелените завеси и щорите. Разбира се, новата средна класа отдавна беше остаряла и се бе прехвърлила в Ийст Сайд или в предградията, но Алекс не можеше да не усети навлизането в нейното минало: стеснителното благочестие, предпазливостта, смазващото бремене на цялата тази почтеност. Това беше една от причините да остане на хълма в близост до „Браун“. Университетът излъчваше чувство за либерализъм и откритост, което пуританската история не можеше да унищожи.

Домът на Лиз се намираще на Брайтън стрийт № 7, типична къща, боядисана в нетипичен цвят: стените бяха розови, вратите и рамките на прозорците изпъкваха в червено. Отдалече на Алекс винаги ѝ приличаше на ягодовите торти на майка ѝ. Окаченото на прозореца на първия етаж пухено животинче предполагаше, че ефектът навярно дори е търсен съзнателно.

Тя се изкачи по бетонното стълбище и натисна звънеца. От един от апартаментите на горния етаж изляя куче. Оттатък улицата мъж в синя канадка почистваше леда от предното стъкло на автомобила си и я наблюдаваше изпод мъхнатата си качулка. След телефонния разговор с Лиз Алекс сериозно се бе замислила за отношенията между нея и Майкъл Елиот. И сега, застанала пред вратата, не можеше да не си представи неговия седан — как завива на ъгъла и спира пред къщата, самия Елиот, който слиза на тротоара и бърза покрай купчината сини пластмасови щайги с надпис „НИЕ РЕЦИКЛИРАМЕ“. Чудеше се дали двамата с Лиз не са се отбивали тук през обедната почивка, както правеше сега тя.

— Алекс!

За миг не успя да я познае. Елегантният костюм и бижута бяха заменени с дънки и стар сив блузон. Обикновено внимателно фризираната коса на Лиз беше мазна и чорлава. Лицето ѝ изглеждаше уморено, очите ѝ бяха подпухнали.

— Боже мой, Лиз...

Лиз подсмръкна и избърса носа си с ръкав.

— Съжалявам, не съм... — Тя отстъпи от прага. Беше само по чорапи. — Днес нещо не съм във форма.

— Какво има, скъпа? Добре ли си?

Лиз кимна и въведе Алекс в сумрачното антре. До стълбището имаше детски велосипед, едно от трите му колела липсваше.

— Да. Само ме наболява главата.

— Да не е грип?

— „Гленфидих“. — Тя измъчено се усмихна. — Винаги съм си падала по хубавото уиски. В момента правя кафе.

Алекс я последва в апартамента, като се опитваше да не проявява удивлението си. Вътре цареше пълен хаос. Масичката бе избутана до телевизора и в средата на стаята лежаха три големи чанти и метално куфарче. Чантите бяха отворени и по пода се въргаляха дрехи.

— Извинявай за... — Тя безпомощно махна с ръка. — Не бях... С мляко, но без захар, нали?

Лиз изчезна в кухненския бокс. Алекс седна на ръба на дивана, прекалено смаяна, за да отговори. Приятелката ѝ премълчаваше нещо. Струваше ѝ се необичайно, че е възнамерявала да се мести, без да ѝ спомене за това.

— Пренасяш ли се?

Лиз горчиво се засмя. В очите ѝ вече блестяха сълзи. Бе в ужасно състояние и всеки момент можеше да изгуби самообладание.

— Не зная какво ще правя — отвърна тя. — Не искам да правя нищо. Изглежда ми толкова... Съжалявам, Алекс, исках да ти обясня всичко и... и да се сбогувам. Но не можех. Майкъл ме накара да обеща, че няма да казвам на никого, особено на човек от фирмата.

Алекс отново погледна хаоса от дрехи и внезапно осъзна, че сред полите и роклите има мъжки вещи.

— Не разбирам.

Лиз, която се канеше да налее кафето, замръзна и сведе очи към отпуснатата си върху дръжката на каничката ръка, сякаш изведнъж е забравила как се прави това.

— Откога продължава? — попита Алекс.

— Кое?

— Връзката ти с Майкъл.

Тя подсмръкна.

— През февруари щеше да стане година и половина. Спомняш ли си? Бях в отдела само от няколко седмици — тъкмо се бях преместила от „Искове“. Най-щастливите осемнайсет месеца в живота ми. — Лиз вдигна поглед към нея. — Обичах го, Алекс.

После се разрида и раменете ѝ се разтърсиха. Алекс се изправи, прегърна я и я притисна към себе си.

— Не мога да кажа на никого — през сълзи промълви Лиз. — Това е най-ужасното. Не мога да споделя с никого. Всички ще приказват колко всеотдаен и любящ съпруг е бил. И ще утешават оная кучка жена му, дете никога не го е обичала — никога, през целия им брак. А аз трябва да седя тук и да се преструвам, че нищо не се е случило, че това не ме засяга. Но аз съм онази, която скърби, Алекс. Аз съм онази, която го обичаше. На никой друг не му пукаше за него, на никой.

И тя отново се разплака, разплака се на рамото на Алекс: Лиз, невероятно хладнокръвната рационална секретарка, за която всички твърдяха, че трябвало да има собствен отдел, толкова добра организаторка била. Кой би могъл да предположи, че целият ѝ професионализъм, цялата ѝ всеотдайност към работата се дължат на любовта ѝ? На добрата старомодна любов.

Алекс отведе Лиз до дивана и я сложи да седне. После се върна в кухнята и наля кафето, само за да открие, че е леденостудено. Зае се да приготви ново.

— Няма да кажеш на никого, нали, Алекс? Моля те, недей да казваш на никого.

— Естествено, че няма да кажа, Лиз. Нито думичка.

— Вече няма смисъл, нали разбираш? Хората ще си помислят, че позоря паметта му. Че съм отмъстителна, че искам пари или нещо такова. Всички ще застанат на нейна страна.

Имаше право. Каквито и да бяха намеренията му, Елиот не бе направил нищо, за да узакони връзката си с Лиз. Семейството, фирмата, светът, никой нямаше да признае правото ѝ да скърби за него. Що се отнасяше до тях, тя просто щеше да е позорно петно — в най-добрия случай проява на човешката слабост на Елиот, в най-лошия — разрушителка на семейството му.

— Тя... тя знае ли нещо? — попита Алекс.

Лиз поклати глава.

— Не, струва ми се. Беше затворена в собствения си малък свят. Майкъл се канеше да ѝ обясни, но после каза, че нямало нужда. Можело просто да я оставим да разбере сама.

Алекс се намръщи и кимна. Струваше ѝ се, че по отношение на Майкъл Елиот Лиз е била прекалено лековерна. Нима неверните съпрузи не се кълняха винаги, че ще напуснат жените си? Нима винаги не крояха планове да избягат с любовниците си в някое уютно далечно местенце, където светът няма да ги открие? Но когато се стигнеше до решителната крачка, до перспективата да изгубят дома си, половината от доходите си и повечето си приятели, нима винаги не решаваха, че в крайна сметка не могат да изоставят съпругата си?

Тя отнесе димящите чаши при дивана и седна до Лиз. Дипломатическото куфарче лежеше в краката ѝ, чантите бяха от другата страна на камината.

— Лиз, наистина ли всичко — Алекс посочи багажа — е било уредено? Наистина ли щяхте да...

— Да.

— Майкъл наистина ли щеше да напусне жена си?

— Нали ти казах. — Тя я изгледа ядосано. — Защо, да не смяташ, че си измислям?

— Не, не, разбира се. Просто...

Лиз се пресегна към масичката, взе два самолетни билета и си размаха пред лицето на Алекс.

— Вече си бяхме събрали багажа. Майкъл остави куфарите си тук, за да не ги види Маргарет. След още някой и друг ден завинаги щяхме да изчезнем.

— Къде?

Лиз сведе очи към чашата си, сякаш можеше да види в тъмната повърхност миража на някаква съкровена мечта.

— В Париж. После в южна Франция. Можеш ли да си представиш? Лазурния бряг!

Алекс премигна. Не можеше да повярва на ушите си. Майкъл Елиот беше висш служител в голяма застрахователна компания. Ръководеше финансовите операции — изплащане на застраховки, краткосрочни инвестиции, борси. Получаваше прилична шестцифрена заплата и процент от печалбата. Общо може би 200 хиляди годишно, поне според Марк. Човек като него не можеше просто да се откаже и да напусне. Щяха да го разпънат на кръст. Когато адвокатите свършеха с него, щеше да има късмет, ако са оставили и ризата на гърба му.

— Знаеше ли някой от фирмата? Майкъл трябва да е споменал на някого, че ще заминава. Не може просто да...

Лиз рязко поклати глава.

— Никой не знаеше. Особено във фирмата. — На устните ѝ се изписа бледа усмивка. — След почивните дни Нютън Брейди просто щеше да се качи на деветия етаж и да открие офиса празен. Ни Майкъл, ни Лиз. Щеше да получи стомашни киселини, определено.

Че Майкъл Елиот е зле настроен към непосредствения си началник, бе поредната изненада. Нютън Брейди обикаляше из финансовия отдел с постоянно намръщена физиономия и час по час гълташе антиацид с плодова есенция. От друга страна, Алекс беше чувала, че насаме се държи съвсем нормално, и често бе виждала Майкъл Елиот да обядва с Брейди или весело да си бърби с него в мраморните фойета и коридори. Всичко това сега ѝ се струваше само служебна политика. Но какъв смисъл от политика, ако се готвиш някой ден да изчезнеш и да оставиш шефовете ти да те съдят за нарушаване на трудовия договор? Това не можеше да ти осигури място в борда на директорите.

— Какво да правя, Алекс? Не мога да се върна там. Не мога да се върна и да продължа като че ли нищо не се е случило.

Алекс я прегърна.

— Никой не го очаква от теб. Ще разберат, че сте били... че сте били близки. Навярно не е зле да поискаш отпуск. Няма да ти откажат.

— А после какво? Да продължа да работя за следващия си шеф ли? И кой ще е той?

Алекс си помисли дали да сподели с нея новината на Марк, за насърчението, което получил от Нютън Брейди, но се отказа.

— Нямам представа.

— Не мога, Алекс. Не мога да се върна там. Знаеш ли, когато си тръгнах за последен път, се чувствах прекрасно. Странно. Никога не съм била нещастна в отдела. Винаги съм се справяла добре. Но когато си тръгнах, внезапно осъзнах, че отново живея.

Алекс се усмихна и се помъчи да я разбере.

Лиз вдигна поглед към нея.

— Зная, че за теб е различно. Ти си обичаш работата. Издигаш се в кариерата, отсега можеш да планираш всичко. Но аз съм само секретарка, а всички секретарки правят каквото им наредят. Искан да бъда свободна, Алекс.

— На Лазурния бряг значи, а? — Тя стисна ръката на Лиз. — Признавам, звучи страхотно. Но какво щяхте да работите, миличка? Как щяхте да си изкарвате прехраната? Искан да кажа, нима щяхте да отглеждате зеленчуци и зайци?

Лиз се засмя, отпи голяма глътка кафе и избърса устата си с ръкав.

— Естествено, защо не? Или карамфили.

Тя сви крака към гърдите си и обгърна коленете си с ръце. Приличаше на момиченце, което вече не иска да има нищо общо със света на възрастните.

— Не зная какво щяхме да правим там, но той каза, че парите нямало да са проблем. Че ще си живеем спокойно и никой няма да ни открие. Но че ще имаме достатъчно пари до края на живота си.

— Хм... може би, ако бихте живели съвсем скромно.

— Той нямаше това предвид. Каза, че сме щели да си купим яхта. Щял да я държи на някакво място, наречено Антиб. Двайсетметрова. Достатъчно голяма, за да обикаляме с нея из Средиземноморието. Винаги бил искал да има яхта. На два пъти ходихме до Нюпорт, за да ги гледаме.

— Яхта ли? — възкликна Алекс. — Двайсетметрова яхта?

— Да. Нали ти казвам — парите нямало да са проблем. Никога повече нямало да се налага да работим.

— Боже мой! — Алекс погледна към багажа и поклати глава. После се вцепени. — И... какво има в това куфарче?

4.

През остатъка от следобед Алекс бе в шоково състояние. Не можеше да се съсредоточи. Постоянно си повтаряше, че се случва често, че секретарките винаги скачат в леглото на шефа си. Според проучване, публикувано в „Космо“, осемнайсет процента от секретарките признавали, че по едно или друго време са имали връзка с началниците си, а други дваайсет и пет процента си мечтаели за това. Като се прибавеха и онези, които не си признаваха, се получаваха най-малко петдесет процента. Но Лиз не беше такава. Поне така си мислеше Алекс.

В четири и половина позвъни Марк и се извини, че не е успял да ѝ отговори по-рано. Тя с облекчение разбра, че не ѝ се сърди. Уговориха се да вечерят заедно. В шест часа вече слизаше с асансьора.

Когато пристигна, в „Хемънуей“ бе претърпено. Алекс си проби път по стълбището до бара и завари Марк да пие мартини с двама от финансовия отдел. Пред тях имаше кана и очевидно вече бяха на втората чаша. Ед Бъргън, симпатичен южняк, който се занимаваше с проучванията на постоянните доходи, ѝ се усмихна.

— Ето някой, който ще повдигне настроението — каза той.

— Правим малка неофициална панихида — рече Марк. — Ще се включиш ли?

— С Майкъл често идвахме тук — прибави Бъргън, когато Алекс се настани на стола. — Беше... — Той погледна маслинката на дъното на чашата си и усмивката му се стопи. — Все още не мога да повярвам.

— Тежък ден — многозначително повдигна вежди Марк.

Арт Райнебек, нервен червенокос мъж, който работеше заедно с Марк, постави длан върху рамото на Ед. Бъргън вече бе доста пиян.

— Целият отдел е с главата надолу — каза Райнебек. — Всички са в емоционален шок, пък и стои въпросът кой ще наследи Майкъл.

— Често идвахме тук — сякаш на себе си повтори Бъргън.

— Да, ще мине известно време, докато нещата се поуталожат — потвърди Марк.

— Но всичко ще се оправи — като почукваше с показалец по носа си, рече Райнебек. — На негово място ще назначат Дрю Когил.

Алекс вдигна очи към Марк и свъси вежди.

— Нима?

— Естествено — отвърна Райнебек. — Когато Майкъл пътуваше, той често го заместваше. Във фирмата е от близо двайсет години. Страхотен пич. Той ме взе в отдела.

— От двайсет години ли? — Алекс отново хвърли поглед към Марк.

— Да — отвърна Райнебек. — Басирам се, че Нют ще избере Когил. Обаче ще трябва да побърза. Финансите не са нещо, което можеш да оставиш на произвола на съдбата.

Тя си поръча вино и се обърна към Марк.

— Какво мислиш?

— Когил е готин — рече Бъргън. — Само дето малко се стяга.

Алекс мълчеше и чакаше Марк да й отговори.

— Няма начин да не е Когил — настоя Райнебек.

Марк сви рамене.

— Така изглежда. Но нямам представа какви са плановете на Нют.

— Малко се стяга — с надебелял език повтори Бъргън.

— Днес те видях да влизаш при него — без да му обръща внимание, каза Райнебек. — Не ти ли намекна нещо?

— Не. И той като всички е много разстроен от смъртта на Елиот. Но както казваш, Арти, ще се наложи бързо да вземе решение.

— Такова нещо не бива да се отлага — отвърна Райнебек. — Ще плъзнат всевъзможни слухове.

— Скапана работа — измърмори Бъргън.

— По-спокойно, приятел — потупа го по рамото Марк.

— Той обаче е прав — рече Райнебек. — Преценката може да е малко пристрастна. Но в този случай всичко е ясно.

— На мен пък ми се струва много пристрастна — подметна Алекс. Чудеше се защо Марк си мълчи.

Райнебек се усмихна. После лицето му се вцепени. Всички се завъртяха.

През навалицата приближаваше Катрин Пел с чаша бяло вино в ръка. Носеше скъпо сако от туид с предизвикателна жокейска кройка,

която подчертаваше тясната ѝ талия. Изглеждаше не на място сред група средни служители във фирмата с техните измачкани готови костюми — или по-скоро, те изглеждаха не на място до нея.

— Катрин спомена, че може да намине — рече Марк и прегърна Алекс през рамо, докато Пел си пробиваше път покрай Ед Бъргън. — Познавате ли се с Алекс, Катрин?

Алекс стисна подадената ѝ ръка и положи всички усилия да се усмихне.

— Разговаряли сме по телефона — отвърна Катрин и показа съвършените си бели зъби.

Алекс се зачуди дали са истински.

— Да — потвърди тя. — Разбира се.

И забеляза, че Марк леко се навежда напред.

— Днес Катрин ни помогна с работата на Лиз — каза той. — Между другото, чувала ли си се с нея?

Алекс откъсна очи от Катрин и погледна изчервеното лице на Марк.

— Какво? А, да. Да, разговаряхме по обяд. После отидох у тях.

— Болна ли е?

— Тя... — Алекс се завъртя към Ед Бъргън. Не бе решила какво да каже за Лиз. Нямаше представа дали някой от близките приятели на Елиот знае за връзката им. — Потресена е.

Отново се завъртя към Бъргън, но той изглеждаше потънал в собствените си мисли.

— Всички сме потресени — отвърна Райнебек.

— Е, надявам се, че утре ще дойде на работа — с принудено загрижен глас рече Марк.

Алекс си спомни изправената на прага Лиз — после си представи металното дипломатическо куфарче на пода в дневната. Какво имаше вътре? Беше оставила приятелката си отпусната на фотьойла и вперила поглед в него.

Марк я хвана за ръката. Пейджърът в дланта му вибрираше. Заведението използваше системата, за да съобщи на клиентите, че масата им е готова.

— За нас е — каза той и погледна Бъргън и Райнебек, после Катрин. — До скоро, приятели.

От мястото си в края на бара Доналд Грант проследи с поглед младата двойка, която се насочи към ресторанта, извади клетъчния си телефон и набра един номер.

Снегът се сипеше на парцали по Филипс стрийт. Мъжът в черно скиорско яке се приближаваше към входа на номер двайсет и девет. След почти час в ледения мрак той се радваше, че отново може да се раздвижи. Светлината от стаята на първия етаж изглеждаше примамлива и топла. През евтините мрежести завеси виждаше трептящите отблясъци на телевизора по лицето на старица с големи слушалки на главата. Или беше глуха, или искаше по-добро качество на звука. Нямаше значение каква е причината, това щеше да улесни работата му. Мъжът огледа улицата и пусна черния найлонов сак на прага.

Вратата бе с обикновена ключалка и залостена с резе. Той извади комплекта си за влизане с взлом — стоманен лост, найлоново въже, лепенки и клин — и застава на колене. Трябваша му трийсет секунди, за да пъкне лоста и да подхване езичето на резето. После отключи ключалката с шперц.

В коридора с наслада вдиша топлия, ухаещ на супа въздух. Откъм чамовата врата се носеше тихо тананикане. Старицата припяваше на нещо религиозно, което се разнасяше в слушалките ѝ. „Господ обича всички ни.“ Той се заизкачва по стълбището. Оная Тайнън живееше на последния етаж.

Алекс гледеше снега, който се сипеше над черните води на река Унаскуатъкит. Кметът Монтанели бе хвърлил цяло състояние, за да ремонтира кейовете и мостовете и да постави старовремски лампи с надеждата да превърне Провидънс в перлата на Източното крайбрежие. Не му харесваше, че туристите профучават покрай тях на път за Бостън, без изобщо да им обръщат внимание, и рядко отбиват, за да похарчат доларите си в неговия град. Просто не беше честно. Роуд Айланд можеше и да е най-малкият щат, но в него се намираха двайсет процента от историческите забележителности на страната и Провидънс притежаваше лъвския пай от тях. Не всеки одобряваше

разходите. Някои от висшите служители на „Провидънс Лайф“ смятаха Монтанели за идиот. Не го заявяваха на всеослушание естествено, но при закрити врати обсъждаха колко време ще му трябва, за да разори града. Трупащият се по богато орнаментираните лампи сняг напомни на Алекс за състоянието на собствените ѝ финанси и тя с мъка се сдържа да не потрепери.

— Какво има? — попита Марк.

Алекс се обърна към него.

— А, нищо.

Лицето му все още беше изчервено и тя се зачуди дали е от мартинито, или заради Катрин Пел.

— Значи днес си бил много зает — каза Алекс.

Марк се усмихна.

— Бях при Нют.

— Нют? Мислех си, че е Нютън. Досега винаги си го наричал Нютън.

— Той предпочита Нют. Така се чувства като един от нас.

— И? Какво ти каза?

Усмивката му стана още по-широка.

— Ти какво мислиш?

Тя сви рамене.

— Не зная какво да мисля. Казал ти е, че ще даде работата на Елиот на Дрю Когил, така ли?

Марк се засмя.

— Как ли не!

— Арт Райнебек смята, че така е редно.

— Арти смята, че Когил ще избути и него нагоре, затова говори така.

— И? Когил ли ще назначи?

Той приглади с длан червената карирана покривка и бавно поклати глава.

— Нют ме попита дали се чувствам готов да оглавя отдела.

— Боже мой!

— Зная, че не ме смяташ за подходящ, но...

— Не съм казала такова нещо, Марк. Просто бях малко... когато ми каза сутринта, се изненадах. Струваше ми се прекалено хубаво, за да е вярно.

— Понякога истината е хубава.

— Но...

— Какво?

— Ами... как ще го приеме отделът? Искам да кажа, че си във фирмата едва от пет години.

— От пет и половина.

— Пет и половина години, през които си се занимавал с изплащане на застраховки, а сега ще трябва да ръководиш всички... Искам да кажа, как ще го приемат хора като Арт?

— Само след седмица Арти ще разправя наляво и надясно: „Марк е точно каквото ни трябва — млад и енергичен“. Той не е глупак.

— Ами Когил?

— Бита карта. Още живее в седемдесетте, за бога! Алекс, не зная дали можеш да го видиш от статистическия отдел, но нещата се променят. Променя се пазарът. — Марк се наведе към нея и възбудено продължи: — С всички тези нови постижения — напредъкът на медицината, генетичните изследвания — става нестабилен целият бизнес, свързан с преценката на риска. След десет, даже след пет години няма да можеш да познаеш застрахователния пазар. И старите методи просто няма да вървят. Нют го знае, знае го и Нойман — господи, сигурно дори Рандъл Уайт. Или поне щеше да го знае, ако някога си подаваше носа навън от ония стари таблици на смъртността.

Алекс отпусна ръце в скута си и се облегна назад. Нещо във внезапния трудов ентузиазъм на Марк я смущаваше. Навярно просто от смъртта на Елиот беше минало съвсем малко време.

— Щом ще поемаш ръководството на финансовия отдел — каза тя, — трябва да получиш одобрението на Рандъл Уайт. Така че по-добре да не те чуе да говориш така.

Марк пресуши последната глътка от бирата си.

— Естествено, Рандъл е от големите клечки, ясно ми е. — Той избърса уста и се огледа наоколо. — Всъщност той ще представлява фирмата на конференцията на НЗИ в края на месеца. Чу ли за това?

Алекс поклати глава. Конференцията на Националните здравни институти във Вашингтон бе важно събитие. Щеше да се обсъжда въпросът дали и до каква степен застрахователите да имат право да проучват гените на потенциалните си клиенти — и съответно да ги

дискриминират. Повечето професионалисти от бранша искаха пълна свобода, но някои политици бяха склонни да наложат ограничения и дори пълна забрана. Според тях генетичните изследвания нарушаваха принципа на споделения риск и заплашваха да доведат до появата на група хора, които не по своя вина не са в състояние да застраховат живота или здравето си. С намесата на федералното законодателство застрахователните компании залагаха извънредно много.

— Да, вярно е — каза Марк. — Нашият пръв статистик ще изложи позицията на „Провидънс Лайф“.

— И по-точно? — попита Алекс.

Той сви рамене, като че ли нямаше нужда от обяснения.

— Явно е, че искаме да изследваме гените. Разбира се, щом стане икономически изгодно. Трябва да ги изследваме.

Алекс отпи глътка вино и погледна Марк. Не беше сигурна дали го харесва такъв: толкова дързък и самоуверен. Когато обсъждаха филми, храна или автомобили, всичко бе чудесно и забавно. Ала тук ставаше дума за работа — не само неговата, но и нейната.

— Нима? — рече тя. — Защо?

Той преглътна.

— Защото ако не ги изследваме, конкурентите ни ще ни пометат с един замах.

— Значи трябва да ги изследваме, защото може да го направят другите, така ли?

— Разбира се. Око за око, зъб за зъб, миличка.

— Но ако Конгресът постанови, че никой не може да го прави, всички би трябвало да останат доволни, нали?

Марк се облеци, сякаш Алекс водеше абсолютно безсмислен спор.

— Не. Защото ако изследват собствените си гени и предварително знаят дали и кога има вероятност да се разболеят, хората ще ни поставят в неизгодна ситуация. Онези с лоши гени ще ни измъкват огромни суми, а здравите изобщо няма да се застраховат. Стига, Алекс, всичко това ти е пределно ясно.

Искаше ѝ се да продължи разговора, но се отказа и промени темата.

— Та кога „Нют“ ще съобщи новината? — закачливо попита тя.

Раменете на Марк се отпуснаха.

— Ами, както самата ти казваш, трябва да се произнесе бордът. Така че ще е някъде през идната седмица.

— Тогава наздраве за повишението ти — вдигна чаша Алекс. Марк взе своята, но в нея вече нямаше нищо.

Евтини мебели, евтин протрит килим, чамова масичка, върху която жената навярно кръстосваше крака, докато четеше дебелите си застрахователни книги. И студ. Той отвори няколко шкафа и накрая откри бойлера. Нямаше таймер. Явно Тайнън не можеше да си позволи дори това. А и самият бойлер се намираше в ужасно състояние. Мъжът гледаше излизащите от горелката сажди, когато нещо зад него прошумоля. Рязко се завъртя и насочи лъча на фенерчето към ъглите в търсене на котката. Котките го изнервяха, особено на тъмно. Когато влезе в апартамента, тя се сви и засъска под един от столовете — проблясък на сиви очи, после нищо. Но нямаше време да гони котки. Грант бе казал четирийсет и пет минути. Никакви подслушвателни устройства, само бързо претърсване на жилището за някакви следи.

Затвори шперплатовата врата и се върна при масата. Нямаше чекмеджета. После видя на пода до изгърбушения диван кашон. Отвори го и се усмихна. Лични документи. Сметки, банкови съобщения, информация за кредитни карти. Никакви самолетни билети. Захапа фенерчето в уста и седна на дивана. За двайсет минути прегледа последните четири месеца от живота на Алекс. Все старата история на човек, който със зъби и нокти се бори за оцеляване. По Коледа се беше охарчила за няколко подаръка, но иначе си стягаше кесията. Върна документите на място. Ако нямаше нищо друго, Алекс Тайнън не знаеше за парите.

Плъзна лъча по стените, докато освети стъкло в сребърна рамка. Остави кашона на пода и се изправи, за да хвърли един поглед. Скрин от около 1970-а година. Евтиният лак се лющеше от талашита. Отгоре имаше три снимки в рамки. Черно-бяла фотография на младеж в униформа. Самата Тайнън с възрастна жена, навярно майка ѝ. Не си приличаха особено много. Тайнън имаше чертите на баща си, ако това бе мъжът в униформата. На последната снимка ухиленият до уши Ферули вкарваше кош на баскетболно игрище.

Отвори най-горното чекмедже. Тениски, от които се носеше мирис на чисто. Следващото: пуловери, цял куп дебели пуловери. Сигурно компенсираха лошото отопление. Най-долното: бельо. Семпло, памучно. И доста старо, дори разнищено между краката. Сложи си ръкавица, зарови пръсти вътре, хвана няколко чифта бикини и ги поднесе към носа си. Аромат на лимонов сапун. Зърна отражението си в огледалото: червендалесто сипаничаво лице, проницателни очи. Остана неподвижен за миг, после върна бельото в чекмеджето. Според думите на Грант, Елиот не би си скъпил парите. Дантели, коприна, сатен. Червено и черно. Но пък може да харесваше и момиченца — за разнообразие. Отново си сложи ръкавицата и взе снимката на Алекс с майка ѝ. Госпожица Тайнън може и да се преструваше на самата невинност с тази нейна прическа в стил Миа Фароу и големите си сиви очи.

Марк настоя да плати сметката. Когато вадеше кредитната си карта, изпусна на масата няколко листчета. На едно от тях Алекс видя дълъг списък четирибуквени думи, написани с черна писалка. Докато ги събираше и ги пъхаше обратно в портфейла си, Марк забеляза изражението ѝ.

— Какво?

— Тези думи. Кръстословици ли съставяш?

Лицето му стана тъмночервено.

Алекс толкова се изненада, че незабавно съжали за думите си. Тя махна с ръка и нервно се засмя.

— Не, не. Не е моя работа.

Марк извади листчето и го остави върху покривката.

— Виж, аз... Малко ме е срам. Нют каза... — Той дълбоко си пое дъх и отново седна на стола си. — Нют каза, че трябвало да имам парола за достъп до някои данни от централния архив. Нали знаеш, че има информация, до която, хм...

— Обикновените служители?

— До която обикновените служители нямат право на достъп. Става въпрос за тайната на клиента, разбира се.

— Разбира се.

— Алекс!

— Шегувам се. Виж, чудесно е, че са ти дали ключовете за царството. Естествено, остава одобрението на директорския борд. Няма защо да се срамуваш.

Марк внимателно я изгледа.

— Да, ама можеш да си представиш какво би казал Арт Райнебек.

— Или Дрю Когил.

— Точно така. Затова няма нужда да се хваля, нали?

Алекс погледна към листа.

— И какво измисли?

— Нищо. Искам да кажа, не че има значение, но трябва да е нещо, което да не забравя.

— Защо не използваш рождената си дата?

— Трябва да са букви, не цифри. Пък и Нют каза да не е нещо толкова очевидно.

— Как ти звучи НЮТИ?

Марк се усмихна, но Алекс усещаше, че все още се чувства неловко.

— Сигурно това е неговата парола. Или поне щеше да е, ако не беше толкова очевидна. Не, без имена.

Тя извади химикалката си.

— Ами това? — И написа четири букви.

— ЛИРА ли?

— Да. В чест на италианския ти произход и на купищата пари, които ще спечелиш.

Марк погледна листчето, после вдигна очи към нея и се усмихна.

— Ще си помисля.

Когато излезе на улицата, мъжът отвори клетъчния си телефон. Отговориха му на второто иззвъняване.

— Навън съм.

Седнал на бара в „Хемънуей“, Грант ровичкаше пържолата си.

— Е, имаме ли проблем? — попита той.

5.

След Нова година Рандъл Уайт канеше всички от статистическия отдел в „Le Villaret“, ресторант, прочут с френските си ястия и вина. Тази традиция водеше началото си от осемдесетте години, но заради внушеното от Уайт чувство за привилегированост, сякаш датираше още от създаването на фирмата. Никой от статистиците не беше наясно кой плаща сметката. И другите отдели имаха обеда естествено — от „Личен състав“ смятаха, че това сплотява колектива — но нищо не можеше да се сравнява с френския *déjeuner* на Уайт. За събитието се запазваше странично помещение, през двукрилата врата на което се виждаше главната зала на ресторанта. Осмината избрани гости смятаха, че харчи само за виното между хиляда и шестстотин и две хиляди долара служебни пари. Това им харесваше, разбира се. Караше ги да се чувстват членове на елитен клуб.

Въпреки съзнателното си маневриране, Алекс се озова до Мел Хартман на два стола вдясно от Рандъл Уайт. В рамките на кампанията си да я „развесели“, по време на обедата Хартман постоянно дърдореше, докато Алекс се мъчеше да следи какво казва на непосредствените си съседи Уайт. Обсъждаха кмета. Сандра Бетридж, сериозна червендалеста личност, постъпила в отдела едновременно с Хартман, заяви, че след заемането на висок пост независимите политици като Монтанели винаги се превръщали в мегаломани. Уайт напълни чашата ѝ и отвърна, че това било типично за Роуд Айланд.

Докато Хартман продължаваше да дудне, Алекс наблюдаваше шефа си. В него имаше някаква промяна, която не можеше точно да установи. После осъзна: косата му бе по-дълга. Обикновено грижливо подстриган, той беше пропуснал едно, а може би и две посещения при бръснаря и косата му се къдреше над колосаната яка на ризата му. Макар и посивяла, тя все още бе гъста и обрамчваше лицето му, което Алекс оприличаваше на лъвско. Това беше едно от нещата, които харесваше в него — лицето и интелигентните му, топли очи. Едва забележимо белязани от години на смях, те говореха за човек, който далеч не живее само за работата си. Това ѝ действаше успокоително.

Днес обаче Уайт изглеждаше отегчен, като че ли нещо му липсваше. Всъщност от Нова година насам той се бе появявал в отдела само два-три пъти, при това за кратко, и се наложи Алекс да му прати имейл, за да го информира за напредването на работата си по таблиците за здравеопазването и да му съобщи за странната аномалия, която бе открила в архива на „Провидънс Лайф“. До този момент нямаше отговор.

Десертът беше поднесен и изяден. Хартман каза нещо язвително и остроумно за автомобила ѝ, което тя не успя да разбере, после се изправи Уайт. Някой почука с лъжица по чашата си и сякаш по даден знак през прозорците нахлу светлината на бледото зимно слънце.

— Е — усмихнато плъзна поглед около масата Уайт, — ето ни пак тук. Хм... — той сведе очи към масата, — тази година над нашето скромно събиране падат две сенки. През лятото загубихме Кен Милър. Бих искал да вдигна чаша от това чудесно вино за Кен. Също като мен, той обичаше червеното вино и ако ни гледа отнякъде, надявам се, че одобрява избора ми. Кен блестящо ръководеше „Информационни системи“ и беше прекалено млад за инфаркт.

Той вдигна чашата си.

— За Кен.

Всички мълчаливо отпиха. Двамата с Кен Милър наистина бяха близки приятели. Уайт не бе от хората, които дават външен израз на чувствата си, поне що се отнасяше до колегите му, но новината за смъртта на Милър видимо го беше потресла. Според Мел Хартман, той не бил единствен: през следващите няколко седмици повечето членове на директорския борд ходили на медицински преглед. Професионалното им отношение към смъртта било силно разколебано от внезапната ѝ поява.

Уайт се прокашля и попи устни със салфетката. Слънцето се скри също толкова неочаквано, колкото беше изгряло. За миг в стаята сякаш се смрачи.

— От инфаркт се умира, разбира се — продължи той. — Както знаете, сърдечносъдовите заболявания са страшните хищници, които дебнат в тъмните води на нашата професия. Кен просто имаше нещастieto прекалено рано да се натъкне на един от тях. — Уайт замълча и стисна устни. Алекс усещаше, че болезнено преживява

спомена, макар че не иска да разваля настроението им. — Смъртта от токов удар е съвсем друго нещо.

Сякаш самите думи бяха заредени с електричество. Възцари се пълна тишина и Алекс осъзна, че мъчително се опитва да си поеме дъх.

— Майкъл Елиот беше... е, всички знаем какъв беше. Спомням си, когато постъпи при нас през осемдесет и пета. Имахме късмет да го привлечем във фирмата и той ни оказа неоценима помощ през тежките години. Не е случайно, че можем да отнесем началото на възхода си към хиляда деветстотин и деветдесета, годината, в която Майкъл оглави финансите. И сега изглежда...

Той сбърчи чело. Изведнъж като че ли нямаше какво повече да каже. Мускулът на скулата му потръпна. Без да довърши изречението, Уайт отново вдигна чашата си и промълви:

— За Майкъл, и да не забравяме онези, които остави след себе си.

— За Майкъл... За Майкъл Елиот — чуха се гласове.

Хората се размърдаха. Алекс наблюдаваше ръцете на Уайт. Той мълча почти цяла минута. После се огледа наоколо. Когато очите му спряха върху нея, Алекс усети, че я изпълва топлина.

— Но ние продължаваме — каза Уайт. — Предстои ни нова година. В това няма нищо тайнствено, разбира се. Математиците винаги са имали късмет в голямата лотария на смъртта. В проучването си на смъртността при застрахователните статистики от хиляда осемстотин осемдесет и девета до хиляда деветстотин трийсет и седма Джон Ларъс показва, че тяхната продължителност на живот е много по-висока. В статията си от деветдесет и първа Джон Кук и Ърнест Мурхед установяват аналогична тенденция. Цитирам ви „Протоколи на Дружеството на застрахователните статистики“, том четирийсет и първи... Сандра, моля те, недей да си водиш бележки.

Той докосна Сандра Бетридж по рамото и макар тя да не си водеше бележки, червендалестото ѝ лице издаваше, че не е била далеч от тази мисъл. Всички в отдела познаваха изключителното ѝ усърдие и се засмяха на тази типична добронамерена шега.

Уайт вдигна поглед към гипсовия таван на просторната зала в колониален стил и изчака смехът да утихне.

— Защо е така? — Когато сведе очи към другите, той отново се усмихна. — Според мен, защото ние се забавляваме повече.

— Точно така! — възкликна Мел Хартман.

— Струва ми се, Джеймс Силвестър беше отбелязал, че математикът живее дълго и остава вечно млад. „Крилете на душата не увисват — пише той, — нито порите ѝ се задръстват с праха, навяван от мръсните пътища на обикновения живот.“

Уайт отново вдигна чаша.

— Последния път, когато ги погледнах, моите криле ми се сториха малко опърпани, но все още... — той лекичко изтупа праха от лактите си, — ... все още ми вършат работа, както, вярвам, и вашите. Така че да прием сега за всички нас, и най-вече за нашите криле.

— За нашите криле. — Всички вдигнаха чаши и отпиха.

— Винаги съм знаел, че сте съмнителна фирма.

На вратата на залата стоеше непознат мъж. Изглеждаше петдесетинагодишен, добре облечен и със скиорски загар. Носеше фин костюм на тънко райе и тъмночервена копринена вратовръзка. Той се усмихна на тишината, предизвикана от появата му, и заобиколи масата, за да се приближи до Уайт, който го поздрави. Докато се ръкуваха, Алекс забеляза колосаните маншети на ризата му и златните му копчета за ръкавели.

— Не ми се щеше да прекъсвам скромното ви събиране, Рандъл — с явно снизхождение каза непознатият, — но исках да ти честитя Нова година.

— Ами, благодаря — отвърна Уайт и се обърна към колегите си. — Представям ви Чарлз Кениън, вицепрезидент на „Масачузетс Дженеръл“. Какво те води насам, Чарли? Струва ми се, че сезонът за бране на черешите още не е започнал.

Кениън учтиво се засмя.

— Просто отскочих да видя новите, Рандъл. Да проверя как се развиват. Нали знаеш как е.

Уайт му отвърна с неутрална усмивка, но Алекс усещаше раздражението му. „Масачузетс Дженеръл“ бе една от най-големите и процъфтяващи застрахователни компании в района и неотдавна бяха открили бляскав нов офис на Кенеди Плаза. В областта на застраховките живот и здравното осигуряване те агресивно се целеха към по-заможните жители в Роуд Айланд — около Нюпорт и богатите

части на Провидънс. Освен това бяха успели да примамят доста средни служители на „Провидънс Лайф“. Алекс беше срещала хора от „Масачузетс Дженеръл“ във и около финансовия отдел. Един от тях дори си спомняше от следването си в Масачузетския технологичен институт. Но също като другите, и той не се държеше много приятелски. За тях „Провидънс Лайф“ бяха прекалено долна класа.

— Говори се, че се насочвате към здравното осигуряване — рече Кениън. — Има ли такова нещо?

Уайт сви рамене.

— Откъде го чу?

— Имам си източници, Рандъл. Не че им вярвам, естествено.

— Нима? — попита Уайт. — И защо?

Кениън се засмя и остави въпроса без отговор. Но Уайт настойчиво повдигна вежди и зачака.

— Честно казано, Рандъл, това не е в стила на „Провидънс Лайф“, нали така? Искам да кажа, че е... хм... изключително сложно.

— Нима? — с невъзмутимо лице повтори Уайт. — Наистина ли?

Кениън принудено се усмихна. Брайън Слейтър и един от другите статистици на масата го последваха, макар Алекс да не разбираше защо.

— Трябваше да се досетя, че няма да ми кажеш нищо, Рандъл — на излизане рече Кениън. — Сигурно във Вашингтон ще имам по-голям успех. Нали ще дойдеш на конференцията на НЗИ?

— Да. Възложиха ми тази съмнителна чест. Значи и ти идваш, така ли?

— Точно така. Цяла група сме. Трябва решително да защитим интересите на бранша.

— И какви са тези интереси? — попита Уайт.

Кениън спря на вратата и се завъртя.

— Моля?

— Какви са интересите според вас? Много бих желал да науча.

Вицепрезидентът на „Масачузетс Дженеръл“ присви очи.

— Същите като вашите. Трябва да ни позволят генетичните изследвания. Ако ни забранят, може да изгубим милиарди. Всички са единомисленици по този въпрос.

Уайт го пронизваше с поглед.

— Всички ли?

— Ти да не би да си против?

Уайт не отговори. Изведнъж в залата се възцари пълна тишина.

Кениън вдигна показалец към слепоочието си. Очевидно полагаше усилия да запази добрия тон.

— Не зная дали сте преглеждали данните по този въпрос — а ако наистина възнамерявате да се заемете със здравно осигуряване, съветвам те да го направите — но изследванията на човешкия геном са увеличили четири пъти скоростта, с която се откриват гените на болестите. Гени за всичко — от Алцхаймер до рак. Това е огромна информация за продължителността на живота. Пазарна информация. За публиката...

— Какво всъщност искаш да кажеш? — прекъсна го Уайт.

— Това е истински трус за нашия бранш, Рандъл — отвърна Кениън. — Трябва да ни позволят да правим генетични изследвания. В противен случай ставаме извънредно уязвими. Застраховаме на тъмно. Властите трябва да го проумеят.

Уайт вдигна чашата си и отпи. Очите му се усмихнаха на Кениън. После погледна към Хартман.

— Ти как мислиш, Мел?

— Труден въпрос — намръщи се той. — Но по принцип става дума за природата на взаимоосигурителната система.

— Продължавай.

— Ами, целта на взаимния риск е да позволи на хора, които могат да пострадат от някакво нещастие, да се възползват от осигурителната система. Важното е да има приблизително еднаква вероятност да пострадат всички застраховани от определена категория. Само тогава ще са готови да изплащат вноски, равни на предвижданията им за... лош късмет. Иначе системата ще е кредитна.

Кениън кимаше. Хартман нервно погледна към шефа си, но Уайт бе свел очи към ръцете си.

— Обаче трябва да балансираш — възрази той — между изгодата на застрахователните компании и интересите на обществото като цяло, тъй като ние сме част от това общество. Не виждаш ли моралния императив?

— Ами, ако искате да кажете, че независимо от вероятността за нещастие в обществото трябва да има известен споделен риск, не съм

сигурен, че ние — застрахователите, имам предвид — сме длъжни да носим отговорността за това.

Уайт вдигна поглед към Кениън и се усмихна.

— Виждаш ли, Чарли. Вече имаш последовател.

На лицето на Хартман се изписа тревожно изражение.

— А само...

— Стига, Рандъл. Нима наистина ще излезеш с тия глупости за обществото като цяло? — Кениън опря ръце на хълбоците си. В гласа му се прокраднаха презрителни нотки. — Какъв морален императив? Не знаеш ли, че тъкмо това искат да чуят проклетите политици? И ако го заяви представител на застрахователна компания, макар и такава като „Провидънс Лайф“, те ще получат оправданието, което им трябва.

Уайт запази пълно спокойствие.

— Не зная дали ти си преглеждал данните по този въпрос, Чарли — каза той и седна. — Но в момента четирийсет милиона души в тази страна не са застраховани. Четирийсет милиона души без достъп до прилично здравеопазване. Нима трябва да ги направим още повече?

— Това е проблем на правителството — отвърна Кениън. — Застраховането е бизнес.

Уайт плъзна поглед по масата и очите му отново се усмихнаха.

— Така е. Много доходен бизнес с актив — без да смятам застраховките живот — с актив от около два трилиона долара. Бизнес, който получава вноски от триста милиарда годишно и не изплаща и половината от тях.

— Конституцията не забранява да правиш пари — рече Кениън. — Поне засега.

— И ние ги правим, нали? — отвърна Уайт. — И ако изключим всички хора с несигурни гени, ще можем да правим още повече. Това ли е твоята идея?

— Бизнесът трябва да набележи посоката си на развитие — измърмори Кениън.

Уайт кимна.

— Да... да. Е, когато набелязвате посоката, Чарлз, имайте предвид, че на хората, застрашени от някои видове заболявания, вече се отказват не само застраховки, но и работа. — Той сви рамене и погледна празната си чаша. — Естествено, предполагам, че ако умират от глад, има по-малка вероятност да се възпроизвеждат, което ще е от

полза за прочистването на генетичния фонд. — Уайт впери очи в него. — Мисля, че това се нарича „евгеника“.

За миг вицепрезидентът на „Масачузетс Дженеръл“ онемя. От челото му струеше пот.

— Ще поговорим във Вашингтон — успя да изломоти той. — Там сериозно ще обсъдим въпроса.

— Едва ли по-сериозно от днес — отвърна Уайт.

И остана седнал, докато проследяваше с поглед излизането на Кениън.

6.

Филипс стрийт се намираше на два и половина километра северно от финансовия квартал, няколко преки преди Браун Стейдиъм. Това не беше най-хубавата част от Ийст Сайд и в много от старите порутени къщи живееха студенти. Моравите и покривите бяха занемарени, в много дворове имаше разглобени стари автомобили. От друга страна, старомодните веранди, високите ясени и кленове покрай пътя, дори случайното подрънкване на акустична китара придаваха на квартала спокойна, ведра атмосфера, която допадна на Алекс още от първия ѝ ден в града.

Собственичка на номер дваисет и девет бе възрастна жена, казваше се Мейви Конъли. Преди трийсетина години семейството ѝ бе живяло в цялото жилище, но времената ставаха все по-тежки и малко по малко, стая по стая Конъли бе започнала да дава под наем все по-голяма част от жълтата си къща, докато накрая бе останала само с няколко стаи. Алекс живееше на горния етаж. Половината площ се заемаше от складово помещение и воден резервоар, от който нощем се разнасяха клокочещи звуци. Всъщност сградата отчаяно се нуждаеше от основен ремонт. Но наемът бе нисък, наблизко имаше автобусна спирка и за същите пари можеше да си намери нещо по-добро само на километри от града. Алтернативата беше да рискува в най-лошите квартали в южен Провидънс.

С радост би останала на Филипс стрийт и през следващата година, но най-вероятно нямаше да е възможно. Договорът ѝ изтичаше след два месеца и госпожа Конъли искаше да увеличи наема ѝ поне с една трета. Зет ѝ настоявал за още повече. Явно според него с малко инвестиции старата жена можела да утрои дохода си от къщата, въпреки че не бе ясно защо някакъв продавач на смазочни материали от Питсбърг трябва да се смята за авторитет по въпроса. Разбира се, най-просто и най-лесно — а и най-евтино, трябваше да го признае — щеше да е да се пренесе при Марк. Той дори един-два пъти ѝ го беше подхвърлял. Но на Алекс ѝ се струваше, че моментът не е подходящ.

Освен това не ѝ харесваше мисълта да подчини сексуалния си живот на банковата си сметка.

Алекс знаеше, че за човек, който повече от две години има постоянна работа, не е постигнала кой знае какво. Не че „Провидънс Лайф“ не ѝ плащаха добре, макар че големите пари щяха да дойдат, когато я приемеха в Дружеството на застрахователните статистики. Просто обстоятелствата бяха против нея. Първо бе взела голям заем, за да следва, а Бостън се оказа изненадващо скъп град. Въпреки че работеше вечер и в почивните и празничните дни, дълговете ѝ продължаваха да растат. Когато Рандъл Уайт официално ѝ предложи да постъпи във фирмата като стажантка, ѝ се струваше, че най-после ще се избави от финансовите тревоги. Но само след няколко месеца попадна в нов въртоп от заеми.

Един ден майка ѝ реши да спести пари и сама да почисти водостоците, в резултат от което падна от стълбата. Имаше късмет, че удара пое покривът на автомобила ѝ, но все пак се наложи да ѝ направят няколко сложни операции на гръбначния стълб. И тогава се оказа, че здравната ѝ осигуровка изобщо не е достатъчна. Алекс нямаше друг избор, освен да върне новичкия си фолксваген, да си вземе обратно старата тойота и да поиска от „Флийт Банк“ нов заем от 20 хиляди долара. Вече дължеше прекалено много и ако не бяха възторжените препоръки на Рандъл Уайт, нямаше да ѝ дадат нито стотинка. Сега, година и половина по-късно, майка ѝ отново бе на крака, но въпреки постоянните опити да спестява, самата Алекс както винаги излизаше на червено.

Икономииите от здравната осигуровка имаха катастрофални последици, но не можеше да вини майка си. Парите не им стигаха още откакто преди повече от двацет години баща ѝ беше изчезнал по време на операция. Джон Тайнън бе пилот инженер на борда на самолет, свален зад вражеската линия в Камбоджа, но никой не знаеше дали са кацнали принудително, или са се разбили. Тогава тя още не беше била родена. Но майка ѝ не се омъжи повторно и като че ли никога не можеше да се задържи за дълго на една и съща работа. И до днес нямаше почти никакви други доходи, освен пенсията на мъжа си.

Алекс изтупа снега от обувките си и влезе в къщата. На масичката в коридора я очакваше пощата ѝ, включително закъсняла коледна картичка от Роби Холидей и писмо от компанията за кредитни

карти. Съобщаваха ѝ, че не е направила необходимите вноски, че картата ѝ ще бъде анулирана и „въпросът ще бъде отнесен на друго място“, ако не го уреди до трийсет дни. Беше се опитала да внимава около Коледа, но с подаръците и ненаситния глад на Марк за празнични забавления това се оказа невъзможно. Утешаваше се с мисълта, че щом през май вземе изпита си по „Модели на оцеляване“ и „Съставяне на прогнозни таблици“, почти сигурно ще ѝ увеличат заплатата. С този курс щеше да получи последните петнайсет кредита, които ѝ трябваха, за да я приемат в дружеството — половината път до пълно членство. За съжаление, нямаше гаранция, че ще го вземе, и увеличението на заплатата ѝ щеше да зависи изцяло от решението на шефовете ѝ в „Провидънс Лайф“.

Тя бавно се изкачи по стълбището, като се мъчеше да не унива и да мисли за нещо хубаво. Под вратата откри бележка от госпожа Конъли, на която пишеше просто: „Оскар хвана мишка“.

Двегодишен мелез между персийка и улична котка, Оскар имаше общителен характер и прекрасна черно-бяла козина, която ръсеше на малки валма из цялото жилище. Имаше достъп до почти всички стаи в къщата посредством специалните отвори на вратите, но рядко излизаше навън и се задоволяваше да гледа света от предната веранда или от ръждивото противопожарно стълбище отстрани на сградата. Имаше вероятност Оскар да е заловил плячката си в задния двор, но Алекс изпитваше ужасното предчувствие, че въпросната мишка е обитавала самата къща.

Тя примами котарака от дивана с чиния „Уискас“ и се метна върху възглавниците. На коледната картичка бе нарисуван вълк, който виеше към зимните звезди. Роби имаше влечение към дивото. По време на романтичната им връзка настояваше всеки уикенд да напускат Бостън и да се отправят на дълги походи. Дори имаха палатка и Роби беше покрил всеки сантиметър от вътрешната ѝ повърхност с безумните си драсканици. Пишеше ѝ от Ан Арбър, Мичиган, и ѝ съобщаваше за последното си предприятие с някакви извънредно енергични докторанти във факултета по естествени науки. След напускането на Масачузетския технологичен институт той не се задържаше никъде за постоянно. Постъпваше тук-там като чиновник, но само като временна спирка между по-амбициозните си проекти. Една година след завършването си заедно с неколцина приятели бе

основал малка компания, произвеждаща модули с изкуствен интелект за софтуерната промишленост. След година и половина фалираха. Сега се беше навил за нещо ново: софтуерни системи за анализ на метеорологични данни. Според картичката, имало голям пазар за модерни компютърни модели на климатични системи със среден обхват. Алекс остана с впечатлението, че също като предишния път, Роби се опитва да я привлече при себе си.

Тя поклати глава и се усмихна. Всъщност двамата не се бяха разделили, поне не бяха скъсали официално с кавга между любовници или нещо такова, но скоро след завършването на МТИ бяха разбрали, че професионалните им пътища са в съвсем различни посоки. После изведнъж се озоваха в различни градове и вършеха различна работа. Всеки път щом се замислеше за това, Алекс си казваше, че са се разделили лесно, защото никога не са споделяли нещо особено важно. Но се радваше винаги, когато получаваше вест от него. И в радостта ѝ винаги се прокрадваше едва доловимо съжаление.

Загледана в ужасния му почерк, тя се опита да си представи какво би било да работят заедно по предсказване на времето. В известен смисъл ѝ се струваше съблазнително: чист въздух, свобода — и клон от математиката с малко повече живец от онзи, върху който беше решила да седне. В МТИ Роби Холидей бе блестящ в теорията на катастрофата и хаоса — самото непостоянство. И беше невероятно забавен — неуморен оптимист, винаги търсец нови идеи, винаги готов да вложи време и енергия във всичко, което грабне въображението му. Но някои негови черти я безпокояха. Нямаше да е справедливо да го нарече непрактичен, но в отношението му към живота, в самия му оптимизъм имаше нещо, на което не можеше да се довери. Той живееше в света на числата, на твърдите положения, и в същото време имаше факти, които като че ли просто не бе готов да приеме. Например това, че ако не си роден в богато семейство, трябва да имаш работа и постоянен доход, иначе някой ден ще съжаляваш. Или че създаването на софтуерни компании е много рискован начин да си изкарваш прехраната.

Алекс остави картичката на масичката, пресегна се към телефона и набра номера на Марк. Отговориха ѝ на второто извънпяване.

— Марк? Аз съм, Алекс. Просто се чудех как... Ало?

Разнесе се далечно изпиукване, последвано от записания делови глас на Марк.

— В момента не мога да ви отговоря. След сигнала оставете съобщение и ще ви потърся веднага, щом е възможно.

Какво съобщение да му остави? Искаше ѝ се да е нещо остроумно, нещо, което Катрин Пел не би могла да измисли. Тя чу сигнала.

— Хм, аз съм. Алекс. Просто... просто се обаждам да видя как си и хм... — Нещо остроумно. — Ще се видим утре, нали? Недей да правиш нищо... искам да кажа, недей да се преуморяваш. Скъпи. Чао.

Тя затвори, отпусна глава върху ръката си, после подскочи. Телефонът в дланта ѝ иззвъня.

— Марк? Как успя...

— Алекс? Лиз е.

— А, Лиз. — Алекс въздъхна. — Извинявай, помислих, че...

— Че е Марк?

— Да.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Просто преди секунди му позвъних и... Как си?

— Добре, струва ми се.

— Днес пак те нямаше на работа. Реших, че може да си...

— Последвах съвета ти. Телефонирах на Нютън Брейди и поисках отпуск. Веднага се съгласи, без да ме разпитва за нищо.

— Нали ти казах.

— Да. Всъщност се държа адски мило. Странно. Каза, че във фирмата много ме ценели и щели да „повишат функциите ми“, каквото и да означава това.

— Страхотно, Лиз.

— Да. Помислих си, че спокойно мога да получавам заплата, докато реша какво да правя с живота си.

Гласът ѝ звучеше много по-добре от предишния път: по-спокоен, по-уверен, повече в стила на хладнокръвната секретарка Лиз Фостър.

— Чудесно. Много се радвам да го чуя. Няма нищо лошо в това да си оставиш отворена вратичка, нали? Искам да кажа, че няма да е толкова зле, ако се прехвърлиш в друг отдел. Само за известно време. Във всеки случай си готова за...

— Отворих куфарчето.

Алекс се сепна. През последните два дни постоянно я глождеше мисълта какво има в куфарчето. И очевидно не само нея. Не отговори веднага. Всеки път щом Лиз споменеше за Елиот, я връхлиташе споменът за целувката на новогодишното тържество.

— Искаш да кажеш... Дипломатическото куфарче на Майкъл ли?
— накрая попита Алекс.

— Разбих ключалката.

— Боже мой, Лиз!

— Просто не успях да устоя. Снощи. Отне ми адски много време.

— Лиз... Не зная какво да...

— Имал е милиони, Алекс. Всичко е вътре.

Алекс притисна слушалката към ухото си. Представи си Лиз, седнала на пода по нощница и заобиколена от пари.

— Какво? В брой?

— Не. Десет хиляди в брой. Но документите са тук. Банкови съобщения. Според мен е имал десетина милиона долара, Алекс. Банкови сметки в Швейцария, облигации, платими на предявителя. Има и други документи, които не мога да разбера. Цял куп цифри, такива неща. Не зная какво означават.

Алекс беше зашеметена. Струваше ѝ се невъзможно. Откъде Майкъл Елиот би могъл да има десет милиона долара? И как при толкова много пари бе живял толкова скромно? Освен ако поради някакво обстоятелство не е можел да ги харчи, те очевидно принадлежаха на някой друг.

— Лиз, сигурна ли си, че не бъркаш нещо? Искам да кажа, че тези пари може просто да имат нещо общо с финансовия отдел. Нали разбираш, фирмени инвестиции или...

— Знам как изглеждат банковите съобщения, Алекс — твърдо отвърна Лиз. — И навсякъде е посочено името на Майкъл. Вноски, купени облигации, продадени облигации. Всичко е тук. Някои от трансакциите са само отпреди седмици. Казвам ти, парите са били негови.

Последва мълчание. Алекс внезапно изпита страх. Човек можеше да е богат и да не иска никой да знае за това, но потайността на Елиот далеч надминаваше границите на дискретността. Целият му начин на живот бе лъжа.

— Алекс, смяташ ли, че това може да е свързано със смъртта на Майкъл?

Алекс не отговори. Някой се качваше по стълбището. Тежки стъпки. Запита се дали се е сетила да заключи вратата.

— Алекс? Чуваш ли ме?

— Да — прошепна тя. — Какво искаш да кажеш?

— Виж... Майкъл е пазил тези пари в тайна. Убедена съм. Даже от жена си.

Стъпките стигнаха до долната площадка и спряха. Какво щеше да прави, ако продължаха? Оскар напрегнато седеше в средата на килима и гледаше право към вратата.

— Откъде знаеш?

— Преди около година тя искала да се преместят. Продавали огромна къща на Блэкстоун Булевард. Майкъл ѝ казал, че не могат да си го позволят.

Отдолу се разнесе дрънчене на ключове и някой отключи врата. Просто господин Пейви се прибираше.

— Ами тогава може още да не е имал парите, Лиз. Може някой да е умрял и да му ги е оставил в наследство. Сигурно е било точно така, нали?

— Мисля, че не. Щеше да ми каже нещо.

— Тогава... не зная, Лиз. Може би имаш право. Но все още не разбирам...

— Да предположим, че тя е открила. Имам предвид Маргарет. Че Майкъл има всички тези пари и се готви да я напусне. Може да го е убила, за да ги вземе.

Алекс въздъхна. Това вече бе прекалено.

— Стига, Лиз. Ако е знаела, просто е трябвало да се разведе. Щеше да получи най-малко половината от парите, плюс къщата.

— Ти не я познаваш, Алекс. Тя е искала нещо повече. Искала е да си отмъсти. Разводът е щял да му върне свободата.

— Лиз, било е нещастен случай. Пробил е електрически кабел. Адски е трудно да се инсценира такова нещо, нали разбираш, особено когато жертвата е по-едра от теб. Можеш ли да си го представиш? „Поддръж това, скъпи, докато аз включа тока!“

— Но е възможно. Ако по цял ден нямаш друга работа, можеш да измислиш начин. Тя е в състояние да планира всичко. Планирала е

целия живот на Майкъл от деня, в който за пръв път го е зърнала.

7.

Харолд Тейт остави вестника и погледна към паркинга. Захапал незапалена цигара, Гай Пиласки крачеше по хрупкавия сняг в дългото си палто на Кристиан Диор. Беше седем и двацет, доста късничко за Гай. Въпреки президентския си пост той обикновено не се задържаше в кабинета си след шест часа. Тейт видя олдсмобила да излиза от паркинга и да се влива в движението по Тол Гейт Роуд. Поредният безсмислен ден. Един ден по-малко до пенсия. Колко време бе минало? Той пресметна наум: четири години, два месеца и девет дни.

Изборът на Пиласки за президент беше истинска изненада. Нямаше опит в областта на науката — преди бе работил като финансов директор на компания, произвеждаща промишлени газове — и с набитата си фигура, черни мустаци и склонност към ярки вратовръзки повече приличаше на управител на нощен клуб във Флорида. Но новите собственици се бяха спрели на него: човек, който не се интересуваше толкова от науката, колкото от бизнеса, и на когото можеха да разчитат да хване здраво юздите на управлението. Ала „Медан“ не се нуждаеше от здрави юзди и тъй като нямаше техника, с която Пиласки да се занимава, прехвалените му ръководни качества до известна степен оставаха неизползвани. Тейт се зачуди какво го е задържало до толкова късен час. Надяваше се, че не е нещо, свързано с Майкъл Елиот.

От смъртта му бяха изтекли две седмици и до този момент в „Провидънс Джърнъл“ не се бяха появявали намеци, че става дума за нещо повече от обикновен домашен инцидент. Тейт всяка сутрин преглеждаше вестника и освен онези три колони на пета страница за случая не се споменаваха нищо. Нямаше следствие, нямаше никакво загатване, че обстоятелствата са необичайни. А и самите те не бяха необичайни: както бяха писали в „Джърнъл“, по време на домашни ремонти всяка година загиваха или получаваха сериозни наранявания стотици американци. Но пък полицията и репортерите не знаеха, че Елиот бе възнамерявал да използва по възможно най-добрия начин

оставащите му две-три години живот — и в плановете му не влизаше довършването на ремонта в дневната.

Отначало Тейт си помисли, че Елиот всъщност се е самоубил. Старият му приятел бе приел новината със странно спокойствие, но може би след известно време бе осъзнал точното ѝ значение. Навярно през следващите дни се беше замислил за онова, което го очаква, и бе решил, че е най-добре веднага да сложи край. Дали Тейт имаше някаква вина? Елиот знаеше, че ще му правят изследвания. Идеята не беше на Тейт — той просто му съобщи резултатите и го предупреди, че за да са сигурни с диагнозата, ще трябва да ги анализират повторно. Но все пак в известен смисъл вината бе негова. Искаше му се да бе скрил резултатите или поне да бе изчакал второто изследване. Или още по-добре да беше информирал домашния лекар на Блийот и да бе оставил всичко на него. Лекарите имаха опит с такива ситуации. За разлика от него. Обикновено не му се налагаше да се занимава с пациенти, а само с анонимни проби: с цифри, не с имена. И когато се касаеше за нещо лошо, новината се предаваше от една компютърна база данни на друга. Пациентите бяха проблем на други хора.

Тейт не спеше добре още отпреди Коледа. Искаше му се да поговори с някого за случилото се, но не можеше. Дори Сюзи не знаеше всичко и нещо му подсказваше, че ще е най-добре да не го научава. Не че не ѝ вярваше. Просто дискретността не беше силната ѝ страна. Нито търпението.

Последният му разговор с Майкъл бе тежък. Тейт му се обади няколко дни след срещата им, за да провери как е и дали може да му помогне с нещо. В слушалката се чуваха други гласове — навярно на родителите на Маргарет — и хорова музика. Представи си как Елиот стои в кухнята и се оглежда дали някой не го подслушва. Щяло да има някакви промени, рече той, макар че още не можел да каже точно какви. Решил да не съобщава на жена си за болестта. Нямало да ѝ споменава нищо, поне засега. Тейт се съгласи, че така ще е най-разумно. Нямаше смисъл да тревожи Маргарет, докато не получеха резултатите от второто изследване. Но не това интересуваше Елиот. Той попита колко време може да запази в тайна първите резултати. И Тейт го увери, че заради коледните празници никой няма да пита за тях поне две-три седмици.

И после Тейт повдигна въпроса за изчезналите разпечатки. Смяташе, че Елиот може да ги е взел случайно, просто от любопитство. За какво му бяха иначе? Майкъл дълго мълча преди да отговори. Накрая каза само една дума: „застраховка“.

„Каква застраховка?“ — попита Тейт, но внезапно гласовете в слушалката станаха по-високи. Явно викаха Елиот на вечеря. Той се сбогува и затвори. Тейт изчака час и отново телефонира, но този път попадна на Маргарет. Изглежда, че се зарадва да го чуе, и му пожела весела Коледа. Майкъл бил в дневната с тъст си. Щяла да му предаде, че го е търсил. Но Елиот повече не му се обади.

Случи се така, че поискаха резултатите от изследването много по-рано, отколкото очакваше Тейт. Всъщност още на следващия ден. Опита се да ги задържи, но Пиласки му дишаше във врата и нямаше начин да измисли някакво оправдание. А и не беше в положение да дразни клиента.

Тейт продължаваше да зяпа през прозореца, когато компютърът на бюрото му запиука и в средата на екрана се появи сив прозорец.

Анализирани нови данни Вкарайте паролата

Първите компютърни доклади обикновено не излизаха преди обед, но този ден нещата вървяха по-бързо, защото през коледните празници беше отхвърлена голямата част от материалите. „Медан Инк.“ обработваше по около сто и двайсет ДНК проби едновременно, огромна работа, възможна само с помощта на последната дума на техниката и поради ограничения характер на самия анализ. Компютърът сканираше последните фази от обработката и докладваше по три пъти дневно. Използваха сравнително елементарен изкуствен интелект и работата на Тейт отчасти се състоеше в това да преглежда резултатите и да праща съмнителните в лабораторията. Едва след като се убедеше, че всичко е наред, предаваше информацията на клиента. Поне така му се искаше да бъде. В последно време Пиласки бе започнал да пита дали не могат да ускорят процедурата: да анализират повече проби, като съкратят проверките и ограничат човешкия контрол. Твърдеше, че бил загрижен за клиента, но не споменаваше за

нови инвестиции. А без нови инвестиции, както отбеляза Тейт, резултатът можеше да е единствено грешки.

Издирването на гените, виновни за определени заболявания, изискваше усърдна изследователска работа. Те въздействаха на тялото, като произвеждаха уникални протеини в определено време и на определено място. Понякога появата им можеше да се проследи до биохимичната активност в хромозомите или дори в отделни техни участъци. След това бе въпрос само на търсене на игла в копа сено. С една съществена разлика: иглата и сеното изглеждаха абсолютно еднакви. Бяха необходими безкрайни сравнения между ДНК на болните от съответната болест и здравите индивиди. В зависимост от сложността на гените, този процес можеше да отнеме години.

За щастие за „Медан“ и нейните клиенти, щом се установява съставът и местоположението на дефектния ген, оставаше да се извърши сравнително простата проверка дали той присъства в дадена проба. В лабораториите на компанията се анализираха девет такива гени в осем различни хромозома, макар че това представляваше анализ на съвсем малка част от генетичната информация в пробите. Първо с помощта на лазерно устройство се определяха и отделяха отделните хромозоми. После използваша катализатор, наречен „Тaq-ензим“^[1] за да умножат милиони пъти техни по-малки участъци. В получените супи от генетичен материал се вкарваха специални радиоактивни сонди, които се „залепваха“ за разпознатите дефектни гени и ги правеха радиоактивни, за да могат да бъдат регистрирани с помощта на елементарна фотография. Всички тези дейности бяха автоматизирани, но когато преди осем години купи и инсталира необходимата техника, „Медан Инк.“ едва не фалира. Спаси я само появата на нови финансови партньори. Тъкмо тогава назначиха за президент Гай Пиласки. Като съосновател на компанията, Тейт беше длъжен да приеме поста заместник-директор по техническите въпроси.

Харолд вкара паролата в компютъра и на екрана се появи първият доклад. Той представляваше просто списък от деветцифрени числа, всяко от които се отнасяше за различен анонимен човек. Отдолу имаше друг прозорец:

Изберете профил или натиснете шпация за нова команда

Тейт продължи до края на списъка. Едно от числата се различаваше от останалите. Бе го измислил самият той, за да може лесно да го разпознава: К-91919191-9. Втората проба на Майкъл Елиот. След кратко колебание го избра с мишката и нареди на компютъра да разпечата резултатите.

Отначало реши, че е сбъркал профила. Мутацията, предизвикала хорей на Хънтингтън, се намираше в края на късото рамо на хромозом четири. Представляваше нестабилен ДНК сегмент в ген, чиято функция все още оставаше неизвестна. При здрави хора този сегмент се състоеше от единайсет до трийсет и четири специфични триплета. При страдащите от хорей броят им бе между четирийсет и две и сто. Не беше ясно как този генетичен дефект причинява симптомите на болестта. Знаеше се, че заболяването е наследствено, с други думи, че всеки с дефектен ген рано или късно става негова жертва.

Само че този път нямаше генетичен дефект.

Тейт припряно се върна пред компютъра и започна проверката отначало. На екрана се появиха същите данни. Хорейта на Хънтингтън се включваше в списъка на болестите, които търсеше „Медан“. Срещаше се само при един на двайсет хиляди души, но продължителността и сравнително лесното ѝ откриване оправдаваха анализа. Той се изправи и отиде до прозореца. Въпреки всичко, което бе казал на Елиот, второто изследване си беше чиста формалност. Две проби от един и същ човек винаги даваха еднакъв резултат, освен в случаите, в които въпросната болест се причиняваше от различни гени — и тогава противоречието обикновено се криеше в компютърния анализ, а не в самите данни. Но този резултат категорично показваше, че Майкъл Елиот не бе носил гена на хорейта на Хънтингтън.

Внезапно му призля. Тейт си разхлаби вратовръзката и разкопча яката на ризата си. Не можеше да повярва, че радиоактивните сонди са пропуснали генетичния дефект в хромозом четири — или пък че са си въобразили съществуването му, ако не го е имало. За да се случи такова нещо, трябваше да се е повредила цялата апаратура.

Освен ако нямаше някакво замърсяване. Разбира се. По някакъв начин първата или втората проба се бе замърсила с ДНК от друг човек. Люспица кожа, слюнка, косъм — можеше да е всичко. Не се случваше често — всъщност почти никога, ако се следваше нормалната процедура — и наличието на две различни групи хромозоми в една и съща проба обикновено бързо се откриваше. Но все пак можеше да се случи. След определянето на хромозомите процедурата продължаваше както преди, само че анализираната ДНК просто щеше да принадлежи на някой друг.

Тейт излезе от програмата и включи миникомпютъра с целия архив. Там беше анализът на първата проба на Майкъл Елиот. Няколко минути по-късно предположението му се потвърди. Двете проби бяха съвсем различни. Принадлежаха на различни хора. Въпросът бе коя от тях е на Елиот.

Той остави разпечатката и седна на стола си. Опитва се да разсъждава логично. Имаше по-голяма вероятност да е замърсена първата проба. Лично беше взел втората в лабораторията с оптимални процедури при оптимални условия. Първата не бе направена тук и макар, общо взето, да се смятаха за надеждни, използваните методи далеч не бяха абсолютно сигурни.

За миг го изпълни облекчение. Вината не беше негова. Бе изпълнил стандартните процедури. Само че тъкмо той бе съобщил на Майкъл лошата новина — лоша новина, която не бе окончателно проверена. Елиот си беше отишъл с мисълта, че страда от фатална невродегенеративна болест, която не може да се излекува. И десет дни по-късно бе умрял.

Телефонът иззвъня. Тейт не му обърна внимание. Спомняше си лицето на Майкъл, докато слушаше смъртната си присъда — страха и после, с изтичането на минутите, странното ледено спокойствие. Щяло да има някакви промени...

И внезапно го порази нова мисъл: ако Майкъл Елиот не бе носил гена на хорейта на Хънтингтън, кой беше болният?

---

[1] „Taq“ ДНК полимераза. Ензим, изолиран през 70-те години на основата на бактериалния организъм *Thermus aquaticus*, откъдето произхожда и името му. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ВСЕКИ ЗНАЕ ВСИЧКО

8.

Алекс не можеше да заспи. Всеки път, щом ѝ се стореше, че се унася, отново чуваше думите на Лиз: „Имал е милиони“.

Спомняше си последния път, когато видя Елиот, толкова възбуден, с разкопчана яка и извъртяна вратовръзка. Прегърна я през кръста и неволно докосна гърдите ѝ. Хартман ги видя. Някаква кана падна на пода и навсякъде се разплиска вино. После тя го отблъсна, ядосана, че е толкова груб, толкова глупав, ядосана и на себе си, че му го е позволила. Но целувката му продължаваше да я вълнува дълго след това. По-късно, когато размисли, реши, че е било проява на пиянска сантименталност, нещо нормално за служебни тържества, но сега виждаше всичко в друга светлина. Той не само бе изневерявал на жена си. Беше изневерил и на Лиз, жената, с която трябваше да избяга. Нали Лиз ѝ показа самолетните билети. Колкото и невероятно да ѝ се струваше, двамата наистина бяха възнамерявали да избягат.

Алекс се претърколи настрана и се уви в одеялото. Опита се да мисли за нещо друго, но после си представи Лиз на Ривиерата. Нямахше да мине много време и Елиот щеше да започне да забелязва местните красавици. Лиз нямаше да има никакъв шанс. Без него щеше да ѝ е по-добре. Тя осъзна, че току-що е одобрила смъртта му, и това я накара да седне в леглото.

Раздвижването ѝ смути Оскар. Той скочи на перваза на прозореца и погледна към улицата. След миг започна да мяучи да го пусне навън, но Алекс не му обърна внимание. Спомни си думите на Лиз за смъртта на Елиот. Бе лудост да вярва, че не е било нещастен случай. Вярно, нямаше почти никаква вероятност да се е самоубил, още повече че двамата с Лиз се бяха готвили да избягат, но чак пък убийство? И госпожа Елиот в ролята на убийцата? Още по-малко вероятно. Но колко по-малко? Случайна смърт от токов удар или убийство, извършено от съпругата? Алекс разсеяно започна да сравнява различните вероятности, после се отказа. Нямахше значение какви са статистическите вероятности. Едната възможност изискваше сляпа съдба, обикновено съвпадение, другата — сляпа омраза. Човек

трябваше да повярва, че госпожа Елиот е способна на убийство. Пък и във всеки случай, даже да беше способна, как би могла да го извърши? Как би могла да инсценира токов удар? Трябва да опреш пистолет в главата на жертвата, да я накараш да стисне кабела, да пуснеш електричеството...

Високото мяукане на Оскар я откъсна от мислите ѝ. Алекс стана и си облече един дебел пуловер.

— Какво има, господин Котак?

Тя го вдигна, отвори прозореца и го остави да излезе на противопожарната стълба. Оскар обичаше да се разхожда по нея. Това бе единственото котешко нещо, което правеше. Иначе се държеше много общително, добродушно като куче. Обожаваше водата и дори въртеше опашка, макар и по странен котешки начин. И като че ли само през летните нощи си спомняше за житейската си роля. Тогава часове наред седеше на противопожарната стълба и просто съзерцаваше луната.

— Или пък да я упоиш — гласно си каза Алекс. — Да я упоиш и после да я убиеш с ток.

Хората се самоубиваха така, разбира се. Свързваха се с електрическата мрежа и включваха брояч. После изпиваха сънотворно. Един час приятна дрямка и броячът се задействаше. Тя притисна чело към стъклото. Може би Елиот беше постъпил точно така, навярно от страх, че нещо за парите ще излезе наяве. Може би се бе самоубил и за да го скрие, жена му беше инсценирала нещастен случай...

Във вторник сутринта откри на бюрото си бележка от Рандъл Уайт — първият признак от доста време насам, че изобщо знае за съществуването ѝ. Питаше я дали би могла да иде при него към девет и половина. Тя си направи кафе, провери електронната си поща, после отиде и почука на вратата на кабинета му.

Той седеше зад бюрото си, върху което се издигаше купчина документи. Този малък хаос беше толкова необичаен за него, че Алекс не успя да се овладее и зяпна.

— Исках да ти се извиня, че не ти отговорих за онези таблици, но както виждаш — Уайт посочи бюрото си, — затънал съм до гуша в

работа. Джанис ме гони за десетки различни неща. Знаеш колко държи на реда.

Джанис Ейткин, секретарката на Уайт, обожаваше самозалепващите се бележки. Алекс забеляза цял ред такива по тъмния компютърен екран. На няколко от тях се виждаха по два удивителни знака.

— Смъртта на Майкъл... Както можеш да си представиш, участвах във всевъзможни съвещания.

Тя кимна, макар да си помисли, че небрежността на Уайт предшества инцидента няколко седмици.

— И с всичко останало... е, новата година започна адски натоварено. — Той замълча за миг, сбърчи чело, после погледна залепените бележки. — Всъщност тъкмо за това исках да разговарям с теб.

— За новата година ли?

Уайт я погледна и тя видя на лицето му смут, примесен с онази умора, от която напоследък сякаш не можеше да се отърси.

— Не. За Майкъл. Утре е погребението, сигурно си чула. Исках да те питам дали имаш намерение да отидеш.

Алекс се намръщи. Съзнаваше, че Уайт я наблюдава внимателно.

— Ами, не бях...

— Мислех, че ще дойдеш, след като вие двамата...

Той остави думите да увиснат във въздуха. Алекс се почувства така, все едно е в непозната тъмна стая. После внезапно я осени: Уайт смяташе, че е била любовница на Елиот.

Тази мисъл ѝ се стори абсурдна. Всички знаеха, че ходи с Марк. Но пък Марк не ѝ бе съпруг. Навярно Уайт предполагаше, че са се разделили. Тя вдигна поглед към него и го прочете в очите му — подозрение или поне любопитство. Усети, че се изчервява, и се зачуди дали тъкмо по тази причина през последните няколко седмици той не се бе държал толкова дистанцирано. Може би си мислеше, че тя спи с когото свари, че се опитва с чукане да си пробие път нагоре в йерархията, независимо чии чувства наранява. Първо с Марк, после с шефа му — и кой щеше да е следващият, след като Елиот бе мъртъв? Провинциалният характер на обществото в Провидънс означаваше, че висшите служители редовно си ходят на гости. Уайт със сигурност познаваше госпожа Елиот. Представи си я как плаче на рамото му и му

разказва всичко за изневярата на мъжа си. Щеше да е естествено Уайт да изпитва известна враждебност към „другата жена“.

— Добре ли си, Алекс?

— А... А, да, разбира се.

— Споменавам го, защото реших, че можем да идем заедно. Така бихме могли да поговорим за онази странна аномалия, която си открила в данните за... за какво точно беше?

— За сърдечносъдовите заболявания.

— А, да, точно така, за сърдечносъдовите заболявания. Разбира се, ако смяташ, че погребението ще те разстрои...

Алекс окончателно се обърка. Но едно беше ясно: не биваше да показва, че смъртта на Елиот я е смутила по какъвто и да било начин.

— Не, няма такова нещо — отвърна тя. — Искам да кажа, разбира се, че всичко това е много тъжно, особено за госпожа Елиот. Но всъщност не познавах толкова добре Майкъл. Поне не извън работата.

Уайт склучи длани под брадичката си и се усмихна с очи, без да помръдва устни.

— Разбирам. Ами...

— Но ако смяташ, че трябва да дойда, като... не зная, като жест към колега, разбира се, че ще...

— Добре — внезапно я прекъсна той. — Добре. Щях веднага да проверя в „Прайм Нъмбър“, но...

Телефонът иззвъня. Уайт го изчака да спре, но накрая стана ясно, че Джанис няма да отговори, и той вдигна слушалката.

— Ало? А, Ричард... Да, какво има?

Беше Ричард Гъобърт, изпълнителният директор.

Алекс погледна през прозореца и се опита да обмисли нещата. Уайт искаше да обсъдят аномалията, очевидно не я пренебрегваше. Едва ли се вълнуваше особено от предполагаемата ѝ връзка с Елиот. Изпълни я облекчение — и после, почти незабавно, радост, че е приел доклада ѝ достатъчно сериозно, за да иска да разговарят за него.

— Ами всъщност, Ричард, в момента не мога... Да, да, разбирам, но... хм, просто приказвам с една от моите... С Алекс Тайнън.

Гъобърт се впусна в безкраен монолог и Уайт затвори очи. След малко вдигна клепачи, погледна я и сви рамене. Накрая се наведе напред.

— Извинявай, че те прекъсвам, Ричард, но... да, да. — Той закима. — Естествено. Да, разбира се. Чао, Ричард. — Уайт затвори. — Трийсет и петата годишнина от сватбата на Ричард — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

Грите черни лимузини потеглиха от сградата на „Провидънс Лайф“ в два и половина. Ричард Гьобърт, Нютън Брейди и Уолтър Нойман седяха сковано в първата, във втората пътуваха Ралф Маккормик от централния архив, Доналд Трант, шефът на „Искове“ Дийн Мичъл и Том Хейман от „Прайм Нъмбър“. Алекс и Уайт бяха в третия автомобил. Над града висеше пелена от ледена мъгла и забулваше върховете на високите здания по Уестминстър стрийт.

Мел Хартман остана удивен, когато научи, че Алекс отива на погребението заедно с толкова много важни клечки. Объркването му се превърна в тревога, когато разбра, че ще е в една кола с Рандъл Уайт, неговия идол. Опитваше се да се усмихва, докато ѝ казваше, че се надявал да не пътуват до „Суон Пойнт“ с нейната тойота. Но Алекс долови в шеговитите му думи нещо подобно на гняв. Тя му обясни, че не е единствената простосмъртна, която ще ходи на погребението. Щяха да присъстват Ед Бъргън от финансовия отдел, семейството и приятелите на Елиот. Хартман сви рамене и отвърна, че това не го интересувало. „Приятно прекарване“ — на сбогуване подметна той.

Със своето макиавелистко мислене, Хартман явно смяташе, че към Алекс проявяват известна благосклонност. И когато се настани удобно в коженото купе, тя въпреки волята си наистина се почувства малко привилегирована.

— Много траурен ден — загледан в сивите улици, каза Уайт.

— Съобщиха, че пак щяло да вали — отбеляза Алекс.

— Струва ми се, че на гробището няма да имаме възможност да разговаряме. — Той се наведе напред и натисна някакъв бутон. Между тях и шофьора се спусна стъклена преграда. Уайт се завъртя към нея и я погледна. — Е, ще ми разкажеш ли за проблема, на който... хм, си се натъкнала?

— Обясних ти всичко в имейла. Съотношението между сърдечносъдовите заболявания и кабриолетите е прекалено устойчиво. Четири цяло и две десети процента от ишците мъже с инфаркти

притежават кабрио. И това се отнася за всяка година. Няма никакво вариране, нито...

— Да, разбирам. Имейлът ти беше много точен и ясен. Просто се чудех как си попаднала на толкова странно сравнение.

Алекс се бе подготвила за този въпрос. Не искаше да говори за шегата, която замисляше.

— Ами, беше обедната почивка и просто ми се щеше да видя докъде ще стигнат данните — отвърна тя. — Постоянно си повтаряме колко са подробни, колко са изчерпателни. Казах си: „защо не?“.

Уайт внимателно я изгледа. После кимна.

— Ясно. Значи е станало случайно. — Той се усмихна, като че ли не ѝ вярваше съвсем. — Е, добре че си я открила, защото явно при нормални обстоятелства тази устойчива връзка, както я наричаш, нямаше да се появи.

Уайт се извърна настрани. Около минута пътуваха в мълчание. По предното стъкло започнаха да се сипят големи пухкави снежинки.

— Смяташ ли, че е нещо важно? — попита тя.

— Както знаеш, всяка грешка при събирането на нашата статистическа информация може сериозно да повлияе на прогнозите ни. И в крайна сметка би могла да ни струва пари.

— Значи според теб това се дължи на грешка при събирането на данните, така ли?

— Сигурно.

— Кой е допуснал грешката?

Уайт се замисли.

— Предполагам, че първо бих проверил в „Прайм Нъмбър“. Напоследък те ни вършат цялата тази работа. По-евтино е.

— „Прайм Нъмбър“ ли? Мислех, че се занимават само с молбите за застраховки. Че просто въвеждат данните в компютъра.

Той поклати глава.

— Преди беше така. Вече не е. Те имат по-евтина техника, пониско платен персонал — Уайт стрелна Алекс с неодобрителен поглед — и много свободна компютърна памет. В същото време нашият бизнес се разраства. Знаеш колко натоварено става. „Прайм Нъмбър“ вършат все повече от черната работа. Използваме ги от почти седем години. Всъщност като че ли вече нямат други клиенти, освен нас.

— И „Прайм Нъмбър“ събира данните за исковете, така ли? Статистиката за смъртността и всичко останало?

Струваше ѝ се недопустимо, че с нещо толкова съществено, толкова жизненоважно за „Провидънс Лайф“ — и най-вече за статистиката — се занимават външни хора.

— Нали все някой трябва да ги събира. По-евтино ни излиза да използваме външен източник. Макар и навярно не толкова... — Уайт избърса с ръка запотеното стъкло и погледна навън — ... съвестен.

Той се обърна към нея.

— Какво би казала да посетиш „Прайм Нъмбър“? Те са в западен Уоруик. Не е далеч. Можем да го наречем „мениджърски стаж“. Задълбочаване на практическия ти опит. Докато си там, би могла да се запознаеш с техните методи за събиране на данни.

Алекс не знаеше какво да отговори. Ласкаеше я, че Уайт толкова сериозно приема откритата от нея грешка, но и малко я плашеше фактът, че шефът ѝ не иска тя да открие виновника.

— С други думи, да ги шпионирам.

Той се усмихна.

— Приеми го като ревизия. Ако така ще се чувстваш по-добре.

9.

Гробището „Суон Пойнт“ се намираше над брега между Блэкстоун Булевард и широкото устие на река Сийконк. Покриваше около двеста акра и край дългите му пусти алеи се извисяваха стари кедри, кленове и смърчове: надгробните паметници бяха заобиколени от череша и грижливо подкастрени тисове. Особено в южната му част, където гробовете бяха разположени по-нарядко, човек лесно можеше да го вземе за градски парк, с единствената разлика, че в парковете имаше хора: бегачи, кънкъори, майки с деца, поне отпечатъци от стъпки в снега. Но посетителите на „Суон Пойнт“ бяха малко и мястото не приличаше толкова на град на мъртвите, колкото на богато уединено предградие.

Епископалната черква бе ниска сграда в староанглийски стил с каменна облицовка, сводести прозорци с витражи и малък остър оловен купол. Автомобилът на Уайт се вля в процесията от тъмни седани, които търпеливо маневрираха, за да оставят пътниците си и да се оттеглят на дискретно разстояние. Най-последно спряха зад частна линейка, от която внимателно свалиха възрастна жена на инвалидна количка. Алекс не знаеше нищо за семейството на Майкъл Елиот, а церемонията очевидно беше семейна. Присъствието на други от „Провидънс Лайф“ я караше да се чувства малко по-спокойна, но пък те бяха много по-високопоставени от нея. И познаваха Майкъл Елиот от години. Изненадата на Мел Хартман, а и на целия отдел, бе разбираема. Като че ли я допускаха в по-висш кръг, отколкото предполагаше длъжността ѝ. Нямахме да е толкова напрегната, ако знаеше причината за това.

На входа на черквата двама безупречно облечени мъже записваха имената на присъстващите и им раздаваха листове със службата. Носеха еднакви черни палта с кадифени яки и обточени с дантела черни ленти на ръцете. Алекс се стъписа, когато се оказа, че трябва да влезе вътре сама, защото Рандъл Уайт спря да размени няколко думи със старицата на инвалидната количка. Тя му се усмихна и се ръкува с

него. Явно го познаваше добре. Алекс се запита дали не е майката на Майкъл Елиот.

Покритият с венци ковчег лежеше пред олтара. Звучеше тиха музика на орган. Алекс спря за миг в началото на пътеката и потърси с поглед свободно място. Бяха заети почти всички други пейки, освен трите предни реда. Няколко глави се обърнаха към нея. Сигурно се чудеха коя е — млада жена, непридружавана от съпруг или родител. Повечето навярно знаеха, че не е член на семейството. Алекс погледна назад към вратата с надеждата, че Рандъл Уайт ще я настигне, но от него нямаше и следа. Може би говореше с приятелите и роднините на Елиот и им изказваше съболезнованията си. Далеч наляво зърна Ед Бъргън, притиснат до една колона от някакъв висок среброкос мъж с бастун. Бъргън мрачно ѝ се усмихна. Явно му се искаше всичко вече да е свършило. Не се виждаше нито Лиз Фостър, нито някой друг от финансовия отдел.

Алекс бързо мина по пътеката към третия ред. Токчетата на обувките ѝ високо тракаха по мраморния под. Струваше ѝ се, че всички я наблюдават. Дали бяха чували за любовната връзка на Елиот? Много вероятно. В директорския борд на „Провидънс Лайф“ определено знаеха за това, даже да не се досещаха коя е „другата жена“. А и Маргарет Елиот: дали наистина не бе подозирала нищо? Или просто си беше мълчала? Богатата част на Ийст Сайд бе съвсем малък свят. В момента половината от присъстващите навярно се питаха дали тази дваисет и няколко годишна блондинка на пътеката не е тайната любовница на Майкъл Елиот, дошла да изрази последна почит към него.

Видя белите картички с надпис „Запазено“ и ужасно се притесни. Чувстваше, че лицето ѝ се изчервява. Никой не седеше на първите три реда, защото бяха предвидени за семейството, разбира се. Нямаше друг избор, освен да се върне. Грешката ѝ — или щеше да изглежда като дързост? — щеше да стане явна за всеки. Но в този момент чу, че вратите отново се отвориха, и членовете на семейството тръгнаха по пътеката към нея: скрила лицето си под воал, вдовицата държеше под ръка висок млад мъж — може би сина си. Рандъл Уайт буташе инвалидната количка на старицата. Отзад вървеше мрачна двойка на средна възраст. Следваха ги останалите от ръководството на „Провидънс Лайф“ — Ричард Гьобърт с жена си Ива, Нютън Брейди,

Уолтър Нойман, Ралф Маккормик и другите. Алекс се почувства хваната в капан. Върна се назад и продължи да търси от пейка на пейка, но като че ли никой не бързаше да ѝ направи място.

„Смяташ ли, че госпожа Елиот е убила съпруга си?“

Въпросът проблесна в ума ѝ внезапно. Тя инстинктивно се обърна, само за да открие, че вдовицата е впила поглед в нея. Под воала Алекс зърна бледото ѝ фино лице, красивите ѝ зелени очи — очи, които се присвиха за миг, сякаш съзрели нещо, което не искат да виждат. И изведнъж разбра, че госпожа Елиот е чувала слуховете, че знае за „другата“ и че също като всички останали се чуди коя е. И замръзна.

„Ти не я познаваш, Алекс. Искала е да си отмъсти.“

А после госпожа Елиот изчезна сред другите хора на предните пейки. До Алекс се изправи брадат мъж и ѝ направи място. Тя тихо му благодари, сведе глава и не вдигна поглед до началото на службата.

За специалист по човешката смъртност Алекс знаеше изненадващо малко за траурните церемонии. Погребението на Майкъл Елиот беше второто, на което присъстваше след кремирането на дядо ѝ преди седем години. В детството и юношеството ѝ бяха умирали и други нейни роднини, но никой не бе настоявал да ходи на службите. Майка ѝ редовно посещаваше местната презвитерианска черква и я насърчаваше да следва примера ѝ. Но когато ставаше дума за погребение, ентузиазмът ѝ към християнските ритуали я напускаше. Смяташе, че всичко това е чиста формалност, нещо, което едно дете не може да разбере и оцени. Алекс не мислеше, че по този начин изразява неуважение към скъпите покойници, нито че по някакъв начин предава майка си. И винаги си оставаше вкъщи.

Навремето подозираше, че майка ѝ всъщност се опитва да я предпази от нещо. Донякъде в резултат на това беше израснала с убеждението, че погребенията са загадъчни, мъчителни събития, страни от човешкото съществуване, които е най-добре да останат скрити. Тихата тържественост на погребението на дядо ѝ искрено я изненада. И все пак сега, докато слушаше речта на Ричард Гъобърт — за „професионалната традиция, която Майкъл Елиот ценеше и поддържаше“ — не можеше да се избави напълно от чувството, че зад

приказките за приятелство и изкупление, зад утешителните молитвени думи и химните се крие нещо по-мрачно и по-страшно от простия факт на смъртта.

Не бе имало погребална церемония за сержант Джон Тайнън, разбира се. Повече от двайсет години майка ѝ отказваше да приеме мисълта, че той е мъртъв. За нея „изчезнал по време на операция“ означаваше само „изчезнал“, сякаш временно се намираще в неизвестност и всеки момент можеше да се появи. Никога не стигаше чак дотам, че да поставя допълнителни прибори на масата, но винаги държеше под възглавницата чистата пижама на мъжа си и от време на време я переше. Едни от първите спомени на Алекс бяха как ѝ показва снимката на баща ѝ в семейния албум и ѝ разказва, че някой ден той ще се върне от война. Всеки път, щом в пресата се появеше съобщение за американци, забелязани в руски трудови лагери или виетнамски затвори, майка ѝ изрязваше материала и триумфално го четеше на закуска — сякаш това категорично доказваше, че мъжът ѝ и неговите другари са живи и че самолетът им не се е разбил зад вражеските линии през 1972 година. И дори когато Алекс повтаряше думите ѝ пред чичовците и лелите си, пред учителите в училище, никой от тях не изразяваше несъгласие, нито оспорваше фактите. Всички я пазеха от истината, също както майка ѝ я пазеше от погребенията. И Алекс бе израснала с очакването, че някой ден без предупреждение в дома им ще се появи непознат на име сержант Джон Тайнън и завинаги ще промени живота им. Понякога се чудеше дали фактът, че се е посветила на сигурните положения в математиката и на теорията на вероятностите, не се дължи на онази вечна неувереност в детството ѝ.

Заедно с шестчленния хор изпяха „Стой до мен“ и „Небесният Йерусалим“. Шепнеха „амин“ след молитвите, произнасяни от младия свещеник, и четяха отговорите от раздадените им листове със службата. И докато мълвяха „Сега отпускаш Твоя раб, Владико“ от Лука, глава втора, шестима души вдигнаха ковчега на рамене и бавно го понесоха по пътеката към катафалката, която чакаше пред черквата. Докато минаваха покрай нея, Алекс ги наблюдаваше с периферното си зрение: водеха ги Уолтър Нойман и Нютън Брейди — физиономиите им бяха пример за достойнство пред лицето на тежката загуба. Каквото

и да казваше Лиз Фостър, това беше трогателен жест на почит от страна на колегите на Майкъл Елиот. Спомни си думите на Рандъл Уайт отпреди няколко дни — че „Провидънс Лайф“ е част от обществото, а не само машина за правене на пари. За миг се почувства горда. „Провидънс Лайф“ наистина се различаваше от другите компании. Не само с дългата си история или дори с точността и сложността на анализите си. А с духа си. Когато завърши МТИ, тя бе готова да работи където и да е. Сега виждаше, че е имала късмет.

Следвана от траурното шествие, катафалката бавно потегли към семейния парцел на Елиот. От оловното небе се сипеха снежинки, дърветата бяха забулени в мъгла. Алекс се озова до Рандъл Уайт в края на процесията. Псалмите и молитвите, дори думите на Гъобърт бяха повдигнали духа и тук-там хората разговаряха колко хубава била службата или за красотата на природата.

— Извинявай, че те изоставих — каза Уайт. — Срецнах Грейс, лелята на Майкъл. Не съм я виждал от осем години, но тя не забравя никого. Невероятна жена. На деветдесет и една е, а умът ѝ сече като бръснач.

Алекс се усмихна.

— Няма нищо, Рандъл — отвърна тя. Обикновено ѝ бе неловко да използва малкото име на Уайт, но не и този път.

— Трябваше да седнеш отпред — каза той. — Имаше много място. Видях, че обикаляше по пътеката.

— Оправих се. Онзи човек ми направи място.

Алекс кимна към брадатия мъж, който вървеше на няколко крачки пред тях. Веднага привличаше вниманието, защото само той носеше бежово палто. Всички други бяха в тъмносиви или черни дрехи. Освен това само той бе с кафяви обувки. Уайт проследи погледа ѝ и на лицето му се изписа неодобрение.

— И ми предложи кърпичката си — прибави Алекс. — Боя се, че заподсмърчах по време на „Стой до мен“. Много хубав псалм.

— Да — съгласи се той. — И с прекрасен текст. — Уайт погледна останките от стар букет до един каменен кръст. — „Във всичко наоколо откривам промяна и тлен.“ Знаеш ли, че авторът на тези думи внезапно умрял същата нощ, в която ги написал?

— Не — призна Алекс. — Много... необичайно.

Уайт се усмихна.

— Помислих си, че ще кажеш „невероятно“.

— Ами да, наистина е невероятно.

— Чудя се дали в известен смисъл не е предвидил смъртта си. Смяташ ли, че е възможно? Навярно е написал „Бързо се спуска нощта“, защото е знаел, че за него това е самата истина.

Той замълча и потъна в размисъл. Известно време вървяха, без да разговарят.

— Знаеш ли как се казва? — попита Алекс.

— Не. Бил е енорийски свещеник. Някъде в Англия.

— Не — каза тя. — Имах предвид човека, който седеше до мен. Онзи пред нас.

— А, този ли. — Уайт се намръщи и отново извърна очи. — Не ти ли се представи?

— Не. Всъщност нямаше възможност.

— Не мога да ти помогна. Никога не съм го виждал.

От няколко години в „Суон Пойнт“ бе прието да поставят във всеки семеен парцел по една монументална гранитна плоча. Дебела десет сантиметра, грубо изсечена, с големи старомодни букви. Отделните гробове бяха подредени около нея, с подобни, но по-малки плочи. Почти не се забелязваха дълги надписи. Нямаше биографии, нито цитати от Светото писание, рядко можеше да се срещне дори „В памет на...“ или „На скъпия ни...“. Повечето надгробни камъни се ограничаваха с имената и датите, сякаш за да запазят правото на уединение на мъртвите. Алекс си помисли, че „Суон Пойнт“ всъщност изобщо е царство на уединението. Или може би на хората в Роуд Айланд просто така им харесваше? Навярно да си обикновен и независим отчасти означаваше да си гледаш работата и да очакваш другите да правят същото.

Родът Елиот заемаше доста голямо пространство в северния край на гробището близо до няколко по-стари гроба от деветнайсети век, над някои от които се издигаха малки обелиски. От двете страни на ямата върху дървени рамки бяха поставени венци. Парчета тъмнозелен плат скриваха изкопаната пръст. Докато чакаше да свалят ковчегата от катафалката, Алекс преброи седем други гроба на членове на семейството, датиращи от поколения в миналото. До този момент

нямаше представа, че родът Елиот произхожда от Роуд Айланд. Но пък беше логично: основният поддръжник на Майкъл Елиот в „Провидънс Лайф“ бе Ричард Гъобърт. А Гъобъртови живееха в Провидънс от векове — чак от дните на търговията с роби, когато бяха натрупани голяма част от богатствата в щата.

Събраха се около гроба и свещеникът прочете погребалните молитви. И точно когато спускаха ковчега, Алекс осъзна иронията. Майкъл Елиот бе мечтал да се избави от всичко това. Да изчезне, без да се обръща назад. А ето че накрая се озоваваше тук, обратно при семейството си, при своя град и колегите си, заобиколен от същите хора, от които се беше опитал да избяга. И щеше да остане тук завинаги.

Тя потръпна и извърна очи. Погледът на Маргарет Елиот отново срещна нейния. Стори ѝ се, че през потрепващите гънки на воала вижда едва забележима следа от нещо като предизвикателство. Или триумф?

Алекс чу, че телефонът звъни, и взе на бегом последните няколко стъпала. Оскар, който седеше пред вратата, стъписано я изгледа и се хвърли нагоре по стълбата в единия ъгъл на площадката. Тя отключи и грабна слушалката.

— Ало?

Мълчание, последвано от дълбоко и треперливо поемане на дъх.

— Ало? Кой е?

Разнесе се сподадено изхлипване.

— Аз съм. Рано се прибираш. Мислех си, че ще се върнеш в службата.

Гласът на Лиз беше разстроен, колеблив. Сигурно заради погребението. Алекс се опита да я ободри.

— Рандъл ми позволи да се прибера. Нали разбираш, нещо като знак на почит.

— Наистина ли? Много мило от негова страна.

— Да, и аз така си помислих. — Тя седна на дивана. — Затова се прибирам в пет. Ти... ти как си, Лиз?

— Трябваше да дойда. Не биваше да оставам тук.

— О, Лиз!

— Трябваше да дойда и да се сбогувам. Трябваше. Просто...

— Лиз, Лиз, стига. Не се самоизмъчвай. Това няма значение. Беше само... церемония. И толкова. Формалност.

— Страхувах се, че няма да мога да се овладеея. Страхувах се, че ще се разстроя и ще се издам. А не исках — не заради себе си, заради Майкъл. Защото държеше всичко да...

„Да остане в тайна.“ Това ли искаше да каже Лиз? След всичко, което се бе случило, тя оставаше негова вярна секретарка. Но пък какво можеше да е крил от нея Елиот? На първо място десетте милиона долара или как се е сдобил с тях.

— Напълно те разбирам, Лиз. Точно това би желал и той... навярно. Имам предвид дискретността ти.

— И все пак трябваше да дойда, Алекс. Имах право да присъствам. Не по-малко от всеки друг. Дори повече.

— Разбира се — успокоително отвърна Алекс.

За миг се възцари мълчание. Не знаеше какво друго да каже.

— Как беше? — попита накрая Лиз. — Имаше ли много хора?

— Да, ужасно много.

— И всички са се престрували на опечалени. Представям си издължените им физиономии.

Ето я пак, онази внезапна озлобеност. Алекс съзнаваше, че това е защитна реакция, но нямаше представа как да се отнася към нея.

— И Рандъл Уайт беше, нали? — продължи Лиз.

— Да — потвърди Алекс и усети, че самата тя заема малко защитна позиция. — Беше.

— И Уолтър Нойман?

— Да.

— Разбира се. За нищо на света не биха пропуснали представлението. Всички мечтаят да заемат мястото на Ричард Гьобърт след пенсионирането му. Той обичаше Майкъл, затова всички се преструваха, че и те го харесват — Брейди, Нойман, Рандъл Уайт. Затова са били там. Но те не го обичаха, Алекс, изобщо не го обичаха. Уайт го мразеше.

— Мисля, че не си съвсем справедлива, Лиз. Искам да кажа, всички бяха там, цялото ръководство. В известен смисъл приличаше на служебно събиране. Струва ми се, че те...

— Майкъл мразеше фирмата. Искаше да напусне. И някой му попречи.

Алекс въздъхна.

— О, Лиз.

— Видя ли я?

— Коя?

— Маргарет. Коя друга?

— Да, мярнах я. Искам са кажа, че носеше воал. Не я видях отблизо...

— Смяташ ли, че може да го е направила?

Алекс се поколеба. Спомни си как я погледна вдовицата над отворения гроб и изпита лошо предчувствие. Но нищо повече.

— Не зная, Лиз. Мисля, че не.

— Тя плака ли?

— Лиз, не бях...

— Видя ли я да плаче? Не си, нали?

— Лиз, защо не...

— Нали?

— Не зная, Лиз! Седях много далече, зад нея. Не можех да я виждам.

Лиз замълча. След няколко секунди Алекс я чу тихо да плаче. Беше ужасно разстроена. И нищо чудно. Седеше затворена в пустото си жилище, вперила поглед в багажа на Майкъл Елиот, в грижливо събраните останки от мечтите за новия живот, който се бяха готвили да водят заедно. Бяха й отнели тези мечти. И най-ужасното бе, че никой не можеше да й каже защо.

— Виж, Лиз — рече Алекс. — Трябва да излезеш от вас. Не можеш само да... Слушай, защо не ми дойдеш на гости? Ще си направим вечеря, ще пийнем и ще погледаме телевизия. Тази вечер има хубав филм.

— Звучи ми чудесно. Но... хм, няма ли да излизаш с Марк?

Лиз пристигна след час. Алекс вече режеше зеленчуци, в дневната гърмеше Стиви Уондър. Вечеряха рано — пържено пиле — и за нула време пресушиха две бутилки шардоне, като повечето изпи

Лиз. Беше се поуспокоила. Не плачеше, не изглеждаше озлобена. Само била много уморена, така каза.

Алекс се опитваше да я ободрява. Приказваха за Оскар, за кмета Монтанели и за тъпия зет на госпожа Конъли. Алекс не споменаваше за Майкъл Елиот, за смъртта му и за вдовицата му и дори успя да отклони разговора от десетте милиона. Лиз очевидно нямаше нищо против. Всъщност, що се отнасяше до нея, този въпрос като че ли изобщо беше приключен.

10.

Скръбта дойде като изненада за Маргарет Елиот. Годините на досадно ежедневие бяха превърнали чувствата към съпруга ѝ в мъглява зависимост, примесена с гняв към безразличието, което той не си даваше труд да крие. Трупа откри чистачката госпожа Рамирес, така че този удар ѝ беше спестен и едва когато положиха Майкъл Елиот в земята, отгоре ѝ се стовари цялото бреме на загубата. След погребението, след като приятелите и роднините си отидоха, след мрачното заминаване на Питър, по-малкия ѝ син, тя остана сама в дневната, вперила поглед в стената, на която висяха две снимки: едната на Питър и Том, другата на цялото семейство на почивка на Флорида Кийс^[1]. Оттогава бяха минали само дванайсет години. Майкъл прегръщаше момчетата през раменете, а тя седеше на голям плетен стол със слънчеви очила в ръце. По загорелите им от слънцето крака бяха полепнали бели песъчинки. Този ден Майкъл заведе синовете си на риба. Върнаха се вонящи на бира. Питър носеше десеткилограмова риба тон, като че ли е сто и петдесет килограмова риба меч.

Веднага след службата Питър си замина за Ню Йорк. Том работеше в представителството на „Ситикорп“^[2] в Лондон. Не беше пожелал да дойде. „Какъв смисъл има?“ — просто рече той, но Маргарет знаеше, че отношението му не се дължи на безразличие. И двамата я обвиняваха за разпадането на семейството им, за постепенното отчуждаване на Майкъл. На няколко пъти — такива неща обикновено се пазеха за Деня на благодарността и Коледа — ѝ бяха казвали, че е студена и отчуждена. На нея обаче ѝ се струваше, че вината е в Майкъл. Ако годините я бяха променили, причината беше той. Не можеше да разбере защо е охладнял към нея и децата. Всичко си вървеше нормално и изведнъж сдържаността и недоверието бяха започнали да растат като тумор. Снимката се забули в мъгла, когато от зелените ѝ очи бликнаха сълзи. Какво се беше случило с тях?

В десет и половина най-последно забеляза стрелките на големия часовник и осъзна, че е седяла, без да помръдне, цели три часа. Бе гладна, ала при вида на храната, която снабдителите бяха оставили в

кухнята, ѝ се повдигна. Направи си сандвич с пушена съомга и ръжен хляб, но го хвърли в мивката, като бършеше сълзите си. Повдигна глава и погледна към отражението си в тъмния прозорец.

— Бог да ми е на помощ — каза тя.

После извади от шкафа бутилка скоч и се качи на горния етаж в студеното празно легло.

Събуди я телефонът. Маргарет сънено примижа към часовника и с изненада видя, че е почти десет сутринта. Беше се успала. Пресегна се да побутне Майкъл и сепнато осъзна, че него вече го няма и никога повече няма да го има. Силно стисна клепачи, за да пропъди образа на замръзналата пръст, с която зариваха ямата, после протегна ръка към слушалката.

— Ало?

Никой. Забеляза полупразната бутилка скоч и строшената рамка от снимка на дъсчения под. Внезапна болка стегна челото ѝ.

— Ало?

— Госпожа... госпожа Елиот ли е?

Женски глас. Смътно познат.

— Да, кой е?

— Не ме познавате. Не ме познавате. А и... а и това няма значение.

— О?

Тя отвори вратичката на нощното шкафче и опипом потърси шишенцето тилебол, после с раздражение видя, че в гарафата няма вода.

— Важното е... причината, поради която се обаждам, е, че имам информация.

— Информация ли?

Последва продължително мълчание.

— За съпруга ви — каза гласът.

Маргарет сбърчи вежди и издърпа някакъв косъм от устата си.

— Каква?

— Казах, че...

— Чух какво казахте. За каква информация става дума? — От очите ѝ бликнаха сълзи. — Съпругът ми...

— Мъртъв е. Да... Зная.

Гласът като че ли се поколеба. После продължи по-уверено:

— Имам информация за финансите му.

Маргарет слушаше със затворени очи и се мъчеше да разбере какво става.

— Известно ли ви е, че съпругът ви е оставил значително състояние? — попита непознатата.

Звучеше така, като че ли чете предварително написан текст.

— Кой се обажда? Ако не ми кажете коя сте, ще затворя телефона.

— Знаете ли, че е оставил повече от десет милиона долара?

Слънцето се показва иззад облаците. По пода бяха пръснати парченца стъкло.

— Какво... — Бе загубила дар слово. Накрая успя да промълви: — За какво говорите?

— Не знаехте ли?

— Не... не, не, не знаех. Кой се обажда?

— Повече от десет милиона долара... — Последва треперливо поемане на дъх. — В швейцарска банка.

Маргарет поклати глава. Не можеше да повярва. В гърлото ѝ се надигна гняв.

— Вие сте луда! Вие сте... вие сте болна. Съпругът ми работеше в „Провидънс Лайф“. Получаваше... хм, това не е ваша работа. Но не беше милионер.

— Получавал е малко над сто и двайсет хиляди долара годишно — отвърна гласът.

Маргарет стисна слушалката още по-здраво. През последната фискална година Майкъл бе получил 123 хиляди долара.

— Откъде... Коя сте вие? Трябва да ми кажете.

— Разбира се, миналата година парите му — истинските му пари, онези в Швейцария — донесоха лихва от около четиристотин бона.

Тя се отпусна върху възглавниците.

— Да не сте... да не сте от данъчната служба?

Отговори ѝ нервен смях. Това вече бе прекалено. Маргарет скочи от леглото, без да обръща внимание на стъклата по пода.

— Какво? — с отмъстителни нотки попита гласът. — Уплашихте се, че може да изгубите безценната си къща ли? Не, не съм от

данъчните. Аз съм... да речем, че бях приятелка на Майкъл. Добра приятелка.

Тя отиде до прозореца. Мъчеше се да се сети коя би могла да е тази жена. Остра болка в левия крак я накара да погледне надолу. По пода имаше кървава следа.

— Няма значение — продължи непознатата. — Както казах, не е важно коя съм. Важното е какво знам.

— Какво... какво знаете?

— Знам къде са парите.

Маргарет се разсмя. Всичко това ѝ се струваше безумно.

— Стига, Маргарет — рече гласът. — Не си изпускай нервите. Овладей се. Казвам ти, че знам къде са парите. Твоите пари.

— Моите... Не съм... не съм сигурна, че...

— Просто ме изслушай. — Не гняв, само нетърпение, страх. — Майкъл имаше десет милиона долара в швейцарска банка. Сега е мъртъв. По закон парите са твои.

— Не разбирам за какво говорите.

— Точно затова ти се обаждам. Имам телефонните номера, номера на сметката, всички документи — информацията, която ще ти даде достъп до законно полагащото ти се наследство.

— Защо? Защо го правите? Защо ми го казвате?

— Съвсем просто е — вече почти предизвикателно отвърна гласът. Отново треперливо поемане на дъх, може би дръпване от цигара. — Искам половината.

Маргарет вдигна очи към сивата утрин. Кракът ѝ пареше, но тя дори не поглеждаше надолу, за да види къде се е порязала.

— Аз не мога да взема парите, защото не съм му съпруга — каза непознатата. — Всичко се полага на теб. Разбираш ли ме?

— Да... да.

— Добре. Сега ме изслушай. Ето сделката. Аз ти давам информацията, ти ми даваш половината. Половината.

— Боже мой!

Тя притисна уста с треперещите си пръсти. Гласът безмилостно продължи:

— Двете с теб си поделихте Майкъл. И сега... — наистина бе цигара, можеше да чуе допира на устни до филтъра, — сега ще си поделим парите му. Така ще е честно.

— Поделяли сме си Майкъл!

— Къщата остава за теб, нали? — Все едно че беше бръкнала в жива рана. — Също и пенсията, и застраховката му. Но не забравяй, без мен, без моята информация не можеш да получиш нищо друго.

— Какво искате да кажете с това, че сме си поделяли Майкъл?

Внезапно я осени и тя отново седна на леглото. Спомни си младата жена на погребението.

— Господи, това сте били вие, нали? На погребението. Вие бяхте на неговото...

— Не бях на погребението. Да не мислиш, че бих могла да стоя при вас, лицемери такива? Но не се безпокой. Знам как да се сбогувам с него.

От очите на Маргарет Елиот се стичаха сълзи.

— Боже мой, как можете да... та ние едва го погребяхме и вие... вие се опитвате да вземете парите му.

— Те са също толкова мои, колкото и твои, Маргарет. Дори повече мои. Двамата с него щяхме да ги използваме заедно. Ако беше останал жив, ти нямаше да видиш нито стотинка от тях.

— Това е лъжа! — изхлипа Маргарет.

— Канеше се да те напусне. Не изпитваше нищо към теб. Щеше да си тръгне в деня, в който умря.

— Лъжете — безизразно рече тя.

— Мога да го докажа. Имам...

Но Маргарет не искаше да знае какво има тази жена. Яростта и болката се развихриха като буря в главата ѝ. Затръшна слушалката толкова силно, че един от ноктите ѝ се счупи.

---

[1] Малки острови и рифове край Южна Флорида. — Б.пр. ↑

[2] Американска банка. — Б.пр. ↑

11.

За шеф на компания, който правеше икономии от всичко, Том Хейман прояви изключителна щедрост с времето си. В понеделник сутрин Алекс пристигна в „Прайм Нъмбър“ и за двата дни, през които остана там, той не я остави сама за повече от час. Първо я покани в кабинета си на кафе в стиропорена чашка и „малка раздумка“. Петдесетинагодишният Хейман беше дребен мъж и изглежда, прекарваше доста време в спортната зала. Разделената му на път светлокестенява коса му придаваше невинен вид, но очите му, под които висяха тежки торбички, далеч не бяха толкова добродушни. Именно очите му приковаваха вниманието на Алекс по време на неловкия им разговор. Светлосиви или светлосини, те като че ли бяха осветени отзад и шареха навсякъде. Докато я разпитваше, той се усмихваше и въртеше глава, но очите му оставаха сериозни и постоянно я пронизваха, сякаш изсмукваха от нея информация, която по-късно щеше да анализира. Алекс не успя да се сдържи и потръпна.

— Студено ли ви е?

— Не, няма нищо — отвърна тя.

— Тук държим доста хладно. Никога не става повече от осемнайсет градуса. Заради електрониката, която използваме. Жените имат навика прекалено да затоплят помещенията. А когато стане топло, им се доспива. И тогава започват да допускат грешки.

Алекс погледна чашата си. Върху стиропора бяха отпечатани кървавочервени букви: „Прайм Нъмбър Куолити Каунтс“.

— Не сте тук за това, нали? — попита Хейман.

— Не, не — вдигна очи тя. — Господин Уайт просто смята, че за мен ще е от полза да се запозная с начините за събиране на данни в „Провидънс Лайф“.

Хейман присви злоещите си очи.

— Да се запознаете ли?

— Да. Иска да видя точно как въвеждате информацията от молбите и исквете в база данните на компанията.

— Разбирам.

Той я изгледа за миг, после запремигва и силно разтърка ръце. Очевидно и на него му бе студено.

— Ами тогава ще ви покажа как работим.

„Прайм Нъмбър“ се намираше в дъното на сляпа улица в западен Уоруик, на десетина километра от центъра на Провидънс, мрачен квартал с предприятия от леката промишленост и складове, много от които все още очакваха наематели — свидетелство за вярата на града, или поне на кмета Монтанели, в бляскавото му техническо бъдеще. Компанията заемаше един етаж, натъпкан с евтини наглед бюра и разделен с ниски паравани от зебло. Нямахше къде да се усамоти човек. Всеки можеше да вижда всичко. Алекс предположи, че по този начин пречат на служителите си да разговарят помежду си. Премигваха монитори. Докато Хейман я развеждаше, един-двама души вдигнаха глава да я погледнат, но не за дълго. Тракането на клавишите напомняше на монотонен дъжд.

Той спря зад една червенокоса жена.

— Това е първият етап.

Хейман взе бял формуляр със светлосини графи и осемцифрен сериен номер с префикс „К“, който означаваше „кандидат“. Застрахованият трябваше да попълни четирийсет и два въпроса, някои от които с подвъпроси, например домашен адрес и професия, дали е пушач или непушач, какво болнично обезщетение иска, дали през следващите дванайсет месеца има намерение да пътува, какъв автомобил шофира, занимава ли се с рисковани дейности като гмуркане с акваланг или мотоциклетизъм, губил ли е документите си и дали е бил съден за пътнотранспортни нарушения, извършени под влияние на алкохол или опиати. Алекс гледаше как компютърният екран на червенокосата постепенно се пълни с информация.

— Тук поддържахме статистически база данни — поясни Хейман. — Разбира се, те са сто процента съвместими с централния архив на „Провидънс Лайф“. Когато вие от статистическия отдел търсите някакви данни, в половината от случаите всъщност сте в нашата система. Двете са изцяло интегрирани.

— През какъв интервал осъвременявате база данните?

— Това става мигновено. Всички категории отговори, освен името и адреса, имат дигитален код. Така че например когато Карин...

При споменаването на името ѝ червенокосата жена вдигна поглед. Хейман я докосна по рамото.

— Няма нищо, Карин. Когато Карин въвежда информацията за семейното положение на някой застрахован, компютърът разпознава категорията и веднага щом тя свърши с целия формуляр, автоматично осъвременява данните.

Алекс кимна. База данни или не, действителната роля на „Прайм Нъмбър“ точно отговаряше на определението на Уайт: черна работа.

— Същата ли е процедурата с исковете? — попита тя.

— Да. Като попълваме и осъвременяваме база данните, ние облекчаваме системата на „Провидънс Лайф“. А имаме предостатъчно свободен капацитет. Това ще стане още по-важно, когато — или навярно би трябвало да кажа „ако“ — компанията се заеме със здравно осигуряване.

Като имаше предвид тесните връзки между „Прайм Нъмбър“ и „Провидънс Лайф“, Алекс не се изненадваше, че Хейман е чувал за плановете на фирмата. Но начинът, по който говореше, я изпълваше с усещането, че знае много повече от самата нея.

— Всъщност включихте ли се в пилотния проект? — попита той.

— Естествено — отвърна Алекс. — Почти всички се включиха. По-добър е от старата програма.

Хейман се усмихна.

— Тогава дайте да видим. Извини ме, Карин.

— Разбира се.

Червенокосата с готовност се изправи. Явно нямаше нищо против да напусне компютъра си за няколко минути. Хейман зае мястото ѝ.

— Да видим сега. — Той затрака на клавиатурата. — Предполагам, че не си спомняте серийния си номер?

— Не, съжалявам.

— Няма проблем. Ще търся по името ви.

Само след секунди на екрана се появи таблица, аналогична на молбата, която Алекс беше попълнила преди месец и половина. Там бяха всичките ѝ данни, месторабота, прослужени години, чак до старата тойота, която ръждясваше на паркинга.

— Вече подготвихме нови база данни за здравните осигуровки — поясни Хейман. — Всичко функционира чудесно.

— Впечатлена съм — чу се да отвърща Алекс.

— Е, ако утре ви блъсне автобус — погледна я през рамо той, — поне информацията ще се включи в статистиката.

Обиколката отне още близо час. Хейман я разведе навсякъде и настоя да ѝ покаже цялата компютърна система на „Прайм Нъмбър“. В единнасет Алекс вече изнемогваше и бе благодарна, когато той най-после я остави на едно свободно бюро в сектора за рисковани дейности, за да отиде на делова среща.

Известно време тя се порови в исковите база данни и потърси някакви противоречия. Уайт очевидно предполагаше, че „Прайм Нъмбър“ са си свършили работата през куп за грош, че може би са използвали усреднени стойности, за да запълнят пропуските, но така или иначе тя не успя да открие нищо. Хейман като че ли се държеше малко агресивно, дори подозрително, ала в същото време явно страшно се гордееше със скъпоценните си компютри. Търсенето ѝ още повече се затрудняваше от софтуера, далеч по-елементарен от системите в „Провидънс Лайф“.

След още един час Алекс се отпусна назад и ядосано въздъхна. Погледна редиците жени, чиито лица бяха осветени от синьото сияние на екраните. Беше ѝ интересно да види как се въвежда информацията, с която самата тя работеше на големи, систематизирани блокове. Понякога едър и уверен, друг път ситен и предпазлив, почеркът на застрахованите разкриваше действителността, индивидуалността на всеки от клиентите на „Провидънс Лайф“.

— Работа ли търсите? — откъсна я от мислите ѝ приятелски глас.

Тя се обърна, погледна съседката си и се усмихна. Жената държеше в лявата си ръка малък пластмасов нож за отваряне на писма.

— А, не. Работя в „Провидънс Лайф“. В статистическия отдел. Просто дойдох да видя откъде идват всички тези числа.

Жената се наведе към нея и ѝ протегна ръка.

— Робърта — с широка усмивка каза тя. Един от зъбите от лявата страна на устата ѝ липсваше.

Алекс се ръкува.

— За пръв път осъзнавам какъв огромен труд е това — да вкараш цялата тази информация в системата, искам да кажа. На колко време имате право да почивате?

— На два-три часа. Има жени, които издържат много по-дълго.

Робърта разпечата нов плик, извади формуляра и остави плика върху спретнатата купчина също такива пликове — същите еднакви пликове, раздавани с хиляди на всички клиенти на фирмата, но Алекс за пръв път ги бе видяла едва преди месец и половина, когато подаде молба за здравна осигуровка. Тогава си помисли само колко лош вкус имат, когато ги оближеш. Сега видът на купчините върху всяко бюро ѝ напомни за промишлените мащаби на дейността на компанията и за това колко еднообразна и нископлатена е тази работа.

Робърта проследи погледа ѝ.

— Фирмени са — каза тя и повдигна белия пластмасов нож. — Много ни помагат.

— Забелязах, че всички събирате пликите. Рециклирате ли ги?

— Хейман адски си пада по рециклирането. Това е първото нещо, което трябва да научиш, щом постъпиш на работа тук. Два пъти дневно минават с количката да ги прибират.

12.

Маргарет Елиот седеше до кухненския прозорец и слушаше как телефонът в другия край на линията звъни. Предишната вечер пак бе валяло и клоните на високите ели в двора се превиваха под снежните си шапки. Преди години Питър и Том вече щяха да са навън, да се замерят със снежни топки и да правят снежен човек или да теглят шейните си нагоре към Блэкстоун Парк. Представяше си зачервените им лица и смъкнатите ниско на челата им вълнени шапки.

Но всичко това беше минало. Днес по снежната покривка нямаше нито следа, също като на гробището, чисто бяла пелена, хвърлена връз време и място, което вече никой не използва.

Телефонът звънеше ли звънеше, ала никой не отговаряше. Маргарет бавно остави слушалката и притисна чело към леденото стъкло.

Иззвъняването на входа я накара да скочи. Тя погледна часовника на камината и си спомни, че очаква гост. Предния ден ѝ бе телефонирали старият приятел на Майкъл от колежа Харолд Тейт. Попита я как е, като че ли можеше да ѝ помогне с нещо. Съжалявал, че нямал възможност да си поговорят повече на погребението. Обаждането му я изненада. Не се бяха виждали от много време. Дните, в които често им гостуваше за вечеря, отдавна бяха минали и тя дори почти не познаваше Сюзи, новата му жена. Но после си спомни, че Харолд беше позвънил преди Коледа, само около седмица преди смъртта на съпруга ѝ. Винаги го бе харесвала, отчасти защото също като нея, той помнеше младия Майкъл Елиот, съвсем различен от затворения, мълчалив човек, в който се беше превърнал.

Той изглеждаше притеснен. Навярно просто се дължеше на студа, но с прегърбените си рамене и склучени отпред ръце, той оставяше впечатлението, че по-скоро е дошъл по задължение. Жена му я нямаше, но пък тя не беше дошла и на погребението. За миг Маргарет си помисли, че Тейт има семейни проблеми.

— Щях да дойда по-рано — каза той, когато влезе в коридора и изтръска обувките си от снега, — но не исках да се натрапвам. Ето,

донесох ти...

И ѝ подаде бутилка, увита в синя хартия.

— О, Харолд, не трябваше. Много мило...

— Това е шери. Фино. Спомням си, че...

— О, да. И все още...

Тя разви голямото кафяво шише и се престори, че чете етикета. Жестът ѝ се струваше необикновен, почти странен — да донесеш алкохол на съвсем наскоро овдовяла жена. Може би се предполагаше, че трябва да удави мъката си в алкохол?

— „Гонзалес Биас“^[1] — рече Маргарет. — Много... наистина много мило от твоя страна, Харолд. Дай си палтото.

Тейт като че ли се поотпусна и се съблече с много пъшкане и сумтене. С набръчканото си лице и късо подстригана брада той приличаше на човек, току-що слязъл от рибарски кораб. Само хлътналите му очи, очи, които никога не оставаха неподвижни, загатваха за по-сложния, по-чувствителен човек зад тях.

След няколко минути двамата вече седяха в дневната и пиеха кафе от най-хубавите ѝ чаши от костен порцелан. Облаците навън започваха да се разкъсват. Блясъкът на снега караше стаята да изглежда мрачна.

Приказваха за зимата, най-студена от години. Приказваха за пътните проблеми, за затвореното летище и за други, също толкова тежки зими в миналото. И после се възцари мълчание.

Тейт оглеждаше полираните махагонови мебели, сребристорозелената дамаска, снимките на Майкъл и момчетата.

— Съжалявам, че не успях да остана след службата, Маргарет — каза той. — Напоследък в „Медан“ всичко тръгна наопаки. Искаше ми се пак да си поговоря с Питър, да науча с какво се занимава.

— Следва — отвърна Маргарет. — Право. И стажува в една нюйоркска фирма.

Тейт кимна.

— Страшно бързо порастват, нали? Искам да кажа, че направо се стреснах, когато го видях онзи ден. Вече е голям мъж. А аз все още го мисля за хлапето с луничките и...

Тя сведе очи към пода. Тейт замълча. Майкъл Елиот му бе казал, че момчетата вече не си идвали често вкъщи. И защо по-големият му

син Том го нямаше на погребението? В крайна сметка Лондон беше само на половин ден път.

— Между другото, Сюзи ти праща извиненията си. Болна е от грип. Но се надява, че щом оздравее, ще се видите.

Маргарет не отговори. Продължаваше да гледа надолу, потънала в мислите си.

— Маргарет, за теб трябва да е било ужасен шок. Мога само да си представя какво си преживяла през последните две седмици.

Тя въздъхна и кимна.

— Да.

— Надявам се... Надявам се, че Майкъл е оставил нещата си в ред — продължи Тейт. — Нали разбираш, финансите си и...

Маргарет вдигна очи и го погледна.

— ... всичко останало. Искам да кажа, удивително е колко много хора дори не оставят завещание или не го променят, когато се оженят например. Или пък не си уреждат данъците. Това е много важно, нали?

Маргарет продължаваше да го наблюдава.

— Да, предполагам — накрая отвърна тя.

— Та... хм, ако има някакви проблеми, надявам се... ако мога да помогна с нещо... Познавам много добри адвокати. Надявам се, няма да се поколебаеш да се обърнеш към мен.

Той се усмихна и отпи глътка кафе. Започваше да изстива.

— Много мило от твоя страна — рече Маргарет. — Но мисля, че няма проблеми. С Майкъл още преди години написахме завещанията си. Струва ми се, че оттогава не са били променяни. Тази седмица имам среща с нашите адвокати.

— Е, чудесно — каза Тейт. — Кой... Кой те представлява? Ако нямаш нищо против, че питам?

— Не, ни най-малко. „Нойман и Клайн“. Фирмата на Уолтър Нойман. Познаваш ли го?

Той се замисли за миг. После поклати глава.

— Нойман е главен юридически съветник на „Провидънс Лайф“, но има и собствена практика. Според Том не било съвсем етично, но аз не виждам нищо лошо. „Нойман и Клайн“ не се занимава със застраховане.

— Радвам се, че всичко е под контрол — отвърна Тейт и остави чашата и чинийката на масичката. Изглежда, се канеше да си тръгва.

Маргарет внимателно го погледна и се опита да свърже намеците, които ѝ се струваше, че долавя. Но той стоеше с гръб към прозореца и лицето му бе в сянка.

— Всъщност кога го видя за последен път, Харолд?

Тейт се намръщи.

— Майкъл — прибави тя. — Съпруга ми.

Той се поколеба.

— Ами... пийнахме по чашка около седмица преди Коледа. Случайно се засякохме. Не ти ли каза?

— Спомням си, че ти му се обади. За какво...

— Това беше два дни по-късно. Просто да ви пожелаем весела Коледа. Искрах...

Той мрачно поклати глава. Маргарет не каза нищо. Имаше чувството, че Тейт крие нещо.

— Харолд, двамата с Майкъл се познавате отдавна, нали?

— О, да. Повече от двайсет и пет години.

— Още отпреди да се запознае с мен.

— Да.

Тя кимна, сякаш на себе си.

— Кажете ми истината, Харолд. Майкъл имаше ли връзка с друга жена?

Тейт се вцепени. После на лицето му се изписа смутено изражение.

— Канеше ли се да ме напусне? — продължи Маргарет. — За това ли си приказвахте? Просто искам да науча истината.

— Маргарет, аз... Не. Поне аз не зная за такова нещо. Защо...

— Тогава как ще обясниш това?

Тя отиде при бюфета. На една порцеланова фигурка беше подпрян самолетен билет.

— С „Ер Франс“ до Париж през Ню Йорк, първа класа — каза Маргарет и му го подаде. — За втори януари. Еднопосочен.

Тейт я погледна за миг, после разтвори билета. Прочете името на Елиот и останалите подробности, точно както ги бе описала вдовицата. Тя се върна при масата, седна и зачака отговора му.

— Кога го откри? — попита той.

— Тази сутрин. Пристигна по пощата.

— По пощата ли? — сепна се Тейт. — Искаш да кажеш, че самолетната компания...

— Не са го пратили от самолетната компания. Пратил го е някой, който е познавал Майкъл. Някой, който го е познавал много добре. Млада жена.

Той нервно прокара пръсти по челото си.

— Маргарет, аз... аз наистина...

— Моля те, Харолд, не ме мисли за глупачка само защото Майкъл се отнасяше така с мен. Кажи ми.

Тейт въздъхна.

— Не зная — въздъхна Тейт. — Но Майкъл наистина спомена за промяна в живота си. Имало е... поне ми се струва, че е имало някоя, Маргарет. Но не знам коя е.

Вдовицата затвори очи за миг, после си наложи да вдигне клепачи.

— Едва ли е било нещо сериозно. Не че го оправдавам, но смятам, че не е бил влюбен или нещо подобно. Поне с такова впечатление останах.

Внезапно Маргарет скочи и се обърна с гръб към него. Бе подозирала, разбира се! Измъчвах я съмнения — закъсненията му в службата, ароматът на парфюм от дрехите му. Навярно дори очакваше да си намери друга жена. Той все още беше привлекателен. Но до този момент не бе сигурна.

Тейт за миг си помисли, че Маргарет ще излезе, но после осъзна, че просто не иска да види сълзите ѝ, и изпита съчувствие към нея. В цялата тази ужасна история най-тежкото бреме се падаше на Маргарет: да скърби за неверен съпруг, да не може да излее гнева си заради изневярата му. Той се изправи и се приближи до нея.

— Виж, Маргарет — леко постави ръка на рамото ѝ Харолд. — Ти не знаеш всичко. Когато го видях, Майкъл беше под ужасно напрежение. Невероятно. При такива обстоятелства хората понякога вършат... безумни неща.

Тя дълбоко си пое дъх и се обърна към него. Притискаше кърпичка към очите си.

— Какви обстоятелства?

— Не бях сигурен дали да ти кажа. Виждаш ли, миналия декември той научи нещо много лошо. За бъдещето си, за здравето си.

Маргарет бавно седна. Отново дълбоко си пое дъх и се опита да се успокои. Тейт се настани до нея.

— Подложи се на... генетично изследване. Не зная защо. Може просто да е бил любопитен. Но резултатът беше позитивен за заболяване, наречено хорея на Хънтингтън. Чувала ли си за нея?

Тя поклати глава.

— Това е страшно нещо, Маргарет. Наследствена болест на централната нервна система. Обикновено се развива в зряла възраст, най-често между трийсет и петдесет години. Симптомите постепенно се задълбочават и са... необратими.

Маргарет премигна. Това бе ново за нея.

— Какви са симптомите, Харолд?

— Първо леки неволни мускулни движения, препъване, тремавост. После отделни бели петна в паметта, резки промени на настроението...

Тя мъчително преглътна.

— И след това?

— Храненето и речта все повече се затрудняват. Често се случва задавяне с храна и сериозно отслабване. Психическите отклонения варират. Депресия. Безсъние. При някои се наблюдава страшен апетит. Включително сексуален. С напредването на болестта... Маргарет, трябва ли да...

— Да, Харолд.

Тейт си пое дъх.

— С напредването на болестта се налагат постоянни грижи за пациента. Той постепенно загубва способност да контролира мускулите си. Често се задълбочават и психическите проблеми. Накрая умира.

Маргарет заби поглед в скута си. Светът пред нея сякаш пропадеше и се превръщаше в черна бездна. Тя поклати глава.

— И Майкъл е разбрал, че ще се разболе от това, така ли?

— Да. Беше само въпрос на време. Може би двайсет години, но най-вероятно четири-пет.

Маргарет стоеше неподвижно. Не можеше да повярва и в същото време не виждаше защо Тейт ще я лъже. Струваше й се невъобразимо, че съпругът й е научил за такова нещастие и не е споделил с нея — че

изобщо е успял да го скрие от нея. Нима наистина се бяха отчуждили толкова много?

— Разбира се, само едно изследване никога не е категорично доказателство — прибави той. — Майкъл се подложи на второ, но се боя, че... не доживя да види резултатите.

— А ти?

Тейт поклати глава.

— Имаш предвид резултатите от второто изследване ли? Не. Не съм ги виждал. Дори... дори не съм сигурен къде са му го направили. Просто искаше да си поговорим за това, тъй като сме стари приятели и аз поназнайвам нещо от... биология.

Маргарет бавно кимна.

— Разбирам.

Той мрачно се усмихна.

— Сега виждаш защо човек се забравя при такива обстоятелства, нали? Искам да кажа, когато над главата му е надвиснало такова нещо, човек най-малкото е склонен към егоизъм. А и освен това, Маргарет, самолетният билет не доказва нищо. Навярно е било само прищявка, паническа реакция, нежелание да приеме истината. Може дори да е имал намерение да те вземе със себе си. Идвало ли ти е наум?

Тя дълго не отговори. В стаята цареше пълна тишина и Тейт чуваше тиктакането на големия часовник в коридора, дори собственото си дишане. Чудеше се дали Маргарет изобщо осъзнава присъствието му.

— Не е искал да ме вземе със себе си — внезапно каза вдовицата. — Щял е да замине с нея. И нямаше да се върне. Никога.

— Маргарет...

Тя поклати глава. Очите ѝ бяха затворени. Изведнъж се почувства уморена до смърт.

— Това е жената, която ми прати билета, Харолд. Каза ми, че ще го прати. Позвъни ми преди няколко дни. Всъщност още на другия ден след погребението.

Тейт неспокойно се размърда.

— Тя... ти е позвънила? Как се казва?

— Не ми каза името си. Каза, че след като двете сме си поделляли Майкъл, нямало причина да не си поделим парите му.

Той се наведе напред.

— Парите му ли?

— Имал десет милиона долара в швейцарска банка. Пари, за които аз не знаех нищо.

— Какво?!

— Тя имала документи, които го доказвали. Всички документи.

— Документи — тихо повтори Тейт, сякаш на себе си.

— Прати ми самолетния билет, защото е била... любовница на Майкъл. Сигурна съм, че е имало още един за нея.

Той отново погледна билета в ръцете си, после бавно го остави върху страничната облегалка на дивана.

— Прилича ми на някаква измама — леко повиши тон Тейт. — Всичко това е абсурдно. Това е... гадно.

— Помислих си, че съм сънувала. Когато се събудих, искам да кажа. Вече непрекъснато сънувам кошмари. Но видях номера, който бях записала, и...

Той отново взе билета. После замръзна.

— Какъв номер?

— Имаме телефонно устройство, което показва номера на абоната. Майкъл настоя да го вземем. Две седем две, пет едно, три едно. В Ийст Сайд е.

Тейт мълчаливо я наблюдаваше.

— Тази сутрин най-после събрах смелост и се обадох. Точно преди да пристигнеш.

— И?

— Никой не ми отговори. Можем пак да опитаме. — Тя посегна към телефона.

— Не! — Тейт затисна слушалката. — Мисля, че не трябва, наистина.

— Защо?

— Защото... защото може да е опасно. Може да е някакво... не зная, някакво отмъщение срещу Майкъл. Нали разбираш, застрахователните компании не са много популярни сред хората. Създават си врагове.

— Врагове ли?

— Естествено. Хората побесняват, ако не получат голямата застраховка, която според тях заслужават. Постоянно се случва. Виж, може да е служителка от самолетната компания или от туристическа

агенция. Може съпругът ѝ да е пострадал и „Провидънс Лайф“ да не са му платили. Майкъл беше шеф на финансовия отдел и подписваше чековете. Вината очевидно би паднала върху него, конкретно име, в което тази жена се е вкопчила и... и после го е прочела във вестниците.

Маргарет сбърчи чело.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Абсолютно. Виж, Маргарет, дай ми този номер и аз ще го проверя. Няма смисъл да рискуваш. — Той бръкна във вътрешния си джоб и си извади бележника. — Какъв беше: две седем две...

Седнала на ръба на дивана и вперила поглед през прозореца, тя мълчеше.

— Маргарет?

— Тя каза, че не била на погребението.

Тейт сви рамене.

— Логично е. Защо да е там?...

— Според мен лъжеше. Струва ми се, че я видях там.

---

[1] Сухо светло испанско шери. — Б.пр. ↑

13.

Във вторник Алекс си тръгна от „Прайм Нъмбър“ точно след пет и излезе през двукрилата стъклена врата заедно с групата служителки на Том Хейман. Робърта, която през тези два дни повече или по-малко я беше взела под крилото си, приятелски ѝ махна с ръка преди да се качи на очукания си форд „Орион“. Алекс ѝ махна в отговор и за миг проследи с поглед отдалечаващия се автомобил. След осем часа убийствен за очите ѝ труд, сега Робърта трябваше да пазарува, да готви и да бъде добра съпруга на безработния си мъж Джоуи. А и всичките други жени... колко ли от тях имаха подобна съдба? Хапещият вятър вихреше изхвърляните от ауспусите газове. Чу се клаксон, отговори му друг. Внезапно осъзнала колко е уморена, тя тръгна към собствената си кола — нейната тойота май бе най-разнебитената бричка на паркинга.

Алекс отвори вратата и метна вътре дипломатическото си куфарче. Поредният безрезултатен ден. Вече бе убедена, че ако в „Прайм Нъмбър“ има проблем, той не е свързан с начина на въвеждане на информация. Случайни грешки наистина не бяха изключени, но те обикновено се отстраняваха от качествения контрол на Хейман и повечето данни се проверяваха повторно преди да бъдат вкарани в системата. Най-вероятно се дължеше на самите компютри. Ако бяха имали хардуерни или софтуерни проблеми, „Прайм Нъмбър“ можеха да са изгубили данни и вместо наново да въвеждат стотици или дори хиляди формуляри, да са усреднили стойностите за автомобилите. Без да споменава нищо конкретно, Алекс беше разпитала Робърта и няколко други жени дали компютрите някога са блокирали или допускали грешки, но получи отрицателен отговор. А и самата тя не бе успяла да открие за двата дни ровене в системата никакъв проблем.

Алекс пхна ключа и го завъртя. Стартерът се прокашля, после млъкна.

— Хайде, сладурче.

Тя издърпа леко смукача и с опитно движение на крака напомпи бензин. С всяко завъртане на стартера фаровете започваха да мъждукат. Алекс отново опита. После пак.

— По дяволите!

В ледения сумрак и последната от колите на служителките в „Прайм Нъмбър“ напусна паркинга. Сега оставаше само автомобилът на Хейман: черен и лъснат като ковчег форд „Лексус“. В сградата все още светеше, но Хейман съвсем скоро щеше да излезе. Алекс потръпна при спомена за зловещите му прозрачни очи. В този момент на паркинга се появи микробус. Бяха хората от „Грийнфилд Рисайклинг“. Тя облекчено въздъхна и слезе от колата.

— Как сте? — попита мъжът, който се приближи към нея, насочил към колата ѝ фенер.

Беше Реймънд, младият мъж, по когото бяха луди всички жени от „Прайм Нъмбър“. Беше висок и мускулист и носеше косата си вързана на мазна опашка.

— Не ще да запали — отвърна тя. — Имате ли кабели, за да запалия от вашия акумулатор?

— Не, за жалост. Сутринта партньорът ми Барни ги дал на заем и още не са ни ги върнали. — Той се огледа и видя „Лексус“-а. — Това там е колата на господин Хейман. Той сигурно има кабели.

Алекс кимна и отново се качи в автомобила си.

— Все пак ще опитам още веднъж.

Тя издърпа смукача докрай и напомпи с педал. Завъртя ключа. Нищо.

— Майната му!

Отново го завъртя. Двигателят се закашля, сякаш още малко и щеше да запали, после заглъхна. Разнесе се мирис на бензин. Алекс свали прозореца.

— Какъв е проблемът, Алекс?

Беше Хейман. Стоеше до вратата заедно с един човек от охраната и безцветните му устни бяха разтеглени във весела усмивка. Тя му се усмихна в отговор.

— Замръзнала е. Проклетата браква не ще да запали.

— Задавили сте я, струва ми се — измърмори Реймънд. Младежът с отвращение гледаше старата кола.

— Сам казва, че нямам кабели — рече Хейман. — Аз също. Обаче с удоволствие ще те закарам.

Тойотата миришеше на нова кола. Макар „Провидънс Лайф“ да бяха единствените му клиенти, Хейман очевидно се справяше чудесно. Алекс се зачуди каква ли заплата си плаща. Насочиха се към междущатската магистрала и завиха на север. Осъзнала колко е уморена, тя се отпусна назад.

— Днес си побъбрихме с Нютън Брейди — неочаквано каза Хейман.

Алекс го погледна. Не го беше забелязала, но от този ъгъл ясно личеше, че носът му е бил чупен.

— Наистина ли?

— Да. Първо се обадох на Маккормик — нали знаеш, често поддържам връзка с централния архив — и си поприказвахме за туй-онуй. После споменах, че Уайт те е пратил при нас да ни понаглеждаш.

— Да ви „понаглеждам“ ли?

— Така е думата. Не, казах, че си тук, за да се „запознаеш“ с методите ни, нали така се изрази ти? — Хейман я стрелна с очи и отново насочи вниманието си към пътя. — Според него това било чудесно. Колкото по-интегрирана била фирмата, колкото повече знаел всеки отдел за работата в другите отдели, толкова по-добре било за „Провидънс Лайф“.

Алекс впери поглед напред.

— И аз мисля така.

Той плъзна ръце по волана. Разнесе се тих неприятен звук, като че ли дланите му бяха влажни.

— После ми се обади Брейди.

Алекс не отговори, просто го изчака да продължи.

— Трябва да му го е споменал Маккормик. Брейди ме попита какво точно правиш при нас. Искаше да знае защо те е пратил Уайт.

— Нали ти казах, че...

— Че искам да се запознаеш с методите ни. Да, да. Точно това обясних и на Нют. — Той я погледна и се усмихна. — Добре де, какво толкова. Просто ти разказвам.

Алекс сви рамене.

— За мен няма значение — прибави Хейман. — Просто ти разказвам.

Тя започна да брои изходите: петнайсет, четиринайсет, тринайсет. Нямахме голямо движение, но напредвахме бавно, защото

всички шофьори се страхуваха от поледицата. Спътникът ѝ мълчеше. Двигателят на форда работеше толкова тихо, че Алекс чуваше как Хейман диша през носа си.

— Обаче е странно — след няколко минути подхвърли той. — Не мислиш ли?

— Не съм сигурна, че...

— Искам да кажа, че всеки знае всичко. Този направил това, онзи направил онова. Нали разбираш? Всеки държи всички в малкото си джобче.

— И какво каза Брейди? За това, че съм в „Прайм Нъмбър“.

— А, нищо. Но от мен да знаеш — директорите са най-гадни. — Той увеличи скоростта и мощният автомобил подскочи напред. — Това си е Провидънс. Не си тукашна, нали?

Алекс поклати глава.

— От Питсфилд съм.

— Янки значи. — Хейман се засмя. — Можеш ли да повярваш? Така ви викат местните от Роуд Айланд. Янки. Все едно сте чужденци. — Хейман се понамести на седалката. — Тук е така. Миналата седмица излязохме с жена ми на вечеря. Във вторник вечерта. На другия ден си приказвам с Брад Уитни — сигурно не го знаеш, главният редактор на „Нюпорт Пейпър“ — и той ме пита: „Как бяха спагетите с морски дарове снощи?“. — Хейман хвърли поглед към нея. — Знае какво съм вечерял! Добре де, предположих, че е бил в ресторанта, и се учудих, че не се е обадил. Оказа се, че там бил негов познат, който му казал. Разбираш ли?

— Провидънс е малко градче — отвърна Алекс. Питаше се защо ѝ разказва всичко това.

— Естествено. Но има още нещо. Става въпрос за манталитет.

Той се наведе напред и погледна нагоре към небето.

— Пак заваля — отбеляза Хейман и после замислено, но бавно, като че ли я предупреждаваше, прибави: — Всеки знае всичко.

Освен за Майкъл Елиот, с известно задоволство си каза Алекс. За Елиот и Лиз. Никой не знаеше за връзката им и за парите. Човек спокойно можеше да има тайни от фирмата. Най-послед стигнаха до техния изход и завиха към центъра на Провидънс.

— Значи живееш в Ийст Сайд — вече по-бодро рече Хейман.

— Всъщност малко по на север, но можеш да ме хвърлиш до службата — отвърна тя. Не искаше да я изпраца до дома ѝ. — Имам да свърша малко работа.

Той кимна.

— Естествено, естествено. Предполагам, че вие на седмия етаж бачките здраво.

Алекс сви рамене. Не чак толкова, колкото той караше да работят служителките си.

— Е, не се оплаквам. Плащат ни добре.

Автомобилът зави по Уестминстър стрийт и спря пред входа на „Провидънс Лайф“. Тя едва сподави облекчената си въздишка, взе куфарчето си от задната седалка и каза:

— Благодаря, че ме докара.

Хейман се усмихваше, но очите му бяха абсолютно сериозни.

— Моля — отвърна той. — Но не е зле да помислиш за нова кола.

14.

На следващата сутрин Уайт още с пристигането си я повика в кабинета си.

— Значи се върна при нас, а? — докато наливаше кафе, попита той.

Алекс сви рамене.

— Нали се разбрахме да остана там само два дни. Пък и честно казано, мисля, че няма какво повече да правя там. Том Хейман, изглежда, здраво дърпа юздите и не успях да открия никакви проблеми с компютрите. Тъй като всъщност ние използваме данните, предполагам, че проблемът най-вероятно е възникнал тук.

— Тук ли? — повтори Уайт. — Искаш да кажеш в централния архив?

— Ами... нашите системи са по-стари. Навярно си струва да поговорим с Ралф Маккормик. — Той повдигна вежди, сякаш идеята му се струваше необичайна. — Искам да кажа, като с шеф на „Информационни системи“. Може да знае какъв е проблемът.

Уайт отпи от кафето си.

— Не съм убеден... — Внимателно подбираше думите си. — Не съм убеден, че точно сега Ралф ще ни е от... от полза.

Уайт погледна компютърния екран, после се усмихна, протегна ръка, откъсна една от самозалепващите се бележки и я хвърли в кошчето.

— Ти не познаваш Ралф, нали, Алекс?

Тя поклати глава.

— Не.

— Мислех си... всъщност след вчерашния ни разговор си помислих, че е време да се запознаеш с хората, който ръководят тази компания. За петък вечер се планира малко събиране. Ще пийнем нещо и, надявам се, Ива Гъобърт ще ни даде по някой сандвич. — Той забеляза озадаченото ѝ изражение. — Да, събирането е у Ричард Гъобърт. Защо не дойдеш? Доведи и Марк.

Когато се върна на бюрото си, Алекс се опита да се съсредоточи върху таблиците за здравното осигуряване, ала всички случили се напоследък събития я разсейваха. Първо Марк, сега тя. Като че ли допускаха и двамата във вътрешния кръг на „Провидънс Лайф“. Вярно, не се споменаваха за повишение. Но поканата за погребението, сега това събиране... как иначе можеше да си го обясни? Струваше й се, че й дават зелена светлина. Малко по-висока заплата нямаше да й се отрази зле. Поне щеше да си покаже главата на повърхността.

— Какво ти е толкова смешно?

Мел Хартман. Държеше стиропорена чашка и се облягаше на бюрото й.

— Моля?

— Усмиваше се. Знаеш, че не можеш да скриеш от мен личния си живот. Имам право да зная какво става.

— Нищо не става, Мел.

— Добре ли е дъртият?

— Кой?

— Рандъл Уайт. Държи се малко странно, не смяташ ли? Направи ли ти впечатление хаосът на бюрото му?

Алекс се ядоса.

— Той не е стар, Мел. И е в по-добра форма от теб.

Хартман престорено вдигна ръце.

— Добре, предавам се. Извинявай. Не знаех, че си толкова привързана към него.

— Какво означава това?

— Нищо. Той е много привързан към теб. Няма причина и ти да не му отвърщаш със същото.

Тя поклати глава. Не можеше да повярва на ушите си.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— О, я стига, Алекс. Ами новогодишното тържество?

Алекс усети, че се изчервява. Спомняше си само за Майкъл Елиот, устните му, притиснати към нейните, ръцете му, обгърнали тялото й. Тя вдигна очи към Хартман, който въртеше глава, пъхнал език в бузата си.

— Искаш да кажеш, че не си чула?

Алекс погледна компютърния екран. Сега Мел щеше да ѝ каже нещо мръсно, нещо, което не искаше да знае. Той се наведе към нея и тя усети дъха му. Миришеше на кафе. Алекс се напрегна.

— Добреее — многозначително зашепна Хартман. — Значи оная история с Елиот на тържеството. Не ми казвай, че си забравила как се опита да те прегърне.

Тя рязко вдигна поглед, което го накара да се поотдръпне. Но успя само да го сепне — Мел нямаше намерение да си затвори устата.

— След като Елиот те прегърна — като шареше с очи, продължи той, — двамата с Уайт си размениха няколко приказки. В асансьора.

Алекс презрително поклати глава.

— Нима? Ти пък откъде знаеш за това, Мел? Да не си ги подслушвал от покрива на кабината?

Хартман се подсмихна самодоволно.

— Елиот си тръгваше. Уайт застана на вратата на асансьора и му каза какво мисли за него. Видях всичко.

Въпреки волята си Алекс си представи сцената. Не можеше да повярва, че Уайт се е държал така. Мел я докосна по ръката. Още не беше свършил.

— Елиот му отвърна, че бил дърт пръдльо. И че това, че вече... — той плахо се озърна и се понаведе — ... това, че Уайт вече не бил способен да го вдига, не означавало, че той не можел да се позабавлява.

Хартман отстъпи и се изправи, за да види ефекта от думите си.

— Можеш ли да повярваш?

Алекс поклати глава. Искаше да научи какво е отговорил Уайт, но не ѝ се щеше да пита. За щастие, Мел нямаше нужда от окуражаване.

— И после настъпи зловещо мълчание. Адски ми се пикаеше и бях тръгнал към тоалетната, когато ги видях и чух. Настъпи зловещо мълчание. Предполагам, че Уайт просто го е измерил с оня негов поглед, нали го знаеш. Повече никой не каза нищо и вратата на асансьора се затвори.

— И Уайт е бил вътре?

— Естествено. Искаше ми се да мога да ги проследя до долу.

15.

— Това не означава, че годината не е била добра — рече Нютън Брейди, лапна една ядка и впери очи в Хенри Гоф, един от осемте членове на директорския борд със съвещателен глас.

Гоф сви рамене.

— Не, разбира се. Е, не беше страхотна, но в сравнение с другите в бранша се справихме прилично. Казвам само, че...

— Прилично ли? — Винаги, когато се преструваше на удивен, Брейди рязко разтърсваше глава, при което челюстите му изтракваха. — Според класациите водехме конкуренцията с два процента. Господи, Хенри, да не сме софтуерна компания или нещо подобно?

— Зная.

Гоф плъзна поглед по просторния салон на Ричард Гъобърт. Минаваше седем и настроението започваше да се покачва. Във въздуха се носеше топло ухание на карамфил и канела. Хората стояха на групички, отпиваха от подсладеното вино на Ива Гъобърт и обсъждаха отвратителното време. Дали щяло да стане толкова зле, колкото през зимата на деветдесет и шеста, когато снежната покривка бе достигнала близо два и половина метра? Перспективата ужасяваше всички жени, но неколцина от мъжете смятаха, че за обществото щяло да е от полза. „Това сплотява хората — отбеляза някой. — Всички излизат навън да ринат снега.“

Гостите бяха петдесетинагодишни, местни хора, някои от стари фамилии. Гоф забеляза, че Гъобърт обикаля между групичките, кипящ от енергия въпреки своите шейсет и три години.

— Но... добре де, ще ти кажа какъв е проблемът — рече Гоф. — Безпокоим се заради оная работа с изследванията.

Брейди мълчеше, стиснал шепа ядки до изцапаната си с мазни петна чаша, и Гоф започна да заеква. Безмилостният поглед и тежкото, мрачно присъствие на финансовия директор винаги го плашеше.

— Исскам да кажа, позицията на „Пппровидънс Лайф“ нне ти ли се струва прекалено праволинейна? Рандъл Уайт пппревръща

въпроса в ккръстоносен поход. На погребението онзи ден приказвах с няколко души. Не са много доволни.

Дебелата кожа между тъмните вежди на Брейди се сбърчи в почти драматично намръщване.

— Струва ми се, че позицията на борда по нищо не се различава от мнението на Рандъл, нито пък...

— Нютън! — възкликна Гъобърт, който минаваше покрай тях.

Макар и най-нисък от присъстващите, той веднага се набиваше на очи. Въпреки бръчките и оредялата му коса, от него се излъчваше момчешка интелигентност — дяволитост, подчертавана от блестящите му сини очи и заострените уши.

— Страхотно събиране — изсумтя Брейди. — Откъде може човек да си вземе нещо сериозно за пиене?

Без да престава да се усмихва, Гъобърт изтупа зрънцата сол, които Брейди бе посипал по ръкава му.

— Ядки — рече той. После се обърна към Гоф. — Денят на краха от осемдесет и седма. Нютън крещи по телефона на брокера си и сърцето му не издържа. — Гъобърт потупа с opakото на дланта си джоба на гърдите на Брейди. — Отказва да умре, разбира се, първо трябва да приключи оная проклета позиция. Докторът го закърпва, казва му да се пази от мазнини, пиене, цигари и солено.

Брейди лапна шепа ядки и усмихнато ги задъвка.

— Беше само пристъп, не инфаркт — с пълна уста отвърна той, после сбърчи чело. — Хенри смята, че бъркаме с изследванията. Страхува се, че Рандъл отива във Вашингтон на кръстоносен поход. Тъкмо му казвах, че всички сме единомислещи...

— Името Роджър Уилямс^[1] говори ли ви нещо, господин Гоф? — изгледа го изпод гъстите си вежди Гъобърт.

Гоф сви рамене.

— Естествено. Искам да кажа, че в училище сме...

— Той основал този щат. Споровете за земя с индианците започвали да стават проблем. Хората ги наричали диваци и така нататък. Знаете ли какво е казал той за индианците?

Гоф повторно сви рамене и отпи от чашата си.

— „Природата не познава разлика между европейската и индианската кръв, произход и тяло.“

Гоф погледна към Брейди.

— И какво от това?

— Уилямс виждал в индианците хора — отвърна Гъобърт. — А чували ли сте за Джейкъб Куин? Няма защо да сте чували, ако не сте историк. Търговец на роби. Едър търговец. Този град е създаден от търговци на роби, господин Гоф. Куин внасял меласа от Западна Индия, произвеждал ром и го пращал в Африка, откъдето купувал роби. Робите заминавали за Западна Индия да режат захарна тръстика, от която се прави меласа. Страхотен затворен кръг. Страхотен бизнес. Адски изгоден.

Той пипна Гоф по ръкава и впери в лицето му пронизателните си сини очи.

— Хората като стока, господин Гоф. Като вещи, които използвате, за да печелите повече. — Гъобърт се отдръпна назад и отново се усмихна. — Две страни на едно и също общество. Аз лично смятам, че „Провидънс Лайф“ е на онази страна, на която е бил Роджър Уилямс. Ние виждаме хората като човешки същества, техните потребности и отговорности, техните права. Моралният императив...

— Ами техниката? — прекъсна го Гоф. — Как да се защитим от...

Гъобърт сбърчи лице. Устните му се разтвориха и показаха странно матови зъби.

— О, я стига с тия неща. — Той опря ръце на хълбоците си. — Нют, как му викаш на това?

— Пълна бълвоч.

— Да — рече Гъобърт, усмихна се и потропа с крак, като че ли Брейди го бе подсетил за сложен технически термин. — Точно така. Всички тези приказки за необходимостта от защита са... прикритие. В нашия бранш има хора като Джейкъб Куин, които искат да въведат генетичното изследване, за да изключат най-големите рискове. Просто искат здрави негри. Другите нека си гният в трюма. Мислят единствено за печалбата.

— Но...

Той предупредително вдигна показалец.

— Не твърдя, че това генетично изследване няма да породи всевъзможни сложни проблеми, но знаете ли какво? Като възприемаме такава позиция, няма да се изненадам, ако въпреки всичко спечелим.

Гъобърт кимна, за да се извини, и тръгна нанякъде.

Брейди го проследи с поглед до двукрилата врата на коридора. Там току-що се беше появила млада жена с къса руса коса и поразителни тъмни очи, облечена в черна вечерна рокля. Главата на Гъобърт изчезна, докато се покланяше да ѝ целуне ръка, и Брейди забеляза зад нея Марк Ферули — беше я прегърнал собственически през рамо.

— Виждам, че си довел прелестната си приятелка — каза Гъобърт. — Какво удоволствие да те видя, Алекс. Изглеждаш зашеметяващо. — Алекс сви рамене и сведе поглед надолу към непознатата гледка на голите си колене. — Как е животът при Великия факлоносец?

— А, не ни оставя да седим със скръстени ръце — отвърна тя.

Гъобърт се усмихна на Марк. Сините му очи гледаха едновременно във всички посоки.

— Нютън току-що ми разказваше каква чудесна работа вършиш във финансовия — рече той. — Напрежението не е прекалено силно, надявам се.

— Харесва ми — отвърна Марк.

Гъобърт го изгледа за миг, усмихна му се пак, извини се и изчезна.

— Какво му става, по дяволите? — попита Марк.

— Може някой да му е сипал алкохол в сока — отвърна Алекс.

— Но как ще спечелим, ако поемем всички рискове? — попита Гоф.

Без да откъсва поглед от жената в черната рокля, Брейди натъпка нова шепа ядки в устата си. Внезапно осъзна, че не знае отговора на въпроса на Гъобърт. Къде бе Маккормик, по дяволите? Не го беше виждал поне от половин час.

— Известно ли ти е какъв е бил бюджетът на ЕПСН^[2] за миналата година? — отвори нова тема Гоф.

— Чий бюджет? — Брейди разсеяно се оглеждаше наоколо.

— На ЕПСН. Това е проект в Националния институт за изследване на човешкия геном. Занимава се с етичните въпроси на

генетиката.

— А, да. С тия съкращения напоследък...

— Е?

Брейди гневно задъвка.

— Какво „е“?

— Известен ли ти е бюджетът им за миналата година?

— Не.

— Шест милиона и триста хиляди. Най-голямата инвестиция в биоетични проучвания.

— Наистина.

— Направо не знаят какво да си правят парите, Нютън. И са гъсти с почти всички федерални институции. С Министерството на енергетиката, Центровете за контрол на заболяемостта, Управлението на здравните ресурси, Националната научна фондация, Бюрото за храни и лекарства...

— Онзи ден в „Кепитъл Грил“ чух страхотен виц — прекъсна го Брейди, като се наведе напред и сложи тежката си длан върху ръката му. — Каква е разликата между член на директорския борд със съвещателен глас и пазарска количка?

Гоф се намръщи и сведе очи към дебелиите, мазни от ядките пръсти.

— Пазарската количка има собствено мнение — изляя финансовият директор. — Но пък в члена на борда можеш да събереш повече ядене и пиене.

Той отметна глава назад и избухна в типичния си смях:

— Но пък в него можеш... ха-ха... можеш да събереш повече... ха-ха... ядене и пиене...

— Какви са всички тия: „Виждам, че си довел прелестната си приятелка“ — попита Алекс. — Какво става? Мислех си, че аз съм те поканила.

Марк сви рамене.

— Какво значение има?

— Но когато аз...

— Виж, Нют ми каза за събирането преди две седмици. Не ти споменах, защото... Е, какво значение има? Та това е просто служебно

събиране, за бога. Гъобърт използва годишнината от сватбата си като повод да събере всички. Ще ида да наляя вино.

Алекс проследи с поглед Марк, който си запробива път през навалищата. Намръщи се и се опита да си спомни момента, в който му съобщи за поканата на Рандъл Уайт. Тогава ѝ се стори озадачен, после зарадван. Защо не ѝ беше казал, че вече са го поканили? Алекс си взе чаша от таблата на минаващ покрай нея сервитьор и без да се замисля, отпи. Накрая реши, че се е срамувал, също като с паролите в „Хемънуей“. Притесняваше се от новия си пост, това беше.

После ѝ хрумна друга мисъл. Какво щеше да се случи, ако не го бе поканила? Зачуди се дали не е възнамерявал да доведе друга... Тъкмо се канеше да тръгне след него, когато някой я потупа по ръката. Тя се усмихна и се завъртя. Беше Том Хейман.

— Изглеждаш прекрасно, Алекс.

— Благодаря.

Алекс продължи да се усмихва, но без да среща жадните му очи. Тази рокля я смущаваше. Бе я избрал Марк. Тя имаше усещането, че я е заела от някого. Просто не беше нейна. Чувстваше се разголена.

— Как е колата? Забелязах, че си пратила някой да я изтегли.

— А, всичко е наред — отвърна Алекс. — Том, виждал ли си Рандъл Уайт?

— Всъщност да. Когато го видях за последен път, се опитваше да изяде цялата пушена съомга на шведската маса.

Тя се претраши да вдигне поглед към лицето му. Хейман бе зачервен и се олюляваше. Пиян.

— О, нима?

— Да. Както я кара, би трябвало да е най-малко деветдесет кила. Не знам как го прави.

Светлите му очи се спуснаха надолу към шията и гърдите ѝ и Алекс намръщено се извърна.

— Нали каза, че в Провидънс всеки знаел всичко — студено рече тя.

В съседната стая беше по-топло. Скъпият наглед бюфет привличаше вниманието на много гости, но от Уайт нямаше и следа.

Забелязала любопитните погледи, Алекс се престори на гладна и си взе суфле и салатата.

— Изглежда вкусно, нали?

До нея стоеше мъж, натоварил чинията си със сандвичи. Той протегна дясната си ръка.

— Брад Уитни. Вие трябва да сте Алекс.

Тя се ръкува и любезно се усмихна.

— Да. Откъде...

— Том ми разказа за вас. Том Хейман. Че сте ходили в „Прайм Нъмбър“ да видите как работят. — Уитни заговорнически се наведе към нея и присви очи. — Открихте ли нещо подозрително?

Алекс проучи дребните му подвижни черти, сякаш смачкани в долната половина на лицето му. Напомняше ѝ за водния плъх от един балет, който беше гледала.

— Щото на мен са ми адски подозрителни — с половин уста прибави той.

— Кой е подозрителен? — попита друг мъж, който застана до него, така че тримата образуваха триъгълник.

Уитни погледна новодошлия и лапна парче солена пай.

— Как си, Дейв?

Но Дейв зяпаше Алекс, примижал зад дебелиите си очила със стоманени рамки.

— Не вярвайте нито дума на този човек — весело каза той. После протегна ръка и едва не събори чинията ѝ. — Дейвид Мълинс, „Оушън Стейт Сейвингс Банк“. Приятно ми е да се запознаем, госпожице...

— Тайнън. — Алекс стисна меката му, изненадващо влажна длан.

— Това е Алекс — прошепна в ухото му Уитни.

Мълинс запремигва и кимна. Носеше евтин наглед полиестерен костюм, който миришеше на пот.

— Сигурно сте приятел на Гьобъртови, господин Мълинс? — попита тя.

— А, да. Познаваме се отдавна — отвърна той.

Алекс го наблюдаваше, докато Мълинс вдигаше парче пай към устата си. Тя с изненада видя, че под маншета на ризата му се подава лъскав златен часовник. Уитни също го забеляза.

Лъхна студен въздух и тримата завъртяха глави.

— Господи, да не би да отварят прозорците? — възкликна Мълинс.

Уитни се извърна да погледне през двукрилата врата.

— Не, просто... някой пристига. — Веждите му изненадано се повдигнаха. — Уолтър Нойман!

Тримата застанаха на прага на оживения салон. Уолтър Нойман се ръкуваше с Гъобърт и кимаше на Ива. Пъхнал ръце в джобовете си, до него стоеше изгърбен Доналд Грант. Лицата им бяха зачервени от студ и рядката безцветна коса на Нойман лепнеше по темето му от влага. Той бе висок мъж с тесни рамене и шията му изглеждаше прекалено тънка, за да крепи голямата му костелива глава. Докато си разменяше любезности с дребния Гъобърт, тъмните му, почти черни немигащи очи обхождаха залата и гостите.

— Мислех, че няма да дойде — прошепна Мълинс.

— Сигурно са се върнали по-рано от Бостън.

Алекс погледна двамата си събеседници. Мълинс и Уитни приличаха на хлапета, изненадани от неочакваната поява на родителите си.

Уитни плахо побутна Мълинс.

— Може ли да ти кажа няколко думи насаме, Дейв?

— Разбира се.

Главният редактор на „Ню Порт Пейпър“ гузно се ухили на Алекс и двамата се отдалечиха.

Към девет домът на Гъобърт вече беше ужасно претъпкан. Притисната сред разгорещените гости, Алекс любезно разговаряше със съпруги на високопоставени служители — доста от тях бяха пияни. Забеляза Марк да приказва с някакъв възрастен мъж, проби си път до него и го стисна за лакътя.

— А, скъпа! — Той внимателно се освободи от ръката ѝ. — Това е господин Уикънбърг.

— Томас, моля — добродушно каза мъжът.

— Томас, това е Алекс Тайнън, моя... колежка.

Алекс стисна поредната ръка и положи всички усилия да се усмихне.

— Мразя тази дума — рече тя. — Все едно сме седели на един чин.

— Томас е в борда на „Провидънс Лайф“ от години — без да обръща внимание на забележката ѝ, поясни Марк, като че ли събеседникът му чакаше на опашка за Нобелова награда.

— Само със съвещателен глас — прибави Уикънбърг. — От седемдесетте. Всъщност откакто Ричард Гъобърт пое председателството. — Той ѝ се усмихна. — Приказвахме си за коли.

— Нима? — иронично отвърна Алекс. — Нека се досетя: за беемвета.

— Точно така. Томас има от големите модели — каза Марк. — Седемстотин и тринайсетица.

— Леле, тя е ужасно скъпа!

Тримата се обърнаха. Зад тях стоеше Доналд Грант, шефът на отдел „Разследване“, с чаша скоч със сода в грубата си ръка. Той кимна на Алекс и Марк ги запозна.

— Адски скъпа — повтори Грант след представянето.

Уикънбърг повдигна вежди и кимна.

— Обаче е красива — рече Марк. — Страхотна машина. Струва си парите.

— Естествено — като гледаше право в него, отвърна Грант. — Просто казвам, че е доста скъпичка.

Присъствието му действаше потискащо и след секунди разговорът окончателно секна. Алекс погледна към пръстите, стиснали чашата му. Бяха дебели, леко пълни, с ниско изрязани нокти. Той се усмихваше на Марк, но в никакъв случай приятелски.

Изведнъж до тях се извиси фигурата на Уолтър Нойман. Последваха нови представяния. Алекс често го бе виждала отдалеч, но никога отблизо. Изглеждаше много затворен и човек оставаше с впечатлението, че те наблюдава някъде иззад очите си. Двамата с Уикънбърг се заприказваха за работа. Нещо за Бостън. Нойман говореше почти без да движи челюсти и ѝ заприлича на вентрилоквист. Той стоеше точно зад Грант и внезапно ѝ хрумна, че шефът на „Разследване“ е като кукла. Не успя да се сдържи и се засмя, после със закъснение затули устата си с шепа. Четиримата мъже се обърнаха към нея. Марк се мръщеше.

— Извинете ме — повдигна празната си чаша Алекс. — Май че се понапих.

— Тъкмо казвах колко скъпи са онези беемвета — сякаш не забелязал думите й, рече Грант.

Обръщаше се директно към Нойман. Последва неловко мълчание. Алекс поклати глава. Грант наистина се държеше странно. Зачуди се дали не е пиян.

— Ти как смяташ, Уолтър? — попита Уикънбърг.

Нойман втренчи немигащите си очи в Марк.

— Е, общо взето, Доналд разбира от цени — отвърна той. Говореше абсолютно сериозно, като че ли не водеше лек разговор, а разясняваше положението в Босна.

Потънал в оживен разговор, Гьобърт профуча покрай тях. Всички го проследиха с погледи.

— Никога не съм виждал Ричард в толкова добра форма — рече Уикънбърг. Очевидно искаше да промени темата за беемветата. — Ужасно ще съжалявам, когато напусне.

— Когато напусне ли? — възкликна Марк. — Пенсионира ли се?

— Няма начин — измърмори Грант.

— Засега не, поне още няколко години — отвърна Нойман.

— Той определено си обича работата — каза Уикънбърг — и е в страхотна форма за възрастта си. Просто исках да кажа, че с неговото пенсиониране ще приключи цяла глава от историята на „Провидънс Лайф“. — Той се усмихна на Алекс. — Нали знаете, през осемдесетте едва не фалирахме. Бизнесът вървеше зле и конкуренцията ни смазваше. Имате ли представа какво беше съотношението между изплащаните застраховки и постъпващите вноски?

— Не — каза тя и хвърли поглед към Марк.

— Едно към едно — продължи Уикънбърг. — Бяхме на ръба.

— Едно към едно — повтори Алекс и впери очи в странно безизразното лице на Нойман, който зяпаше някаква картина на стената. — Не знаех, че е било толкова зле.

— О, беше. Приказваше се за сливане и така нататък. Именно Гьобърт настоя да останем самостоятелни. И пак той държеше да не продаваме акциите си. Казваше, че не искал Уолстрийт да определя как да си вършим работата.

— Трябва да е било тежко решение — сериозно кимна Марк и погледна към Нойман, за да види реакцията му. Грант като че ли повече се интересуваше от чашата си.

— Не продадохме акциите си и ето че сега, десет години по-късно — Уикънбърг разпери ръце, — се справяме чудесно. Трябва да му го признаем. Гъобърт може да е малко старомоден, но винаги е държал кормилото със здрава ръка.

— Е, да си старомоден невинаги е зле — отбеляза Марк.

Грант вдигна поглед.

— Искам да кажа, че при сегашните обстоятелства — продължи Марк и махна с чашата си, — като имаме предвид новите предизвикателства, съсредоточаването върху някои неща като например върху отговорността на компанията към нейните клиенти, върху моралните императиви, ако щете, съсредоточаването върху такива проблеми не е в ущърб на фирмата.

— Абсолютно — кимна Уикънбърг.

Групата се раздели. Нойман и Грант отидоха да потърсят нещо за хапване. Уикънбърг се заговори с Ива Гъобърт за завесите.

Алекс сподави прозявката си и дискретно подръпна Марк за ръката.

— Не беше много любезна — каза той, когато се отдалечиха. — Пияна ли си?

Тя притисна длан към бузата си. Лицето ѝ гореше.

— Не бих се изненадала. Едва издържах. Какви бяха всички тези глупости за беembeта и... морални императиви? Преди две седмици ти приказваше за чудни нови светове.

Алекс погледна красивото му лице и внезапно изпита чувството, че го изгубва, ако вече не го е изгубила. В същото време я изпълни непреодолимо желание да избяга оттук.

— И освен това не беше много любезно от твоя страна да не ме поканиш, след като още преди две седмици си знаел за събирането.

— Какво?

— Не ми се прави на изненадан. Нют те е поканил, но ти не ми каза нищо.

— Не мога да повярвам, че продължаваш да ми опяваш за това. — Той нетърпеливо се огледа.

— Май си се канил да доведеш Катрин Пел.

— Недей да...

Изведнъж на лицето му се изписа фалшива усмивка. Алекс се обърна и видя, че към тях се приближава Рандъл Уайт. Следваше го Ралф Маккормик, силно стиснал устни и с изцъклени очи.

— Забавлявате ли се? — попита Уайт.

— Много — отвърна Марк. Алекс с изненада усети ръката му на рамото си. — Чудесно е да имаш възможност да си поприказваш с толкова много хора.

Уайт го изгледа така, сякаш е казал нещо странно, и безизразно попита:

— Защо, вие не излизате ли често?

Алекс премигна, после вдигна очи към Марк и видя, че е също толкова изненадан от тона му, колкото и самата тя.

— Имам предвид хора от фирмата — изчерви се Марк. — Членовете на директорския борд и така нататък. Човек получава представа за бизнеса.

— Стълбове — монотонно рече Уайт, после прибави: — На обществото.

Маккормик се засмя — едно-единствено мрачно излайване. По масивната му брадичка се проточи слюнка.

— Би се получила странна колонада — подхвърли той.

Сякаш едва сега забелязал присъствието му, Уайт се засуети и ги запозна.

— Алекс, това е Ралф Маккормик, шефът на „Информационни системи“. Ралф, запознай се с Алекс Тайнън, една от най-блестящите ни статистички.

Маккормик дълбоко се поклони.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Тайнън. Рандъл ми разказа за интересното ви откритие в...

Уайт го хвана за ръката и го прекъсна:

— Нека се забавляваме, без да приказваме за работа.

Музиката бе спряла. Гостите се насочваха към съседната стая.

— Изглежда, е време за речта на Ричард — отегчено каза Уайт, погледна Алекс и ѝ се усмихна с очи. — Ричард винаги казва по няколко думи. За сплотяването на колектива и прочее.

Двамата с Маккормик се обърнаха и тръгнаха след другите към двукрилата врата.

— Щях да те поканя — рече Марк и я хвана за ръката.

Тя я дръпна, блъсна се в някаква жена с червена рокля и ѝ се извини.

После колкото можеше по-достойно тръгна да настигне Уайт и Маккормик.

Светлините на полилеите бяха намалени и гипсовите орнаменти на високия таван бяха потънали в полусянка. Алекс — наистина беше изпила прекалено много вино — внимателно си проби път към първите редици на образувалия се около камината полукръг. Гъобърт подреждаше три големи тома един върху друг на персийския килим. Когато свърши, стъпи върху тях и за миг плъзна поглед по тълпата.

— Мили боже, Нютън, ама ти наистина оплешивяваш — изненадано каза Гъобърт.

Брейди смутено попипа темето си, навъси се и отвърна:

— Това е признак за мъжественост.

Разнесе се снизходителен смях. Закачките между двамата бяха коронен номер на събиранията на „Провидънс Лайф“. Алекс забеляза, че Уайт е застанал пред другите и приветливо се усмихва. До него Маккормик напрегнато се взираше в лицето на Гъобърт и от време на време облизваше устни. Изправеният зад него Грант наблюдаваше с каменно изражение.

— Дами и господа, колеги и приятели — започна Гъобърт. — Някои от вас знаят, че миналата седмица с Ива отпразнувахме трийсет и петата годишнина от сватбата си.

Той вдигна малките си ръце, за да приеме аплодисментите. Ива Гъобърт, пълна жена с пъстра рокля на цветя, топло се усмихваше.

— Трийсет и пет години — поклати глава Гъобърт. — Можете ли да повярвате? И всички до една бяха прекрасни, разбира се. Трябва да кажа, че не забелязах как лети времето. Яворът в предния двор твърди съвсем друго, уверявам ви. Не сме го засадили ние, но когато през шейсет и пета се нанесохме тук, още беше фиданка. Когато тази сутрин го погледнах, той ми напомни за това, колко отдавна живеем заедно в тази къща и колко отдавна всеки ден изминавам ободрителния път през хълма и реката до службата.

Алекс забеляза, че мъжът с дебелите очила е застанал точно зад Уайт. Милър? Мелър? Мълинс. Той наблюдаваше изпълнителния

директор с присвити очи и поглаждаше брадичка като Шекспиров заговорник, пъхнал дясната си ръка под полиестерната си мишница.

— Бяхме свидетели на много промени — продължи Гъобърт. — Промени, които идват с развитието, разбира се, но и с... хм, с промяната. И този процес не свършва. Както навярно знаете, след две седмици нашият главен статистик Рандъл Уайт... — той посочи с ръка и Уайт кимна — заминава за Вашингтон, за да участва в обсъждането на въпроса за генетичната информация и нейното използване в застрахователното дело. — Гъобърт млъкна и погледна Уайт. — Правилно ли се изразих, Рандъл?

— Абсолютно точно, както винаги — отвърна той.

— Федералните законодатели ще определят рамките, в които ние ще действаме в бъдеще. Това само по себе си е промяна. До този момент нашият бранш се радваше на значителна независимост, контролирана главно от щатските власти. В бъдеще федералното правителство ще има по-тежка дума, поне аз предполагам така. Но действителната промяна ще дойде от самата техника. Тя ще донесе, а и вече носи, по-големи промени, отколкото някога съм си представял. Ще ви призная нещо: това мъничко ме безпокои.

Лицето на Гъобърт бе изгубило добродушното си, леко смутено изражение. Сега той изглеждаше абсолютно сериозен. И очите му бяха вперени в Рандъл Уайт.

— Ето защо, докато гледах онова старо дърво, изпитах чувството, че е време да се оттегля. Да направя място за някой, който по-добре ще се справи с надвисналите промени.

— Какво?

Беше извикал Маккормик. Алекс с изненада видя, че Грант е пристъпил напред и го е стиснал за лакътя. Лицето на Уайт преbledня и стана мрачно.

— Не можеш да го направиш, Ричард — възрази Нютън Брейди.

Гъобърт слезе от книгите, сякаш абдикираше от трон.

— Мога, разбира се — тихо отвърна той. — Малко по-рано, отколкото се очакваше, зная. Но, по дяволите, аз съм на шейсет и три, скоро ще навърша шейсет и четири. Убеден съм, че бордът е в състояние да гласува за компетентен заместник.

Незабавно го заобиколи цяла тълпа. Алекс потърси Уайт, но него вече го нямаше. Чуваха се множество озадачени въпроси. Грант си

пробиваше път нанякъде и влачеше Маккормик след себе си.

— Ами Коледа на деветдесет и девета? — зашеметено попита шефът на централния архив.

Макар и притискан отвсякъде, Дейвид Мълинс не бе помръднал от мястото си. Продължаваше да поглажда брадичката си и напрегнато гледаше групата около Гъобърт. Алекс забеляза, че вече не носи часовника си.

---

[1] Роджър Уилямс (1603 — 1683) — английски свещеник, основател на колонията Роуд Айланд. — Б.пр. ↑

[2] Етични, правни и социални въпроси в науката. — Б.пр. ↑

16.

В сряда след събирането у Гъобърт Алекс работеше в база данните на „Провидънс Лайф“ със статистиката за сърдечносъдовите заболявания. И естествено дойде Мел Хартман и опря ръце на ръба на бюрото ѝ.

— Пригответи се, Алекс. Готова ли си? Защото няма да повярваш.

Той се наведе към нея. Алекс усети отвратително сладникавия му одеколон, примесен с дъх на кафе. Знаеше какво става — Хартман се опитваше да заглади впечатлението от гадното си поведение. Ядосан, че са я поканили на събирането, през последните два дни той не ѝ беше говорил. Сега навярно си мислеше, че ако звездата ѝ наистина изгрява, най-добре да преглътне гордостта си и да се държи приятелски с нея. Тя нямаше нищо против, но Рандъл Уайт я бе помолил да отиде при него в десет и половина, за да обобщи откритията си за аномалията, и Алекс искаше да е подготвена, в случай че шефът ѝ попита за конкретни препоръки. Тя отегчено въздъхна и продължи да трака на клавиатурата с надеждата, че Мел може да разбере намека.

— Сандра, Сандра. Ела насам.

Сандра Бетридж минаваше покрай тях с чаша кафе в ръка.

— Какво има? — попита тя. — Заета съм.

Хартман сви рамене.

— Добре де, сигурно не искаш да си последната, която ще научи...

Сандра го изгледа скептично и колебливо се приближи.

— Надявам се, няма да ми кажеш, че Ричард Гъобърт излиза в пенсия, защото вчера вече го чух.

Той поклати глава.

— О, Сандра, някои го знаеха още миналата седмица.

Тя се усмихна саркастично.

— А тези някои знаят ли кой ще го замести?

— Естествено. Все още води Нютън Брейди, но Уолтър Нойман набира скорост. Само че не това...

Алекс вдигна поглед.

— Ами Рандъл Уайт?

Хартман се ухили многозначително. Тя незабавно съжали, че не си е държала езика зад зъбите.

— Не познаваш собствената си дисциплина, Алекс. От Втората световна война ръководният пост на „Провидънс Лайф“ не е бил заеман от статистик. Или криеш нещо от нас?

Алекс поклати глава.

— Имам работа — отегчено повтори Сандра.

Той вдигна ръце.

— Почакайте де, почакайте! Въпросът е друг.

— Какъв?

— Просто ме изслушайте. Нали познавате чистачката Инес, оная дребната латиноамериканка?

— Не — едновременно отговориха Алекс и Сандра.

— Хайде де. Та те са само четири. Идват към седем и изхвърлят кошчетата.

— Вече от чистачките ли получаваш информацията си, Мел? — като духаше кафето си, подхвърли Сандра.

— Просто чуйте какво ще ви кажа. Снощи Инес и една от другите чистачки били на последния етаж пред централния архив. Към осем. Е, малко преди осем. — Той хвърли поглед към вратата и сниши глас. — Както и да е, двете миели пода или нещо подобно и чули от мъжката тоалетна шум. По-точно рев.

— Рев ли? — попита Сандра. — Животински рев ли имаш предвид?

— Не. Човешки.

За миг настана тишина.

— И какво? Ти...

Хартман вдигна показалец.

— И влезли вътре.

— В мъжката тоалетна ли? — смаяно възкликна Сандра.

— Разбира се, защо не? Нали са чистачки. Знаете ли какво видели? Ралф Маккормик. Шефът на „Информационни системи“. В една от кабинките. И това е само първата част. — Той отново погледна към вратата. — Бил чисто... гол.

— Гол! — Сандра покри устата си с длан и прошепна: — Ама... съвсем ли?

— Да. Дрехите му били разхвърляни из цялата тоалетна. Явно е откачил и се съблякъл в кенефа.

Алекс мъчително преглътна. Нещо ѝ подсказваше, че Хартман не си измисля. Спомняше си поведението на Маккормик на събирането у Ричард Гъобърт.

— Божичко! Той... такава, сам ли е бил? — попита Сандра.

— Сам. Доколкото ми е известно, не става дума за хомосексуална проява.

Сандра беше зяпнала.

— Ралф Маккормик гол? Това е ужасно! И какво направили? Чистачките де?

— Разпищели се и избягали. Някой повикал охраната. Настанал истински ад. И после ги привикали в кабинета на Уолтър Нойман. Казал им, че много съжалявал за неприятното им преживяване, че напоследък господин Маккормик бил под страшно напрежение и така нататък, и така нататък. И им натъпкал джобовете с петдесетачки срещу обещанието да запазят случая в тайна. — Той скръсти ръце. — Сега сами се сетете кой не е дошъл на работа днес.

— А стига бе!

— Няма майтап. Аз лично предполагам, че няма да е за кратко. Сигурно завинаги.

— Божичко! — ужасено рече Сандра. — Та той е във фирмата само от половин година! Първо Кен Милър, сега Ралф Маккормик.

— Да, абсолютно — отвърна Хартман. — Проклятието на централния архив. Може пък цялата оная информация да е вредна, да унищожават волята ти за живот. Както се казва, познанието е опасно нещо.

— Знанието! — почти извика Алекс. Внезапно усети, че повече не може да го слуша. — И става въпрос за половинчатото знание. „Половинчатото знание е опасно нещо.“ Александър Поуп^[1].

Хартман свали лакътя си от монитора и я изгледа.

— Моля?

— Така или иначе — всичко това е смешно. Това са глупави клюки.

Драматично повдигнал вежди, той я стрелна с поглед.

— Е, Алекс, убеден съм, че позицията на фирмата ще е такава. Другарят Ралф Маккормик е малко настинал и в близко бъдеще ще се завърне към държавните си задължения. Силно ретуширана снимка в „Правда“, страница трийсет и седма.

Сандра се подсмихна.

— Много смешно — рече Алекс. — Както и да е, защо си толкова сигурен, че е вярно?

Хартман се поизправи. В стаята влязоха двама старши служители на път за кабинета на Рандъл Уайт.

— Имам пълно доверие в източниците си — отвърна той. — Не всички видове информация са дигитални. Може би някой ден ще го разбереш.

И тръгна към бюрото си преди Алекс да успее да му каже да се разкара.

Алекс се опита да се съсредоточи върху работата си, но мислите й постоянно се връщаха към Ралф Маккормик. Мел Хартман и останалите в отдела, изглежда, виждаха нещата само откъм смешната им страна — някакъв вицепрезидент, когото почти не познаваха, се побъркал в мъжката тоалетна, съблякъл си дрехите и подплашил чистачките. Приемаха го като глътка свеж въздух, забавна изненада в иначе прекалено подредения им живот, изненада, да, но не и изключително събитие. Хората непрекъснато полудяваха. Имаше го в статистиката, в графата „Искове за психически заболявания“. И тъкмо затова не означаваше нищо.

Но Алекс беше убедена, че означава нещо. Усещаше, че случаят е част от някаква загадка, която постепенно се разкрива пред очите й. Ако можеше да я разгадае, да види цялата картина, навярно щеше да разбере в какво се замесват двамата с Марк. Ако можеше да вземе отделните късчета от мозайката като колоните от числа, които в този момент се нижеха на екрана й, да ги подреди и да ги накара да й разкрият тайните си! Но не знаеше как. Съвсем ненадейно преуспяващ изпълнителен директор решава да се откаже от живота си и да го започне наново там, където никой не може да го открие, и да се наслаждава на огромно богатство, за чието съществуване никой не знае. А само след седмици негов колега, също преуспяващ, уважаван човек, внезапно превърта, сякаш подложен на непоносимо напрежение. И в същото време всички се опитват да потулят случилото

се. Единственият, който се усмихва, е Ричард Гъобърт. Президентът, когото щяло да се наложи да теглят с кран от мястото му, така казваха хората. Президентът, който съвсем внезапно преждевременно беше излязъл в пенсия.

Трябваше ѝ доста време, за да забележи, че числата на екрана са различни. Тя запремигва, доближи лице до монитора и отново ги прочете в очакване мозъкът ѝ да се съсредоточи върху проблема и да ѝ обясни защо е допуснала грешка. Но мозъкът ѝ не се подчиняваше. Алекс си погледна часовника. До срещата с Уайт оставаха десет минути. А имаше проблем.

Тя прелисти бележките си, които документираха — по-скоро заради Рандъл Уайт, отколкото заради самата нея — етапите на анализа ѝ. Всичко бе съвсем ясно. Числата, пред нея представяха разделено по години статистическо обобщение на автомобилите, собственост на конкретна категория клиенти на „Провидънс Лайф“: мъже, починали от инфаркт. Но от последния път обобщението се беше променило. Преди 4.2% от тази група бяха притежавали кабрио. По 4.2% всяка година — статистически невъзможно съвпадение. Сега обаче, кой знае как, числата варираха, както би трябвало: от 2 до 7.5%.

Изведнъж усети, че се задушава от топлина. Разговорът ѝ с Рандъл Уайт, неговите дискусии с Ралф Маккормик, престоят ѝ в „Прайм Нъмбър“, всичко това бяха резултати от аномалията, която твърдеше, че е открила. Уайт не беше проверявал данните лично. Просто се бе доверил на аналитичната ѝ компетентност. Но сега като че ли нямаше аномалия. Просто губеше времето на хората. Поне така щеше да изглежда.

— Но аз съм убедена, че бяха еднакви! — рече Алекс на глас.

В този момент телефонът иззвъня. Беше Джанис Ейткин, секретарката на Рандъл Уайт.

— Александра? Рандъл е готов да те приеме. Заповядай.

Уайт стоеше до прозореца и гледаше към далечната сива река. Когато Алекс влезе, той се обърна и като че ли отначало не я позна или поне не можеше да си спомни защо е тук.

— Добро утро — каза тя. Чувстваше се ужасно неловко. — Да не би... моментът да не е подходящ...

— Не. — Уайт се овладя. — Заповядай, Алекс. Седни. Щяхме да... А, да — проблемът. Искаш ли кафе или нещо друго?

— Не, благодаря — отвърна Алекс и седна срещу бюрото му.

Камарите документи все още бяха там и отгоре едва се крепеше чиния с бисквити — несъмнено подарък от „Маркетинг“.

Тя знаеше, че трябва да премине към въпроса, но все още не бе готова.

— В петък прекарахме чудесно — каза Алекс. — И двамата с Марк. Много мило от страна на господин Гъобърт да ни покани.

Уайт се пресегна и включи лампата на бюрото, макар че не беше тъмно. В поведението му имаше нещо различно, мрачно. Като че ли избягваше да я погледне в очите. Тя не бе сигурна дали е недоволен от нещо, или просто е разсеян.

— Радвам се — отвърна той. — Каква вечер само, а? С онова заявление.

— Да. Истинска изненада. Поне за мен.

— А, не само за теб — рече Уайт и затърси нещо по бюрото. — Обаче ще се оправим, убеден съм. — Той вдигна поглед към нея. — В крайна сметка никой не е незаменим, нали?

Алекс му отговори с лека усмивка.

— Някъде тук имах едни бележки. За тая твоя аномалия. Аха, ето ги. — Уайт издърпа бележник с твърди сини корици изпод една разтворена книга. — Най-после намерих време да прегледам данните.

Тя затвори очи за миг. Ето защо ѝ се струваше недоволен. Просто беше открил същото като нея: че аномалията, за която толкова настойчиво му говореше, не съществува.

— Да, исках да обсъдим проблема. Много е странно, но...

— Да, да, наистина. Кажи ми, ако пропускам нещо, но не мога да открия... — Уайт прелисти няколко страници — съотношенията, за които ми спомена. Предполагам, че сме работили с една и съща информация — архивът на исковете в „Провидънс Лайф“.

— Точно така. Въпросът е, че... — Алекс дълбоко си пое дъх. Нападението бе най-добрата защита. — Числата са били променени.

Той отново я изгледа, затвори бележника и внимателно го остави на бюрото.

— Променени ли?

— Преди две седмици процентът на собствениците на кабриолети беше еднакъв за всички години.

— Да, всичко това ми е ясно...

— Само че сега изведнъж числата изглеждат съвсем случайни. Били са променени.

Тя настойчиво се взираше в очите му. Надяваше се да изглежда по-уверена, отколкото се чувстваше.

Уайт дълбоко си пое дъх и ноздрите му се разшириха. Той се отпусна назад.

— Добре. От кого?

— Ами, предполагам... искам да кажа, има две възможности. Първо, може да е самият компютър, софтуерът. Ако е имало загуба на данни, възможно е системата да е програмирана така, че да попълва празнотите с известните средни стойности. — Алекс импровизираше, но хипотезата ѝ не звучеше съвсем неправдоподобно. — После, ако информацията някак си е възстановена, да речем, изтеглена от поддържаща система, може да са били върнати действителните числа.

— В такъв случай програмистът е хвърлил много труд за нищо, защото нас ни интересува единствено действителната информация.

— Така е.

— Ами втората възможност?

Алекс прехапа устни. Уайт очевидно не намираше теорията ѝ за много убедителна.

— Струва ми се... — Тя се понаведе напред. — Втората възможност е някой от централния архив да се е прецакал и да се опитва да го прикрие.

Уайт я зяпна. За миг ѝ се стори, че ще ѝ се разкрещи, но той неочаквано се разсмя.

— О, Алекс. Бях убеден, че нещо ме будалкаш, но се радвам, че съм сбъркал. Възхищавам се на твоята упоритост. Кой е казал, че статистиците били плахи?

Алекс му се усмихна. Бе му се искало да вярва, че аномалията наистина съществува, че тя има право. Но преди да го каже, трябваше да е сигурен, че самата тя си вярва. Такъв си беше Уайт: честността на първо място.

— Значи проблемът е в централния архив.

— Изглежда логично. „Прайм Нъмбър“ въвеждат първичните данни и ги обобщават статистически. Но цялата статистическа информация се съхранява тук. „Прайм Нъмбър“ не разполагат с нея и не съм убедена, че знаят как да проникнат в системата. Така че, ако някой съзнателно иска да замени средните стойности за липсващите данни от действителни искове, трябва отлично да е запознат със системата на централния архив.

Той кимна.

— Но защо, Алекс? Защо?

Отговорът ѝ вече бе готов.

— Предполагам, че случайно са били изгубени данни. За да не прави голям проблем, някой просто се е опитал да възстанови щетите колкото може по-незабележимо. Единственият въпрос е каква друга информация е била изгубена.

Уайт тежко въздъхна.

— Боях се, че ще кажеш нещо такова.

— Наистина ли?

— Да. Защото и аз стигнах до същото заключение. И защото моментът изобщо не е подходящ за преоценка на информационните ни системи.

Алекс мълчеше. Представи си голия Ралф Маккормик, който вилнее в една от зелените гетинаксови кабинки в мъжката тоалетна.

— Между нас да си остане, Алекс — продължи Уайт, — изпитваме известни трудности с персонала в този отдел.

— Хм... подочух някои неща — отвърна тя.

Уайт кимна.

— Значи знаеш. Ралф Маккормик е... не е добре. Честно казано, изглежда, че сериозно се е пристрастил към кокаин.

Алекс зяпна. Дори Мел Хартман не подозираше, че Маккормик е наркоман.

— И е възможно това да не е всичко. Според мен той има психически проблеми. Съжалявам го, разбира се, но е факт, че Ралф отговаря за най-важната функция в тази фирма. Дори не ми се мисли какво е ставало горе.

— Но той, не може да остане в... — Алекс замълча. — Всъщност не е моя работа...

— Разбира се, че е и твоя работа. Състоянието на компанията, самото ѝ бъдеще зависи от качеството на информацията. Без нея сме като слепи. Проблемът засяга всички служители и най-вече статистиците.

— Господин Маккормик... ще напусне ли?

— Не зная. Би трябвало — колкото заради компанията, толкова и заради здравето си. Но не всички в борда смятат така. Не мога да кажа, че го разбирам, но особено нашият главен юридически съветник предпочита статуквото да се запази. Но пък... — Уайт стисна устни, сякаш премълчаваше някои неща — предполагам, че адвокатите получават пари, за да са предпазливи.

---

[1] Александър Поуп (1688 — 1744) — английски поет. — Б.пр. ↑

17.

Харолд Тейт изчака до шест часа и излезе от бара. Потегли покрай гигантския конгресен комплекс към реката. Цял следобед валеше сняг и трябваше да пълзи на втора. Ако Пиласки позвънеше на мобилния му телефон, нямаше да успее да се свърже — Тейт нарочно беше оставил батерията да се изтощи.

Той издърпа ръкава на якето си и смъкна ръкавицата надолу, за да си погледне часовника. Но маншетът на дебелия му вълнена риза бе прекалено тесен. Като пухтеше тежко с отворена уста, Тейт се помъчи да го откопчае. Накрая захапа ръкавицата на дясната си ръка и я свали, после откопча маншета и откри циферблата. Защо искаше да знае колко е часът, по дяволите? Тейт внезапно избухна в смях.

На Кенеди Плаза зави надясно към Уестминстър стрийт и още повече намали скоростта.

Не му се искаше да приближава толкова до сградата на „Провидънс Лайф“. Дори сериозно се беше замислил преди да отиде на погребението на Майкъл Елиот — нали там щяха да са всички от компанията. Но пък познаваше Майкъл от двайсет и пет години. Отсъствието му щеше да изглежда странно, особено на вдовицата. Беше разговарял с нея по телефона няма и десет дни преди смъртта на съпруга ѝ. Дори можеше да ѝ се стори подозрително. Тейт изчака на светофара, после спря откъм южната страна на Доранс стрийт. Покрай него бавно се движеха автомобили. Вечерният час пик бе в разгара си. От близкия магазин се носеше сладко-кисел аромат на пържен лук и топъл хляб.

Когато Маргарет Елиот му разказа за парите на Майкъл и за жената, която ѝ се обадила, той бързо стигна до заключението, че по един или друг начин е изтекла важна информация. Не можеше да повярва, че Майкъл е проявил глупостта да признае на жената откъде са парите, но мисълта, че тя знае за тях, че разполага с всички документи и е в състояние да потвърди твърденията си с веществени доказателства, не му позволяваше да заспи нощем. Най-лошото беше, че тези веществени доказателства идваха от него. Именно той бе

нарушил правилата, като бе повикал Елиот в кабинета си му бе съобщил лично за резултатите от изследванията. Иначе Майкъл нямаше да има възможност да открадне документите. Информацията беше изтекла заради него. Ако някой трябваше да плати, това щеше да е той.

Първата му реакция бе да набере номера, който му бе дала Маргарет. Звъня три пъти, но жената не му отговори. Включваше се телефонен секретар и бодър глас му предлагаше да остави съобщение. Някъде в далечината се чуваше шум. Като от бебе или котка. Третия път той понечи да каже нещо, като започна с „Ало, вие не ме познавате...“, после млъкна. Ако оставеше името си, щеше да се изложи на още по-голям риск. Разбираше, че каквито и да са догадките на Маргарет, той не знае нищо за тази жена. Ставаше въпрос за огромни суми и за кариерата на решени на всичко и — предполагаше Тейт — все по-отчаяни хора. Ако някой научеше какво е допуснал да се случи... е, всичко беше възможно. Нямаше ли да привлече вниманието към себе си, като ѝ телефонираше? В крайна сметка, ако наистина бе само въпрос на пари, нямаше причини да се забърква. Цялата вина щеше да падне върху Елиот. Но го плашеше мисълта, че тази жена, която и да беше тя, който и да стоеше зад нея, разполага с всички документи.

Три нощи лежа буден и мислеше какво да прави. Маргарет бе видяла жената на погребението. Той също. По време на службата тя седеше от дясната му страна. Дори ѝ даде кърпичката си, когато се разплака. Маргарет имаше право: тя беше любовницата на Майкъл. Коя друга можеше да е? И в такъв случай работеше в „Провидънс Лайф“, бе му го казал Елиот. Искаше му се да го бе разпитал за повече подробности, поне за името ѝ, вместо да се държи толкова дискретно. Сега щеше да му се наложи да я открие. А после? Да я проследи до дома ѝ, навярно да се вмъкне вътре, да разбере точно с какви доказателства разполага, така ли? Господи, та той дори нямаше смелост да ѝ позвъни. Но колкото повече мислеше, толкова по-ясно виждаше, че не му остава друг избор.

В понеделник по обед потегли от лабораторията и паркира близо до сградата на „Провидънс Лайф“. Във вторник, докато се разхождаше по заледения тротоар и ядеше изстинал хотдог, видя жената на съседната пряка. Едва не се подхлъзна. Беше с мъж в модерни дрехи,

който приличаше на италианец. Очевидно спореха за нещо. Тя говореше с тих, ядосан глас и изброяваше нещо на пръсти. Когато се обърна и погледна към него, Тейт замръзна на място. После изчезнаха. Той зави зад ъгъла и ги проследи с поглед до кръстовището на Доранс и Уестминстър, където двамата влязоха в „Провидънс Лайф“. Ободрен и ужасен едновременно, Тейт побърза да се върне в колата си. Вече знаеше със сигурност къде работи. Само трябваше да я изчака да излезе и да я проследи до дома ѝ.

Сградата на „Провидънс Лайф“ се извисяваше над него в снежния мрак и абсурдната ѝ зидария напомняше глазура на торта. Той вдигна яката на якето и нахлупи шапката си по-ниско. Смешните дрехи, които носеше, имаха едно преимущество: с тях никой нямаше да го познае.

Алекс Тайнън го видя веднага щом излезе. Стоеше на отсрещния тротоар до син понтиак и държеше полуизяден хотдог. Носеше ловджийска шапка и яке, и същите глупави апрески, с които го бе забелязала преди два дни. Тя зави наляво и се насочи към входа на открития паркинг на „Провидънс Лайф“, като овладя желанието си да погледне назад, за да види дали я следи. Параноята подсилваше убедеността ѝ, че е същият човек, който беше оставил странното съобщение на телефонния ѝ секретар. „Ало, вие не ме познавате...“ Но това не бе вярно. Позна го веднага по брадата и моряшкото му лице. Когато го видя на погребението, той ѝ заприлича на капитан на германска подводница от стар черно-бял филм за войната. Когато го срещна на улицата в деня на онзи ужасен обяд с Марк, Алекс си спомни за кърпичката на погребението и в разгара на кавгата си помисли дали да не спре, за да му благодари и да се уговорят да му я върне. Но сега го виждаше за трети път и това я безпокоеше. Не можеше да е съвпадение. Напрегнатият му, уплашен поглед предполагаше тъкмо обратното. Изглеждаше като човек, който събира кураж да направи нещо.

Тя ускори крачка и плахо завъртя глава наляво, за да види дали Мак още работи. Вратата на мазето бе отворена, но наоколо нямаше никого. Продължаваше да вали сняг. Алекс се качи в тойотата си. Когато излизаше от паркинга, забеляза, че фаровете на понтиака се

включват. Той потегли зад нея и започна да я следи, колата му поднасяше по заледената улица.

Алекс видя автобуса в последния момент и едва успя да удари спирачки. В следващия миг тойотата се разтърси, защото понтиакът се заби отзад в нея.

Някъде запищя клаксон. Алекс слезе от колата. Мъжът вече оглеждаше повредите.

— Какво... — Тя вдигна очи към ужасеното му лице и усети, че гневът ѝ се стопява. — Какво правите, по дяволите?

— Съжалявам. Бях... бях прекалено близо. Шофирах бързо.

— Вие ме следяхте — каза Алекс. — Защо?

Той погледна към сградата на „Провидънс Лайф“.

— Не зная дали ме помните. От погребението. От погребението на Майкъл.

Впила очи в лицето му, Алекс рязко кимна. Той продължаваше да се озърта, като че ли бяха следили него.

— Вижте, може ли да... има ли къде да поговорим?

Алекс поклати глава. На улицата зад тях се събираха коли. Автобуса отдавна го нямаше и кръстовището бе свободно. От спрелия зад понтиака форд слезе жена в канадка с кожена качулка и започна да им крещи и да им маха да отбият до тротоара.

— Разкарайте се от пътя, по дяволите!

Мъжът пристъпи напред.

— Ако се приближите още, ще викам! — Алекс сви юмруци.

— За бога, вие... тук сте в опасност. Разбирате ли ме? Това не е игра.

Тя стоеше като вцепенена.

— Зная, че документите са у вас — каза мъжът. — Не се опитвайте да отричате. Зная всичко: за разговора с госпожа Елиот, за самолетния билет, всичко. Тя е засякла номера ви.

— Какво...

— Изслушайте ме! Не ми пука за парите. Правете с тях каквото щете. Но трябва да получа онези разпечатки.

Алекс се опита да се съсредоточи. Клаксоните оглушително виеха. По другото платно към тях се приближаваше патрулна кола с включени светлини.

— Какви... какви разпечатки? — Тя поклати глава. — Не...

— Казвам ви, вие не знаете в каква опасност се намирате.

Той се огледа, забеляза полицията, втурна се към автомобила си и потегли назад. После рязко завъртя волана и изчезна в една от страничните улици. Последното нещо, което зърна, беше преbledнялото му лице. Никога не бе виждала по-уплашен човек.

ТРЕТА ЧАСТ
УВОЛНЕНА

18.

Кабинетът на Ричард Гъобърт беше най-големият на осмия етаж в сградата на „Провидънс Лайф“. Уолтър Нойман, главният юрисконсулт на компанията, имаше просторен ъглов офис пет етажа по-долу — неговият гледаше към Доранс и пищната фасада на Градския съвет, но този на Гъобърт бе още по-голям — по-голям и по-функционален. Очевидно архитектът беше отделил специално внимание на тази стая. Като погледнеше през огромния прозорец към балкона, човек се чувстваше някак точно на място, като отшелник или пастир в платно на Вато^[1]. Така поне му се струваше на Нойман, докато се взираше в гаснещата светлина на поредния сив следобед. Отдавна завиждаше на Гъобърт за кабинета и след неочакваното напускане на стареца му бе трудно от време на време да не идва тук просто за да позяпа цялата тази новоосвободила се празнота.

Не чу кога е влязъл Нютън Брейди.

— Страхотна гледка, а?

Нойман се обърна и впери очи в яката фигура на Брейди, очертана на фона на махагоновата врата.

— Здравей, Нютън.

Главният правен съветник имаше странната способност да говори почти без да отваря уста. Сякаш никога не искаше да се ангажира с нещо конкретно. Хитрият му език работеше зад стиснатите му зъби.

— Бриджит ми каза, че си тук — отвърна Брейди, като затвори вратата и се приближи, за да погледне към балкона и улицата долу.

— Да, аз...

За миг Нойман не знаеше какво да каже. Едрото му лице стана още по-безизразно, докато се мъчеше да открие изход от тази потенциално смуцаваща ситуация.

— Бриджит смята, че ние трябва... че компанията трябва да ремонтира тази стая. Гъобърт съвсем я е запуснал. — Той посочи мястото, където обувките на бившия президент бяха оставили почти съвсем кръгло изтъркано петно на килима.

Брейди се вторачи в дупката, като че ли очакваше от нея да изскочи нещо.

— Предполагам, че възнамеряваш да поемеш поста му.

Той стрелна с поглед Нойман, но главният юрисконсулт отново се извърна към балкона.

— Бордът трябва да го одобри, разбира се — сардонично прибави Брейди.

— Разбира се — отвърна Нойман и приглади косата на темето си. — Някой трябва да замести Гьобърт и ми се струва, че що се отнася до теб, моментът не е подходящ.

Брейди пхна дебелия си показалец под яката си и я разхлаби.

— Да. След смъртта на Елиот във „Финанси“ не достигат хора. Ще мине известно време, докато Ферули поеме нещата в свои ръце. Според мен трябва да си или ти, или Уайт.

Нойман пристъпи към прозореца.

— Затова ли дойде тук? За да обсъдим...

Имаше навика да оставя изреченията си недовършени, което често водеше до недоразумения. Секретарката му Бриджит трябваше да се задоволява с намеци и загатвания, но дори тя понякога се объркваше. Брейди отдавна познаваше тази негова игра. Той погледна оплешивяващото му теме и зачака Нойман да се обърне.

— Да обсъдим въпроса за президентския пост ли? — рече накрая Нойман.

Финансовият директор раздразнено поклати глава.

— Гьобърт замина за Каймановите острови — отвърна той. — За две седмици. Каза, че двамата с Ива искали да избягат от студа.

Нойман си свали очилата и започна да ги бърше с носната си кърпичка.

— Продължавай.

— Отседнали са в „Хаят“. В апартамент с изглед към игрището за голф.

— Апартамент...

— Точно така. Според Грант, искам да кажа, според неговия човек там, ходили на разходка в... — Брейди сбърчи вежди и извади от джоба си лист хартия, присви очи и се втренчи в нечетливия факс. — В Джорджтаун. Това е столицата. Разходили се дотам и се отбили в

„Колумбийски смарагди“. Това е бижутериен магазин, специализиран в...

— Смарагди? — попита Нойман, като лъскаше очилата си с настойчиви кръгови движения.

— Точно така. Купил на Ива два пръстена. Голям смарагдов с малки диаманти и платинен с един камък. Двайсет хиляди долара.

— Как е платил?

— В брой.

Брейди изчака с надеждата да чуе нещо, но Нойман продължаваше да лъска очилата си, дълбоко потънал в размисъл.

— Какво смята Грант? — попита той.

— Според него Гъобърт й казал вчера. Излязла от стаята едва привечер. И тогава отишли да купят пръстените.

Нойман кимна. Брейди притисна ръка към стомаха си.

— Боже господи — внезапно разярен, възкликна финансовият директор, плъзна поглед по голите стени и лапна една таблетка. — Не зная, Уолтър. Наистина не зная. Първо Елиот, после Гъобърт. Апартамент в „Хаят“. А сега и тая шибана история с Маккормик... мамка му.

Нойман запремигва, но иначе избухването на Брейди не го смути. Забеляза нещо на лицето му, нещо, което до този момент не му бе правило впечатление.

— Чу ли какво се случи на събирането? — като продължаваше да притиска с длан пламтящия си от киселини стомах, попита Брейди. — Наложил се да го поваля на пода. След прощалната реч на стареца той отиде до тоалетната. Не долната, слава богу. Качил се в тоалетната на Гъобъртови — толкова е откачен — и влезе вътре, влезе в собствената им тоалетна, за да се дрогира. Сборичкахме се на пода, докато се мъчех да му изтръгна найлоновото пликче от ръката.

Брейди зачака с надеждата за някакъв признак на неодобрение или гняв, но Нойман просто го гледаше с мъртвите си очи.

— Той е неконтролируем, Уолтър! А сега се съблича в кенефа и плаши чистачките.

— Справих се с чистачките — отвърна Нойман.

— Ти?...

Брейди замълча, вперил поглед в безизразното му лице. Понякога се чудеше дали зад леденото му спокойствие всъщност не се

крие нещо по-ужасно от Маккормик.

— Справил си се с чистачките?

Нойман кимна.

— Уолтър, това е все едно да кажеш...

— Откога се подлагаш на пластична хирургия? — прекъсна го по средата на изречението юридическият съветник.

В първия момент Брейди не разбра въпроса му.

— Моля?

— Вените ти. На носа ти. Оперирали са те.

Брейди слисано вдигна ръка към носа си, разсмя се, после си наложи да се овладее.

— Защо го направи?

— Ей така. Просто...

— Да привлечеш вниманието ли се опитваш? По дяволите, Нютън, ние сме служители на застрахователна компания, а не... кинозвезди.

— Е, сега... само няколко вени.

— А после какво? Липосукция ли?

Раменете на Брейди увиснаха и той внезапно заприлича на злюядо хлапе. Нойман сподави желанието си да го зашлеви.

— Просто престани — спокойно каза той. — Каквото и да замисляш, просто се откажи. Няма да стане.

— Ами Гъобърт? — изхленчи Брейди. — Той се развява...

Задъхан, финансовият директор се приближи до прозореца и се загледа в сивото небе.

— Там има страхотно игрище за голф, Уолтър.

— Гъобърт вече не влиза в сметката — каза Нойман. — Той слезе от сцената. Трябваше да се очаква, че ще си позволи почивка на Карибите. Също и да подари скъпи бижута на жена си. Гъобърт просто излезе в пенсия. Да прави каквото ще, стига да не полудява. След няколко месеца ще напусне града. Ще си купи къща някъде на Западното крайбрежие. Няма да се налага да се безпокоим за него.

— Тогава защо да плащаме...

Нойман се приближи до прозореца и притисна чело към студеното стъкло. Брейди никога не го беше виждал да прави нещо толкова спонтанно и за миг онемя. С ужас видя, че правният съветник затваря очи и на безизразното му лице като че ли пробягва нещо,

подобно на болка. И разбра отговора на недовършения си въпрос. След като Гъобърт съобщи, че се пенсионира, бяха наели частен детектив да го следи. Не защото очакваха проблем, а защото Нойман искаше да знае какво прави с парите. Просто искаше да знае — искаше да придобие представа за усещането, макар и чрез друг човек.

Двамата мъже се загледаха през прозореца. Черен облак бавно закри небето и в стаята стана почти съвсем тъмно. Заваля сняг. Стояха в пълно мълчание. Навън светнаха оранжевите улични лампи. Брейди извади нова таблетка и я лапна.

— Уайт смята, че трябва да пратим Маккормик в оная модерна клиника в Ню Джърси — каза той. Нойман не отговори и финансовият директор продължи: — Едно е ясно — в това състояние не можем да го оставим да ръководи централния архив.

— Миналия път от клиниката нямаше никаква полза.

— Може би ако... може би ако поговориш с него, ако го предупредиш...

Нойман отстъпи от прозореца и поклати глава.

— Той е наркоман. Ще се съгласи с всичко и още при първа възможност ще... Ами Мери? Нищо ли не може да направи?

Брейди се обърна и го погледна. Квадратните стъкла на очилата му отразяваха гаснещата светлина.

— Дори не зная дали си е вкъщи. Подозирам... подозирам, че не е минало без скандал.

Точно минаваше пет, когато жълто-кафявият линкълн на Нойман пресече реката и навлезе в Ийст Сайд. Бялата къща на Маккормик се намиреше на ъгъла на Евърет и Уейланд, съвсем близо до гробището „Суон Пойнт“. Докато крачеше по неразчистената пътека към входната врата, му се стори, че вижда нечие лице на един от прозорците на първия етаж.

Маккормик не отвори веднага. Когато най-после застана на прага, изглеждаше измъчен и уплашен. Не се бе бръснал от два дни и под очите му имаше тъмни сенки. Тъглчето на тънките му червени устни потръпваше.

— Здравей, Уолтър.

— Просто минах да видя как си — каза Нойман. — Имаш ли всичко необходимо?

— Разбира се. Много... много мило от твоя страна да се сетиш за мен. — Той се огледа за любопитни съседи, после си спомни задълженията си на домакин. — Заповядай, Уолтър. Недей да стоиш на снега.

Нойман влезе в сумрачното антре. Вътре беше горещо като в сауна, откъм кухнята се носеше слаба миризма на боклук. Отидоха в дневната и той незабавно забеляза увехналите цветя и препълнените пепелници. Телевизорът работеше без звук.

— Къде е?...

— Мери ли? — Маккормик едва не извика името на жена си. — Отиде... отиде на гости на родителите си в Нюпорт. Миналата седмица.

Шефът на централния архив направи неуспешен опит да поразтреби стаята. После се отказа и попита:

— Кафе? Или може би едно малко?

— Кафе, благодаря — през зъби отвърна Нойман. — Черно.

Уолтър остави върху масичката плика, който носеше, и съблече тежкото си черно палто. После седна на дивана, като измъкна изпод себе си смачкана телевизионна програма. Когато Маккормик се върна, Нойман с показна съсредоточеност прелистваше някакъв документ. Докато му подаваше кафето, Ралф нервно го погледна.

— По новините предаваха за оня Ритър — опита се да завърже разговор той. — Какво ще кажеш? Мислех, че няма да му предявят обвинение.

Нойман вдигна очи.

— Е, доказателствата са доста категорични — уморено отвърна той. — И прокуратурата може да поиска каквото си ще. Което не означава, че Ритър ще плати.

— Предполагам, че в крайна сметка печелят адвокатите. Когато онзи тип... как му беше името?... когато каза, че адвокатите му работели по трийсет часа на ден, девет дни седмично, си помислих, че сигурно им плаща по нещо отгоре.

Видя, че Нойман не е в настроение за шеги, и лицето му помръкна. Седна на един очукан стол и тежко въздъхна.

— Уолтър, просто исках да кажа...

Правният съветник повдигна бледата си ръка.

— Стига, Ралф, познаваш ме достатъчно отдавна и не се налага да... Зная какво преживяваш. След смъртта на Майкъл и пенсионирането на Гъобърт всички сме подложени на страхотно напрежение. Просто всеки го понася различно.

Нойман видя, че Маккормик свежда глава, и в студените му очи проблесна презрение. Раменете на Ралф се разтърсиха и той избухна в сълзи — бършеше нос в ръкава на жилетката си и хапеше устни.

— Аз не мога... не мога да го понеса, Уолтър.

Нойман отпиваше от кафето си и чакаше.

— Мери... Мери каза, че щяла да остане при... при майка си, докато се оправя.

— Защо замина? — рязко попита Нойман.

Маккормик вдигна очи и се сви под настойчивия му поглед.

— Без... без сериозна причина. Просто не се разбираме много добре. За момента.

Той отново надзърна към документа на масата. Нойман се наведе напред и докосна с пръсти първата страница, сякаш изсвирваше акорд на пиано.

— Да, Ритър — тихо рече той. — Разбира се, не е лесно да осъдиш човек на смърт. Искам да кажа, даже повечето от съдебните заседатели да са бели, съмнявам се, че ще им е по-лесно да го пратят на електрическия стол. Но парите, това е съвсем друг въпрос. Някой пита дали смяташ, че го е извършил, или дали е бил в състояние да го извърши, след това ти загатва какво би могъл да го накараш да плати и това те улеснява да упражниш моралната си присъда. А сумата... е, тя не говори почти нищо на човек, който получава дващест хиляди годишно.

Маккормик кимна и вдигна очи към него, после отново се взря в документа.

— Да... сигурно имаш право — унило отвърна той.

— Но електрическият стол... — продължи юридическият съветник. — Знаеш ли, че им слагат кожени маски, защото очите им изхвъркват от налягането? — Той поклати глава. — Само си го представи. Искам да кажа, че се изпържваш, Ралф. В буквалния смисъл.

Нойман взе документа и го запрелиства. Маккормик прочете думата „АУТОПСИЯ“, написана с големи черни букви, после „ПАТОАНАТОМИЯ — РОУД АЙЛАНД“, следвана от имената на трима патолози.

— Какво е това?

— Това ли? — сякаш изненадан, попита Нойман. — А, просто докладът за аутопсията на Елиот. Имаше застраховка живот във фирмата. Като всички други от борда. Също като теб, Ралф.

— Като мен ли? А, да. Да.

— От „Искове“ се подсигуряват за всички... подробности. Грант ми го е оставил в кабинета ми.

Той се вгледа за миг в лицето на Маккормик.

— Знаеш ли, че черният дроб на човек тежи точно колкото мозъка му? Чуй това. — Нойман присви очи, за да прочете дребния шрифт. — „Теглото на отделения мозък е хиляда петстотин и осем грама.“ А тук горе — той прокара показалец по страницата — пише за черния дроб... а, ето го: „Черният дроб тежи хиляда петстотин двайсет и осем грама.“ Голям е, нали? Като... хм, сигурно прилича на свински дроб.

Маккормик бръкна в джоба на жилетката си, извади смачкан пакет „Марлборо“ и запали. По горната му устна лъщяха капчици пот.

— Наричат мястото, където го е ударил токът — продължи Нойман, — „електрически белег“. — Той се усмихна. — Каква терминология, а? Да, Грант ми разказа всичко. През „Искове“ минават много случаи на смърт от токов удар, нещастни или пък не толкова случайни. Всъщност е много трудно за доказване. По кожата може изобщо да не остане белег. Например, когато електрически уред падне във вода. Тогава няма никакъв белег.

Маккормик колебливо дръпна от цигарата.

— При Елиот обаче всичко е ясно. Жълто-сива подутина на дясната длан. С нея е държал бормашината.

Нойман остави доклада на масата и се облегна назад.

— Тъкмо това не мога да разбера — рече той. — Искам да кажа, защо е използвал точно тази бормашина? Тя е поне трийсетгодишна. Маргарет изобщо не си спомня да я е виждала. Тя признава, че не знае всичките му инструменти, но въпреки това, изглежда, е убедена, че преди няколко години му е подарила нова за Коледа... А той използва

старата — гумената изолация е пробита, разбира се — и пробива дупки за лавици в стените... — Нойман поклати глава и махна някакво влакънце от панталона си. — Явно можеш да усетиш ток със сила дори един милиампер. Десет милиампера вече боли. Между десет и двайсет може да не успееш да пуснеш уреда. Искаш, но не можеш. Мускулите ти се сгърчват. Все едно си залепнал и се мяташ като риба на кукичка.

Той се наведе и погледна доклада.

— Елиот е прехапал бузата си толкова силно, че я е пробил. Откъснал е голямо парче. Ето, пише го тук. Спукал си кътник. Предполагам, че... че болката е била ужасна.

Маккормик се изправи. Ръцете му трепереха.

— Какво ти е, Ралф?

— Не бива... не бива да се тревожа — каза той.

— От какво толкова си се разтревожил?

— Не бива.

— Седни, Ралф.

Маккормик погледна безизразното лице на Нойман и бавно седна.

— Това ли? — попита главният юридически съветник и потупа доклада. — Това ли те безпокои? Този доклад? В него няма нищо, което да те тревожи, Ралф.

Той се пресегна и взе дистанционното управление.

— Докладът просто ти показва какво може да се случи, когато не внимаваш — прибави Нойман и изключи телевизора.

---

[1] Жан-Антоан Вато (1684 — 1721) — френски художник. — Б.пр. ↑

19.

Алекс си сложи още захар в кафето и се загледа в отражението си в прозореца. Продължаваше да трепери, въпреки че от произшествието беше минал час. Полицаят я накара да му опише всичко. Тя му каза, че някакъв луд я блъснал отзад и избягал. На тойотата ѝ нямаше почти нищо и ченгето очевидно се зарадва, когато тя му каза, че не възнамерява да подава оплакване.

Седнала в празната кухня и заслушана в стара песен на Брус Спрингстийн, Алекс не можеше да мисли за нищо друго, освен за лицето на непознатия. Освен думите му, освен невероятната му настойчивост най-много я ужасяваше страхът му. Излъчваха го очите му — очи на човек, застанал на ръба на пропаст. И я беше предупредил, че трябва да се страхува също колкото него.

Не знаеше към кого да се обърне. Опита се да се свърже с Марк по клетъчния си телефон, но го нямаше в службата — цял ден бил на заседание. Помисли си дали да не позвъни в полицията, но нали токущо бе разговаряла с полицай и бе скрила от него истината... Пък и какво можеше да им каже? Освен че беше блъснал колата ѝ, непознатият не бе извършил никакво престъпление. Щеше да се наложи да им разкаже за Лиз, Майкъл Елиот и за парите, а беше обещала да го запази в тайна. Поколеба се дали да не се обади на Рандъл Уайт, ала за него важеше същото. А и какво можеше да направи той? Уайт също като нея нямаше представа кой е непознатият. Вече ѝ го беше казал на погребението.

Дори не си спомняше точните думи на мъжа. Но разбираше, че е допуснал грешката, която сигурно бяха допуснали и много други в черквата. Беше си помислил, че тя е била любовницата на Майкъл Елиот. Знаеше за банковите сметки, знаеше за документите на Елиот, макар че те бяха у Лиз Фостър. В такъв случай дали Лиз не бе в опасност? Или и двете?

Постоянно се опитваше да се свърже с нея, но никой не отговаряше. Можеше ли да е заминала? Едва ли — нали щеше да я

предупреди. Започна да се безпокои да не ѝ се е случило нещо. Не се бяха чували от вечерта след погребението...

Стигна до заключението, че Лиз сигурно е отишла някъде на гости — а можеше да е започнала да си търси нова работа. Реши да намине лично и ако не я открие, да ѝ остави бележка. Опита се да потисне мисълта, че вече може да се е случило нещо страшно.

Когато тойотата на Алекс — с нова бензинова помпа за триста долара и изчукана задна броня — спря на номер седем, приближаваше осем. Тъмната Брайтън стрийт пустееше, завесите и щорите на околните къщи бяха спуснати. От отсрещната страна на улицата светеше самотна лампа и хвърляше черни сенки върху утъпкания сняг.

Тя изключи фаровете и за миг се загледа в огледалото. По пътя от Кенеди Плаза насам я следваше тъмен седан с роудайландски номер, но я изпревари, когато зави по Нйт стрийт. Оттогава не го беше мяркала. Навярно просто някой, каза си тя, който се прибира от работа в Джонстън или Бишоп Хайс. Но продължаваше да се страхува. Сякаш внезапно се бяха променили правилата, сякаш някаква невидима призма пречупваше ясната светлина на логиката. И вече я нямаше предсказуемостта, която правеше живота ѝ възможен. Каква бе вероятността човек, притежаващ десет милиона долара да умре, докато монтира лавици в къща за двеста хиляди? Каква бе вероятността непознат, когото си видял на погребение, да те преследва като психопат, само за да те предупреди, че животът ти е в опасност? И най-вече, каква бе вероятността наистина да е така?

Алекс слезе от тойотата и колко можа по-безшумно затвори вратата. Беше много под нулата и ръцете ѝ трепереха. Някъде залая куче. Разнесе се гневен вик, шум от телевизор или радио, после тишина. Алекс се втурна нагоре по стъпалата и натисна звънеца на Лиз. Един от прозорците светеше — май беше на Лиз.

— Хайде, Лиз, моля те, отвори ми.

Приведен зад волана в автомобила си оттагък улицата, мъжът в черното скиорско яке я наблюдаваше. Спомняше си сивите очи, които го гледаха от снимката, и свежия дъх на лимон.

Обгърнала раменете си с ръце, зъзнеца от студ, Алекс отново натисна звънеца. Нямаше представа дали изобщо звъни. Надникна

през мръсните стъкла на вратата и различни очертанията на перила и диагонален лъч, падащ върху тънкия червен килим, сякаш вратата в дъното на коридора бе откряната. Наведе се и отвори капака на пощенската кутия.

— Лиз? Лиз, чуваш ли ме? Аз съм, Алекс.

Автомобилни фарове осветиха фасадата на къщата и Алекс се обърна. Очакваше да види тъмния седан. От една от преките излизаше старо комби. Докато минаваше покрай нея, шофьорът я погледна. Скрытото му под кожена качулка лице се очертаваше зад прозореца като блед овал. Алекс въздъхна, отново се обърна към вратата и удари с юмрук по стъклото. Беше сигурна, че в апартамента на Лиз свети. Може би звънецът просто не работеше.

— Лиз?

Нищо.

Тя неохотно бръкна във вътрешния джоб на палтото си, извади химикалката и бележника си, подпря бележника на вратата и започна да пише: „Лиз, спешно трябва да поговорим...“.

Вратата внезапно се отвори. Беше заключена, но езичето на бравата не захапваше добре. Отвътре лъхна спарен топъл въздух. Алекс надникна в антрето и видя детското колело до стълбището. По килимчето бяха пръснати рекламни листовки и безплатни вестници.

— Има ли някой? — извика тя.

Никакъв отговор. Няколко реклами на „Пица Хът“ зашумоляха от течението. Алекс се огледа, видя електрическия ключ и го натисна. Нищо.

Тя припряно сгъна бележката. Щеше да я остави на масата в антрето и да си тръгне. Лиз щеше да я види. Не, по-добре да почука. Остави вратата откряната и бавно тръгна по тесния коридор, като опипваше стената с ръка. Стори ѝ се, че горе чува стъпки и проскърцване на дъски. А може би и това бе от течението. Когато стигна до масичката, ръката ѝ се блъсна в нещо на стената. Картина. Алекс я хвана и я задържа да не падне. Скърцането на дъските на горния етаж стихна. Като се опитваше да се движи безшумно, тя остави бележката и се обърна, за да излезе. И изведнъж видя, че светлината наистина се процежда изпод вратата на Лиз. Пристъпи към нея и понечи да почука.

Усети, че нещо помръдва. В краката ѝ падна сянка, която раздели светлината на две. Алекс замръзна. Зад вратата имаше някой.

Почти без да диша, тя отстъпи крачка назад, после още една. Ако беше Лиз, защо не отваряше? Защо не ѝ отговаряше? А кой друг можеше да е? В главата ѝ се разнесоха думите на непознатия: „Вие не знаете в каква опасност се намирате“.

Сянката се премести и стана по-широка и по-плътна. Алекс съвсем спря да диша. Бравата тихо изщрака. После дръжката съвсем бавно се завъртя...

Тя побягна. И се спъна в колелото. Размаха ръце, за да запази равновесие, потърси перилата, не ги улучи и падна по колене на пода. В антрето блесна ослепителна светлина. Тя извика и се претърколи настрани, готова за отчаяна съпротива.

— Алекс? Какво правиш тук, по дяволите?

Алекс облекчено изпъшка.

— Господи! Боже господи, Лиз! Защо не... О, божичко! — Тя предпазливо опипа пищяла си. Болеше я.

Лиз се приближи и ѝ помогна да стане. Изглежда, не се радваше, че я вижда.

— Удари ли се?

Алекс дълбоко си пое дъх. Чакаше болката да утихне.

— Малко. Ох! Мисля, че няма нищо счупено. Защо не отвори вратата, по дяволите? Помислих си, че... Защо не ми отвори?

— Какво си помисли? — озадачено попита Лиз. И беше изпълнена с подозрение — Алекс го усещаше.

— Че има крадец или нещо подобно. Защо не отвори?

Лиз посочи слушалките на шията си. На кръста ѝ висеше уокмен.

— Купих си подарък — отвърна тя.

— О, господи! Трябва да забранят тези неща. — Алекс бавно се изправи. — И защо не смениш крушката?

— За това обвинявай хазяина. И без това скоро се изнасям.

— И добре ще направиш.

— Мисля да се преместя в Нюпорт. Ако изобщо реша да остана тук, разбира се. Какво е това? — Тя взе бележката от масичката.

— Аз я оставих — отвърна Алекс и колебливо стъпи върху крака си. — Точно преди да ме уплашиш до смърт. Трябва да поговорим,

Лиз.

Лиз прочете бележката и ѝ я подаде.

— За какво?

— Този тип е побъркан, Алекс. На твое място нямаше да се безпокоя.

Седяха на масата в кухнята. Апартаментът изглеждаше също като при предишното ѝ идване, само багажът и куфарчето не се виждаха; на тяхно място из дневната бяха пръснати няколко големи сака. По облегалките на столовете и дивана бяха претметнати нови дрехи, якета и поли, някои все още с етикети от магазините. Смъртта на Майкъл Елиот очевидно не помрачаваше ентузиазма на Лиз за януарско пазаруване.

— Не ми приличаше на побъркан, Лиз. Просто изглеждаше адски уплашен.

— Да отиде с апрески на погребението в „Суон Пойнт“ и ти да ми казваш, че не е побъркан? — презрително сви устни Лиз.

— Това не беше на погребението, а тази седмица. На погребението беше с обикновени кафяви обувки, ако толкова те интересува.

— Кафяви ли? Все тая.

— Говоря сериозно, Лиз. И съм убедена, че той също беше сериозен. Всъщност изглеждаше ужасен.

Лиз изля остатъка от чая си в мивката. Алекс не можеше да я разбере. Тя като че ли просто не искаше да я чуе.

— Добре, добре, бил е сериозен. Но явно сериозно се е заблудил, нали? Искам да кажа, че не е знаел какво прави.

— Лиз...

— Искаш ли нещо за пиене? Ще ти дойде добре.

Алекс поклати глава.

— Чаят ми е достатъчен.

Лиз извади от бюфета бутилка „Гленфидих“ и чаша. Макар да се правеше на безразлична, изглеждаше напрегната и нервна.

— Лиз, той просто е допуснал грешка. Всеки може да се обърка. Взел ме е за теб.

— За какво говориш, по дяволите?

— Виж, Лиз, твоята връзка с... фактът, че Майкъл е имал връзка... не е бил тайна, както си мислиш ти. Всички са знаели — поне всички от борда на „Провидънс Лайф“. И от начина, по който ме гледаше на погребението Маргарет Елиот, разбрах, че тя също знае.

За миг Лиз остана неподвижна. После си наля уиски.

— С други думи, според всички ти си му била любовница, така ли?

— Не според всички, но...

— Но повечето си го мислят, нали?

Алекс сбърчи чело.

— Какво искаш да кажеш?

— Имат ли основание да си мислят, че си ти? Нали никога не си спала с Майкъл?

Алекс премигна. Дали я бе разбрала правилно?

Лиз сви рамене.

— Виж, просто питам. Защото съм чувала разни слухове.

— Какво?!

Лиз отново сви рамене и скръсти ръце.

— Само слухове.

Алекс онемя. Как изобщо Лиз можеше да си помисли такова нещо? И в същото време си спомни за коледното празненство, за целувката на Елиот. Кой ги бе видял? Поне няколко души. Мел Хартман например.

— За бога, Лиз! — промълви тя. — Никога не съм... това не е вярно.

— В такъв случай всичко е наред — лаконично отвърна Лиз и отпи от скоча си. — Няма нужда да се забъркваш.

Алекс отпусна ударения си крак на пода и се облегна назад. Как можеше Лиз да ревнува покойник? И дали всъщност мислеше за него?

— Лиз, аз не искам да се забърквам. И не съм го правила.

— Не, разбира се. Между другото, как е Марк?

— Добре е. Какво общо има това с...

— Как вървят нещата между вас?

Алекс отново се обърка.

— Чудесно. Защо... защо да не вървят добре?

— Няма причина. Не зная. Просто никога не съм смятала, че е ТВОЯТ тип.

— О? — стегна се Алекс. — И чий тип е, как смяташ?

— Не зная. Може би на онова новото момиче. Как ѝ беше името? Кати, нали? Катрин? Оная от голямото добрутро.

Алекс се изправи. Не искаше повече да я слуша.

— Просто дойдох да те предупредя — тихо каза тя. — Не съм дошла да се караме.

— За какво да ме предупредиш? Ако искаш да поправа ключалката на вратата, ще те послушам. Даже ще поставя верига, ако това ще те успокои.

Алекс си взе палтото.

— Приятна вечер, Лиз.

— Стига, Алекс. Просто се шегувах. С Марк сте прекрасна двойка. Всички казват така.

Алекс протегна ръка към бравата.

— Стига, Алекс. Ела да седнеш. Извинявай. Понякога си мисля за Майкъл и... Моля те, не си отивай.

Алекс отпусна ръка.

— Добре. Извинявай. Просто... просто ме улучи в болното място.

Лиз уморено се усмихна.

— Да, зная как е. Убедена ли си, че не искаш да пийнеш?

— Е, може би мъничко. С кола съм.

Лиз отиде да вземе още една чаша. Алекс се настани на дивана между кремаво сако от кашмир и лятна вечерна рокля. На етикета пишеше „\$ 1499“. Това ѝ напомни защо е дошла.

— Лиз, мислех си за парите. Парите на Майкъл.

За миг шумът в кухнята утихна. После Лиз затвори вратичката на бюфета.

— Искаш ли лед?

— Не, благодаря. Виж, ако наистина всички тези пари са били негови, най-вероятно е бил замесен в нещо незаконно. Разбираш, нали?

Лиз ѝ подаде чашата и каза:

— Щом казваш. Ти си специалистката по вероятностите.

— Зная, че не ти се ще да повярваш, и не те обвинявам, но само по себе си това е причина да внимаваш.

Лиз седна. Алекс забеляза, че е напълнила догоре и собствената си чаша.

— Вече ти обещах да поправя ключалката.

— Не ме разбираш, Лиз. Кажи ми, обаждала ли си се на Маргарет Елиот?

Лиз отпи от скоча си, присви очи и отметна косата от челото си.

— Защо да ѝ се обаждам?

— Не зная. Ти ми кажи.

— Не съм. Да не би и това да не е законно?

— Не, разбира се.

— Тогава защо ме питаш?

— Защото... защото онзи човек каза...

— Значи пак се върнахме към господина с апреските. Виж, Алекс, не може ли да си поговорим за нещо друго?

Алекс се вгледа в лицето ѝ. С восъчножълтата си кожа и тъмните кръгове под очите си, Лиз съвсем не приличаше на хладнокръвната, дори малко агресивна секретарка. Но нямаше и нищо общо с обърканата, съсипана жена, в която се беше превърнала след смъртта на Елиот. Алекс имаше чувството, че Лиз вече е решила какво да прави с живота си и че няма намерение да го сподели с нея.

— Лиз, онзи мъж каза още нещо. Парите не били важни. Важни били документите, които Майкъл откраднал от него.

Лиз въздъхна.

— Какви документи? Не знам за никакви документи.

— Нали ми каза, че си открила в куфарчето на Майкъл цял куп документи, спомняш ли си?

— И какво от това?

— Къде са?

Лиз извърна очи. Опитваше се да изглежда раздразнена и отегчена, но Алекс усещаше, че се преструва.

— Алекс, ясно ми е, че съм обикновена секретарка, но не съм толкова тъпа. Прибрах банковите съобщения в банката. На сигурно място. За всеки случай.

— Ами другите документи?

— Те не са важни. Просто числа. Страници с числа. Казвам ти, не означават нищо.

Алекс замълча за миг, после каза:

— Трябва да означават нещо, Лиз.

Лиз криво се усмихна.

— Е, ти би трябвало да знаеш по-добре, нали? — Тя остави чашата си на пода и се изправи. — Не са нищо важно, повярвай ми.

— Тогава защо онзи човек толкова иска да си ги върне?

Лиз взе някакво списание и го разтвори. Документите бяха вътре. Компютърни разпечатки.

Приятелката ѝ ги погледна за миг, после ядосано поклати глава.

— Не зная какво представляват. — Тя ги подаде на Алекс. — Ето. Когато господинът с апреските дойде пак да души, можеш да му ги дадеш.

Прибра се вкъщи към десет. Оскар мяучеше на вратата. Провери телефонния секретар — нямаше съобщения — нахрани котарака и се отпусна на любимия си стар фотьойл. Извади документите от чантата си и ги остави на масичката. Не можеше да повярва, че представляват сериозна опасност. Не заради съдържанието си, а защото бяха в нейното жилище, в сигурната ѝ малка стая. Но непознатият ги искаше. Нямаше никакво съмнение. За него те означаваха повече от парите, повече от десетте милиона долара. Той смяташе, че са у нея, и сега наистина беше така.

Това бе само купчина принтерна хартия, двайсетина листа, все още неразкъсани. Неравната гънка, която минаваше по средата им, предполагаше, че са били сгънати набързо. Перфорираната ивица отдясно почти се бе откъснала.

Навън виеше леден вятър. Алекс прокара пръст по колоните от числа и се опита да открие някакво значение. Лиз грешеше, разбира се. Бе достатъчен дори само повърхностен поглед, за да разбере, че означават нещо. И не само числата. Накрая на последната страница бяха отбелязани часът и датата. И една-единствена дума. Листовете бяха разпечатани в седем вечерта тринайсет дни преди Коледа. И с малки букви беше прибавено името на автора, бил той човек, система или организация. „Медан“.

Останалата информация бе по-неразбираема. В горния ляв ъгъл на всяка страница имаше код, който започваше с буквата „М“, следвана от девет цифри. Отдолу една до друга бяха отпечатани две таблици,

обозначени с „А“ и „В“. Числата в двете изглеждаха еднакви, като че ли бяха копирани.

Всяка таблица беше разделена на девет колони и осем реда. Редовете бяха номерирани, но имаше големи празноти: липсваха вторият, петият, деветият, десетият, единайсетият и деветнайсетият. Колоните имаха по-сложни обозначения — MCP1B, LQTS1, HTCH4. Тъй като тези съкращения не означаваха нищо за Алекс, числата под тях също си оставаха неразгадаеми, дори двете, оградени с червено. Няколко минути тя прелистваше страниците и безуспешно се мъчеше да открие някаква връзка.

Оскар скочи на фотьойла до нея и Алекс се стресна.

— Здравсти, господин Котак — каза тя и го почеса под брадичката. — MCP1B. Какво мислиш?

Оскар ѝ отговори, като се качи в скута ѝ и побутна разпечатките с лапа. Опашката му потръпваше от раздразнение. Принтерната хартия не можеше да се сравнява с топлата вълна на полата ѝ. Алекс се опита да я издърпа изпод котката, но Оскар упорстваше и несигурно балансираше на коленете ѝ. Разпечатките паднаха на пода. Когато се наведе да ги вдигне, тя забеляза, че един от листовите се различава от останалите. Беше по-малък, чисто бял и на него пишеше:

41-2328
719
74 21016
74 25184
75 37619
75 40132
75 76801
75 71252

Оскар скочи на килима. Алекс проучи листа, после взе чантата си и извади чековата си книжка от „Флийт Банк“. Отвори я и сравни числата с онези на разпечатката. Не бяха еднакви, но си приличаха. Шестте числа в средата на листа бяха номера на банкови сметки. А кодът над тях посочваше в коя банка са.

Вятърът отново засвири в прозорците и откъм противопожарната стълба се разнесе проскърцване на метал. Алекс остави листа и отиде да затвори завесите. Внезапно се почувства уязвима. Разпечатката бе само серия от числа, числа, които тя не разбираше. И в такъв случай с какво би могла да заплашва някого? Но номерата на банковите сметки бяха сигурна информация. Можеше да ги проследи, да ги проучи, да поразрови миналото на Майкъл Елиот. Ако наистина искаше.

Без да се замисля, тя вдигна слушалката и набра номера на Марк. Включи се телефонен секретар. Беше десет и половина, а него още го нямаше. На другия ден щяха да вечерят заедно, за да отпразнуват годишнината, откакто ходеха заедно.

Алекс изчака сигнала.

— Здравсти, скъпи. Просто искам да потвърдя уговорката за утре. Да донеса ли вино? Какво ще кажеш за любимото ти амароне^[1]? Обади ми се, когато се прибереш, или... или утре. Надявам се, че не се преуморяваш от работа. Чао.

Затвори, отиде до вратата и провери всички ключалки. После напълни чайника и застана до печката, забила поглед в неравния линолеум на пода. Майкъл Елиот бе ръководил финансите на „Провидънс Лайф“. Беше му се налагало лично да се занимава с безброй трансакции — краткосрочни инвестиции на компанията и изплащане на застраховки. С повече, отколкото Нютън Брейди, който отговаряше за дългосрочната инвестиционна стратегия и редица практически въпроси. Елиот бе контролирал ежедневния паричен поток в „Провидънс Лайф“. Можеше ли да е източвал средства в собствения си джоб? Навярно в офшорни банкови сметки, на Каймановите острови или в Швейцария? Алекс си спомни случая с банков служител, станал милионер, като крадял по-малко от цент от всяка сметка. Знаеха го всички застрахователни статистици. Човекът програмирал банковия сървър незабележимо да закръгля сумите при всяко начисляване на лихви и да прехвърля разликата в неговата сметка. Ежедневно се извършвали десетки хиляди такива начисления и всяко от тях му носело средно по половин цент. Заловили го просто защото започнал да харчи парите си. Може би Елиот тъкмо затова бе живял в къща за 200 хиляди долара. За да не допусне същата грешка.

Всичко й се струваше съвършено логично. Десет милиона долара бяха много пари, но в сравнение с приходите и разходите на

„Провидънс Лайф“ бяха капка в морето. Фирмата имаше почти четири милиона клиенти с вноски между 1500 и 20 хиляди долара годишно. Всички тези пари трябваше да се инвестират или да се изплащат по един или друг начин. Общата печалба за целия период на съществуване на компанията възлизаше на милиарди. А Елиот работеше в нея още от самото начало. Може би е осъществявал плана си от години...

Свиренето на чайника я върна към действителността и тя тръсна глава. Оставяше въображението си прекалено да се развихри. Това бяха само номера на банкови сметки. Можеха да са нещо съвсем законно, нещо, свързано с работата на Майкъл Елиот. Навярно принадлежаха на „Провидънс Лайф“ или на нейни клиенти. В това нямаше нищо странно. Но пък защо Елиот бе искал да ги вземе със себе си в южна Франция?

---

[1] Италианско червено вино. — Б.пр. ↑

20.

Когато, на следващата сутрин Алекс ѝ телефонира, служителката от „Флийт Банк“ страшно се изненада.

— Много мило, че се обаждате. — Зад машинално любезния ѝ глас се чуваше тракане на клавиши. — Всъщност тъкмо мислехме да ви потърсим.

Жената се казваше Елън Адкок и през последната година и половина Алекс я избягваше. Знаеше, че по принцип е добре да поддържа връзка с кредиторите си, да ги уверява, че няма да изчезне с парите им, но имаше известни проблеми с изплащането на дълговете си. А и освен това зад учтивостта на госпожа Адкок се криеше някакво нетърпение, скептицизъм, който плашеше Алекс. Елън Адкок сякаш не можеше да разбере защо банката изобщо ѝ е отпуснала заем и нито за миг не вярваше, че ще си го получи обратно.

— Просто исках да ви съобщя, че нещата вървят на добре. Казаха ми, че през лятото ще получи повишение.

Тракането на клавиатурата продължи още малко, после спря.

— Трийсет и пет хиляди деветстотин и тринайсет долара и осемдесет и пет цента — отвърна госпожа Адкок. Любезността ѝ внезапно беше изчезнала. — Това е положението в момента. Това са деветстотин и тринайсет долара и осемдесет и пет цента над лимита, за който се договорихме.

Алекс потръпна. При предишната ѝ проверка все още бе под лимита, но това беше преди коледните ѝ разходи. И разбира се, лихвата безжалостно се трупаше. В сравнение със сумите, с които си бе играл Майкъл Елиот, заемът започваше да ѝ изглежда нищожен, но гласът на госпожа Адкок отново я накара да го възприеме сериозно. Прииска ѝ се да бе измислила друг начин да получи нужната информация.

— О, божичко... нямах представа — каза тя. — Ами, сигурна съм, че мога да се вменя в лимита. Ще...

— В момента имате в чековата си книжка седемстотин и единайсет долара. Да прехвърля ли част от тази сума?

— Да. — Алекс се опита да се съсредоточи. До следващата заплата оставаха три седмици, а междувременно имаше да плаща сметки. — Да. Може би двеста... и петдесет.

— Само двеста и петдесет ли? Така ще имате...

— Шестстотин шейсет и три долара и осемдесет и пет цента над лимита. Но другия месец ще покрия разликата.

Последва бясно тракане на клавиши. После госпожа Адкок каза:

— Добре. Но ще се наложи да си поговорим за основната сума. Вноските ви постоянно закъсняват.

Алекс се почувства като ученичка.

— Веднага щом ме приемат в дружеството, ще уредя въпроса. Това ще е през май. Най-късно юни.

Госпожа Адкок въздъхна.

— Е, надявам се да успеете. Наистина се надявам. — Тракането отново замлъкна. Деловата част беше приключила. — „Флийт Банк“ все още вярва във вас и ви желаем късмет.

— Благодаря — отвърна Алекс. — Всъщност имам въпрос към вас.

— Въпрос ли?

— Свързан е с... нещо, по което работя в момента. Банкови процедури.

— Банкови процедури ли? — Госпожа Адкок не изглеждаше ентузиасирана. — Какво ви интересува?

— Кодове. Опитвам се да открия една сметка.

— Лесна работа. Просто трябва да проверим в отдела за междубанков обмен. Какъв е номерът?

Алекс ѝ го продиктува. Последва ново тракане, от време на време прекъсвано от въздишки и нетърпеливо мърморене.

— А, тази сметка е в тукашна банка — накрая съобщи госпожа Адкок. — В Ийст Сайд.

Беше открита в клон на „Оушън Стейт Сейвингс Банк“. Намираше се на ъгъла на Брук стрийт и Уотърман стрийт, само на няколко преки от „Браун“ — и само на неколкостотин метра от дома на Майкъл Елиот. Солидната двуетажна сграда бе със стотина години по-млада от повечето наоколо, модернистична постройка от 60-те,

изпълнена с традиционни местни материали. Въпреки покрития с керемиди покрив и геометрично окастрения жив плет тя изглеждаше, сякаш архитектът я е проектирал с перспектива за ядрена война, и тесните прозорци с тъмни стъкла с нищо не разсейваха това впечатление. Алекс стотици пъти бе минавала покрай нея, без изобщо да я забелязва. Сега самото ѝ присъствие в тихия университетски квартал ѝ напомняше за някакъв по-мрачен свят.

Известно време постоя на отсрещния тротоар. Колебаеше се дали да влезе. Свитият ѝ стомах настояваше да забрави за всичко и да се върне в офиса си, където щеше да е в безопасност. Тя не му обърна внимание. Не беше достатъчно да знае коя е банката — трябваше да научи дали сметките са открити на името на Елиот. Това можеше да ѝ стигне, за да разкрие загадката. Алекс вдигна яката на палтото си и бързо пресече улицата.

Не се различаваше от другите банки — навярно малко по-модерна от повечето, с банкомати, стаи за разговори и редица касиери зад прозрачни прозорчета. Знакът над един от коридорите упътваше към личните сейфове. Ако се съдеше по хората на опашката, банката работеше с много хлапета от „Браун“. Плакатите на стената рекламираха специални отстъпки, атрактивни условия за заеми и премии за студенти. Други се хвалеха с програми за спасяване на тропически гори и помощи за Третия свят. Новият девиз на банката, „С теб навсякъде“, бе изписан с весели тебеширени ръкописни букви и придружен от картини на усмихнати клиенти, които се наслаждаваха на хубавите неща в живота благодарение на подкрепата на своята спестовна банка.

Чиновникът зад стъклото не изглеждаше особено склонен да подкрепи някого. Той не поздрави Алекс, просто зяпаше надолу към процепа под прозореца като лабораторно животно, очакващо следващата партида хапчета. Тя извади чековата си книжка и бланка за депозит, в която вече беше попълнила първия от номерата на сметките.

— Бихте ли... — Бланката в дланта ѝ трепереше. Алекс я пхна отдолу и отдръпна ръка. — Бихте ли проверили дали съм записала вярно номера на сметката на господин Елиот?

Чиновникът вдигна очи към нея. Той бе млад, навярно двайсет и пет годишен, със слабо лице и воднисти сиви очи. На табелката му пишеше „Джеф Гилвар“.

— Този номер тук ли? — подозрително попита Джеф и взе бланката.

Алекс му прати най-слънчевата си усмивка.

— Обещах да внеса парите днес.

Той скочи от стола си.

— Добре, само един момент. — Младежът отиде до компютърния терминал пред съседното гише. Алекс го проследи с поглед, докато усърдно вкарваше осемцифрения номер. Няколко секунди по-късно повтори същата процедура. На стената зад него тя зърна собствения си образ в телевизионен монитор и внезапно осъзна, че само на няколко метра от главата ѝ има камера.

Джеф се върна с бланката.

— Боя се, че сметката е закрыта. Сигурна ли сте, че е в тази банка?

— О, да, струва ми се. — Закрыта. Това означаваше ли, че наистина е била на Елиот? — Почакайте. Имам... той ми даде още един номер. Може да е този.

Беше преписала номерата на гърба на чековата си книжка. Джеф се намуси и хвърли поглед към опашката зад нея.

— Добре, казвайте.

Алекс избра последния от шестте.

— Седем пет седем, едно две пет две.

Чиновникът го записа и се върна на терминала. Тя отново погледна към монитора. На екрана се виждаше образ от друга камера, разположена някъде над входа за личните сейфове. Там разговаряха двама мъже. Единият стоеше с гръб към обектива, но на Алекс ѝ се стори, че познава другия. Откъде ли? После се сети: от събирането у Ричард Гьобърт. Бяха я запознали с него. Спомни си очилата с дебели стоманени рамки и кръглото, лъснало от пот лице. Казваше се Дейвид еди-кой си — Мълит или Мълинс — и бе споменал, че работи в... „Оушън Стейт Сейвингс Банк“.

Джеф най-после се върна.

— Страхувам се, че и тази сметка е закрыта. Мисля, че ще се наложи пак да сверите тези номера...

Алекс му се усмихна.

— Но сметките все пак са били на господин Елиот, нали? — Помъчи се да си придаде глуповат вид. — Искам да кажа, поне това

съм разбрала вярно, нали?

Сега вече Джеф я изгледа изпитателно. Алекс се опита да не мига.

— Бихте ли... — Устните му се разтеглиха в ужасяващо фалшива усмивка. — Бихте ли почакали само една минутка? Струва ми се, че зная как да ви помогна... Само една минутка, нали?

И изчезна някъде. Алекс имаше чувството, че внезапно се е озовала в капан. Мълинс сигурно бе управител на клона и Джеф навярно щеше да го доведе. И тогава тя щеше да загази, защото вече нямаше да може да заблуди никого. Беше време да си тръгва. Тя прибра чековата книжка в чантата си и спокойно закрачи към изхода, като уж гледаше плакатите по стената. Когато стигна до вратата, рискува и хвърли поглед назад. Мълинс се ръкуваше със събеседника си.

А той бе Уолтър Нойман.

21.

Марк отвори вратата. Носеше престилка.

— Е, къде е колата? — попита Алекс.

Целунаха се. От кухнята се носеше мирис на лук и чесън.

— Да — топло рече Марк, — и аз се радвам да те видя.

— Помислих, че може да са я откраднали — без да обръща внимание на сарказма му, рече тя.

Той напрегнато се усмихна.

— Не. Просто я върнах, това е.

Алекс зяпна. Но преди да успее да каже нещо, Марк се обърна. Тя го последва в кухнята.

— Защо си я върнал?

Той раздражено сви рамене.

— Просто вече не я искам. Вино?

Алекс остави бутилката „Амароне Супериоре“ върху чистия кухненски плот и си съблече палтото, докато Марк наля две чаши.

— Е, ще ми разкажеш ли? На какво се дължи това внезапно решение?

Той отпи от виното си и започна да изгребва от миксера гъст зелен сос. Сосът изглеждаше и ухаеше божествено. Но видът на Марк бе ужасен. Мрачното му лице бе изтощено. Алекс се зачуди дали няма неприятности в службата. За миг дори си помисли, че между връщането на беемвето и състоянието му може да има връзка. Дали не го бяха уволнили?

— Значи просто си решил, че не я искаш, така ли?

— Знаех си, че ще направиш голям въпрос.

— Не правя голям въпрос. Само че... любопитна съм, това е.

Марк я стрелна със заплашителен поглед и отвърна:

— В Провидънс е прекалено студено за кабриолет.

Алекс кимна и отпи от чашата си. Надяваше се все пак да ѝ обясни. Но Марк се засуети около димящия тиган и се зае да изсипва вътре спагетите. После разпечата пакет ядки и няколко се разпиляха по

пода. В кухнята се възцари напрежение, сякаш жестоко се бяха скарали. Тя дълбоко си пое дъх.

— Е, как е? — отново опита да започне Алекс. — Искам да кажа, във финансовия.

Марк сви рамене и изсипа ядките в сух тиган.

— Нормално.

Последва мълчание. Тя реши, че най-добрата тактика е да му разкаже как е минал денят ѝ. Не ѝ отне много време, а и в момента Марк, изглежда, повече се интересуваше от вечерята.

— Чу ли за Маккормик? — накрая попита Алекс, сякаш единственото, което ги свързваше, беше работното им място.

— Естествено — отвърна той.

— За случката в мъжката тоалетна?

Марк я погледна и тя забеляза тъмните сенки под очите му.

— Естествено. Кой не е? Нали знаеш, хората обичат да клюкарстват.

— Искаш да кажеш, че не е вярно ли?

Той отново сви рамене.

— Нищо не искам да кажа. Просто хората обичат да си приказват. — Марк разбърка спагетите. — Ако имат свободно време, само това правят.

Алекс иронично кимна.

— Аха, ясно. Предполагам, че напоследък си прекалено зает за такива неща.

Той свали тигана от огъня.

— Хайде да не се караме. Това трябваше да е нашата романтична вечер, спомняш ли си? Нашата романтична петък вечер.

Думите му прозвучаха така, все едно е прочел за събитието във вестника.

Вечеряха в дневната. Когато Алекс се опита да изкопчи още нещо за беembeто, Марк просто отговори, че шофирането на кабриолет не се оказало толкова забавно, колкото си представял. В Провидънс било адски студено, застраховката била прекалено висока, после пък имало опасност рано или късно някой да нареже гюрука с нож, просто заради кефа. Всичко това бе логично, но Алекс усещаше, че има друга причина. Хрумна ѝ, че след като се издига в служебната йерархия, той може би има предвид нещо не така лъскаво, нещо сиво и официално —

кадилак или „Лексус“. Спомни си забележката на Доналд Грант. Беемветата бяха прекалено скъпи.

Очевидно Марк беше склонен да разговаря единствено за службата. Дрю Когил негодувал срещу повишението му. Според Арт Райнебек той се жалвал на Нютън Брейди от грешка, която Марк допуснал в отговора на предложение за инвестиране от страна на стабилна компания. И това едва на третия му ден на новия пост. Възможностите за придобиване на преференциални акции трябвало да се съобщават на Брейди, ала кой знае как, случаят попаднал при Марк. Нютън явно не обърнал внимание, но Когил вдигнал страшна врява, като че ли настъпвал краят на света. Марк разказваше с мрачна напрегнатост. Алекс отначало се изненада, после започна да се ядосва. Не й бе позволил да говори за работата си, а сега го правеше самият той. В същото време се държеше снизходително, като че ли й съобщаваше информация, до която тя няма достъп. Искаше й се да му обясни какво всъщност става през последните две седмици, макар и само за да го накара да престане да дрънка за Дрю Когил.

— Та Дрю идва днес следобед — продължи Марк, като отпи глътка вино и избърса устните си — и ми вика...

— Марк?

Той замълча, вилницата със спагети замръзна пред устата му.

— Извинявай, че те прекъсвам, просто...

Марк остави вилницата в чинията си.

— Какво?

— Зная, че според теб това са само глупави клюки, но какво всъщност става с Маккормик? Нют казвал ли ти е нещо?

Той се облегна назад.

— Нют казва много неща.

Алекс го зачака да продължи, но мълчанието му й даде да разбере, че онова, за което приказват старшите вицепрезиденти и финансовите директори, не е предназначено за чужди уши. Повече не можеше да овладее желанието си да го изкара от равновесие.

— Знаеш ли, че Маккормик е наркоман? — попита тя.

Марк премигна и отново отпи от виното си.

— Какво?

— Попитах дали знаеш, че...

— Да, чух те. Кой ти каза?

Понечи да му отговори, че го е научила от Уайт, но после реши, че информацията е поверителна, и импровизира.

— А, просто така приказват.

— Кой приказва?

— В службата — носят се клюки. Онзи ден дойде Мел Хартман и...

— Хартман е кръгла нула — разпалено я прекъсна Марк. — Би трябвало да си държи устата затворена. Той не знае нищо. Абсолютно нищо.

— Но знае доста за статистиката.

Марк се усмихна и кимна.

— Естествено, защо не?

Самодоволството му беше непоносимо.

— Както и да е — рече Алекс. Усещаше, че се изчервява. — Ти обаче не знаеше.

— Какво не съм знаел?

— За Маккормик. За кокаина.

Той се наведе напред и опря лакти на масата.

— Виж, Алекс, това не е нещо, което трябва да се разпространява.

— Защо?

— „Провидънс Лайф“ е малка компания. Ясно ти е как плъзват клюките. И после — хоп! — Марк сви рамене. — Ненадейно си спечелваш враг.

Тя си спомни за Том Хейман в „Лексуса“ му.

— Но двамата можем да си приказваме, нали? — саркастично попита Алекс. — Искам да кажа, че още сме приятели, нали? Въпреки че вече си шеф на „Финанси“.

Той кимна и отново се усмихна.

— Не се дръж като дете.

— Ти пък се държиш тайнствено, все едно... все едно че „Провидънс Лайф“ е някакво тайно общество.

Това вече бе прекалено. Марк само поклати глава и замълча.

Алекс се опита да се нахрани, но беше прекалено възбудена. Беше започнала да говори за Маккормик и не можеше да престане. Съзнаваше, че иска да свали всички карти на масата.

— Мислиш ли, че е свързано с пенсионирането на Гьобърт? — попита тя.

Вилицата на Марк отново замръзна във въздуха.

— Какво?

— Откачането на Маккормик. Ако е имало такова. Ясно, той е наркоман, но оная история в мъжката тоалетна повече прилича на нервна криза. Смяташ ли, че...

— Разбрах въпроса ти — прекъсна я той и я изгледа изпод вежди. — Просто не мога да проумея за какво говориш. Каква връзка може да има? — Марк се замисли за миг. — Да не би Уайт да ти е споменал нещо?

— Не. Защо?

Той сви рамене и извърна очи.

— Не, просто ми хрумна нещо — продължи Алекс. — Спомняш ли си как реагира Маккормик, когато Гьобърт съобщи, че излиза в пенсия?

Марк поклати глава.

— „Какво?“ — имитира тя пискливия глас на Маккормик. — Извика: „Какво?“. Явно страшно се разстрои.

Той сви рамене.

— Ами, Маккормик харесва Гьобърт. Просто е съжалявал, че се пенсионира.

— Имаше още нещо.

Марк се изправи и отиде в кухнята. Гласът му заглуши къркоренето на кафеварката.

— Знаеш ли какъв е проблемът, Алекс? Вие по цял ден си седите на седмия етаж, играете си с модели, разработвате прогнози. Откъсвате се от действителността и започвате да вярвате в собствените си предвиждания.

Тя погледна отражението си в прозореца и леко кимна, като че ли потвърждаваше някакво решение.

— От действителността — повтори Алекс.

— Да, от действителността. — Марк се върна от кухнята с кафето и чиния бишкоти.

— Добре, ще ти кажа каква е действителността — рече тя. — Знаеш ли, че Майкъл Елиот е бил мултимилionер?

Марк остави подноса на масата.

— Какво?

— Майкъл Елиот. Човекът, чието място зае ти. Над десет милиона долара в Швейцария.

— За какво говориш? — Лицето му пребледня.

— Видях банковите съобщения — отвърна Алекс, като се наслаждаваше на удивлението му. — Или поне зная кой ги е виждал.

— Знаеш кой ги е виждал ли? Това са глупости.

— Казвам ти, Марк, бил е адски богат.

— Но...

Той седна на масата и наля кафе в две чашки. После сложи в едната захар и я разбърка. Не преставаше да клати глава. Сякаш не искаше да чуе какво му говори Алекс.

— Марк?

Той вдигна поглед.

— Не... Не криеш нищо от мен, нали?

— Но... — Като че ли го измъчваше някаква мисъл. — Но, Алекс, защо някой е имал достъп до банковите му съобщения?

Тя отново се обърна към прозореца и се вгледа в мрака зад отражението си. Бе обещала да запази тайната, да не споменава името на Лиз, но напоследък лоялността ѝ се беше разколебала.

— Алекс?

Алекс се обърна към него.

— Майкъл е имал връзка с Лиз Фостър.

Марк най-последно престана да клати глава. На намръщеното му лице се изписа скептично изражение.

— Това не... не е възможно. Щяхме да знаем.

— Кой?

— Моля?

— Кой щеше да знае?

— В... в отдела. Работехме точно до тях. Щяхме да знаем.

Алекс сложи ръка на сърцето си.

— Аз бях... аз съм една от най-близките приятелки на Лиз, а изобщо не подозирах. Срещали са се повече от година. Имали намерение да избягат в деня, в който Майкъл... в деня на нещастния случай.

— Не вярвам. — Напълно объркан, Марк прокара пръсти през косата си.

— Ами повярвай тогава. Истина е.

— Но... банковите съобщения?

— Оставил е дипломатическо куфарче в жилището на Лиз.

— И тя го отворила, така ли?

— Не й останало нищо друго. От него. Беше съсипана. Можеш ли да си представиш как се е чувствала? Щели да заминат за Европа. За Южна Франция.

Той допи еспресото си и се втренчи в дъното на чашката.

— И къде... къде е тя сега?

— Още е тук. В Провидънс. Поне така предполагам.

— Но не идва на работа, нали? Взела си е отпуска.

— Не зная. Не зная какви са плановете й. Държи се малко странно.

Марк кимна.

— Да, представям си.

— Щяла е да заживее нов, по-добър живот.

— Поне с по-тлъста банкова сметка.

— Наистина го е обичала, Марк. — Алекс отпи от кафето си. — Не са я привличали само... парите му — не особено убедително прибави тя.

— Нима?

Алекс остави чашата си на масата. Не бе оправдала доверието на Лиз и това я смущаваше. Но след като истината беше излязла наяве, искаше да обсъдят нещата докрай.

— Е? — попита тя. — Какво мислиш?

— За какво?

— За парите. Защо човек, който има в банката десет милиона долара, всеки ден ще продължава да ходи на работа?

— Може да си е обичал професията — криво се усмихна той.

— Не се шегувам, Марк. Има нещо много... Според мен той просто е трябвало да ходи на работа.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами помисли логично. Каква би могла да е причината човек, който има десет милиона, да ходи на работа?

Марк сви рамене.

— Хм, вече ти казах...

— Не, имам предвид сериозна причина.

Той не отговори.

— Помисли. Ами ако е крадял от фирмата?

— О, я стига!

— Ами ако е трябвало да ходи на работа, за да следи как се развиват нещата? Канил се е да напусне без предупреждение, без да каже нищо на никого. Щял е да изчезне. Защо? Може би защото по някакъв начин е източвал пари от компанията и...

— Алекс!

— И се е уплашил. Може да е приближавал някакъв срок. Може... Не зная, ти си специалист по финанси, може да става дума за акции или нещо такова, но „Провидънс Лайф“ изобщо е нямало да види парите, защото той вече е продал акциите. И е прибрал парите. Нали ръководеше финансите. Трудно ли е да се извърши такова нещо?

— Алекс, Нют доста здраво държи юздите. Мисля, че щеше да забележи липсата на десет милиона долара.

— Защо? Искам да кажа, без да прави ревизия? Имаме резервни фондове, специални резерви, да не споменавам за недвижимите имоти, акциите и ипотеките. Балансът ни не е съвсем прозрачен. Малко творчество в счетоводството...

Марк не ѝ вярваше. Отпуснат на стола си, той я гледаше така, сякаш е побъркана тийнейджърка, която го е хванала за канарче на семейно събиране.

— Добре — каза Алекс, — какво е положението с акциите на „Провидънс Лайф“?

Марк отново сви рамене. Това започваше да я дразни.

— Не зная, шестстотин милиона, нещо такова.

— Отлично. Малки позиции, нищо очебийно.

— Има правила, които ограничават придобиването на акции от страна на компании.

— Малки позиции. Десет милиона тук, двамадесет милиона там.

— Алекс, не можеш просто да извадиш акциите от бюрото си и да ги продадеш на пазара. Има строго установени процедури.

— Нима? И даже шефът на отдела не е в състояние да открие начин да ги заобиколи, така ли?

— Не — категорично отвърна той, но Алекс виждаше, че започва да се съмнява.

— Парите все трябва да идват отнякъде. Ако са били негови, няма причина да ходи на работа. Ако са били спечелени честно, щеше да каже на Маргарет.

— Откъде знаеш, че не ѝ е казал?

— Не зная. Просто...

Алекс се поколеба. Чувстваше, че вече достатъчно е предала доверието на Лиз.

— Алекс? — Марк напрегнато я наблюдаваше. — Недей сега пък ти да криеш нещо от мен. Всичко това може да...

— Какво?

Той се изправи и отиде до един шкаф, който до този момент Алекс не бе забелязала. Натисна някакъв бутон и вратичките се плъзнаха и разкриха лъскава аудиоуредба „Банг & Олфсен“.

— Какво му е на стария ти „Текникс“? — попита тя.

— Горе е. Нищо му няма.

— И?...

Внезапно Марк избухна.

— Боже господи, Алекс! Гледаш ме подозрително всеки път щом извадя кредитната си карта. Да купуваш, е нормално. Нормално е да имаш хубави нови неща. Това, че ти постоянно си на червено, не означава, че и другите са така.

Алекс притисна длан към лицето си, сякаш я беше зашлевил. Нямаше представа откъде се е взел гневът му. Марк също изглеждаше стреснат.

— Съжалявам — каза той. — Миличка, съжалявам. Просто... знаеш, че на работа всичко е с главата надолу и...

— Естествено.

Марк я прегърна. Тя се отскубна от ръцете му и се втурна по стълбището към спалнята.

Горе спря и се опита да се овладее. Очакваше да я последва. Марк знаеше всичко за проблемите с майка ѝ, бяха му известни причините за скромния ѝ живот. Не можеше да повярва, че е толкова безчувствен.

Минутите се точеха. Тя се колебаеше дали да не си тръгне. В стаята бе хладно, но пък навън се пукаха дърво и камък. Мисълта да се върне в колата я накара да потрепери. Алекс разкопча роклята си и я остави да се свлече на пода, после се изправи пред огледалото по

бельо. Специално за романтичната вечер носеше черна дантела, коледен подарък от Марк. Сутиенът се закопчаваше под мишниците ѝ. Тя го свали и въздъхна от облекчение. Извади от скрина чиста тениска, облече я и се пъхна в леглото.

Известно време го чуваше в кухнята — изхвърляше боклука, зареждаше съдомиялната машина. Алекс се пресегна под леглото за будилника. Ако искаше да се отбие къщи, за да се преоблече, трябваше да стане рано.

Малкия дигитален часовник го нямаше на обичайното място. Тя заопипва с ръка. Пръстите ѝ докоснаха нещо твърдо и гладко. Алекс се наведе и надникна. Купчина списания, може би десетина.

— Алекс? — извика от дневната Марк.

Гласът му звучеше умолително. Навярно искаше да се сдобрят. Тя остана неподвижна и се заслуша, отпуснала ръка върху студената гланцирана хартия на списанията. Марк ядосано измърмори нещо и се върна в кухнята. Алекс взе най-горното списание.

Не беше каквото очакваше. Не съвсем. Жените носеха бански костюми и неофициални рокли и не лежаха върху водни легла или шезлонги. Затова пък предизвикателно цупеха устни и се излягаха върху покриви на автомобили. Бързи автомобили. Лъскави автомобили. Мазерати, ламборгини, ферари. Дори само имената предполагаха бясна скорост и рев на мощни двигатели. Странно. Ако Марк се опитваше да си изгради нова, сериозна професионална самоличност, защо държеше списанията под леглото си като порнография? Тя прелисти страниците. Вниманието ѝ привлече цената на една от колите. После на друга. Алекс стигна до края, където имаше няколко листа с обяви. Някой си от Манхатън продаваше своя астън мартин „Воланте“. Искеше му двеста хиляди долара. Друг от Кънектикът продаваше ферари „Теста Роса“. За седемстотин хиляди. Втората реклама бе оградена с черен маркер.

Събуди се в три сутринта. Чувстваше се съвсем бодрa, сякаш беше обед.

— Пране на пари — каза тя.

— Какво...

Марк се претърколи и сънено примижа.

— Пране на пари. Това е. Това замислят.

Алекс се облегна на таблата и го погледна.

— Марк, струва ми се, че зная какво става. Какво мислиш? Както самият ти казваш, въпросът е защо никой не е забелязал липсващите пари. Защото не е имало липсващи пари. Марк?

Той зарови глава във възглавниците и изпъшка.

— Какво?

— Няма липсващи пари. Елиот е прекарвал мръсни пари през компанията и е взимал дял от тях. Той ежедневно се занимаваше с всевъзможни трансакции.

— За бога, Алекс, заспивай.

— Не. Може да е важно.

Марк се зави презглава.

— Имаше и банкови документи. В куфарчето на Елиот.

— Банкови съобщения ли имаш предвид?

— Не. Други документи. Списък с номера на сметки.

Сега вече той внимателно я слушаше.

— Проверих ги — продължи Алекс. — Кодът е от клон на „Оушън Стейт Сейвингс Банк“. Намира се съвсем близо до жилището на Елиот. В Ийст Сайд.

Марк се претърколи и я погледна.

— Господи, Алекс! Да не си ходила там?

Тя кимна.

— Защо не? Защо да не ида?

— Струва ми се, че въпросът по-скоро е защо да идеш?

— И знаеш ли кой е управител на клона? — попита Алекс. — Дейвид Мълинс. Онова смешно човече с очила. Беше на събирането у Гъобърт. И още нещо. Когато отидох там, видях Уолтър Нойман. Разговаряше с Мълинс.

Марк рязко се повдигна на лакти.

— Нойман видя ли те?

— Не зная. Възможно е. — Тя потрепери и се зави. После й хрумна нещо. — Боже мой, това е!

— Какво?

— Разбира се.

— Какво?

— Нойман.

— Какво Нойман?

— Ами нали знаеш как се перат пари? Основният проблем е да ги вкараш от улицата в банковата система. Щом видят куфарчета, натъпкани с долари, bankerите започват да нервничат, защото би трябвало да декларират всичко, което им се стори съмнително.

— И?

— Но според закона за запазване на тайната на клиента адвокатите не могат да разкриват информация за парите на клиентите си.

— Алекс, не разбирам...

— Клиентите често си откриват сметки на името на адвоката си, за да скрият определени разходи, да речем по текущ съдебен процес. Адвокатът открива законна банкова сметка и влага пари, като заявява, че са на клиента му. Банкерът няма право да го разпитва за нищо. Тъкмо това привлича перачите на пари към адвокатите. Хората им плащат, за да откриват сметки, през които да могат да прекарват парите си. Щом попаднат в системата, те могат да се прехвърлят по електронен път из целия свят.

— И какво общо има с това Елиот? Нойман няма нужда от него, нали? Трябва му само послушен банков управител. Ако приемем, че пере пари, разбира се.

— Ами... — Алекс нямаше какво да му възрази. — Може да е по-удобно да ги изпира чрез фирмата. Поради... поради някаква причина.

Той отново се зави презглава.

— Но ако провериш тези сметки — продължи Алекс, — можеш да откриеш евентуална следа, да разбереш дали става нещо нечисто. Дали в тях отиват пари, които не би трябвало да са там. Ти вече имаш достъп до файловете. Марк?

Тя го разтърси за рамото.

— Какво?

— Казах, че трябва да провериш тези сметки.

— Да, да, естествено. Ще ги проверя. Заспивай.

— Марк?

Той раздражено въздъхна.

— Не съм ти казала още нещо.

— Какво?

— Онзи човек, когото срещнахме преди няколко дни, спомняш ли си? Вчера ме проследи от службата. Каза, че трябвало да унищожа всички документи на Елиот. И че не съм знаела в каква опасност се намирам.

Марк отметна завивката и скочи от леглото. За миг застана неподвижен, забил поглед в краката си.

— Какъв човек? — тихо попита той.

— Онзи с брадата. Виждала съм го и преди. Беше на...

— Къде? — Марк вдигна очи към нея. Изглеждаше уплашен.

— Беше на погребението на Майкъл Елиот.

Той внезапно започна да я засипва с въпроси. Алекс му разказа за зловещото телефонно обаждане, за това как видяла непознатия да души около сградата на „Провидънс Лайф“ и как накрая блъсна колата ѝ.

— Ами разпечатките? — попита той. — Да не би да е говорел за онзи лист с номерата на сметките?

— Едва ли. Мисля, че имаше предвид онази купчина разпечатки на Елиот. В дипломатическото куфарче бяха банковите съобщения от Швейцария, списъкът със сметки в „Оушън Стейт“ и накрая разпечатките. Човекът, който ме проследи, определено каза „разпечатки“.

— Не разбирам. Защо... Какво ги прави по-важни от... от парите?

— Нямам представа. Това са просто колони от числа — отвърна Алекс.

— Как изглеждат? Като банкови сметки или като парични суми?

— Не, не. Има цифри и букви. Например ABCD1, нещо такова.

— ABC...

— Не ABC, а нещо от този род... не зная, струва ми се, че имаше LQTS или LQTS1.

— Какво би трябвало да означава това, по дяволите?

— Не зная. Но си помислих, че буквите са обозначение на конкретна банка.

Той я изгледа скептично.

Алекс поклати глава.

— Просто нямам представа. Казах ти, не зная какво представляват.

— И онзи човек е искал да му ги дадеш?

— Да. До как мога да му ги дам, щом дори не знаая кой е?

Марк кимна.

— И къде са?

— Вкъщи.

Той си обу боксерите и започна да си търси панталона.

— Какво правиш? — попита Алекс.

— Трябва да идем у вас. И да видим какви са тези документи.

— Марк, четири сутринта е.

— И какво от това?

Алекс придърпа завивката.

— Марк?

— Какво?

— Плашиш ме.

Марк вече закопчаваше панталона си, но като видя изражението ѝ, се усмихна. Събу се и си легна до нея.

— Съжалявам, скъпа. Всичко е толкова объркано...

Тя внимателно се вгледа в лицето му и се опита да прочете мислите му. Бе очаквала, че ще го заинтригува, но поведението му ѝ се струваше повече от странно.

— Може би трябва да съобщим в полицията — въздъхна Алекс.

Той поклати глава.

— Не. Какво ще им кажем?

Алекс също бе мислила за това. Можеше да иде при Уайт, но той бе отсъствал по болест няколко дни, а сега заминаваше за Вашингтон на конференцията на НЗИ. Не знаеше какво да каже в полицията. „В компанията става нещо странно“, това ли? Марк я целуна по челото.

— Нека да поспим, а утре ще идем у вас.

И угаси лампата. Алекс лежеше в мрака и гледаше към тавана. Имаше чувството, че той бавно се спуска надолу към нея.

22.

— Точно както казахте, няма никакви поправки. Завещанието е останало непроменено от деня, в който го е подписал съпругът ви.

Хауард Суитинг, най-младият от тримата собственици на „Нойман и Клайн“, подаде документа на госпожа Елиот. Тя го погледна за миг, после бавно и неохотно го взе. Листовете бяха превързани с черна панделка и всеки носеше печата на „Нойман и Клайн“, наред с инициалите на Майкъл Елиот. Когато стигна до последната страница, Маргарет прокара пръсти по уверения му, широк подпис, сякаш по този начин можеше да докосне ръката му.

Докато слушаше завещанието на съпруга си в сградата на „Провидънс Лайф“, мястото, където Майкъл беше работил толкова години, тя започна да се чувства по-близо до него. Сякаш мъжът ѝ бе точно пред вратата и можеше да се появи всеки момент. Всеки път, щом някой минеше отвън, трябваше да потиска желанието си да провери кой е. Съвсем ясно си спомняше онзи ден преди седем години, в който двамата бяха седели в същата тази стая. Тогава подписаха новите си завещания — точно след назначаването му за шеф на финансовия отдел. Но това беше старият Майкъл, вечният оптимист и добряк. Онзи, когото обичаше. И някъде след този момент нещата започнаха да се променят. Ден след ден, месец след месец, той постепенно се затваряше в себе си, ставаше нетърпелив. Престана да се шегува, отнасяше се все по-критично към всичко, от готвенето ѝ до състоянието на пътищата. Като че ли му се струваше, че постоянно му пречат. Но винаги, когато го питаше за това, Майкъл отговаряше, че просто си въобразява.

Маргарет отвори чантата си и извади носната си кърпичка. Ако ѝ бе признал истината, може би всичко щеше да е различно.

— Извинете ме — каза тя и избърса очите си.

Суитинг стисна устни.

— Няма нищо.

По бузата ѝ се стече нова сълза и остави бледа следа от грим. Той се опита да не гледа лицето ѝ. Беше трийсетинагодишен, пълен и

червенокос, с онази синкавобяла кожа, която издава и най-малкото изчервяване. Жените го смущаваха и очевидно нямаше никакъв опит със скърбящи вдовици.

— Мога ли... желаете ли чаша вода или нещо друго? — Суитинг се изправи.

— Не, не, благодаря. Вече съм добре, наистина.

— Сигурна ли сте? — попита той с надеждата, че тя ще промени решението си и ще му даде възможност да избяга за една-две минути.

— Съвсем сигурна, благодаря ви.

Той неохотно седна на стола си. Лицето му вече бе червено като домати.

— Ами... както казах, предполагам, че завещанието официално ще бъде утвърдено след около месец и половина. Имате ли някакви въпроси?

Госпожа Елиот силно подсмъркна и прибра кърпичката си.

— Да — каза тя. — В завещанието не пише нищо за... офшорни сметки.

Суитинг се намръщи.

— Офшорни сметки ли?

— Да. Мисля, че съпругът ми имаше значителни суми в Европа. По-точно в Швейцария. В завещанието не се споменава нищо за тях.

Той се прокашля и запрелиства папката на Елиот. Елиот на всеки няколко години ги беше информирал за позициите си във фирмата, макар че преди да определят състоянието му, скромното му портфолио трябваше да бъде оценено от неговите брокери. Но никъде не се споменаваха за офшорни сметки.

— Вижте, и да е имал, тук няма... В документите, с които разполагаме, няма нищо за офшорни сметки.

— Съвсем сигурен ли сте?

Суитинг прелисти още няколко страници. В действителност нямаше опит със завещания и недвижими имоти. „Нойман и Клайн“ се занимаваха главно с промишлена и интелектуална собственост. Най-важните им клиенти бяха компаниите за електроника, които през последното десетилетие се бяха нароили в Кранстън и Уоруик. Фактът, че изобщо работеха с физически лица, бе аномалия, останала от дните, в които старият Уолтър Нойман и вече покойният му партньор Даниъл

Клайн бяха приемали всеки клиент с отворени обятия. Суитинг се надяваше, че не са допуснали някаква грешка.

— Хм, разбира се, вашият съпруг не е бил длъжен да ни информира за всичките си инвестиции — каза той. — Напълно възможно е да има и други сметки. За какви суми става въпрос?

Госпожа Елиот остави завещанието на масата и склочи ръце в скута си.

— Няколко милиона долара.

Младият адвокат любезно се усмихна. Тя се шегуваше, естествено. После осъзна, че говори сериозно.

— Няколко?

— Около десет.

Суитинг отново се изчерви, изсумтя и закима. Надяваше се, че не се държи непочтително.

— Ами вижте, това определено... Това е голям пропуск. Да видим сега, имаме съкровищни бонове, акции и застраховки. Всичко възлиза на... хм... половин милион долара. Възможно ли е да имате предвид...

— Всичко това ми е известно. Майкъл имаше тези инвестиции от години. Говоря за парите в чужбина.

Суитинг пхна показалец в яката си и разтри ожулената си кожа. Как трябваше да се държи с финансово заблудени вдовици? Колко време трябваше да ги успокоява? Искаше му се Нойман да се бе заел със случая, вместо да му го прехвърля.

— Съпругът ви споменава ли ви е за тези сметки, госпожо Елиот? — накрая попита той.

— Не точно.

— Хммм. Но имате документи, така ли? Някакви... доказателства?

Госпожа Елиот дълго обмисля въпроса му. После поклати глава.

— Просто имам основания да смятам, че е така. Офшорни сметки. Казаха ми. Ако наистина има сметки в чужбина, аз ще наследя парите, нали?

Суитинг запремигва и отново взе завещанието. Сълзите на вдовицата бяха пресъхнали забележително бързо.

— Да. Категорично. Всичко, което не е изрично посочено в завещанието, остава за вас. Но...

— Тогава как ще разбере къде са? Щом парите са мои, банката, в която са вложени, трябва да ми съобщи. Не може просто да ги задържи, нали?

Адвокатът се опита да не показва, че не е в състояние да ѝ отговори, но вече бяха навлезли в банковите закони и това излизаше далеч извън неговата област.

— Трябва да... Извинете ме за момент, госпожо Елиот. Трябва да се консултирам с колегите си.

Той се изправи и припряно излезе. Маргарет Елиот остана на мястото си, загледана в старите гравюри по стените и заслушана в далечните звуци от другите части на сградата. Никога не ѝ беше идвало наум, но сега ѝ се струваше странно, че Майкъл е поверил делата си — а и нейните — в ръцете на „Нойман и Клайн“. Навремето ѝ бе обяснил, че те предлагали на членовете на Директорския борд на „Провидънс Лайф“ преференциални условия и тъй като се помещавали в същата сграда, тяхната кантора била най-подходяща. И все пак, въпреки тайната на клиента, дали беше нормално да повериш личните си дела на вицепрезидента на компанията, в която работиш?

Вратата се отвори и в стаята влезе Уолтър Нойман.

— Маргарет, не знаех, че си тук, иначе щях... Как си?

Когато се изправи да го поздрави, той взе ръцете ѝ в своите. Златният му пръстен с монограм се притисна към кожата ѝ.

— Добре съм, Уолтър.

— Чудесно. Искаш ли нещо, може би чай или...

— Не, наистина, няма нужда.

— Добре. — Нойман пусна ръцете ѝ и затвори вратата. — Искан да ти се обадя, но не ми остана време. Надявам се, че Хауард се е погрижил за теб.

Той седна на стола на Суитинг и запрелиства завещанието. Маргарет внезапно изпита усещането, че младият адвокат го е замествал само временно.

— Да — отвърна тя. — Но имам някои въпроси. Мисля, че той отиде да се консултира с някого.

— Въпроси ли? — Нойман вдигна поглед и на лицето му се изписа мимолетно любопитство. — Разбира се, питай, Маргарет. Нали затова сме тук.

Госпожа Елиот се прокашля.

— Ами... Майкъл може да е имал доста пари в чужбина. В Швейцария. Пари, за които не се споменава в завещанието. Интересуваше ме как мога да ги получа.

Нойман кимна, без да проявява изненада.

— Разбира се. Ако ми съобщиш подробностите, с удоволствие ще се свържа с банката от твое име.

— Точно това е проблемът: не зная никакви подробности.

— Но имаш документи, нали? Банковите съобщения на Майкъл и така нататък.

— Не.

— Разбирам. Е, поне името на банката. Майкъл със сигурност ти го е казал.

— Не. Изобщо не ми е споменавал за това. Никога не сме... — Тя сведе очи. — Никога не сме разговаряли по този въпрос.

Нойман бавно си свали очилата и ги остави пред себе си. Главата му изглеждаше прекалено голяма за тесните му рамене.

— В такъв случай, извини ме, Маргарет, но какво те кара да смяташ, че тази... банкова сметка съществува?

Госпожа Елиот въздъхна. Надяваше се, че ще е по-просто. Надяваше се, че Майкъл е оставил на адвокатите си всички подробности за парите или че поне им е известно за тях. Не искаше да разказва за връзката на мъжа си, особено на Уолтър Нойман. Не ѝ допадаше мисълта хората, с които Майкъл толкова години е работил, хората, които бяха носили ковчега му на погребението, да научат, че ѝ е изневерявал. Трябваше да го запази в тайна, наред със спомените си за онези последни ужасни години. Но нямаше друг начин. Освен това Нойман бе адвокат, а тя — клиент. Поне можеше да разчита, че разговорът им ще си остане между тях.

Той безизразно слушаше, докато Маргарет му разказваше за телефонното обаждане и самолетните билети. Наблюдаваше я втренчено. Погледът му я смущаваше и тя се чудеше дали вече е знаел за любовницата на Майкъл, или просто му е безразлично.

— Маргарет, ужасно съжалявам, че си преживяла всичко това — каза накрая Нойман. — Уверявам те, че ще открия коя е тази жена и ще се погрижа повече да не те... безпокои. Постъпваш съвсем правилно, като се обръщаш към мен. И много умно от твоя страна да запишеш телефонния ѝ номер.

— Ами...

Той мрачно поклати глава.

— Боя се, че вероятността парите да съществуват, е нищожна. Честно казано, нулева. И преди съм имал опит с такива неща.

— Опит с...

— Измама. Може да се нарече само така. Хората, наскоро загубили свой близък, винаги са ставали жертви на такива престъпления. Те са объркани, уязвими. Жалко, но е истина. Онази жена ти е обещала много пари, ако преди това ѝ дадеш малко. Винаги се свежда до това. Колко ти каза, че имал в швейцарска банка Майкъл? Един милион долара? Два?

— Десет.

Нойман вдигна очи към тавана.

— Смешно. Подозирам, че си имаме работа с аматьорка.

— Но тя твърдеше, че Майкъл бил...

— Излъгала те е, уверявам те. Казала ти е, че сте... Как се изрази? Че сте си поделяли Майкъл. Лъжа, няма никакво съмнение. Лъжа, за да те накара да повярваш, че е имала достъп до личните дела на съпруга ти. Аз работих с него цели дванайсет години. Ако имаше друга жена, убеден съм, че щях да науча за това.

Искаше ѝ се да му вярва, но нима можеше да е толкова просто?

— Ами самолетният билет?

Нойман уморено се усмихна.

— Трудно ли е да купиш самолетен билет? Трябва само да вдигнеш слушалката. Маргарет, преживяла си нещо ужасно. Бракът ви беше чудесен и стабилен. Майкъл винаги го е казвал. — Той повдигна меката си бяла ръка. — Може би работеше прекалено, може би закъсняваше по-често, отколкото ти се е искало — по-често, отколкото е трябвало. Бог знае, че за това сме виновни всички тук. Но това не означава, че не те е обичал. Нито за миг не бива да си мислиш такова нещо.

Госпожа Елиот се чувстваше странно. Стори ѝ се, че ѝ прилошава. Вече не знаеше какво да мисли.

— Но, Уолтър, аз я видях. На погребението. Видях я да стои до Рандъл Уайт. Познах я по начина, по който ме гледаше.

Нойман бавно поклати глава.

— Имаш предвид младата жена с късата руса коса, нали? Това беше Александра Тайнън, една от... младшите служителки на Рандъл.

— Александра...

— Не зная защо я доведе Рандъл. Тогава ми се стори малко странно, даже... Струва ми се, че тя дори не познаваше съпруга ти. Между нас казано, мисля, че на Рандъл просто му е било... приятно да е с нея.

23.

След работа потеглиха към Ийст Сайд, всеки със своя автомобил. Когато стигнаха на Филипс стрийт, Мейви Конъли я чакаше, скръстила ръце върху стария си пенъоар. Сивата ѝ коса беше вдигната назад със стоманени фиби. Едва когато стигна до вратата, Алекс си спомни, че е закъсняла с наема. Ремонтът на колата я бе принудил да отложи плащането, после съвсем бе забравила за него. Случваше ѝ се за пръв път. Тя се усмихна, като се молеше възрастната жена да не я изложи пред Марк.

— Как сте, госпожо Конъли? — с престорена веселост я поздрави Алекс.

— О, много добре, много добре.

Мейви впи зачервените си очи в Марк и Алекс неловко ги запозна.

— Видях те да пристигаш — когато приключиха с любезностите, каза Мейви. — Искан да поговоря за нещо с теб, ако не възразяваш.

Алекс пхна ръце в джобовете си.

— Може ли само... може ли само да свърша нещо, госпожо Конъли? Само за минутка. После съм на ваше разположение.

Мейви се усмихна — видя се потъмнялата ѝ зъбна протеза. Самата тя изглеждаше малко засрамена.

— Ами всъщност... виждаш ли, Кенет пристигна от Питсбърг и...

Зетят. Алекс усети, че се изчервява.

— След като и без това си тук... — Думите ѝ прозвучаха така, сякаш Алекс я е избягвала.

Марк презрително оглеждаше влажните петна по стената.

— Ти се качвай — подаде му ключовете Алекс.

Когато след двайсет минути най-после влезе в апартамента си, Марк стоеше все още по палто, по средата на дневната. Оскар нервно обикаляше до стената, както правеше, когато го отблъскваха.

— Пак си пропуснала да платиш наема, а? — шеговито попита Марк.

Без да откъсва поглед от котарака, Алекс си съблече палтото.

— Не, просто пристигнал зет ѝ. Щял да ремонтира къщата и Мейви ще вдигне наема. Интересуваше се дали ще остана.

— Колко иска?

— Шестстотин месечно.

— Само толкова? Господи, мислех си, че тук е по-скъпо.

Алекс не му каза, че до този момент е плащала по четиристотин и че често дори това ѝ е било много. Не му спомена и какво е отговорила на Кенет — че ѝ трябва време, за да обмисли дали да продължи договора. Забеляза, че компютърните разпечатки не са на масата.

— Къде са...

— Разпечатките ли? Всичко е тук. — Марк бръкна в джоба си, извади ги и ги потупа с ръка. — Но мисля, че не трябва да ги държиш в дома си.

Той небрежно ги остави на масата. Но ги бе прибрал в джоба си. Защо? Може би беше възнамерявал да си тръгне преди тя да се върне от разговора си с Мейви? Докато Марк си събличаше палтото, тя се чудеше как да реагира.

— Защо да не ги държа тук?

Той седна на дивана и я изгледа така, като че ли му задава глупав въпрос.

— Алекс. Нали онзи човек, който и да е бил той, ти е казал, че си в опасност?

— Да, но... — Тя придърпа разпечатките и сведе очи към неразбираемите числа. — Мислех си за това.

— Естествено.

— Не, изслушай ме за минута. Онзи човек се появява изневиделица и ми казва „дай документите, те са опасни“. Не казва „дай документите, защото са мои“.

— И?

— И освен това изглеждаше адски уплашен. Когато видя полицейската кола, си плю на петите и изчезна. От какво се е страхувал? Не от документите. Той ги иска, въпреки че са опасни. Затова си мисля... мисля си, че тогава на улицата той се е страхувал, страхувал се е да не го видят, че приказва с мен. Мисля, че

документите са опасни за мен, а навярно и за него, защото не би трябвало да са у мен. Не би трябвало да са у никого.

— Алекс, това...

Тя прокара пръсти през косата си.

— Искам да зная кой е този човек.

Марк смаяно зяпна.

— Искаш... Алекс, защо?

— Защото трябва. Не е достатъчно да се избавя от тях. Как бих могла да докажа, че не съм направила копия?

— Но не си. Нали?

— Не. Дори не мога да му ги върна, защото той изобщо не ми каза името си. Като че ли... като че ли смяташе, че вече го познавам. Като че ли вече всичко ми е ясно.

Алекс остави разпечатките и отиде при хладилника.

— Всеки знае всичко — промълви тя.

— Какво?

— Някой ми го каза преди няколко дни. Провидънс е съвсем малък град. Навярно наистина би трябвало да го познавам. Та той беше на погребението на Майкъл Елиот, за бога.

— Ами Уайт? — попита Марк. — Може той да го познава.

— Вече го питах.

— Разказала си му за документите? — разтревожено възкликна той.

— Не. — Тя наливаше мляко в паничка, но спря и вдигна поглед към него. — Той... онзи човек с брадата, искам да кажа, ми даде носната си кърпичка на погребението. Попитах Уайт кой е, но и той не знаеше.

— Това не ми харесва — рече Марк. Гризеше нокътя си. — Изобщо не ми харесва.

— Може просто да е бил откачен — отвърна Алекс и остави млякото на пода. Оскар се приближи и започна да лочи. — Поне така смята Лиз.

— Защо не ги сложим в банка? — предложи Марк. — В сейф.

— Ние ли?

— Добре де, ти.

Последва неловко мълчание. После той внезапно избухна:

— Господи, Алекс, просто се опитвам да ти помогна!

— Да ги сложим в банка — замислено повтори тя. — Това няма ли да струва пари?

— Аз ще платя — отвърна Марк.

— Добре, стига банката да не е „Оушън Стейт“ — опита се да го обърне на шега Алекс.

Той не се засмя.

— Извинявай — каза тя. — Просто не съм свикнала да се чувствам... в опасност. Нали разбираш, такива неща обикновено не се случват със статистици.

Отиде до масата и отново взе разпечатките.

— Какво означават всички тези неща? Защо Елиот е искал да ги вземе?

Марк се приближи до нея.

— Струва ми се, че трябва да ги взема аз. — Говореше строго като родител на непослушно дете.

Тя го стрелна с поглед.

— Това ли искаше да направиш? Да ги вземеш, докато аз бях долу при Мейви?

Той смаяно поклати глава.

— Боже мой, Алекс! Ставаш параноичка. Съзнаваш ли го? Ако исках да взема тези проклети разпечатки, можех да си тръгна още преди десет минути.

Тя извърна очи.

— Добре де, не си искал да ги вземеш.

Марк ядосано въздъхна.

— Не те разбирам, Алекс. Разказваш ми всичко и после, когато се опитвам да ти помогна, ме отблъскваш.

Телефонът извънтя. Тя вдигна слушалката и впери очи в Марк.

— Здравсти, мамо.

Докато слушаше обичайните въпроси и жалвания на майка си, се мъчеше да си спомни кога за последен път ѝ се е обаждала.

Както обикновено, майка ѝ се тревожеше главно за къщата. Поддръжката ѝ поглъщаше всичките ѝ пари.

— И без това праговете и первазите трябваше да се поправят — каза тя. — От лошото време цялото дърво се напука. Така че повиках Джон и...

Марк ѝ махна за сбогом и тръгна към вратата. Изражението му бе странно — смесица от тъга и раздразнение. Тя понечи да му махне, за да остане, като в същото време слушаше как Джон поправил всичко, но докато стъпвал по покрива на верандата, старите дъски се нацепили и протекли.

— Трябва да се сменят. Това ще ми струва още двеста долара.

Марк си тръгна. Алекс си представи майка си, седнала до камината и протегнала подутите си крака върху изтъркания тъмносин килим. Испита силно желание да се метне на колата и да замине за Питсбърг.

— Не се безпокой за парите, мамо — отвърна тя. — Когато си взема заплатата, ще ги прехвърля на сметката ти. Ти само се погрижи Джон да си свърши работата както трябва.

След половин час затвори телефона и погледна разпечатките. Всички приказки за опасност ѝ се струваха абсурдни. Единственият действителен проблем, с който можеше да се справи, беше протеклият покрив на майка ѝ. Алекс се отпусна на фотьойла. Оскар я погледна и скочи в скута ѝ.

— Господи!

Тя ядосано го отблъсна и той тупна на цял метър от нея. В първия момент изглеждаше зашеметен. После ѝ обърна гръб и безшумно се отдалечи.

— Извинявай, миличък. Просто всичко... По дяволите!

Алекс грабна разпечатките и отиде при кошчето за смет в кухненския бокс. Но кошчето беше пълно. Задъхана, тя остави листовете на плота и се опита да се овладее.

— По дяволите — повтори Алекс.

После се вгледа в колоните безсмислени числа.

— Защо сериите се дублират?

Оскар я наблюдаваше недоверчиво. Тя го погледна, после отново зачете документа. Две таблици. А и В. Девет колони, осем реда. MCR1B. LQTS1. HTCH4. CFIB2. Непонятни обозначения. Опасна информация. И на края на последната страница — датата, часът и „Медан“.

Алекс притисна устата си с длан, вперила поглед в името, сякаш го виждаше за пръв път.

Измъкна телефонния указател изпод купчина рекламни листовки. Как не се бе сетила по-рано? Знаеше какво би казал Мел Хартман: „Не всички видове информация са дигитални“. Бе прекалено погълната от таблиците, за да тръгне по по-простата следа. Ако успееше да открие какво е „Медан“, може би щеше да разбере с какво се е сблъскала. Запрелиства страниците с финансови институции, като си мислеше, че „Медан“ е някаква финансова информационна компания като „Ройтерс“ или „Блумбърг“, нещо, което Елиот е използвал в работата си. Но не откри нищо и се прехвърли на общата част.

И почти незабавно се натъкна на телефона между „Медалиън Принтинг“ и „Медкол Инк.“: „Медан Инк.“. Нямаше нищо общо с финанси — трябваше да е някаква лаборатория или клиника. Намираше се на Тол Гейт Роуд №470 в западен Уоруик.

Беше сутрин и по шосе 1 нямаше много автомобили. Бе събота и повечето хора бяха послушали предупрежденията за приближаваща виелица. Сгушена в палтото и шапката си, увила се в дебел вълнен шал, Алекс бавно напредваше на юг заедно с другите предпазливи шофьори. На седалката до нея лежеше разтворена пътна карта. Мина покрай летището до началото на Гринидж Бей и проследи знаците към окръжната болница на Кент, която според картата се намираше на Тол Гейт Роуд.

Скоро сградата на болницата изплува от мъглата. Алекс видя уличен знак и после номер 351, написан на контейнер за смет. Малко по-нататък забеляза затворен магазин. На стоманените кепенци на витрината пишеше 413. Тя намали. Пустеещите терени и порутени къщи отстъпиха мястото си на ниски панелни промишлени постройки. Тук-там бяха засадени фиданки в половинчат опит за оформяне на пейзажа.

После подмина сградата.

Отби от пътя и хвърли поглед назад. Ограда от телена мрежа опасваше наскоро асфалтиран участък с обозначени места за паркиране. Край двойната врата на двуетажната тухлена постройка бе

спрял олдсмобил. Малкият надпис до входа гласеше „МЕДАН ИНК. КЛИНИЧНА ДИАГНОСТИКА“. Тя угаси двигателя и плъзна очи по правоъгълните прозорци. Какво общо имаше това място с Майкъл Елиот? Не знаеше какво е очаквала, но кой знае защо, се чувстваше разочарована. Струваше ѝ се ужасно банално. Вятърът подхвана стар вестник на паркинга и го залепи за дънера на тъжна бреза.

Сградата беше прекалено отдалечена, за да е болница. Ако това наистина бе онази „Медан“, чието име носеха разпечатките, числата бяха получени в лаборатория. Алекс извади разпечатките от джоба си, включи лампичката и за стотен път ги разгледа. Дублираните колони навярно бяха свързани с нещо медицинско, например биопсия, някакво диагностично изследване. Числата изглеждаха еднакви. Може би един и същ материал беше изследван два пъти? Само по себе си дублирането предполагаше връзка със света на медицината. В света на математиката, на чистите числа, едно и също изчисление винаги даваше един и същ резултат. Нямахше нужда да се повтаря.

Далечно затръшване на врата я накара да вдигне очи.

През паркинга към нея крачеше пазач. Забеляза, че го е видяла, вдигна ръка и се усмихна. Алекс зърна устните му да се движат. Сигурно мислеше, че се е объркала. Тя припряно завъртя ключа и запали двигателя.

Около километър нататък стигна до бензиностанция и спря до една от колонките. Отвътре излезе хлапе с обеца на носа. Алекс му подаде ключовете през прозореца.

— Догоре, моля.

Заваля сняг. Тя се отпусна назад и заразтрива уморените си очи. Безсънната нощ взимаше своето. А беше и гладна. Наведе се напред и се погледна в огледалото. И тогава видя понтиака.

Предната му броня бе огъната. Той спря до задната колонка. През заснежения преден прозорец към нея надзърташе познато брадато лице.

Тя се вцепени. В първия момент не повярва на очите си, после изпадна в паника и се заоглежда за хлапето. Но него го нямаше.

— Попитах дали искате да проверя маслото.

Внезапно изникналата до прозореца фигура я накара да подскочи. Момчето също се сепна и се отдръпна.

— Колко ви дължа? — попита Алекс.

— Дванайсет долара, госпожо.

Тя му подаде дващсетачка, грабна ключовете от ръката му и потегли.

Кръвта къртеше в слепоочията й. Тя гледаше автомобилите, които профучаваха по пътя и не й позволяваха да завие. Вдигна очи към огледалото. Очакваше да види, че мъжът е слязъл от колата и се приближава към нея. Той спокойно разговаряше с хлапето, което посочи тойотата й и каза нещо. Двамата се усмигнаха. Алекс отново погледна към пътя.

— Хайде, хайде де!

Неспособна повече да чака, тя се придвижи малко по-напред. По шосето изрева камион и наду клаксон. За миг се мерна надписът на каросерията му — „Грийнфилд Рисайклинг“ — после изчезна. Настръхна, когато забеляза, че понтиакът спира зад нея. Какво щеше да прави, ако непознатият слезеше от автомобила си?

Шосето бе свободно. Алекс въздъхна и натисна газта.

Понтиакът я последва.

Тя увеличи скоростта, но скоро се озова зад друга кола. Помъчи се да си спомни дали го е видяла на шосе 1 или в Ийст Сайд. Дали беше паркирал на улицата? Откога я следеше? Разпечатките бяха на седалката до нея. Мъжът щеше да разбере, че се е опитвала да научи нещо повече. Алекс припряно напъха листовете в жабката, после удари спирачки, за да не се забие в колата отпред.

Отново погледна в огледалото. Той бе толкова спокоен, толкова хладнокръвен. Чакаше удобен момент. След това започна да намалява скоростта. Даде мигач и зави. Изведнъж пътят зад нея се оказа чист.

Трябваше й известно време, за да повярва. После започна да разбира, отби и спря. Вече валеше по-силно, снежинките се трупаха по предното стъкло. След минута вече го покриваше плътна бяла пелена. Тя си свали шапката и избърса потта от челото си. Не я беше познал. Беше толкова навлечена в зимни дрехи, че мъжът не бе видял лицето й. И беше спрял зад нея по чиста случайност. Навярно редовно зареждаше на тази бензиностанция. Намираше се близо до работата му...

Алекс изчака пътят да се освободи, направи обратен завои и се върна по Тол Гейт Роуд към болницата. Когато минаваше покрай сградата на „Медан“, видя понтиака паркиран до олдсмобила.

— Пипнах те!

Когато се прибра вкъщи, Алекс се обади на Марк. Но него го нямаше. През следващия час тя крачеше из дневната и се опитваше да разбере какво означава всичко това. Непознатият работеше в „Медан“ или познаваше някой от компанията. „Не ми пука за парите. Правете с тях каквото щете. Но трябва да получа разпечатките.“ Защо? Защо документите се бяха озовали у Елиот? Дали ги бе откраднал? Трябваше да открие какво представляват. Биопсия? Диагностично изследване? Трябваше ѝ специалист, който да ѝ обясни.

Спомни си за Бени.

Бенедикт Елис работеше в биологичната лаборатория „Арнолд“ на Уотърман стрийт. Бяха се запознали в един студентски бар и известно време се срещаха в компания, която постепенно се разпадна, защото хората един по един напуснаха града. Макар че живееха само на три преки един от друг, двамата вече почти не се виждаха.

Той поправяше някакъв велосипед пред дома си — лицето му бе зачервено от студ и тя си спомни причината за отчуждаването им: Бени бе странен. Винаги ѝ се беше струвал особен, но през годините съчетанието от напрегната работа, тясна професионална област (той бе всепризнат авторитет по мукополизахаридния метаболизъм) и приятели с подобни интереси бяха ограничили контактите му.

— О, Алекс!

Той остави на земята гаечния ключ и се изправи.

— Здравсти, Бен. Как си?

Бени ѝ се усмихна и я огледа, очевидно изненадан от появата ѝ.

— Онзи ден видях Бийнър — каза той.

Алекс нямаше представа за кого говори.

— Как е той? — импровизира тя с надеждата, че Бийнър е някой от старата им тайфа.

— Все си е същият — усмихнато отвърна Бени.

Последва кратко мълчание. Той ѝ се усмихна въпросително.

— Какво има все пак?

— Просто минавах оттук. — Сякаш за да потвърди думите си, Алекс посочи към улицата. — И си помислих, че ще можеш да ми помогнеш с едно нещо.

Той отново кимна.

— Попаднах на това... виж. — Тя му показа разпечатките. — Не зная какво представлява и реших, че сигурно ти ще можеш да ми обясниш.

Бени избърса ръце в дънките си и взе разпечатките. Беше забравила за ръцете му — красиви, с дълги, фини пръсти и бадемовидни, винаги малко мръсни нокти.

— Маркери — рече той. — Поне приличат.

— Маркери ли?

— Да. Определят части от ДНК. Гени. Така ли е?

Алекс сви рамене.

— Да — усмихна се той. Изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се засмее. — Използва се сонда. Това е радиоактивно обозначен участък от ДНК. Продават се. Служат за разпознаване на идентични участъци нуклеинова киселина. Северен сектор, южен сектор. Като ехо.

Бени доближи шепи към устата си и извика:

— Хееей! — После по-тихо: — Хееей.

— Сонда, така ли?

— Да. Нали разбираш, като онези, които се използват за идентифициране на ДНК в съдебен процес.

— Искаш да кажеш, че това е... че това е свързано със съдебен процес, така ли?

— Възможно е. А може и да не е. Това е просто информация. Може да се използва за всичко. Зависи какво търсиш.

— Има ли диагностично приложение?

— Естествено. Ако търсиш някакъв дефект или мутация, като при... — Бени внимателно проучи първата страница. — Не зная какво...

После усмихнато я погледна.

— Виж сега какво ще направим. Една приятелка, казва се Бет Клайн, се занимава с такива неща. Тя ще ти каже какво е това.

— Благодаря, Бени, много съм ти задължена.

— Няма проблем.

Той напъха разпечатките в задния си джоб. Алекс се зачуди дали да го предупреди, че може да са опасни, после реши, че това само ще усложни нещата.

— Още ли живееш при дъртата Конъли? — попита Бени.

— Естествено. С Оскар.

Той сбърчи вежди, но устните му продължаваха да се усмихват.

— Оскар ли? А, да, оня високият с пуловерите.

— Всъщност е доста нисичък и е с козина — отвърна Алекс. —

Оскар е моят котарак.

Бени смутено се усмихна и каза:

— Много време мина.

24.

Когато автомобилът дойде, отдавна беше следобед. Маккормик припряно угаси цигарата си и отиде до прозореца. На ъгъла бе паркиран черен кадилак — жълтите му фарове пронизваха сипещия се сняг. Нойман не му беше казал кого ще прати да го вземе. Клиниката „Ман“ се намирала някъде в Ню Джърси.

Чакането бе мъчително. След посещението на Нойман постоянно си мислеше за предсмъртните мъки на Майкъл Елиот, толкова страшни, че беше отхапал парче от бузата си и спукал кътника си. Призори дори го сънува. Събуди се облян в пот и с вкочанени мускули. Добре познаваше Елиот. В началото двамата работеха заедно. Той не бе нито глупав, нито слаб. А умен, уравновесен, нормален. Какво можеше да го е накарало да прекрачи границата? И колко близо до нея беше самият Маккормик? Нямах да продължи още дълго, вече бе ясно. Само трябваше да изгуби търпение, да пренебрегне установените правила. И тогава щеше да дойде неговият ред. Поредният домашен нещастен случай. От онези, с които застрахователните компании се занимаваха всеки ден.

От колата слезе Доналд Грант. Стомахът на Маккормик се сви. Грант винаги го смущаваше. Не можеше да каже защо. Просто заради поведението на другите около него, дори хора като Уолтър Нойман и Нютън Брейди. Уважението, дистанцираността. Всичко това действаше заразно. И в същото време, когато разговаряше с Грант, той постоянно изпитваше чувството, че шефът на „Разследване“ знае много повече за него — навярно повече, отколкото знаеше за себе си самият той.

— Нойман каза три часа. Закъсняваш — изсумтя Маккормик, когато отвори вратата.

Грант изтупа снега от обувките си и влезе в антрето.

— Не съм къснял, Ралф — меко отвърна той. — Събра ли си багажа?

Маккормик стисна зъби. Строго погледнато, Грант заемаше понисък пост от него. „Разследване“ бе подчинен на „Искове“, докато

неговият отдел беше самостоятелен. Но това не смущаваше Грант. За него фирмената йерархия не означаваше нищо.

— Всичко е тук — измърмори Маккормик и посочи кафявия си кожен куфар.

Грант кимна.

— Изхвърли ли всичкия прах, Ралф?

— Какъв прах?

— Кокаина. Изхвърли ли го?

Той подсмръкна.

— Да, да. В тоалетната. Снощи. — Маккормик неволно докосна ноздрите си. — Не беше много.

— В тоалетната ли?

— Да.

— Снощи?

— Е, тази сутрин. Снощи, тази сутрин, какво значение има?

Грант го изгледа, после затвори вратата.

— Жена ти ще се върне ли?

Маккормик се намръщи. Тонът на Грант започваше да го дразни.

— Разбира се, че ще се върне. Просто е на гости при...

— Кога?

— Какво кога?

— Кога ще се върне, Ралф?

Грант не повишаваше тон, но не се и налагаше. Маккормик се чувстваше като червей, който се гърчи на рибарска кукичка.

— Не зная. Когато решим проблема. Вече знае, за... за клиниката. Защо питаш?

Грант се приближи и му помогна да си облече палтото, като му отправи кривата си всеопрощаваща усмивка.

— Нали знаеш, че обичаме всичко да си остава между нас, Ралф. Градът е малък и хората ще се разприказват. Даже жените. Ти заемаш много важно място в тази организация. Просто искаме да сме сигурни, че няма да се изпуснеш. — Той го потупа по рамото и се запъти към стълбището. — Нали може да използвам тоалетната ти?

Маккормик се завъртя.

— И на този етаж има тоалетна. По...

Но Грант вече се качваше.

Грант затвори вратата и отвори аптечката. Наркоманите винаги пазеха запасите си там, скрити сред различни шишенца и стари ножчета за бръснене. Едно време Грант дори имаше личен запас — преди да се откаже, разбира се. В известен смисъл дрогата всъщност си беше лекарство или поне човек скоро започваше да си мисли така. Помагаше да забравиш неволите си. Само че какви неволи имаше Ралф Маккормик? Можеше да получи всичко, при това без да върши нищо, само като си седи и изчака няколко години. Нещастник. В клиниката можеше да престане да взима наркотици, но нямаше да му попречат да копнее за това. Не за дълго. Целият беше прояден отвътре.

Грант едва не се засмя, когато откри каквото търсеше в старо шишенце от аспирин. Маккормик наистина бе нещастник. Даже жена му би го намерила тук. Той топна пръст във финия бял пращец и го опита. Добра стока. Несъмнено Маккормик си имаше първокласен снабдител и хвърляше луди пари за кокаина. Но това беше проблемът със снабдителите — на тях просто не можеше да се разчита. Никога не знаеш кога ще ти подхвърлят дрога, смесена с мишеморка или нещо още по-отровно. Постоянно се случваше. Грант завъртя капачката и прибра шишенцето в аптечката. После пусна водата и излезе.

25.

В събота вечерта Марк го нямаше. Алекс успя да го открие едва след единайсет на следващата сутрин. Не го разпитва къде е бил, нито му спомена, че го е търсила, и не каза нищо за „Медан“. Разбираше, че така само още повече ще влоши нещата. Просто направи всичко възможно да изглежда спокойна и накрая предложи да отиде при него и да приготви вечеря. Гласът му звучеше уморено, но той с готовност се съгласи. Спомена, че останал в службата почти до сутринта заради някакъв проблем с компютърната система. Алекс успя да се сдържи и не го попита дали проблемът има нещо общо с Ралф Маккормик.

Пристигна към седем и се изкачи по стъпалата с поупките в ръце. Вътре кънтеше рок и прозорецът на банята светеше. Алекс удари с лакът по вратата, но Марк очевидно не я чуваше. За щастие преди няколко месеца ѝ беше дал ключове — когато все още разпалено ѝ предлагаше да се премести при него. Тя ги извади от джоба на палтото си и отключи.

Когато влезе в антрето, той слизаше по стълбището, облечен в сив анцуг и с все още мокра от душа коса. Изглеждаше чудесно.

— Забравих, че имаш ключове — каза Марк. — Чудех се кой ли може да е.

— Ти ми ги даде — отвърна Алекс. — Искаш ли си ги?

Той взе поупките, целуна я по бузата и се запъти към кухнята. В дневната продължаваше да свири рок.

— Просто бях забравил. Я да видим какво има тук?

Алекс си съблече палтото и го преметна на облегалката на стола.

— Пиле — колкото може по-бодро отвърна тя. — Страхотна китайска рецепта и адски лесна. Лук, счукани орехи и соев сос с подправки. Сладко-кисел. Онзи ден го опитах.

Марк извади бутилката със сос и се зачете в етикета: състав, калории, дори рецептата за китайски ребърца на скара. Като че ли не знаеше какво да каже или го глождеше нещо, което не му позволяваше да мисли за друго. Алекс се зачуди дали не събира кураж да ѝ съобщи нещо. Нещо за тях.

— Ще пийна една бира — накрая рече Марк. — Ти искаш ли?

— Естествено — отвърна Алекс, макар че не обичаше бира и му го бе казвала стотици пъти. Тя продължи да разопакова продуктите. — Между другото, ще ми трябва белтък. Имаш ли яйца?

Той беше приклепнал пред хладилника и търсеше бутилките бира. Трябваше му много време, докато ги открие. Когато се изправи, от яйцата нямаше и следа.

— Марк?

— Да?

— Това означава ли, че нямаш?

— Какво?

— Яйца. Трябват ми яйца.

— Нали щяхме да ядем пиле?

Алекс нервно се засмя.

— Ще ядем, Айнщайн. Но ми трябва белтък.

Марк сбърчи вежди. Шегата не му хареса.

— А, ясно. Да, имам яйца. — Той отново приклепна пред хладилника. Алекс го наблюдаваше. — Аха, ето ги.

Марк извади картон с яйца и го остави на плота. Тя започна да приготвя маринатата и разби белтъка с оризово вино и царевично брашно. Музиката спря, но той не отиде да сложи нов диск.

— Наздраве — каза Марк и ѝ подаде чаша бира. Самият той пиеше от шишето. — Изглежда, другата седмица няма да съм тук. Разбира се, ако времето позволи.

Алекс спря да разбива белтъка и го погледна.

— Къде ще ходиш?

— В Ню Йорк. Има вероятност да участваме в онази брокерска операция. Във всеки случай Нют иска да я проверим.

— За цяла седмица ли?

— Заминавам във вторник сутринта — както казах, ако времето позволи. Ще се срещна с някои хора на Уолстрийт. Може би няма да е зле да си купя червени тиранти.

— Вече имаш едни — отвърна тя. — В гардероба, вляво.

Марк кимна и се облегна на хладилника.

— Сам ли отиваш? — не успя да се сдържи Алекс.

Той сви рамене.

— Навярно.

— Ами... — Този път се овладя. Моментът не бе подходящ за сцени на ревност, особено след като нямаше никакво основание. — Ами Нютън Брейди? Той няма ли да дойде?

— Не. Освен ако събитията не се развият прекалено бързо, но това едва ли ще стане. — Марк отпи от бирата си. — Така. Ти докъде стигна с ония разпечатки?

Трябваша ѝ няколко секунди, докато се съсредоточи. Вече беше решила да не му казва нищо. След пътуването ѝ до западен Уоруик нещата се бяха променили. Фактът, че бе успяла да открие къде работи непознатият, я караше да се чувства по-уверена и всеки изтекъл ден, в който не се случваше нищо страшно, нищо злоещо, все повече я убеждаваше, че е в безопасност. Имаше и друга причина да не сподели нищо Марк. Дразнеше я това, че той като че ли се стремеше да поеме всичко в ръцете си, сякаш нейните инициативи по някакъв начин го заплашваха.

— Не — отвърна Алекс. — Всъщност не съм мислила за това. Той сигурно просто не е наред. А може да се е опитвал и да ме сваля.

Марк отпи от бутилката, без да откъсва поглед от нея.

— Да, възможно е — съгласи се той. — В този град наистина има странни хора.

И половината от тях работят в „Провидънс Лайф“ — помисли си Алекс.

— Виждала ли си го пак? — попита Марк.

Тя извади от чекмеджето нож и започна да реже пилешките гърди, после безразлично отвърна:

— Не. Но ако го видя, ще повикам полиция.

Марк доволно изсумтя и седна до масата. Изглежда, искаше да чуе точно такъв отговор.

— Между другото — небрежно подхвърли той, — проверих в компютъра номерата на сметките, които ми даде.

Алекс остави ножа и се обърна към него.

— Наистина ли? Снощи?

— Да.

— И?

Марк въздъхна и поклати глава.

— Тези сметки просто са... били са на ползватели на застраховки на „Провидънс Лайф“. Хора, които са получили

застраховка след смъртта на застрахования. Нищо необичайно.

Алекс се намръщи.

— Искаш да кажеш, че са получавали пари от фирмата ли?

— А какво друго? Подали са иск, който е бил удовлетворен. И толкова.

Тя отпусна ръце.

— В такъв случай тези... — Алекс млъкна и се опита да осмисли думите му. — Всички тези ползватели са имали сметки в „Оушън Стейт“, така ли?

Марк сви рамене.

— Е, това е една от най-големите банки в щата, знаеш го.

— И? Всичките ли са местни?

— Почти. Ние работим главно с клиенти от този район. В това няма нищо странно.

— Но защо Майкъл Елиот ги е взел? Искам да кажа, точно тези сметки?

— Може да си е носил работа вкъщи. Или просто ги е забравил в куфарчето си. Има ли значение? Виж, все още проучвам нещата в отдела и ми е ясно, че Елиот не си е паднал много по документацията, уверявам те.

Алекс се чувстваше разочарована. Бе открила листа с номерата пъхнат в разпечатките и това наистина предполагаше, че е много вероятно да е попаднал там случайно.

— За какви застраховки става дума? — попита тя.

Марк остави празната бутилка и се изправи. Изглеждаше нервен.

— Не зная. Нали разбираш, съвсем обикновени. Сто хиляди, понякога по-малко. Така или иначе, важното е, че това са пари на фирмата. Съвсем законни. — Той отвори хладилника и си взе още една бира. — Така че спокойно можеш да забравиш идеята си за прането на пари.

Алекс взе ножа и продължи да реже пилешките гърди. Кръвта лепнеше по пръстите ѝ.

— Чакай малко. — Тя погледна ръцете си. — Нали по-малките застраховки се уреждат от „Искове“ и само големите минават през финансовия отдел. Онези от половин милион нагоре.

За миг Марк изглеждаше объркан.

— Какво? Кой казва, че са минали през финансовия отдел? Аз само проверих в компютъра. Не съм споменавал кой отдел е уредил изплащането им.

— Но, Марк, какво ще правят номерата у Елиот, щом не се е занимавал с изплащането на застраховките?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Но това е абсурдно. Освен ако в тези застраховки не е имало нещо особено. Не разбираш ли?

— Не. — Той затръшна вратата на хладилника. — Ти се нахвърляш като... ти просто не знаеш нищо. Може да е...

— Виж. — Алекс погледна ножа в ръката си и го остави. — Виж, просто искам да кажа, че...

— Какво?

— Няма значение.

— Не, продължавай. Какво искаш да кажеш?

— Имената. Имената на застрахованите. Трябва да ги откриеш. Или поне номерата на застраховките. Тогава ще можем да проверим самите застраховки и да видим дали всичко е законно.

— Стига вече! — Марк тръгна да излиза, но спря на прага и се обърна. — Мамка му, какво говориш, Алекс?

После, изненадан от избухването си, запремигва.

— Изобщо имаш ли представа на какво напрежение съм подложен в момента?

— Но ти само трябва да...

— Аз съм шеф на финансовия отдел, за бога! Изобщо имаш ли представа какво означава това? Трябва да ръководя целия скапан отдел. И това не е всичко. Половината от членовете на борда сигурно смятат, че не съм подходящ за този пост. Сериозно ли мислиш, че нямам друга работа, освен по цял ден да се ровя в централен архив? Мамка му, не ти ли стига онова, което вече направих?

Алекс го зяпаше, уплашена от яростта му.

— Недей да ругаеш, Марк — тихо каза тя.

— И всичко това, защото... защото си се вманиачила на тема Майкъл Елиот. Забрави за Майкъл Елиот. Майкъл Елиот е мъртъв. Разбираш ли? Пробил електрически кабел. Вече може ли да продължим да си живеем живота, моля?

— Марк, аз само... — За своя собствена изненада Алекс усети, че още малко и ще се разплаче. — Само попитах...

— Само значи, а? Какво само? Знаеш ли, че Нютън Брейди ме завари да се ровя в архива и не беше много доволен, че губя времето на фирмата?

— За какво време на фирмата говориш? За бога, било е събота вечер. Почивен ден.

— За него също. — Марк размаха показалец във въздуха. — За него също. И не можеше да си тръгне, докато не свършим и двамата. Освен това, както ти е... или поне би трябвало да ти е известно, не всеки има достъп до информацията за застрахованите и техните наследници.

— Зная правилника. Просто не знаех, че някой може да е толкова тъп, за да му обръща внимание. Не съм чувала по-глупаво нещо.

— Ако обръщаше съвсем малко повече внимание на глупави неща като работата и отговорностите си, сигурно нямаше да живееш в оная лайняна дупка и да се криеш от хазайката всеки път, щом дойде да си иска наема.

За миг Алекс онемя. Все едно я бяха ударили в корема. Тя стисна зъби, решена да сдържи сълзите си. Нямаше да му достави това удоволствие.

— Променил си се, знаеш ли? — Алекс го гледаше право в очите и въпреки разтуптяното си сърце се опитваше да диша равномерно. — Откакто Нют те насърчи. Преди беше нормален. Беше забавен. Но сега... сега не зная какъв си.

Марк затвори уста и мъчително преглътна.

— Да, ти още от самото начало беше против, нали? Защо не си го признаеш? Вбеси те дори това, че си купих нова кола. Не си в състояние да ме подкрепиш. Не можеш да ми помогнеш да се възползвам от единствения — единствения — голям шанс в живота ми. Само се заяждаш. Защо, Алекс? Завиждаш ли ми? Да не си се надявала, че ще станеш старши вицепрезидент преди мен с помощта на... Рандъл Уайт?

Алекс го зяпна с отворена уста. Не можеше да повярва на ушите си. Искеше й се да го удари, но изражението му й показваше, че няма да се поколебае да й отвърне. Тя грабна палтото си.

— Кучи син. — Думите ѝ прозвучаха като шепот. — Скапан, егоистичен...

Профуча покрай него и изтича в коридора. Не разбираше откъде е дошла цялата тази ярост. Но той наистина се бе променил. Нещо го беше променило. Просто го забелязваше прекалено късно. Да, след смъртта на Майкъл Елиот нещата постепенно бяха започнали да се влошават. Не можеше да спре този процес, нито да го проумее.

— Алекс. — В гласа на Марк не се долавяше дори нотка на угризение. По-скоро като че ли намекваше, че е крайно време да порасне. — Стига, Алекс. Аз просто...

Тя погледна назад към него. Очакваше да ѝ се извини, да падне на колене. Но Марк не го направи. Просто стоеше на прага на кухнята с бутилка бира в ръка, после въздъхна.

Алекс отвори вратата.

— За твое сведение — каза тя — аз не се крия от госпожа Конъли. Плащам ѝ. Къщата не е лайняна дупка и Рандъл Уайт притежава качеството, което ти никога няма да имаш: той е джентълмен.

— Алекс, не исках...

— Сам си сготви скапаната вечеря — извика Алекс и се втурна към колата си, като се молеше поне веднъж да запали от първия път.

26.

Понеделник се проточи безкрайно. Алекс постоянно се натъкваше на несигурна статистика и остарели популационни модели. Всяко извънмяване на телефона я караше да подскача. Въпреки гнева си продължаваше да се надява, че Марк в крайна сметка ще ѝ се обади. Просто трябваше да ѝ каже, че съжالياва, и тя щеше да му прости. Но той не я потърси. В шест часа се чувстваше напълно изтощена.

Предидшната нощ почти не бе успяла да мигне. След като си тръгна от Марк, потегли по междущатската магистрала на север към Бостън, после зави и се върна обратно — двучасово шофиране в ледения мрак. Не можеше да повярва, че наистина се е случило, не можеше да повярва, че ѝ е наговорил всички тези ужасни неща. Легна си в два през нощта и дълго остана будна, заслушана в тиктакането на часовника до леглото. Пред очите ѝ беше разяреното лице на Марк, докато ѝ крещеше, че е нищожество.

Затова сега възнамеряваше да си легне рано. Прибра се в седем и след като нахрани Оскар, веднага легна.

Сънуваше задушаваш кошмар, когато я събуди телефонът.

— Алекс?

В първия момент не успя да се ориентира. Тя запремигва, притиснала слушалката към ухото си.

— Ало, Алекс?

Мъжки глас. Но не на непознатия. Някой друг.

— Алекс?

— Да — отвърна тя. — Кой е?

— Рандъл. Рандъл Уайт.

Алекс седна и включи нощната лампа. Часовникът показваше десет и половина.

— Какво има, Рандъл?

Той се извини за късното обаждане. Надявал се, че още не си била легнала.

— Няма нищо — каза Алекс. — Просто... просто четях.

— Аха.

Неговият глас също звучеше сънено. Попита я какво чете.

— Един роман на Филип Рот — „Животът ми като мъж“.

— Е, няма да ти преча — каза той. — Просто исках да те помоля за една услуга.

— Разбира се.

— Става дума за нещо, което ми трябва за конференцията. Можеш ли утре сутрин да влезеш в системата и да ми направиш годишна разбивка за исквете за анемия? Ако не успееш да покриеш цялата страна, може би ще откриеш проучвания за южните щати, Алабама или Флорида. Каквото и да намериш, просто го дай на Джанис и тя ще ми го прати по факса.

Последва продължително мълчание. Алекс се намръщи. Молбата му ѝ се струваше странна за десет и половина в понеделник вечер.

— Ако времето позволи, ще се върна утре следобед — прибави Уайт, — но искам да оставя данните на един човек тук. Интересен тип.

— Разбира се — отвърна тя. — Няма проблем.

Нова пауза.

— Как мина денят ти? — попита Уайт.

Алекс се пхна под завивката. Ставаше все по-странно.

— Добре. Е, не чак страхотно. А твоят?

— Не страхотно — повтори той.

— О, съжалявам.

— Е, добре. — Уайт се закашля и на Алекс ѝ се стори, че чува потракване на лед в чаша. — Стаята ми е на трийсетия етаж и гледа към натоварено кръстовище. Нали разбираш, всички тези коли, които пътуват в тъмното, ме потискат.

Тя си спомни собственото си пътуване в мрака: бясното препускане по магистралата в опит да избяга от вълната на отчаяние, която заплашваше да я залее. Внезапното желание да му разкаже за всичко я изненада.

— Хотелите винаги ми действат потискащо — продължи той. — Напомнят ми за Льо Корбюзие^[1]. Нали знаеш какво е казал: че сградите трябва да са „machines a vivre“, а не „machines vivantes“. Машини за живеене, а не живи машини.

Алекс поклати глава.

— Знаеш ли френски, Алекс? Май никога не съм те питал.

— Не — отвърна тя.

— Обичам старите сгради — рече Уайт.

Ледът издрънча в чашата.

— И аз.

— Знам едно място в югозападна Франция, стар женски манастир. Главната сграда е с френски прозорци, които гледат към тераса... А под нея започват лозята.

Алекс видя слънчеви лъчи по горещ камък, трептящи сенки...

— Звучи прекрасно — каза тя. — Много бих искала да отида във Франция.

— Наистина ли?

— Естествено. Кой не би искал?

— Съвършено е, Алекс. Мястото, за което говоря. Късче от рая. Да стоиш на терасата призори...

Той въздъхна, после каза:

— О, господи! Кисна на трийсетия етаж, а си мечтая за онзи манастир. Малко е тъжно, нали?

— Не е тъжно. Човек не може без мечти.

— Е, надявам се, че не съм те обезпокоил, Алекс.

— Не. Ни най-малко. Много се радвам... много се радвам, че те чух.

— Лека нощ.

— Лека нощ, Рандъл.

Тя затвори. Оскар я наблюдаваше от панера си.

— Как ти се струва това? — попита Алекс.

Оскар само я гледаше.

---

[1] Шарл Едуар Льо Корбюзие (1887 — 1965) — швейцарски архитект, живял във Франция. — Б.пр. ↑

27.

На следващата сутрин Мел Хартман клюкарстваше в кухненския бокс.

— И той бил толкова зле... — Мел замълча, за да кимне за поздрав на Алекс, — че не можел да говори. На трибуната настъпил смут и се наложило да се намеси председателят.

— Чу ли за това, Алекс? — попита Сандра Бетридж.

— За какво? — Тя извади филтъра от кафеварката.

— За Рандъл. Вчера му станало зле на конференцията на НЗИ. И трябвало да си тръгне.

Алекс разпечата нов пакет кафе, като се мъчеше да не изглежда прекалено загрижена.

— Струва ми се, че го е направил онзи Кениън от „Мас Дженеръл“ — рече Хартман.

— Какво е направил? — попита Сандра.

— Не искал Рандъл да се изказва. Не искал да стане ясно, че застрахователните компании са разделени по въпроса за изследванията. Затова по време на сутрешната почивка сипал нещо в кафето му.

Сандра сбърчи лице.

— Ясно.

— Ти как мислиш, Ал?

— Коя от чистачките ти го каза този път? — попита Алекс.

Мел отпи от кафето си и й се усмихна.

— Чул го от някой, който е бил на конференцията — поясни Сандра. — Негов приятел. Кажй й, Мел.

Без да откъсва очи от нея, Хартман се намръщи.

— Неее. Алекс не иска да слуша. Тя не се интересува от клюки.

Вперила поглед в кафеварката, Алекс враждебно се усмихна. Това щеше да е четвъртата й чаша кафе за този ден.

— Как си? — попита Сандра. — Изглеждаш уморена.

— Не съм... Просто не спах много добре.

В действителност почти не бе мигнала. След разговора с Уайт просто не бе успяла да заспи.

— Може да е бил Нойман — сниши глас Сандра.

Хартман отстъпи назад и се прекръсти.

— Не, само не Нойман!

Сандра се изкикоти и разля малко портокалов сок на пода.

— Да — настоя тя. — За да отстрани Рандъл. В петък трябва да изберат нов председател. Нойман сигурно смята, че ако Рандъл не присъства, ще има по-голям шанс.

— Тогава просто ще установят пряка връзка с него — отхвърли предположението й Мел. — Няма начин Уайт да пропусне заседанието.

— Акционерите решават кой ще е председател, не директорският борд. „Провидънс Лайф“ е акционерно дружество, не го забравяй — възрази Алекс.

— Бордът ще предложи свой кандидат и акционерите, както обикновено — не, както винаги — ще го утвърдят — изпръхтя Хартман. — Защо според теб Гьобърт е решил компанията да остане акционерно дружество? За да може да я контролира.

Алекс излезе от бокса. Защо вечерта Уайт не й бе споменал нищо? А може да й бе позвънил понеже не е бил добре. В известен смисъл това бе разбираемо: сам в хотелската стая... съвсем естествено да потърси близък човек. Но да я смята за приятел? Испита силно желание да го види. Дали щеше да се върне скоро? Как ли щеше да реагира, ако му разкажеше за парите на Елиот и за своите подозрения? Беше й споменал, че Нойман като че ли закриля Маккормик. Дали самият той не се съмняваше в нещо?

На телефона й бе залепена бележка.

— Коя е Бриджит Лорънс? — без да се обръща конкретно към никого, попита тя.

— Секретарката на Нойман — обади се някой от съседното бюро. — Позвъни преди пет минути.

Алекс се намръщи, взе списъка с вътрешните номера и се свърза с кабинета на главния правен съветник. Енергичен женски глас й съобщи, че господин Уолтър Нойман би желал да разговаря с нея.

— Може ли да попитам за какво се отнася?

— Съжалявам, не ми каза.

— Аха... добре. — Тя погледна календара си. — Мога да дойда следобед.

— Доколкото разбрах, той имаше предвид веднага.

— Е, тогава ще е най-добре да побързам.

Докато слизаше с асансьора, Алекс се чудеше какво се е случило. Когато стъпи върху дебелия нов килим във фоайето на третия етаж, за миг се поколеба дали не е свързано с разпечатките от „Медан“, но си каза, че изпада в параноя.

Нойман седеше с гръб към нея, притиснал телефонната слушалка към ухото си.

— Господин Нойман?

Той се обърна и я погледна. Лицето му с нищо не показваше, че я е познал. Тя изпита странното чувство, че изведнъж е станала невидима.

— Не, не, чувам те — каза в слушалката Нойман. — Да, разбирам, но не виждам защо не можеш да настаниш сенатора на втората маса. — Той посочи един мек кожен стол и Алекс седна.

Докато го слушаше да разговаря по странния си начин — почти без да мърда устни, вентрилоквиист без кукла — погледът ѝ се плъзгаше по обичайните адвокатски вещи: поставените в рамки дипломи и снимки с видни личности на стената, декоративната бронзова мастилница, лавиците, които стигаха до тавана. Защо адвокатите все още използват подвързани с кожа книги, докато всички останали предпочитат компютри?

Нойман най-после затвори.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — все така без да отваря уста, каза той. — Много съжалявам за Рандъл. По-добре ли се чувства?

Алекс се зачуди защо е решил, че тъкмо тя би трябвало да знае. Нойман заобиколи бюрото и затвори вратата.

— Нямам представа — отвърна тя. — Току-що чух, че се разболял на конференцията.

Юридическият съветник кимна.

— Ясно. Звучи като... Не зная. Моментът е извънредно неподходящ — проектът за здравното осигуряване и...

Той седна и склочи пръсти пред безизразното си лице.

— Сигурно се питате защо ви повиках. Е, ще говоря направо. „Провидънс Лайф“ е стара компания, някои дори биха я нарекли

старомодна, компания с изключително високи стандарти и...

Телефонът иззвъня и Нойман незабавно отговори, като вдигна показалец, за да покаже на Алекс да остане на мястото си — и в този момент тя с изненада откри, че седи на ръба на стола. Внезапно изпита ужасно предчувствие, но нямаше представа защо.

— Да — каза той в слушалката. — Предайте му, че ще съм там след час. „Кепитъл Грил“, точно така. Не, не, ще свърша тук след пет минути.

После затвори.

— Извинете ме — обърна се към нея Нойман, намръщи се и сведе поглед към бюрото си. — Да, както казвах, ние сме много традиционна компания. Известно ви е, че сме установили много високи стандарти за всичките си отдели. Навярно най-вече за статистическия отдел. При други обстоятелства, разбира се, с тази... неприятна задача щеше да се заеме лично Рандъл Уайт, но той е болен, затова приех да изложа позицията на борда по този въпрос.

Юридическият съветник впери поглед в нея. Очите му ѝ напомняха на дупки, пробити в нещо по-тъмно. Струваше ѝ се, че гласът му идва някъде отдалеч иззад бледите му устни и стиснатите му зъби.

— Чувстваме се предадени... меко казано. Вашето поведение през последните няколко седмици... някакъв жесток авантюризъм, който...

Нойман се помъчи да довърши изречението, но накрая само поклати глава.

— Моето поведение ли? — смаяно попита Алекс.

Той прокара пръст по бюрото си и май откри, че има прах.

— Надявах се... Не мога да повярвам, че отричате вината си по този въпрос.

Алекс внезапно осъзна опасността, в която се намира.

— Какъв въпрос? — попита тя. — Това... това първо. И... и да... да, разбира се, че не съм виновна за нищо.

Нойман се усмихна. После продължи шепнешком:

— Естествено, няма да се задълбочавам в подробностите. Достатъчно е да кажа следното: наша клиентка ме извести, че е получила... крайно отвратително обаждане от вас.

Алекс зачака, но скоро стана ясно, че той няма намерение да каже нищо повече.

— Коя клиентка? — попита тя. И изведнъж се сети. — Госпожа Елиот ли? За нея ли става дума?

Клепачите му леко се спуснаха — меки капани, захващащи информация. Алекс усети, че току-що е потвърдила вината си.

— От вас зависи дали да продължим този разговор. Но трябва да ви предупредя, че разполагам с доказателства, предоставени от местна телекомуникационна компания, които сочат, че обаждането е станало от вашия апартамент.

— Какво обаждане? Но...

Тя се замисли. После проумя какво се е случило. Лиз беше телефонирала от дома ѝ на сутринта, след като бе пренощувала при нея. Лицето ѝ почервения от възмущение.

— Но... аз не съм се обаждала.

Нойман предупредително вдигна показалец. Изглеждаше разгневен — не чак изгубил търпение, но заплашителен по типично адвокатски маниер.

— Разберете, не съм ви повикал тук, за да ми излагате своята версия. Ваша работа е какви аргументи имате, ваши и на... защитата, която сте в състояние да си позволите. Що се отнася до „Нойман и Клайн“, що се отнася до ръководството на тази компания, въпросът е приключен.

Алекс онемя.

— Вижте, струва ми се, ще се съгласите с мен, че не е в интерес на никого всичко това да излезе наяве. „Провидънс Лайф“ има репутация, репутация, с която много се гордеа. При нас не работят изнудвачи. Готови сме да не разгласяваме случая, стига да напуснете до... — Той замълча и обмисли строгостта на присъдата ѝ. — До края на работния ден.

Нойман се изправи и докосна възела на копринената си вратовръзка.

— Допускам, че Рандъл Уайт може би дори ще е склонен да ви напише препоръчително писмо — подсмихна се той. После на лицето му отново се изписа строго изражение. — Ако обаче решите да отнесете въпроса до някаква инстанция, няма да се поколебаем да разгласим вашите... простъпки. И може да се окажете в много лошо

положение, госпожице Тайнън. Убеден съм, че е излишно да ви обяснявам какво означава такова позорно петно в биографията на млад статистик. Което ще е много жалко, защото научих, че тук сте се справяли отлично.

Нойман подръпна възела на вратовръзката си и се усмихна. Разговорът беше приключил и той имаше среща за обяд. Алекс можеше да се смята за уволнена.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЩЕ ПОСЛЕДВАТ НЕЩАСТНИ СЛУЧАИ

28.

Асансьорът спря. Алекс не знаеше на кой етаж е. Дори не знаеше къде бе искала да иде. Знаеше само, че слиза надолу, че потъва от кабинета на Нойман към ледената мрачна улица.

Това бе катастрофа. От приемането ѝ в Дружеството на застрахователните статистики я деляха само три месеца, а сега неочаквано оставаше без работа. Нямаше как да им го обясни. След толкова години учене това беше... невъзможно. Безумно. Тя пристисна треперещи пръсти към челото си и си представи сцената, опита се да осъзнае точно какво ѝ се е случило. Но не можеше. Виждаше само усмивката на Нойман, който говореше за позорното петно в биографията ѝ. Никога нямаше да си намери място в друга компания, защото нямаше да е в състояние да обясни защо е напуснала. А това означаваше, че няма да получи квалификация. Нямаше да получи квалификация, нямаше да я повишат, нямаше да е застрахователна статистичка. Без квалификация, без повишение, без работа, без жилище. И „Флийт Банк“ я преследваше за 36 хиляди долара, които нямаше да може да върне.

Вратите на асансьора се отвориха и пред Алекс се разкриха мръсножълтите стени и циментовият под на мазето. Канеше се да натисне друг бутон, когато се появи Мак, помъкнал купчина картонени кутии. Тананикаше си мелодия, в която тя разпозна песен на Саймън и Гарфънкъл.

— Здравсти, Алекс. — Изглеждаше приятно изненадан, че я вижда. Поне някой все още бе на нейна страна. — На какво дължа това неочаквано удоволствие?

— Всъщност не исках... просто...

Алекс отдръпна ръка от бутоните. И без това не знаеше кой да натисне. Определено не искаше да се върне на бюрото си. Мел Хартман навярно вече беше научил за уволнението ѝ и разпространяваше новината из целия отдел.

— Как си, Мак?

— Още съм на Р, като в „Госпожа Робинсън“^[1], Бог да те поживи. Но иначе съм чудесно. Ами ти? Струваш ми се малко бледичка.

— Добре съм, благодаря.

Мак се вгледа в лицето ѝ и сбърчи вежди.

— Сигурна ли си?

Алекс въздъхна. Нямахше сили да го лъже. Нямахше сили да претегли плюсовете и минусите.

— Току-що ме уволниха, Мак — каза тя. — Уолтър Нойман ме уволни.

Мазето пустееше. Прехвърлянето на старите книжни архиви на „Провидънс Лайф“ в друг склад бе замразено до окончателното сваляне на азбестовото покритие на тавана и някои по-недостъпни части на централното отопление. Почти всичко беше изолирано с непрозрачен найлон, по който бяха отпечатани предупреждения за опасност. В някаква стаичка без прозорци, затрупана с ролки факс хартия и кутии нескафе, Мак ѝ предложи чаша ирландско уиски от бутилка, която, според собствените му думи, пазел за извънредни случаи.

Алкохолът ѝ помогна, но тя все още не можеше напълно да осъзнае действителността. Всичко се бе случило толкова бързо, че нямаше време да помисли, нямаше време дори да реагира. Пред очите ѝ отново изплува мъртвешкото лице на Нойман, който ѝ съобщаваше, че с нея е свършено. Категорично. Решение на борда. Но въпреки стъписването си тя разбираше, че това е малко вероятно. И Рандъл — не можеше да повярва, че е участвал в присъдата ѝ. Как се беше изразил Нойман? „Приех да изложа позицията на борда по този въпрос.“ Имаше ли вероятност въпросът наистина да е бил поставен на обсъждане? След пенсионирането на Гъобърт и всички проблеми с Ралф Маккормик те имаха да решават по-важни неща, даже да приемеше, че наистина са провели заседание. Госпожа Елиот очевидно бе клиентка на „Нойман и Клайн“. Може би правният съветник предприемаше едностранна стъпка, за да защити интересите на частния си бизнес? Дори Алекс действително да се беше обаждала на госпожа Елиот, това едва ли засягаше „Провидънс Лайф“.

Трябваше да говори с Рандъл Уайт. Трябваше да говори с него преди вестта за уволнението ѝ да се е разпространила.

Трябваше да се срещне и с още един човек — с Лиз Фостър. Лиз бе... Алекс стисна зъби и поклати глава. Тя се беше погрижила за нея, опита се да ѝ помогне, а какво получи в замяна? Лъжи. Спомни си за последната им среща, за подозрителността и измамата на Лиз. Усети, че отчаянието ѝ се превръща в гняв. Лиз се бе обадила на госпожа Елиот. Преследваше парите на Майкъл Елиот. Това обясняваше всички малки подаръци, които си купуваше, несъмнено в очакване на големия удар. Зачуди се каква сделка е предложила на вдовицата. Колко можеше да ѝ е поискала? Сигурно повече от обичайната награда, която се полагаше за откриване на съкровище. Но подобно на мнозина други в „Провидънс Лайф“, госпожа Елиот беше решила, че любовницата е Алекс Тайнън. И бе отишла право при адвокатите си.

Но дали Лиз щеше да ѝ помогне? Колкото повече мислеше за това, толкова по-малко вероятно ѝ се струваше. Лиз нямаше сама да се предаде. Вече си точеше зъбите за дял от десетте милиона. Можеше ли да се сравнява с тях мизерната службица на Алекс в „Провидънс Лайф“? Можеше ли да се сравнява с тях и приятелството им? А и дори Лиз да си признаеше, кой щеше да ѝ повярва? Всичко изглеждаше абсурдно. Ако Алекс искаше да се защити, щеше да се наложи да използва по-пряк път.

— А сега — рече Мак — ми разкажи всичко.

Тя въздъхна.

— Ами...

Но вместо думи бликнаха сълзи и Алекс се наведе напред и скри лицето си в шепи. Мак я потупа по рамото, каза нещо успокоително. След малко тя свали ръцете си и се помъчи да се усмихне.

— Животът ми е... Чувствам се така, все едно ме е блъснал камион. Скъсах с приятеля си. Това беше в неделя. А сега... това ужасно... не зная как да го нарека. Това ужасно недоразумение с Нойман. Поне ми се струва, че е недоразумение...

Алекс се отказа от опитите да проумее случилото се и просто поклати глава.

Мак бързо закима — чудеше се какво да ѝ отговори.

— Адвокати — накрая измърмори той, сякаш това обясняваше всичко.

Вече си мислеше, че няма никой, когато вратата се отвори. Маргарет Елиот изглеждаше съвсем различно от жената, която беше видяла на погребението. Носеше сив спортен панталон и широк тъмносин пуловер. По лицето ѝ нямаше и следа от грим и косата ѝ бе вдигната на кок, така че ясно се виждаха сивите кичури. Щом видя Алекс, тя се вцепени и здраво стисна бравата. Гледаше я толкова втренчено, че Алекс неволно отстъпи.

— Госпожа Елиот? Извинете, че... че ви безпокоя така, но не знаех телефонния ви номер и... Казвам се Александра Тайнън. Аз съм...

— Зная коя сте.

Алекс преглътна.

— Мисля... мисля, че грешите. Разбирате ли, станало е ужасно недоразумение. Бихте ли... бихте ли ми отделили няколко минути?

Госпожа Елиот надзърна над рамото ѝ, сякаш се страхуваше, че не е сама.

— Моите адвокати ме посъветваха да избягвам контактите с вас, госпожице Тайнън — отвърна тя. — И тъкмо така възнамерявам да постъпя. Съжалявам.

И понечи да затвори вратата.

— Моля ви! — Алекс пристъпи напред. — Та ние никога не сме разговаряли! Точно затова съм тук. Аз не съм онази, за която ме смятате. Не съм онази, за която ме смята Уолтър Нойман.

Госпожа Елиот се поколеба.

— Разговаряли сте с Уолтър Нойман?

— Да, тази сутрин. Обвини ме, че съм се опитала да ви изнудвам и... и ме уволниха. Само защото ме взимат за друга.

Маргарет Елиот я огледа, сякаш се опитваше да прецени дали я лъже.

— За коя ви взимат?

Алекс прехапа устни. Какво всъщност знаеше госпожа Елиот? Каква част от истината за покойния си съпруг бе готова да приеме?

— За... за любовницата на съпруга ви.

Госпожа Елиот се вцепени, като че ли изведнъж ѝ бе станало студено. За миг Алекс си помисли, че ще затръшне вратата в лицето ѝ.

Но раменете ѝ постепенно се отпуснаха.

— Може би ще е по-добре да влезете — каза тя.

Кухнята представляваше смесица от изящен колониален стил и модерни удобства. Карирани възглавнички освежаваха тъмните дървени мебели. Над печката висяха лъскави медни тигани и черпаци, по лавиците бяха наредени кани от дебело стъкло. Такива кухни показваха по списанията — съвършена обстановка за „традиционните“ семейни събирания. Алекс почти усещаше аромата на празнична пуйка и подсладено вино. Но напоследък тук като че ли не се готвеше много. Ако се съдеше по мръсните пластмасови кутии до двойната мивка, госпожа Елиот се хранеше най-вече с полуфабрикати.

Тя разказа на Алекс какво се е случило. Лиз ѝ се обадила два пъти ѝ ѝ предложила съвсем проста сделка. Щяла да ѝ предостави достатъчно информация, за да получи достъп до неопределена част от тайните авоари на съпруга ѝ в чужбина. Щом приберяла парите, госпожа Елиот трябвало да ѝ даде половината в замяна на следващата част. Процедурата щяла да се повтаря, докато вземели всичко, макар че само Лиз знаела кога ще стане това. По този начин щяла да е сигурна, че вдовицата няма да задържи цялата последна част за себе си. Изглежда била решена да не ѝ остави нито цент повече от половината.

Алекс усети, че гневът ѝ заради измамата на Лиз отстъпва мястото си на отвращение. Какво безочие, каква алчност! И откъде се бяха взели? До погребението на Майкъл Елиот Лиз бе друг човек — добронамерена, мила, щедра.

— Не мога да оправдая постъпката ѝ, госпожо Елиот — за своя собствена изненада каза тя. — Но зная, че смъртта на съпруга ви много я разстрои. Мисля, че тя наистина...

И млъкна. Испитваше искрено състрадание към Маргарет Елиот. Като видя тази голяма, пуста къща, тя осъзна бремето на самотата ѝ. Лиз щеше да преживее смъртта на любовника си. Щеше да си изгради нов живот. Но Маргарет Елиот завинаги щеше да страда за това, което беше изгубила.

— Майкъл беше много привлекателен — каза Маргарет Елиот. — Предполагам, че просто е решил да го използва. — Тя тръсна глава, сякаш за да се отърси от лош сън. — Съжалявам. Не съм искала да

уволняват никого. Не зная точно защо, но бях толкова сигурна... Представях си ви с Майкъл, не зная защо. Когато ви видях... за пръв път разбрах, че е възможно да е обичал друга. Дори вероятно. Видях ви и си помислих: „Разбира се“.

Алекс сведе очи към ръцете си, изненадана от искреността ѝ. Навярно вече нямаше смисъл да крие. Навярно след смъртта на съпруга си постепенно бе осъзнала какво ѝ струва това.

— Вие не сте единствената — отвърна тя. — Половината от „Провидънс Лайф“ са си помислили същото. Понякога ми се струва, че им се е искало да е вярно. За да могат да клюкарстват за това през обедната почивка.

— Още следобед ще се обадя на Уолтър Нойман.

Алекс облекчено се усмихна.

— Благодаря ви.

— В известен смисъл обаче той ме изненадва — продължи Маргарет Елиот. — Стори ми се убеден, че между вас и мъжа ми не е имало нищо. А сега очевидно е готов да повярва в най-лошото.

— Предполагам, че телефонният ми номер е бил достатъчен, за да го убеди.

Маргарет бавно кимна.

Но наистина, за адвокат Нойман правеше странно преждевременни заключения. Алекс си спомни, че го бе видяла в „Оушън Стейт Сейвингс Банк“ — вероятно той също я бе забелязал. Може да беше открил какво е правила там и това да не му е харесало. В такъв случай възраженията на госпожа Елиот нямаше да ѝ помогнат с нищо.

— Освен това беше абсолютно убеден — каза Маргарет Елиот, — че няма никакви пари.

— Не. Каквото и да си мислите за нея, Лиз не е престъпничка. Тя е убедена, че парите ги има, и ми каза, че можела да го докаже с банковите съобщения. Това не означава, че има право на тях, но според мен не си измисля.

— Значи искате да кажете, че... Всъщност ми предлагате да приема сделката, така ли? Затова ли сте тук? За да ме накарате да...

Алекс вдигна ръка. Съзнаваше, че навярно наистина изглежда така, сякаш двете с Лиз действат в комбина.

— Не, в никакъв случай. Мисля, че не трябва да докосвате тези пари.

— Но не виждате друг начин да ги получа, нали?

— Не... не зная. Искам да кажа, че това навярно са мръсни пари. Искам да кажа... — Тя потръпна от собствената си нетактичност. — Искам да кажа, че докато не научите как се е сдобил с тях съпругът ви, трябва да сте изключително предпазлива.

Маргарет Елиот се изправи, отиде при мивката и изля кафето си.

— Госпожо Елиот...

— Няма нищо — каза тя. — И аз се чудех. Преди месец нямаше да повярвам, че е възможно Майкъл да е участвал в нещо незаконно. Но открих, че не зная почти нищо за него. Вече не се изненадвам. По някое време през живота ни той неусетно се превърна в чужд човек.

Вдовицата зарея поглед към двора. Облаците започнаха да се разкъсват. За няколко секунди високите ели се обагриха в златисто, но мрачната ивица на хоризонта показваше приближаването на нова виелица.

— Ако парите са мръсни, не искам да имам нищо общо с тях — тихо каза тя и пусна водата. — Те ми отнеха брака и семейството. Но няма да вземат мен.

— Всичко ще се изясни — каза Алекс. — Тогава могат да станат ваши... или поне част от тях.

Маргарет Елиот като че ли не я чу.

— Искате ли да излезем на разходка? — каза тя и спря водата.

Вървяха по Ейнджъл стрийт към Блэкстоун Парк. Тротоарите бяха пусти и снегът зад белите дъсчени огради изглеждаше недокоснат. Сякаш Ийст Сайд спеше зимен сън.

— Може да не вярвате — каза госпожа Елиот и погледна Алекс изпод обточената си с кожа шапка, — но някога „Провидънс Лайф“ беше чудесно място за работа. Когато назначиха Майкъл във финансовия отдел, бяхме ужасно развълнувани.

— Фирмата има добра репутация — отвърна Алекс. — Не мога да кажа, че е вълнуващо, но определено се е наложила в бранша.

Вдовицата поклати глава.

— Не, нямах предвид това. Просто... Някога там имахме приятели. Хора, с които се срещаме. Странно е, но когато компанията се бореше за съществуването си — говоря за преди седем-осем години, когато имаха огромни загуби — беше по-добре. Всички бяха сплотени, това искам да кажа. Опитвах се да спасят нещо ценно. По онова време Майкъл наистина си обичаше работата. Според мен той вярваше, че върши нещо важно. Но когато започнаха да печелят, всичко се промени.

Алекс сбърчи вежди.

— Но аз бях останала с впечатлението, че... винаги съм смятала, че хората, искам да кажа ръководителите на „Провидънс Лайф“, са много близки. Почти като приятелска компания. Всички дойдоха на погребението на съпруга ви, нали?

— Да, дойдоха. И бяха дълбоко натъжени. Официално.

— И дори носиха...

Алекс млъкна. За кой ли път проявяваше нетактичност?

— Ковчегът му, да — каза госпожа Елиот. — Настояха и нямах сили да им откажа. Градът е малък. Хората приказват. Всичко необичайно привлича вниманието. Майкъл винаги го казваше. Но знаете ли, след погребението нито съм чувала, нито съм виждала някой от тях — освен Уолтър Нойман. И то по работа. Това прилича ли ви на приятелска компания?

Алекс поклати глава. На погребението наистина се бе заблудила. Мислеше си колко трогателно е, че Нойман и Брейди носят Майкъл Елиот към последния му път. Чувстваше се горда, че работи в „Провидънс Лайф“.

— Уверявам ви, в началото беше различно — продължи Маргарет Елиот. — Трудно ми е да го обясня, но след като компанията се замогна, хората започнаха взаимно да се... следят. Хората в „Провидънс Лайф“, имам предвид. И се появи цялата тази дребнава завист. Не можех да я понасям. Затова просто се отдръпнах. Престанах да ходя на служебните събирания и се опитах да си създам собствен живот. Но не беше лесно. Тук всички се познават. — Тя погледна Алекс и се усмихна. — Убедена ли сте, че искате да си върнете работата?

Алекс бръкна в джобовете си. Минаваха покрай игрището „Алдрих-Декстър“. Студенти с кафяви анцузи тренираха скокове на

височина зад оградата. Някои носеха ръкавици с един пръст и старомодни вълнени шапки с пискюли. Усети, че им завижда. В този момент би дала всичко, за да е отново в колежа. Тогава животът ѝ бе толкова по-прост и толкова по-обещаващ.

— Нямам друг избор — отвърна тя. — Остава ми съвсем малко да се квалифицирам. Без работа няма да успея. Освен това точно сега ми трябва пари.

— Казахте, че сте в статистическия отдел, нали?

— Да.

— Знаете ли, Майкъл презираше статистиците. Мисля, че тъкмо затова не се разбираше с Рандъл Уайт.

— Не... нямах представа...

— О, да. Не мога да кажа, че постоянно се дърлеха, но не се обичаха.

Алекс си спомни разказа на Хартман за случая в асансьора. Зачуди се какво е станало след като вратите са се затворили.

— Майкъл казваше, че статистическата работа била за хора, които намирали счетоводството за прекалено вълнуващо.

Алекс се усмихна и сви рамене.

— Всички казват така.

— Тогава защо се занимавате с това, ако въпросът ми не е нетактичен?

Алекс се замисли. Струваше ѝ се, че е направила професионалния си избор много отдавна и че не може да си спомни какво е било преди. И все пак бяха минали само четири години.

— Не зная. Обмисляла съм и други възможности, но накрая реших, че е най-добре да се спра на нещо... сигурно, предполагам. Нещо, което съм убедена, че мога да върша. Затова през една от летните ваканции отидох на стаж в една застрахователна компания и преди да се усетя вече пишех молба за постъпване на работа. Навярно в крайна сметка изборът ми не се е оказал толкова сигурен.

— Ами другите възможности?

— Моля?

— Какви други възможности за кариера сте обмисляли?

— Ами... имаше едно момче от МТИ. Също математик.

— Приятел ли?

Маргарет Елиот я наблюдаваше. Любопитството ѝ изглеждаше искрено. Алекс инстинктивно понечи да избегне въпроса, но после реши, че няма да е честно — нали вдовицата се държеше толкова откровено, че...

— Навремето — да. Казва се Робърт Холидей. Роби. Беше страхотен по софтуера и изкуствения интелект. С още няколко души искаха да основат компания. Нали разбирате, просто така. Предлагаха ми да участвам и аз. Стори ми се прекалено рисковано.

— И какво стана?

— С компанията ли? Фалира преди няколко месеца. Честно казано, изненадана съм, че оцеля толкова дълго. А сега Роб иска да опита наново. Този път ще разработва софтуер за прогнозиране на климатични системи със среден обхват. Той е вечен оптимист.

— Това не ви ли интересува?

— Естествено, но... изисква се невероятно сложно моделиране. Искам да кажа, че става въпрос за природни явления. Има ужасно много променливи величини, трябва да се направят адски много предвиждания за причинно-следствени връзки. Винаги трябва да търсиш система в хаоса. Да се опитваш да предвиждаш непредвидимото. Разбира се, това е несравнимо по-интересно, отколкото да разработваш застраховки живот, но сигурно е адски трудно да си изкарваш прехраната така.

Госпожа Елиот се усмихна.

— Като че ли ви интересува повече, отколкото показвате.

Алекс поклати глава.

— Компанията ще свърши по същия начин като предишната. Убедена съм.

— Наистина ли? Защо?

— В последно време вероятността новосъздадено софтуерно предприятие да оцелее, е много малка. Някъде около двацет процента.

— Какво общо имат тук вероятностите? Не разбирам. Ако наистина го желаете... — Госпожа Елиот сви рамене. — Е, какво ли зная аз? Сигурна съм, че сте планирали живота си.

— И аз си мислех така — отвърна Алекс. — До днес.

— Точно това имам предвид. — Вдовицата се усмихна и се помъчи да ѝ обясни. — Виждате ли, човек никога не знае какво ще се случи. Ще ви кажа нещо, Александра. Мисля... вече разбирам, че

съпругът ми наистина е искал да избяга оттук. От „Провидънс Лайф“, от Провидънс. Навярно го е искал от години. Но не ми е казвал нищо. Не е направил нищо, защото е смятал, че няма смисъл. Смятал е, че живее живота си по план: работа, после пенсия. И планът е трябвало да се изпълни, защото... защото не е имало вероятност да получи нещо по-добро. Разбирате ли какво искам да кажа?

Алекс кимна.

— Да, струва ми се.

— И един ден е открил, че му остават само пет години живот. Установили, че има хорея на Хънтингтън. Знаете ли какво е това?

— Да, знам... — Алекс смаяно замълча. Дори Лиз нямаше представа за това.

— Това обаче не е било включено в скапания план, нали? — В очите на госпожа Елиот внезапно проблеснаха сълзи.

— Не. Предполагам, че не. Ужасно... ужасно съжалявам.

Двете продължиха напред.

— Хората свикват да си мислят, че животът им е предсказуем, но изневиделица се появява нещо и всичките планове рухват. Разбирате ли какво искам да кажа?

Алекс кимна.

— Да. Освен че...

— Какво?

— Ами... просто в конкретния случай болестта също е предвидима. Хорейта на Хънтингтън е наследствено заболяване. Ако един от родителите е страдал от нея, има петдесет процента вероятност детето да я наследи. Така че би трябвало да знаете дали си струва да се направи генетично изследване.

Госпожа Елиот се намръщи.

— Съжалявам — каза Алекс. — Просто съм си педантична. Не исках да...

— Родителите на Майкъл не са боледували от хорея. Сигурна съм.

— Ами... ако един от тях е починал млад, не е задължително да знаете дали са носели гена.

Вдовицата поклати глава.

— Бащата на Майкъл умря на осемдесет и пет, а майка му беше... хм, не повече от две-три години по-млада. И бяха здрави хора.

Алекс се обърка. Добре познаваше хорейта на Хънтингтън. Това бе една от първите генерично установени болести, които се явяваха през втората половина на живота. И именно поради тази причина още в началото споровете за генетичните изследвания в застрахователната индустрия се бяха съсредоточили върху нея. Но генетичните закони бяха непоклатими: разболяваха се само хора, които носеха дефектния ген. Един от родителите на Майкъл Елиот трябваше да е страдал от хорей.

— Ако не възразявате, че ви питам, госпожо Елиот...

— Маргарет, моля.

— Маргарет. Кой е правил изследванията на съпруга ви?

— Не съм сигурна. Научих за тях от Харолд Тейт. Виждате ли — тя сведе поглед към земята, — самият Майкъл не ми е споменавал нищо.

Силуетите на дърветата в Блэкстоун Парк тъмнееха на фона на белия сняг. Алекс отново почувства самотата на госпожа Елиот, усещането за изоставеност.

— Не познавам Харолд Тейт — след малко каза тя.

— Наистина ли? Мислех, че сте се запознали. Той седеше до вас на погребението. Брататият мъж.

Алекс се закова на място.

— Какво има? — попита вдовицата.

— Харолд Тейт ли казахте?

— Да. С Майкъл са били състуденти. Живее в Уикфорд.

— И работи в компания на име „Медан“, нали?

— Да. Значи все пак го познавате.

— Не — отвърна Алекс. — Не съвсем. Въпросът е... — Мислите й препускаха, опитваше се да свърже всичко: разпечатките, предупреждението, диагнозата на Майкъл Елиот. — „Медан“. Това е диагностичен център, нали? Би трябвало да се занимават точно с генетични изследвания.

Госпожа Елиот я погледна замислено.

— Да, мисля, че е така.

— В такъв случай не е ли най-вероятно съпругът ви да е бил изследван там?

— Може би, но... — Тя сви рамене. — Харолд съвсем ясно каза, че не го е изследвал. Майкъл отишъл при него, защото знаел нещо за

болестта. Но като стана дума за това, наистина ми се струва странно.

И изведнъж Алекс разбра. Всичко си дойде на мястото. Разпечатките, които Майкъл Елиот криеше в куфарчето си, бяха резултатите от генетичното изследване в „Медан“, изследването, показало, че има хорея на Хънтингтън. Какво друго можеха да са? Но имаше някаква грешка. В крайна сметка се оказваше, че Майкъл Елиот не е бил болен и Харолд Тейт го знаеше. И тъкмо затова искаше да си върне разпечатките: те доказваха или неговата небрежност, или тази на „Медан“. Очевидно господинът с апреските се страхуваше от съдебен процес. Всеки добър адвокат можеше да спечели делото, като заяви, че лошата вест е допринесла за фаталния нещастен случай.

— Какво има? — попита Маргарет Елиот.

Алекс се вгледа в умореното ѝ измъчено лице и реши, че Маргарет Елиот е страдала достатъчно. Нямахше да е честно да ѝ каже нещо, докато не се убедеше във фактите.

— Нищо — отвърна тя. — Нищо.

---

[1] Песен на Саймън и Гарфънкъл. — Б.пр. ↑

29.

Отначало Алекс си помисли дали да иде при Бенедикт Елис и да провери дали е научил нещо за разпечатките, но после се сети, че грешната диагноза на Тейт — ако наистина се окажеше така — няма нищо общо със служебните ѝ проблеми. Първо трябваше да разговаря с Рандъл Уайт. Госпожа Елиот щеше да се обади на Нойман и това можеше да ѝ помогне, но Уайт бе по-силен съюзник. Трябваше да е сигурна, че е на нейна страна. Вечерта му позвъни по клетъчния си телефон и го попита дали има нещо против да го посети. Той току-що пристигаше от летището.

— Какво... За какво искаш да разговаряме? — попита Уайт.

— Малко е сложно — отвърна Алекс. — Всъщност е много сложно. Трябва да се срещнем.

След час вече напускаше предградията. Фаровете ѝ осветяваха сипещия се на парцали сняг. Пътните условия бяха отвратителни и все повече се влошаваха. Докато стоеше под премигващия неонов надпис на една бензиностанция северно от Нюпорт, тя сериозно се замисли дали да не се върне. И не само заради снега. Страшният студ от последните няколко седмици сякаш усилваше отчаянието ѝ. Изпитваше непреодолимо желание да се обади на Марк. Трябваше да чуе гласа му — искаше да го сравни с онзи, който кънтеше в главата ѝ. Гледаше променящите се цифри на колонката и все повече се уверяваше, че всичко помежду им е свършило. Край. Плати за бензина и излезе на пътя. Когато включи радиото, за да чуе прогнозата, попадна на някакъв мрачен джаз, напълно отговарящ на черните ѝ мисли.

После пресече Саконет Бридж — стискаше волана и се опитваше да си вдъхне увереност в път, който вече не можеше да вижда.

Рандъл Уайт беше единственият висш служител в „Провидънс Лайф“ — със сигурност единственият изпълнителен директор — който живееше извън Провидънс. Понякога нощуваше в малък служебен апартамент в града, но обикновено всяка вечер пътуваше до дома си край Нюпорт. В други райони на страната петдесет километра не се

смятаха за голямо разстояние, но в Роуд Айланд — и особено в Провидънс — това граничеше с истински ексцентризъм.

Нюпорт сякаш бе затворен за зимния сезон. Шофьорите се колебаеха на кръстовищата, като че ли бяха изгубили кураж и се чудеха дали да продължат. Алекс видя изоставена в снежна преспа кола. После още една. Караше бавно и час по час регулираше повредения радиатор на тойотата. Леденият солен въздух на залива Нарагансет се просмукваше през вратите и температурата постепенно спадаше, докато накрая от устата ѝ започна да излиза пара.

Накрая видя засипана със сняг стара тенекиена пощенска кутия и спря. Свали прозореца и прочете написания с боя номер. Къщата на Уайт се намираще стотина метра по-нататък. От двете ѝ страни имаше ниски каменни стени. Алекс присви очи и се вгледа през вихрещия се във въздуха сняг. На отбивката беше паркиран автомобил и на първия етаж светеше, но от комина не се виеше дим. Тя продължи напред и плъзна очи по очуканата тухлена фасада. Кой знае защо, винаги си бе представяла, че Уайт живее в дървена сграда, слънчева и жълта като дома на Рузвелт, който се намираще наблизко в щатския парк Форт Адамс. Но тук нямаше нищо слънчево. Продълговата ниска къща, ориентирана с гръб към източния вятър, напомняща на преобърнатата настрани стара гемия. Алекс слезе и закрачи към вратата. Снегът като че ли не беше почистван от няколко дни и следите от гуми, водещи към линкълна на Уайт, бяха почти заличени.

Тя спря за момент, като потропваше с вледенени крака и търсеше звънеца. После почука. Отвътре не се чуваше нито звук. Алекс се отдръпна и погледна нагоре към прозорците.

Нищо не помръдваше. От изкривения улук висяха ледени шушулки. Отново почука, този път по-силно. Вратата рязко се отвори и тя видя разтревоженото лице на Уайт.

— О, Алекс! Заповядай.

Съвсем бе забравила, че е болен — толкова беше потънала в мисли за работата си. Уайт отстъпи да ѝ направи път.

— Внимавай да не се подхлъзнеш на стъпалото. Заледено е.

Тя влезе в антрето.

— Здравсти, аз... — Алекс започна да развързва шала си и да се разкопчава. Чувстваше се неловко под погледа му. — Чух, че си... за конференцията. Как си?

— А, добре, добре. Тъкмо се канех да... — Той прокара пръсти през разрошената си коса и за миг се замисли. — Тъкмо ще ми помогнеш да запалим камината.

Уайт я въведе в просторна дневна и включи лампата. Облицованите с дървена ламперия стени бяха покрити с книжни лавици и акварелни пейзажи, по бюфетите имаше снимки и кристални гарафи. Студеният въздух миришеше на угаснал огън, в камината димяха големи, влажни наглед дънери.

— Заради вятъра и снега... Накрая се отказах — рече той. — Не зная какъв е проблемът, но като че ли изобщо не тегли.

Остро изсвирване някъде в къщата го накара да се плесне по челото.

— А, да! Правех чай. Искаш ли?

— Естествено.

Когато пет минути по-късно се върна в стаята с поднос с чаши и чайник, Алекс вееше пред камината с „Уолстрийт Джърнъл“ и дънерите вече съскаха и пращяха.

— Какво време само, а? — каза той и остави подноса на масичката.

— И ще става още по-лошо. Така казаха по телевизията.

Настани се удобно пред съживяващите се пламъци и Алекс го разпита за конференцията. Уайт отговори, че всичко минало нормално. Наля „Ърл Грей“ в порцелановите чаши и ѝ се усмихна през надигащата се пара.

— Просто... Не зная какво ми стана. Всички тези проблеми и напрежението трябва да са взели своето. Нищо ми нямаше, стоях на трибуната и гледах към публиката от застрахователи и политици, после изведнъж... Адски неподходящ момент. И не само заради НЗИ. — Уайт я стрелна с поглед. — Петък е големият ден, нали знаеш. Ще избираме новия папа.

— Да, чух за това.

Той въздъхна.

— Е, все пак не е настъпил краят на света, нали?

Алекс се зачуди какво ли означава това. Може би искаше да каже, че отсъствието му няма да повлияе на резултата или че резултатът всъщност няма значение? Тъкмо се канеше да го попита, когато Уайт продължи:

— Алекс, исках да ти кажа... надявам се, че снощи не съм те обезпокоил.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Ни най-малко. Беше ми много приятно да те чуя. Изненадах се, но ми беше приятно.

— После се почувствах глупаво. Да ти надрънкам онези глупости за Франция. И да ти възложя оная тъпа задача, това вече беше...

— Боя се, че нямах възможност да я довърша. Разбираш ли...

Не знаеше как да продължи. Обзе я самосъжаление и тя погледна надолу към чашата си.

— Какво има, Алекс?

Тя си пое дъх и реши, че единственият начин е да му обясни всичко.

— Тази сутрин Уолтър Нойман ме уволни.

Алекс вдигна очи. Уайт я гледаше слисано. После рязко остави чашата си и поклати глава.

— Повика ме в кабинета си и ми каза, че съм направила ужасно провинение.

— Но... какво провинение?

И Алекс му разказа за Лиз и Майкъл, за парите и за посещението си при Маргарет Елиот.

— Тя ми обеща да се обади на Нойман, но не съм сигурна, че това ще промени нещо. Нойман ми каза, че излагал позицията на борда. Това... това не е вярно, нали?

Уайт сви рамене.

— Аз съм член на борда, но го чувам за пръв път.

Алекс въздъхна. Точно както си мислеше. Поради някаква неясна причина юридическият съветник бе решил да рискува. Но защо?

— Изглежда, твоята приятелка те е подвела — отбеляза той.

— Боя се, че е вярно.

Уайт кимна, после отново поклати глава. Очевидно не можеше да повярва.

— Разбира се, че ще... ще реша проблема. Не се безпокой. Сигурен съм, че ще мога... — Но избягваше очите ѝ и вместо това гледаше огъня. — Ще мога да се справя с него.

Алекс искаше да чуе точно това, но кой знае защо, не ѝ подейства толкова успокоително, колкото си бе мислила.

— Значи Елиот е имал... някаква връзка със секретарката си — каза Уайт. — Всичко изглежда толкова... пошло.

Той я погледна — чакаше реакцията ѝ.

— Такива неща... хм, такива неща се случват — отвърна Алекс.

Уайт кимна и отпи от чая си.

— Бедната Маргарет. Наистина заслужаваше нещо по-добро. Тя не беше единствената, нали знаеш.

— Моля?

— Лиз, имам предвид. Имаше и други. В някои отношения Елиот беше много, хм... много лош човек. Няма друга дума за такъв егоизъм.

Алекс кимна. Чувстваше се неловко да разговаря за сексуалните похождения на Елиот. Не ѝ се искаше да си спомня инцидента на коледното тържество.

— Трябва да призная, че повече... не зная, повече ме удиви историята с парите — каза тя.

— Да — продължи да кима Уайт. — Но... определено не може да е вярно.

— Имал е намерение да замине за Европа заедно с Лиз — убедено отвърна Алекс.

— Да замине за Европа? — Той сви рамене. — Но как? Откъде са се появили парите? Откъде биха могли да се появят?

— Нямам представа. Мисля си за това от... всъщност от седмици. Според мен...

Тя се вгледа в лицето му и осъзна, че идеята ѝ ще прозвучи абсурдно. Шефът ѝ бе свикнал да работи с доказуеми факти, не с откачени предположения.

— Какво? — попита Уайт.

Алекс се зачуди как да започне.

— Някога забелязвал ли си нещо странно в Нойман или Брейди? Или в Маккормик?

Той се изправи и се приближи до огъня. Тъглчето на устата му потрепери.

— Какво да съм забелязвал?

— Не зная как да се изразя, но... мислех си, че просто си въобразявам, но днес следобед... Маргарет Елиот каза...

— Какво? Какво ти каза?

— Че след замогването на „Провидънс Лайф“ хората във фирмата, поне членовете на борда, започнали да се следят. И атмосферата в компанията внезапно се променила.

Уайт я погледна озадачено.

— Съжалявам, Алекс, не съм сигурен, че те разбирам.

Тя поклати глава.

— Не, вината е моя. Опитвам се да обясня нещо без... просто заобикалям най-важното.

— Ами недей. — Той пак седна на стола си и внимателно я изгледа. — Просто ми разкажи всичко.

Алекс протегна ръце, като че ли му показваше нещо — кутия, в която бяха скрити всичките ѝ объркани впечатления.

— Добре. Добре. Логично. Елиот е имал всички онези пари. Несъмнено. Има доказателства, банкови съобщения.

— Виждала ли си ги?

— Не, но...

Уайт кимна да я насърчи да продължи.

— Така че ето какъв е проблемът. Имаме мултимиллионер, който продължава да ходи на работа. — Алекс сви рамене, като че ли нямаше нужда от повече обяснения. — Или е откачен, или...

— Крадец — довърши изречението Уайт.

— Точно така. — Тя се усмихна, зарадвана, че толкова бързо е стигнал до същото заключение. — Това е най-вероятният извод. Елиот е постъпил в „Провидънс Лайф“ през осемдесет и пета и съвсем скоро след това компанията започва да изплува. Но нещо се променило. Поне според Маргарет Елиот. Сякаш нещо отровило живота им.

Уайт запремигва и се замисли.

— Предполагам, че ако е присвоявал пари от фирмата, може да се очаква нещата да се влошат, включително по отношение на брака им. Съжалявам, Алекс, но всичко това е малко мъгляво.

Тя раздражено поклати глава. Шефът ѝ имаше право, разбира се: наистина беше мъгляво.

— Добре, да се спрем за момент на парите — каза Алекс. — Откъде са дошли? Освен ако всички в „Провидънс Лайф“ не участват в някаква голяма измама, което не е много вероятно, все някой щеше да забележи липсата на десет милиона. Нали?

Уайт сви рамене.

— Така че — продължи тя — парите може да не идват от компанията. Може да минават през нея. Мръсни пари. Пари, които трябва да влязат в електронната банкова система.

— Да бъдат изпрани — прибави той.

За миг ѝ се стори, че Уайт ще избухне в смях. Алекс се облегна назад.

— Да — не особено убедително отвърна тя.

— Трябва да отбележа, че това е доста...

Той се почеса по бузата и стисна устни. Не ѝ вярваше.

— Значи никога не си... — Изведнъж ѝ стана горещо. — Никога не си мислил...

— Не, всъщност не. — Уайт се загледа в ръкава на пуловера си. — Дватамата с Уолтър Нойман... хм, никога не сме си допадали. Но не ми прилича на перач на пари. Пък и може да има друго обяснение за парите. Ако действително съществуват. Наследство от богат чичо, печалба от лотарията или нещо подобно.

Той се засмя и си наля още чай. Алекс също се усмихна.

— Но това недоразумение — внезапно възвърнал сериозността си, продължи шефът ѝ — е обезпокоително. Мога да си го обясня само с някаква интрига на Нойман.

— Какво искаш да кажеш?

— Пенсионирането на Гьобърт предизвика страхотно напрежение. Можеш да си представиш. Тая история с теб и... и Елиот, тази грешка — поведението на Нойман спокойно може да е резултат от всичко това. Той знае колко много те ценя. Плановете ми за теб. Не крия факта, че ти и хората като теб сте важни за бъдещето на „Провидънс Лайф“. Кой го знае? Може да се опитва да дискредитира отдела. С други думи, мен.

Алекс се зачуди доколко болестта му е свързана с тези задкулисни борби за власт в „Провидънс Лайф“. Плашеше я мисълта, че и тя участва в тях, макар и като пионка.

— Не бих се тревожил излишно за това — продължи Уайт. — Непременно ще повдигна въпроса пред самия Нойман. И дума не може да става да изгубиш работата си. Та ти си моята най-ярка звезда. Не се безпокой.

Той отново се усмихна.

— Ами ако... — Алекс се поколеба.

— Ако изберат Нойман за председател ли? — довърши въпроса Уайт.

— Съжалявам. Каква невероятна егоистка съм само. — Тя се изчерви.

— Ни най-малко. Напълно те разбирам. Съвсем естествено е да се тревожиш за бъдещето си. Що се отнася до, хм, вероятността Нойман да спечели... е, това не означава, че ще се издигне над закона. Председателят трябва да се съобразява с мнението на борда.

Алекс обаче виждаше, че го потиска дори самата мисъл юридическият съветник да оглави „Провидънс Лайф“. Самата тя също започваше да я намира за ужасно потискаща.

— Смяташ ли... смяташ ли, че наистина има възможност да спечели?

Уайт не отговори веднага.

— Уолтър е изключителен човек, но не съм убеден, че притежава необходимите качества за работа с хора, за да ръководи такава голяма компания. Ако все пак го изберат, не зная дали ще остана във фирмата. Честно казано, предпочитам сам да напусна, отколкото да ме принудят. Разбира се, това едва ли ще се случи толкова скоро. — Той се изправи и разбута дънерите в камината. В комина полетя дъжд от искри. — Не се безпокой. Ще се погрижа да получиш квалификацията си в „Провидънс Лайф“. Ако го искаш, естествено.

Уайт я покани да остане за вечеря. Просторната кухня се отопляваше със стара газова печка. Той отвори бутилка монталчино и докато отпиваше от чашата си, отваряше бюфети и чекмеджета и разказваше за семейството си и района на залива Нарагансет. Родът му живеел в Нюпорт повече от век и същата тази къща била тяхна от три поколения. Самият Уайт израснал тук и като малък плувал из целия залив. Алекс никога не бе мислила за него по друг начин освен като за застрахователен статистик на средна възраст и това, че и той е бил младеж, я накара да се усмихне. Докато го наблюдаваше да се движи сред тенджери и тигани и да отпива от превъзходното вино, тя усети, че въпреки тежкия си ден се отпуска. Уайт готвеше бьоф бургиньон — нарязан лук и чесън, запържи месото с бекон и го поръси с брашно.

После прибави вино и завързани на китка свежи подправки. Кухнята се изпълни с възхитителен аромат.

Когато най-после седнаха на масата, Алекс откри, че е ужасно гладна. Уайт усмихнато я гледаше. След като се справи с месото, тя отопи гъстия винен сос. Чинията ѝ беше почти празна, когато забеляза изражението му. Внезапно осъзна, че държи в ръка голямо парче хляб. Остави го на масата, поклати глава и се засмя.

— Господи, ужасно съжалявам. Просто не съм яла толкова вкусно нещо от... всъщност никога. Къде си се научил да готвиш така?

— Жена ми Хариет ме научи... Тя обичаше да готви. — Уайт хвърли поглед към печката и се усмихна. — Обичаше да пече хляб. Тук винаги са се носили прелестни аромати.

Алекс не знаеше почти нищо за Хариет Уайт — знаеше само, че е починала някъде в началото на осемдесетте. Сред фотографиите в дневната бе видяла снимка на жена, отдъхваща на тераса на кафене, вдигнала лице към слънцето. Трябваше да е тя. Изглеждаше симпатична, къдравата ѝ кестенява коса бе завързана отзад с шалче. Зачуди се защо не са имали деца и от какво е умряла, но чувстваше, че не трябва да слага пръст в раната.

— Обичам вкусната храна, винаги съм я обичал — рече Уайт. — Истинско удоволствие е да готвиш за някого.

— Тогава как си запазил такава страхотна форма? Искам да кажа, като ядеш такива неща. Ако аз си го позволя, ще...

Тя наду бузи и се засмя.

— Просто имам късмет — усмихна се Уайт. — Трябва да е от гените.

И сякаш за да потвърди думите си, той придърпа към себе си купата с месо, за да допълни чинията си.

— Искаш ли още?

Алекс го погледна над ръба на чашата си.

— Не, благодаря. Струва ми се, че ще се пръсна.

Уайт мълчаливо си сипа и започна да яде, забил очи в чинията си. Алекс едва сега осъзна, че и той е свършил първата си порция, всъщност още преди нея. За миг се загледа в него. Явно имаше вълчи апетит. Тя си спомни думите на Хейман за пушената съомга на събирането у Гьобърт. Накрая Уайт вдигна очи и се усмихна.

— Мислех си... — рече той.

— За какво?

— За онова, което ми каза. За плановете на Елиот да избяга. Убедена ли си, че наистина е било така?

— Самолетните билети бяха у Лиз. Еднопосочни. За Париж. После за Ница. Щял е да избяга.

Уайт поклати глава.

— Представяш ли си какъв хаос щеше да настъпи? Хората щяха да си помислят, че е отвлечен, убит или нещо подобно. Или че е станал член на секта. Щеше да се наложи да съобщим в полицията. Полицията щеше да уведоми Интерпол. И даже истината да излезеше наяве, мисля, че Маргарет Елиот нямаше да се примири. Щеше да прати по петите му частни детективи. Процеси за изоставяне и изневяра. Бог знае какво. Първо щеше да се заинтересува от какво живее, защото има право на половината. Искам да кажа, не смяташ ли, че... че човек без връзки, без отговорности, човек, който отказва да признае, че изобщо съществуват такива неща, е просто... просто...

Тя затаи дъх в очакване Уайт да издаде присъда над някогашния си колега. Искаше да чуе какъв според него е Майкъл Елиот. Но вместо това Уайт внезапно се сепна, сякаш осъзнал, че едва не е казал нещо лошо за мъртвия.

— Имаш ли нещо против да се преместим? — Той посочи към дивана. — Вземи си чашата. Имам... имам нещо специално, което сигурно ще искаш да опиташ.

Уайт прибави дънери в огъня и изчака да се разпалят. Влажното дърво яростно засъска върху тлеещите въглени и после избухна в пламъци. Вятърът навън се усилваше. Свиреше ноктюрно на Шопен. Алекс се отпусна върху възглавниците на дивана и отпи от най-необикновеното вино, което бе опитвала.

— Франсис Бейкън — каза Уайт, — художникът, не философът, веднъж приготвил задушено с такова вино.

Очите му бяха вперени в пламъците.

— Нали си чувала за Бейкън? Ирландец. Но в същото време типичен англичанин. Онези ужасни разкривени лица. Скиците за едно разпятие. Никога не е работил пиян или поне рядко, но често се напивал, когато не работел. Както и да е, един път бил много пиян и готвел задушено. Искал да го разнообрази с малко червено вино. Отворил някаква бутилка и я излял вътре. Задушеното станало

прекрасно. Великолепно. Най-доброто задушено, което бил готвил. После разбрал, че виното било шато петрус петдесет и осма. Това се случило през шейсетте, когато бутилка петрус се продаваше за по двеста долара. Бейкън казал, че било жалко да похаби виното, но че задушеното наистина било много вкусно.

Той се усмихна и погледна Алекс. Тя вдигна чашата си и каза:

— За Бейкън.

Уайт вдигна своята.

— Да. Шампанско за истинските приятели и истински мъки за престорените. — Забеляза въпросителното ѝ изражение и поясни: — Една от любимите наздравници на Бейкън.

Макар и замаяна от виното, Алекс усещаше, че той също е малко пиян и съвсем не прилича на себе си, не прилича на човека, когото си мислеше, че познава. Тя отпи от чашата си и се отпусна назад.

Събуди се от тихата музика на пиано. Бетховен. Огънят догаряше. Чуваше, че Уайт прави нещо в кухнята. Алекс отиде до камината. Отгоре бяха наредени сребърни купи от регати, в които той бе участвал преди години. Върху стар дъбов бюфет видя снимка на много по-младия Уайт зад руля на яхта. Косата му беше отметната над загорялото му чело. Изглеждаше ужасно щастлив. До нея бе фотографията на жената в кафенето. По старата каменна стена и зелените кепенци Алекс предположи, че е направена някъде в Европа.

— Това е Хариет — каза Уайт.

Стоеше до нея с чаша вода в ръка. Тя се усмихна.

— Извинявай, Рандъл. Мисля, че виното ме довърши. Напоследък не спя добре.

Уайт я погледна за миг в очите, после се обърна към огъня.

— И аз.

— Кога е направена снимката? — попита Алекс.

Той взе дървената рамка.

— През седемдесет и втора. Бяхме на почивка във Франция.

— При твоя манастир ли?

Уайт усмихнато поклати глава.

— Не. Не, това беше по-късно. След смъртта на Хариет. Не, тогава се изкачихме на Монблан. Пеш. Доста тежък преход.

Тя кимна и взе чашата от ръката му.

— Може ли?

— Разбира се, донесох я за теб. Реших, че гърлото ти ще е пресъхнало от толкова вино.

— Трябва да си тръгвам — каза Алекс.

Уайт продължи да се взира в гаснещия огън.

— Не бъди глупава. Тук има достатъчно място. Веднага ще ти оправя леглото. Стаята е до кухнята, затова винаги е затоплена.

Алекс седна на фотьойла до камината.

— Какво има? — попита той.

— Защо?

— Не зная. Изглеждаш... още ли се притесняваш за оная история с Нойман?

— Не, аз... Просто си помислих, че трябва да знаеш. За Майкъл Елиот. Разбирам, че се е готвил да направи нещо... нещо нечестно. Но виждаш ли, той е смятал, че е болен от хорей на Хънтингтън.

Уайт я зяпна с отворена уста. Но Алекс трябваше да му го каже. Дватамата можеше и да не са били приятели, но мисълта, че Уайт ще продължи да го презира, още повече сега, когато Елиот беше мъртъв, не ѝ даваше мира.

— Според мен тъкмо затова се е готвел да напусне Провидънс — продължи тя. — Искал е да похарчи парите си преди да започне да... преди да се разболе.

Уайт изглеждаше поразен.

— Откъде знаеш?

— Има една компания, казва се „Медан“. В Уоруик. Правят диагностични изследвания на ДНК. Струва ми се, че те са изследвали Майкъл. Спомняш ли си онзи човек на погребението? Онзи с брадата? Тогава те попитах и ти ми каза, че не го познаваш.

Уайт бавно кимна.

— Да. Да, помня го.

— Той работи в „Медан“. Видях го да влиза в тяхната сграда.

— Ти...

— Да. Отидох в Уоруик. Малко е... Малко е сложно, но онзи човек с брадата — казва се Тейт — ме спря на улицата и поиска да му дам някакви документи, които според него били у мен. Само че не бяха. Бяха у Лиз. Останали от Майкъл. Някакви разпечатки. Реших, че

са резултатите от изследването. Всъщност мисля, че доказват злоупотреба или небрежност от страна на „Медан“.

— Злоупотреба ли?

— Един от родителите трябва да е носител на болестта. При хорейта винаги е така. Но нито бащата, нито майката на Елиот са били болни. Майкъл не може да е имал дефектния ген.

Уайт притисна длан към устата си.

— Това... всичко това е...

— Ужасно, зная. Но обяснява защо Майкъл е искал да избяга. Вярвал е, че ще умре. Изследването е било смъртната му присъда. Нещо повече. Невродегенериране. Загуба на контрол. Накрая деменция. Елиот по някакъв начин е взел разпечатките от „Медан“. И Тейт си ги искаше.

— Да — замислено каза Уайт. — Да, разбирам.

Алекс се отпусна. Чувстваше се по-добре, след като сподели с него всичко.

— Когато ме спря на улицата, изглеждаше по-уплашен дори от мен. Това е единственото, което не разбирам. Като че ли са замесени и други хора. Хора, от които се страхува.

— Може би хората в „Медан“ — рече Уайт.

— Възможно е.

— Ти даде ли му ги?

— Моля?

— Върна ли му разпечатките?

— Не. Дадох ги на един приятел, учен. Той ще ми обясни точно какво означават.

Уайт напрегнато се вгледа в лицето ѝ.

— Защо не ми разказа всичко това по-рано?

Алекс сбърчи вежди, после сви рамене.

— Ами... не знаех какво да правя. И все още не съм решила. Пък и това не е твой проблем. Не исках да те безпокоя.

Той кимна.

— Да... да, разбирам. Но... И повече не си виждала този Тейт, така ли?

— Не. Изчезна.

— Съобщи ли в полицията?

— Не. Смяташ ли, че е трябвало?

Уайт сви рамене.

— Ако този мой приятел потвърди подозренията ми — каза Алекс, — мисля, че трябва да отида при Маргарет Елиот. В крайна сметка тя е оцетената.

— Да — каза той. — Да, разбира се.

30.

На следващата сутрин снегорините полагаха всички усилия, за да разчистят пътищата, но въпреки това на Алекс ѝ трябваша два часа, за да се върне в Провидънс. Нямаше какво друго да прави, освен да чака: да чака госпожа Елиот да разговаря с Уолтър Нойман, да чака Рандъл Уайт да направи каквото може, после да чака телефонът да позвъни и да я повикат на работа. Казваше си, че би могла да използва свободното си време и да учи за изпитите. Имаше чудесната възможност отново да влезе в релси и дори да вземе преднина. Но когато зави на Филипс стрийт и си представи как се прокрадва покрай вратата на госпожа Конъли, осъзна, че се самозаблуждава. Как можеше да се съсредоточи върху материала, когато нямаше представа дали изобщо ще се яви на изпит? Не можеше да продължи, сякаш нищо не се е случило, когато животът ѝ висеше на косъм. Защото положението наистина бе такова. Шансовете не бяха на нейна страна.

Беше размишлявала за това по време на дългото шофиране: ако не изберяха за председател Рандъл Уайт, ако Нойман не бъдеше спрян, най-вероятно нямаше да я върнат на работа. Подобно отстъпление щеше да злепостави Нойман, да го представи като слаб човек, при това точно в момента, в който той полагаше всички усилия да изглежда силен. Бе рискувал да уволни статистик, без да се посъветва с ръководителя на отдела. Нещо, което можеше да направи председателят, но никой друг. Ако сега отстъпеше, нямаше ли да покаже, че оттегля кандидатурата си? Колкото повече разсъждаваше, толкова по-песимистично гледаше на нещата. Рандъл Уайт можеше да е на нейна страна, но дали това щеше да е достатъчно? Ако изберяха Нойман, дните му в компанията най-вероятно щяха да са преброени. „Предпочитам сам да напусна, отколкото да ме принудят“, така беше казал.

Алекс влезе в апартамента си и се зае да си направи кафе. Все още по палто, тя пусна телевизора и запревключва реклами, дискуссионни предавания и детски програми, докато най-после попадна на прогноза за времето по местната кабелна станция. Мъж с

бакенбарди и синьо сако описваше кръгови движения с ръце и говореше за въздушни маси и циклони. Това ѝ напомни за Робърт Холидей и последната му софтуерна авантюра: компютри, които да предвиждат характера на сезоните. Навярно, ако бе приела поканата, всичко щеше да е по-добре. Нямаше да се безпокои за изпитите си, за „Провидънс Лайф“ и дори за Марк. Щеше да замине — точно както беше възнамерявал Майкъл Елиот. Но кого заблуждаваше? С всичките си дългове и сметки, тя никога нямаше да събере смелост.

Почукване по вратата я върна в действителността. Веднага се сети кой е.

— Здравейте, госпожо Конъли — каза Алекс, щом отвори.

Този път Мейви не носеше пенъор, а широк пастелнорозов анцуг. Подаде ѝ пощенска картичка с рисунка на „Браун“, изписана с бледо мастило.

— Беше пъхната под вратата — каза възрастната жена.

Алекс я обърна и прочете текста. Бе от Бен.

Когато най-после се свърза с него в биологичната лаборатория „Арнолд“, ѝ се стори, че ѝ се обажда от някакъв завод. Вой на машини заглушаваше пискливия му глас, от време на време се чуваше тракане.

— Ужас! — яростно каза той. — Някой ми е съсипал центрофугата. Всичките ми разтвори приличат на зеленчукова супа.

— О — отвърна Алекс. — Предполагам, че това е лошо.

— Да, много лошо.

Бени мрачно се засмя и тя си го представи как се изчервява.

— Виждаш ли, целта е да се пречистят — поясни той. — Разтворите трябва да приличат на... хм, на бульон. А пък тези тук са като чорба. И чуваш ли шума?

— Не чувам почти нищо друго.

— А, извинявай. Сега как е?

Воят позаглъхна.

— По-добре, благодаря. Получих писмото ти.

— Да, да. Добре. Между другото, как си?

Не ѝ се щеше да навлиза в подробности.

— Добре съм. А ти?

— А, чудесно. Ако не се смята центрофугата. — Последва шумолене на листове. — Ето, взех ги. Онези твои разпечатки де. Помолих Бет Клайн да им хвърли един поглед. Мисля, че си я виждала. Онколожката от Харвард.

Алекс бегло си я спомняше — дребна, тиха млада жена с буйна кестенява коса.

— Да, струва ми се.

— Както и да е, тя веднага разбра за какво става дума. Както предположих, това е в нейната област.

Алекс осъзна, че се е загледала в телевизора. Прогнозата вече бе свършила и тъкмо започваха новините в дванайсет. Показваха щатски полицаи, които изравяха шофьори от снежни преспи, и хеликоптер, който евакуираше някаква старица от забутаната ѝ къща. През последните две седмици такива кадри бяха станали нещо обичайно.

— Според нея наистина били интересни — продължаваше Бени. — Попита ме откъде си ги взела.

Алекс се извърна от екрана. Нещо в гласа му ѝ подсказваше, че въпросът му е сериозен.

— Откъде съм ги взела ли? От един приятел. Това е дълга история.

— Аха...

Последва мълчание. Бени очевидно очакваше да му разкаже, но тя не беше сигурна, че е разумно. В края на краищата нали според Харолд Тейт разпечатките бяха откраднати.

— Самата аз не зная много — отвърна Алекс. — В Уоруик имало някаква диагностична компания. Струва ми се, че са оттам. Така или иначе, какво е толкова интересно? Това е някакво генетично изследване, нали?

— Точно така — потвърди той. — Всъщност няколко. Бет каза, че било страхотна работа.

— Не съм сигурна, че разбирам. Какво показва изследването?

— Хм. — Бени се прокашля. — Много неща. Зависи какво търсиш.

Алекс сподави въздишката си. Бе забравила колко е педантичен, когато приказва за наука с лаици като нея. Понякога можеше да е наистина досаден.

— Добре. Ще бъде конкретна. Да речем, че изследваш нечи гени, за да провериш дали човекът ще се разболее от хорея на Хънтингтън. Какво ще покаже изследването?

— А, ясно. Изследването показва, че всички са здрави.

Тя се намръщи.

— Кои „всички“?

— Всички хора, чиито гени са били изследвани. Тук има данни за десет души. Навярно изследването е било извършено автоматизирано. Иначе защо ти трябва компютър, за да получиш резултатите?

— Чакай малко, чакай малко, Бени. — Алекс прокара пръсти през косата си. — Казваш, че тези хора, които и да са те, със сигурност нямат хорея на Хънтингтън. Нито един от тях ли?

— Точно така. Спомняш ли си обозначенията над всяка колона? НРС1, МСР1В и така нататък?

— Да.

— Е, едно от тях е за гена на Хънтингтън: НТСН1. И резултатът при всички тези хора е отрицателен. Числата отдолу, между другото, са лумени, мерна единица за светлина. Когато числото е по-голямо, резултатът от флуоресцентния тест е положителен. А числата долу встрани са различните хромозоми, в които се намират гените на болестта.

Алекс бавно седна. Не бе очаквала нищо подобно. Цялата ѝ теория отиваше по дяволите. Защо Майкъл Елиот би откраднал резултатите от генетични изследвания на други хора, при това отрицателни? Каква стойност можеха да имат?

— Така или иначе — продължи Бени, — Бет се заинтригува от някои от другите обозначения. Например МСР1В. Знаеш ли какво е това?

— Извинявай, Бени, какво... Искаш да кажеш, че това е изследване за повече от една болест, така ли?

— Естествено. Е, за повече от един ген, отговорен за болестта. По-точно девет. Имаш гени за наследствен рак на простатата, гърдите и яйчниците, фиброза, хорея на Хънтингтън. Всички обичайни заподозрени.

Капакът на вратата изтрака и от прозорчето се появи Оскар. Козината му лъщеше от разтопени снежинки. Котаракът безшумно

заприпка по пода и скочи на дивана.

— Господи! Нямах представа. Мислех си... Но тези изследвания... всички резултати са негативни, така ли?

— Не, миличка.

— Не ли?

— Точно това заинтригува Бет. Един от резултатите е ограден с червено. Спомняш ли си го?

— Да, да. Мислех, че трябва да е за хорейта.

— Не. — В слушалката се разнесе звук от затваряне на врата и Бени продължи шепнешком: — Това е положителен резултат за наличие на гена MСP1В. MСP1В означава макрофаген хемоатрактантен протеин едно. Ние наричаме явлението „полиморфизъм“: здрав ген, който е дефектирал. Хората като Бет го търсят от години. Всички предполагат, че този ген съществува някъде в човешкия геном, но никой още не го е намерил. Или поне така си мислехме. Струва ми се, че в тази клиника в Уоруик най-после са го открили.

Внезапно Алекс разбра защо Бени е бързал да влезе във връзка с нея. Не толкова за да ѝ даде информация, колкото за да получи такава от нея. Тя му беше предоставила доказателство за важно медицинско откритие, за което все още не знаеше никой.

— Бени, този дефектен ген какво точно прави? Каква болест... предизвиква?

— Ами, ако теорията е вярна, кара макрофагите — това са клетки, почистващи мъртвата материя, част от имунната система — да повреждат основни кръвоносни съдове. Разбира се, докато не открием виновния ген, няма да сме сигурни колко по-уязвими прави хората.

— Уязвими към какво, Бени?

— Към атерома, тромбоза, инфаркт на миокарда. Убиец номер едно.

— Номер едно... Значи води до инфаркт, така ли?

— Да, общо взето.

По гърба я полазиха тръпки. Аномалията, на която се бе натъкнала в централния архив и която внезапно беше изчезнала, се отнасяше за хора, починали от сърдечносъдови заболявания. Съотношения, които бяха невъзможни. Данни, които изглеждаха изкуствени — сякаш някой просто си ги бе измислил, за да попълни

празнота. Нима всичко това можеше да е съвпадение? Да — освен ако „Медан“ и „Провидънс Лайф“ не бяха свързани. Разбира се, в известен смисъл ги свързваха Майкъл Елиот и Харолд Тейт. Но те бяха просто стари приятели, които имаха обща тайна.

— Както и да е — продължи Бени. — Предполагам, че господин К-1005052 трябва да се подложи на преглед и да се откаже от холестерола. Ако този ген наистина е толкова гаден, колкото допускат някои, той може всеки момент да умре.

— Извинявай, Бени, кой господин каза?

— Господин или госпожа, няма значение — който е под този номер. Всеки лист си има номер. Предполагам, че те се отнасят до изследвания човек. Но нямам представа какво означава буквата „К“.

— Буквата „К“ — повтори Алекс.

— Да. Може би...

Внезапно ѝ хрумна.

— Кандидат. Това означава „кандидат“.

— Нима?

Алекс поклати глава. Защо не си го бе спомнила по-рано? Беше виждала стотици такива обозначения в „Прайм Нъмбър“: номера на застраховки. Такъв номер имаше всеки формуляр, който пращаха на потенциалните клиенти. И всеки от тях носеше временния префикс „К“, за да ги разграничат от вече утвърдените застраховки.

— И за какво кандидатстват? — попита Бени.

— За застраховка живот. Това трябва да са... предполагам, че това трябва да са хора, кандидатстващи за големи застраховки. Няколко милиона долара. За обикновените не се изисква медицински преглед, но в подобни случаи това е стандартна процедура. Генетичните изследвания биха могли да са част от нея, макар да не мисля, че в „Провидънс Лайф“ сме го правили. Поне досега.

— Е — рече Бени, — може всичко това да е само хипотетично. Като някакво предложение. Това може да не са реални изследвания. Тези хора може изобщо да не съществуват.

— А може и да съществуват. Въпреки това...

В главата на Алекс се оформяше идея. Ако успееше да разбере дали кандидатите съществуват и кои са, навярно щеше да открие защо Майкъл Елиот е откраднал резултатите от изследванията им. Но нямаше да е лесно.

— Бени, би ли ми дал тези номера? Може би ще съм в състояние да ги проверя.

— Естествено.

Той ѝ ги продиктува и Алекс ги записва в бележника, който държеше до телефона.

— Благодаря ти за всичко, Бени — каза накрая тя. — Ако открия нещо, ще ти съобщя.

— Ще съм ти много задължен. Ако се окаже, че този ген е действителен, мисля, че трябва да го знаем.

Алекс затвори и за момент се загледа в телевизора. „Прайм Нъмбър“ качваха цялата си информация в компютъра на централния архив. Там се пазеха всички досиета на бивши и настоящи клиенти: лични данни, кредитни карти, искове, изплащания и — от време на време, когато сумата възлизаше на повече от половин милион долара — медицински данни. Досиетата не съществуваха никъде другаде. Но се охраняваха строго, всъщност по-строго, отколкото изискваше законът. До тях имаха достъп само старши вицепрезидентите и членовете на директорския борд — ключовете за царството. Въпросът бе дали не се случва да забравят накъде тези ключове.

Тя взе дистанционното управление и понечи да изключи телевизора, когато нещо на екрана привлече вниманието ѝ. Репортерка с широка бяла канадка говореше нещо. На улицата зад нея се виждаха пожарни коли и линейка с включени червени светлини. И квадратни дървени къщи, също като онези на Брайтън стрийт.

— Поне едно тригодишно дете е било откарано в интензивното отделение — с школуван от дългия опит мрачен глас казваше репортерката — и по все още непотвърдени съобщения е бил открит труп на жена.

Камерата се завъртя и показа втора линейка, която си пробиваше път през малка тълпа. После в близък план се появиха димящите развалини на къща. Бяха оцелели само розовата фасада и част от покрива. През зейналите прозорци на горните етажи се виждаше небето. На прозореца на първия етаж висяха почернели останки от плюшено животинче.

Къщата на Лиз Фостър.

31.

— Не, не зная — каза Ралф Маккормик. — Пристигнах преди час. В телефонния ми секретар има поне двайсетина и още не съм...

От отсрещния край на линията Нютън Брейди се впусна в безкрайна реч за всички неприятности, които си била навлякла компанията, за да го прати в клиниката „Ман“. Очаквали да остане там десет дни или поне седмица. Понеже всички били загрижени, нали разбираш...

— Всичко това ми е ясно, Нют, но тази програма, която провеждат там, лечението — това просто е излишно. Нямахме смисъл да оставам повече. Казвам ти, чувствам се чудесно.

Последва дълго мълчание, след което Нют го предупреди за характера на наркоманията. Маккормик се усмихна. Очевидно смятаха, че е избягал от клиниката, за да потърси кокаин.

— Не, точно това е въпросът — след малко каза Ралф. — Това не е като... е, ти знаеш как бях преди. Знаеш как беше миналия път. Постоянно карах на демерол и накрая... Но това е различно. Нют, това наистина побеждава зависимостта.

Или поне така му бяха казали лекарите и той им вярваше. На Нют обаче му се струваше прекалено хубаво, за да е вярно. Искаше да знае точно за какво става дума.

— Ибогаин — поясни Маккормик. — Добива се от някакъв корен. От растение, което открили в северна Африка.

Той се заоглежда наоколо, докато Нют се впусна в нова тирада. Бе отсъствал само четири дни, но през това време се бяха случили толкова много неща, че му се струваше цяла вечност. Кой знае защо се ядоса, че старите вестници все още са на масата, че домът му не отразява неговата бодрост.

— Зная — отвърна Ралф, — но ти казвам: нямаше смисъл да оставам повече. Това... Божичко, не зная как да го опиша! — Той се засмя, после се овладя. Не искаше Нют да си помисли, че е изпаднал в еуфория, но облекчението, щастието му замайваше главата.

Накрая Нют като че ли се поуспокои. Попита го дали се нуждае от нещо.

— Не, хладилникът е пълен — каза Маккормик. — Всъщност умирам от глад. Тъкмо мислех да си сготвя нещо.

Брейди му съобщи, че не го очакват във фирмата преди следващата седмица, така че можел да си почине няколко дни. После се сбогува.

За миг Маккормик се заслуша в тишината. Това бе част от новата му личност: тишината и чувството за бавнотечащо време му доставяха удоволствие. Като въжеиграч, който вече е изпълнил номера си и спокойно може да погледа другите. Той се усмихна на собствените си мисли. Лампичката на телефонния секретар премигваше. Бяха се обаждали Нойман, Брейди, Уайт. Зачуди се откъде са научили, че е напуснал клиниката преждевременно. Навярно бяха инструктирали някоя от сестрите да им съобщи. Бяха го следили по целия път до нюаркското летище, знаеше го. Никой във фирмата не му вярваше. Смятаха, че ще направи нещо откачено. Или че може да се опита да избяга.

Яде канелони, изправен под флуоресцентната лампа в кухнята, наслаждавайки се на гъстия доматиен сос. Беше вкусно, но не му стигна. Трябваше му хляб. Той извади от бюфета голям буркан с фъстъчено масло и го отвори. Размразяваше си франзела, гледаше потъналия в мрак двор и мислеше за последните няколко дни, когато на входната врата се почука.

Маккормик се запъти към коридора. През заскреженото стъкло надничаше нечие лице.

— Боже господи!

— Не, брат му е, Джери.

В първия момент не го позна. После се сети.

— Дон.

— Отвори вратата, Ралф — разнесе се приглушеният глас на Грант.

— Какво...

— Звънецът ти не работи. Хайде, Ралф, замръзнаха ми ташаците на тоя студ.

Маккормик отключи и отвори. Грант носеше дебело яке и ловджийска шапка, нахлупена ниско над очите му. Изглеждаше много

ядосан.

— Какво има?

— Не прослуша ли съобщенията си?

— Виж, аз...

— Трябваше да се обадиш на Нойман.

— Тъкмо се канех да... Какъв е проблемът?

Грант влезе в дневната и дръпна завесите. После се обърна към Маккормик и си свали шапката.

— Безпокои се за теб. Не очакваше да се върнеш толкова скоро.

Ралф се усмихна.

— Хм... естествено. Току-що приказвах с Брейди. Всичко е наред.

Грант направи кисела физиономия.

— Какво означава това?

— Само, че... — Маккормик вдигна ръце. — В клиниката имах невероятно преживяване.

Шефът на „Разследване“ се плъсна на един от фотьойлите.

— Чудесно — каза той. — Наистина чудесно. Невероятните преживявания винаги са чудесни.

— Не, говоря сериозно, Доналд. Говоря сериозно.

Грант кимна. До този момент не се бе усмихнал. Докато го гледаше, Маккормик усещаше, че настроението му помръква. Той отиде в кухнята — франзелата все още беше в микровълновата фурна — и направи кафе.

Когато се върна в дневната, Грант си бе съблякъл якето. Маккормик му подаде кафето.

— Разговаря ли с Нютън за преживяването си?

Той се усмихна.

— Малко. Нют... Виж, никой не ми вярва.

— Е, не можеш да ги обвиняваш. — Грант разсеяно заоглежда стаята. — И какво точно се случи? Май разказваше нещо за лечението?

— Лекуваха ме с един медикамент. На третия ден ми дадоха десетмилиграмова доза. Беше невероятно. Целият ми живот ми се разкри като на длан, Дон.

Грант стисна ръце. Изглеждаше нервен.

— Очевидно не е нещо необичайно — продължи Маккормик. — Това е един от ефектите на лекарството. Ибогаин. Първо... — Той

прокара пръсти през оредяващата си коса. — Първо бях съвсем спокоен. После внезапно започнах да виждам образи. Все едно гледах кино. Малки, после големи. Невероятно детайлни картини. Неща от миналото ми. Неща отпреди няколко дни. Реклами. Видях трева в голяма равнина. Вятърът леко я полюляваше. Видях момче с гладки камъчета в ръце.

Грант го изгледа отвратено.

— Просто си се надрусал. Можеше да го направиш и тук. Щеше да спестиш на фирмата самолетния билет.

— Не, не. — Маккормик поклати глава. — Беше различно. След десет-единайсет часа образите изчезнаха. Дойдох на себе си и единственото ми желание беше да ям. После цяла нощ останах буден. И тогава разбрах, че не съм живял както трябва.

Грант кимна. Държеше чашката си с две ръце.

— Вчера цял ден ми се спеше — каза Маккормик. — Бях спокоен и щастлив. Никога не съм се чувствал така, Дон.

— Чудесно. — Грант се изправи, отиде до завесите и надзърна навън. — И какво ще стане, когато лекарството престане да действа?

Той се обърна и впери поглед в Маккормик.

— Няма да престане. Лекарите казаха, че няма. То... Ибогаинът променял цялото ти мислене.

Грант кимна, като че ли бе слушал достатъчно.

— Стига, Ралф. Кого заблуждаваш?

Маккормик поклати глава.

— Не те заблуждавам, Доналд. Наистина. Казвам ти, сега съм нов човек.

Грант отново кимна, този път по-бавно, и оценяващо го изгледа. После седна на дивана и помете всичко от масата на пода. Мръсната стъклена повърхност остана гола. Грант извади малко целофаново пликче, пълно с бял прах.

Маккормик ахна.

— Доналд... Господи... Боже господи! Какво правиш?

Грант изглеждаше изненадан.

— Какво... не знаеше ли? Стига, Ралф, да не си мислиш, че само ти си падаш по забавленията?

— Не, но...

Маккормик смаяно го гледаше, докато той изсипваше кокаина на купчинка и после я раздели на редове с кредитната си карта. Извади от джоба на вълнената си риза сребърна тръбичка, засмука една от пътечките, отпусна се назад и си избърса носа.

— О, да. — Грант усмихнато поклати глава. — Ралф, ако знаеше какъв ден изкарах, щеше да разбереш какво невероятно удоволствие изпитвам.

Маккормик стоеше като вкаменен.

— Ралфи — насочи показалец към него Грант, — виждам го в очите ти. Да, виждам го. Жадния ти поглед.

— Защо си дошъл? — попита шефът на централния архив.

— Защото Уолтър се тревожеше — отвърна Грант. — Тревожеше се, че си се върнал толкова скоро. Мислеше, че пак ще започнеш да тичаш насам-натам по гол задник.

Маккормик тежко преглътна.

— С всичко това е свършено — отвърна той. — Вече съм чист.

— Чист ли?

Грант се пресегна и извади от якето си револвер трийсет и осми калибър. Маккормик се втренчи в късата му цев.

— Какво?

— Чист ли? — повтори Грант. — Значи искаш да кажеш, че ако започна да претърсвам тая твоя кочина, няма да намеря дрога, така ли?

Ралф все така зяпаше револвера.

— Да идем в банята — като че ли току-що му бе хрумнало, каза Грант.

И понеже Маккормик не помръдна, той раздражено махна с револвера.

— Веднага, по дяволите!

Качиха се на втория етаж. Маккормик вървеше пръв с вдигнати ръце — като заложник от евтин филм от петдесетте.

В банята беше разхвърляно. Силната светлина се отразяваше от белите плочки и той примижа.

— Грант, това е... това е глупаво. — Знаеше, че е загазил, но не можеше да проумее какво точно става.

Детективът тежко дишаше през носа си. В тясното затворено пространство от него се носеше гаден мирис на бърбън и цигари.

— Отвори аптечката — нареди той. — Да видим дали не си скрил нещо вътре.

Маккормик замръзна, вперил очи в дулото на пистолета. Внезапно Грант се озова срещу него и го избута с тяло до стената. От лавицата падна нещо. Той настъпи десния крак на Ралф и го притисна с цялата си тежест. После, доближил лице до лицето му, отвори аптечката и извади старо шишенце от аспириин.

— Ей, Ралф — възкликна той и отвъртя капачката със зъби, — изглеждаш адски нервен. Ибогаинът сигурно вече преставя да действа. Какво ще правиш, мамицата му?

Маккормик се опита да се отскубне, но Грант го беше приковал към стената. После изведнъж отстъпи назад и изплю капачката в мивката. Ралф като че ли усети болката едва сега. От очите му бликнаха сълзи.

— Казваш, че си чист — рече детективът и вдигна шишенцето пред очите му. — Щом си толкова чист, какво е това?

Маккормик поклати глава.

— Не зная. Не е...

Негово бе, разбира се, но си мислеше, че го е изпразнил. Вътре обаче имаше кокаин.

Грант леко разклати шишенцето.

— Хайде, Ралфи, покажи ми колко си чист.

После притисна пистолета към гърдите си.

— Виждаш ли, Ралфи, аз съм чист. Мога да взимам по малко от време на време. Като днес, защото имах лош ден, защото нещата не вървяха така, както исках. В такива моменти мога да си доставям по малко удоволствие. И никой няма да научи. Ти даже не подозираше. И знаеш ли защо? Защото за мен няма значение. Защото не съм шибан наркоман.

По бузите на Маккормик потекоха сълзи.

Внезапно Грант побесня и болезнено заби дулото в лицето му.

— Само недей да започваш с шибаното си хленчене. Не ща да те гледам. Ако искаш да си смръкнеш, давай. Само няма да ревеш.

Въздухът сякаш пращеше от ярост. Грант му подаде шишенцето — и Маккормик удивено видя, че треперещата му ръка се протяга и го взима.

32.

Брайтън стрийт бе неузнаваема. Пожарни и линейки задръстваха целия път, светеха цветни лампи като на панаир. Тътнеха помпи и генератори. Дълги дебели маркучи се изтягаха в почернялата киша. Алекс остави тойотата на съседната пряка и се втурна към къщата. Рядък жълтеникав дим обгръщаше всичко, силно миришеше на химикали. От тълпата бяха останали само десетина замръзнали зяпачи, които подскачаха от крак на крак на отсрещния тротоар. Не се забелязваше телевизионният екип, нито репортерката с бялата канадка.

Номер седем беше в развалини. Цялата източна стена липсваше. Алекс видя на втория етаж печка, хладилник, фотьойл с изгоряла дамаска и оголени метални пружини. Мивката в съседната баня висеше във въздуха — държеше се само на двете тръби. Апартаментът на Лиз се бе превърнал в овъглени останки.

— Хей, махайте се оттук!

Пред нея стоеше един от пожарникарите. Сажди покриваха лицето му, очите му бяха кървясали. Гласът му подсказваше, че е помлад, отколкото изглеждаше.

— Какво... какво се е случило? Как е...

— Моля, госпожо, зад възето.

Високо над тях негов колега се прехвърляше от стълбата на последния етаж. Част от покрива се поклащаше над главата му и заплашваше всеки момент да се срути. На няколко крачки от него имаше легло с розова завивка, почерняла от сажди. По стените висяха овъглени кафяви парчета от тапети — напомняха на гигантски пергаментови свитъци.

— Тук живее моя приятелка — отвърна Алекс на пожарникаря, който се опитваше да я избута назад. — Казва се Лиз Фостър. Тя... тя живее на първия етаж.

Мъжът се поколеба.

— Идете при онзи човек там.

И й посочи отсрещния тротоар, където един полицаи разговаряше с възрастна двойка, навярно съседи.

— Жената, която е загинала — попита Алекс. — Знаете ли дали...

Зад нея внезапно се разнесе вик. От покрива се засрутваха керемиди — само на един-два метра от пожарникаря. Цялата сграда сякаш щеше да рухне всеки момент.

— Моля, идете там.

Алекс се подчини. Горе продължаваха да търсят оцелели — или трупове. От противопожарното стълбище в дъното на къщата бяха останали само парчета огънат метал.

— Тук ли живеете, госпожо?

Полицаят я гледаше нетърпеливо. Имаше пясъчноруси увиснали мустаци и червендалесто лице.

— Не. — Алекс се мъчеше да запази самообладание. — Моя приятелка живее на първия етаж. Искам да разбера дали...

Ченгето се обърна към съседите.

— Добре, приятели, благодаря ви за помощта. Сега най-добре да си идете. — Той отново се обърна към Алекс. — Как се казва приятелката ви?

— Лиз Фостър. Живее на първия етаж, апартаментът в дъното.

Той хвърли поглед към сградата. Алекс знаеше какво си мисли: там вече нямаше апартамент.

— Приятелката ви работи ли? — попита той и прелисти няколко страници от бележника си. — Пожарът е започнал към десет часа.

— В момента не. По новините казаха, че открили жена...

Полицаят кимна.

— Някаква възрастна госпожа на последния етаж. Изглежда, се е задушила от дима. Според съседите се казвала Самюълс.

Алекс затвори очи. Не беше Лиз.

Той започна да пише, подпрял бележника си върху предния капак на патрулната кола. Алекс изпита желание да му разкаже за Майкъл Елиот, за парите, за предупреждението на Харолд Тейт: „Вие не знаете в каква опасност се намирате“. Но какъв смисъл имаше? Мъгляви обвинения, отправени от наскоро уволнена служителка. А и засега дори не можеше да каже със сигурност какво точно се е случило.

— Боя се, че все още не сме открили всички. Сама ли живее госпожица Фостър? — попита полицаят.

Алекс се сепна.

— Искате да кажете, че може още да е вътре?

— Едва ли. Но докато не претърсим сградата, не трябва да изключваме тази възможност. Изглежда, пожарът е избухнал в задната част на къщата. Е, сама ли живее?

— Да, сама.

— Кога сте я виждали за последен път?

Алекс се замисли.

— Ами... преди около две седмици. Вижте, колко време ще продължи търсенето? Може още да е жива.

Той вдигна ръка.

— Правят всичко възможно. Най-вероятно приятелката ви дори не си е била вкъщи. Успокойте се.

Алекс кимна.

— Добре.

— Имате ли представа къде може да е отишла? Мислите ли, че може да е извън града?

— Възможно е. Сестра ѝ живее в Мериленд.

— Ясно. Има ли приятел?

— Ами... не. Вижте, знаете ли как точно се е случило?

Полицаят поклати глава.

— На тези стари сгради не им трябва много. Сухите греди пламват мигновено. — Радиостанцията в автомобила запраця, но той като че ли не бързаше да отговори. — Едно от момчетата казва, че открили остатъци от стара печка, включена в контакт за лампа. Предполагам, че тя е причината.

— Стара печка ли?

— Да. Бушонът просто не е гръмнал. — Той отвори вратата на автомобила. — И като се има предвид състоянието на електрическата инсталация на тези сгради...

Алекс погледна назад към улицата. Лиз наистина се бе оплакала, че хазаинът не се грижи за нищо. Но пък стара печка, включена в контакт за лампа? Лиз не би направила такова нещо.

— Просто ми се струва адски тъпо — каза тя.

— Естествено — съгласи се полицаят. — Но се случва непрекъснато. Просто попитайте застрахователната си компания.

Докато Алекс караше по междуцатската магистрала на юг към Еджууд, мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя припряно отвори жабката и го извади.

— Ало?

Изпревари я камион, от колелата му хвърчеше киша. Ревът на двигателя му заглуши всичко.

— Ало? Алекс, аз съм.

Сигналът не беше силен, но Алекс веднага позна гласа.

— Лиз?

— Да.

— Господи, добре ли си? Уплаших се — видях какво се е случило с дома ти. Казаха ми...

Лиз заговори, ала сигналът продължаваше да прекъсва. Алекс не успяваше да разбере всичко, но усещаше, че приятелката ѝ е ужасена.

— Лиз, не те чувам добре. На магистралата съм. Ти къде си?

— Извън града. Мисля, че се опитват да ме убият.

— Кой? Лиз?

Сигналът отново прекъсна, когато пътят се спусна в малка клисура, заобиколена от складове и евтини къщи. Едно от платната бе затворено и автомобилите задръстваха другите две.

— Кой се е опитал да те убие?

— Нали ти казах, не зная. Снощи ги видях да наблюдават къщата — мъже в кола.

— Добре, просто ми кажи къде си сега.

Последва изцракване и сигналът изведнъж се усили.

— В един мотел. Близко до Ню Лъндън.

— Ню Лъндън ли? Какво правиш там, по дяволите?

— Не исках да оставам в Роуд Айланд. Исках да се махна от щата. Не зная защо, Алекс. Видях какво направиха с къщата и просто се метнах в колата.

Автомобилите отпред рязко спряха и Алекс удари спирачки. Предното стъкло бе мръсно и тя включи чистачките.

— Лиз, полицията смята, пожарът е избухнал случайно. — Алекс се отита да говори спокойно, като че ли вярва на думите си. — Приказвах с едно от ченгетата. Някой включил печка в слаб контакт и бушонът не гръмнал.

— Смяташ, че всичко е било нещастен случай, така ли?

Алекс се престрой в бавното платно. Предните гуми поднесоха, когато пресякоха ивица мокър сняг.

— Не зная, но явно...

— Явно се случва непрекъснато, нали? Стига, Алекс. Преди две седмици ме уговаряше да се пазя. Защото Майкъл бил в комбина с някакви лоши хора.

Алекс си спомни случая, което внезапно я подсети за собствения ѝ проблем. И за това кой е виновен за него.

— Преди две седмици, Лиз, ти ми се кълнеше, че не си приказвала с Маргарет Елиот. Спомняш ли си?

Лиз не отговори — или пък думите ѝ бяха заглушени от високо прашене.

— Лиз? — Алекс разтърси телефона. — По дяволите!

Зад нея се разнесе клаксон. Бе навлязла между двете платна. Тя включи мигача и се насочи към рампата на изход шестнадесет.

— Съжалявам — каза Лиз. — Не исках да те забърквам. Мислех си, че... — Гласът ѝ не звучеше разкаяно, по-скоро се опитваше да се защити, но навярно не знаеше какви неприятности ѝ е причинила. — Как разбра?

— Това е дълга история. Ще ти разкажа, когато се видим. Само недей да го правиш пак, нали?

— Няма. Струва ми се... струва ми се, че трябва да идем в полицията. Ти как смяташ? — Не изглеждаше особено убедена.

— Мислих за това. Но не съм много сигурна, че ще има полза. Поне засега.

— Тогава какво да правя? Какво... къде да ида? Страх ме е, Алекс. — Лиз още малко и щеше да се заплаче. — Ами ако пак се опитат да ме убият? Даже не зная кои са.

— Просто стой там — отвърна Алекс. — Не казвай на никой друг къде си. И в никакъв случай не се обаждай на никой от „Провидънс Лайф“, нали?

— А после? Какво ще стане после?

— Ако успеем да разберем в какво точно е бил замесен Майкъл, ще можем да идем в полицията. Но ми трябва доказателства.

— Доказателства за какво?

— Остави това на мен. Работя по въпроса.

— Какво ще правиш, Алекс? Каж ми, моля те.

Пътят започна да се спуска надолу по западния склон на Роджър Уилямс Парк и Алекс намали скоростта. Къщата на Марк бе на километър и половина. През редките дървета се виждаше побелялото от снега езеро Кънлиф.

— Просто стой на телефона — каза тя.

33.

Алекс спря петдесетина метра след „Блимпис“ и изключи двигателя. Минаваше десет и половина. Дъждецът постепенно се превръщаше в лапавица. Скоро температурата отново щеше да падне под нулата, а тя бе облечена прекалено леко. Следобед се бе прибрала вкъщи и си бе облякла най-хубавите дрехи за работа, дори се гримира — всичко заради човека от охраната, който застъпваше на смяна в осем часа. Искаше да изглежда така, като че ли просто е останала до късно на работа и е излязла да хапне. Но дългата до коляното пола, сакото и копринената блуза не бяха подходящи за тази ледена февруарска вечер.

От предния вход се точеше върволица хора, свили се срещу вятъра. Алекс позна две жени от „Маркетинг“ и един от старшите мениджъри в „Застраховки“. Знаеше какво ги е задържало толкова до късно. Заради проекта за здравно осигуряване всички бяха под напрежение и лампите на няколко етажа продължаваха да светят. Алекс изчака още двайсетина минути, но не се появи никой друг.

Тя взе клетъчния си телефон и набра номера на Марк във финансовия отдел. На второто иззвъняване се включи секретарят: „В момента не мога да ви отговоря. След сигнала оставете съобщение и ще ви се обадя, щом имам възможност“. Много пъти беше чувала това съобщение, но кой знае защо, сега то й прозвуча различно. Преди студеният му делови глас я развеселяваше, защото смяташе, че се преструва. Познаваше истинския Марк Ферули, човека, който я бе гонил из къщата, облечена само по готварска престилка, човека, който в събота сутрин обичаше да гледа в леглото анимационни филмчета. Но сега се питаше дали в крайна сметка това действително е бил истинският Марк Ферули. От последната им среща вече бяха минали три дни, а той все още не се беше опитал да се свърже с нея. След толкова време заедно! Чудеше се дали не се е заблуждавала, дали истината не е точно такава, каквато изглеждаше — че Марк се е променил по същия начин, по който след смъртта на Майкъл Елиот се бе променило всичко.

Седеше в мрака и гледаше светещите прозорци, а в душата ѝ се прокрадваше смут и отчаяние. Само допреди седмица тя беше част от всичко това. Сградата на „Провидънс Лайф“. Компанията. Отделът. Въпреки случилото се не можеше да не изпитва носталгия за сигурността, за чувството на принадлежност. И все пак, напомни си Алекс, всичко се оказваше несигурно. Сега бе на другата страна, по-решително от всякога. А това означаваше да поема рискове. Първият от които беше, че човекът от охраната няма да я познае.

Доналд Грант бе сам на третия етаж. Детективите му не бяха от хората, склонни да остават на работа повече от необходимото, а останалите в отдела бяха чиновници — точно от девет до пет. Така и трябваше: всеки да изпълнява строго определените си задължения, да върши каквото му е наредено и нищо повече, особено когато се касаеше за по-големите застраховки. Всички искове за над 500 хиляди долара се предаваха направо на Дийн Мичъл, старшия вицепрезидент, ръководещ отдела. Ако наредеше да разследват случая, те се подчиняваха. Ако кажеше, че всичко е наред, изплащаха сумата. Инициативността на редовите служители не се насърчаваше и това много улесняваше работата на Грант — той можеше да се съсредоточи върху самите ръководители, макар че напоследък поддържането на дисциплината се оказваше доста трудна задача дори при тях.

Грант беше убеден, че никой не го е видял да излиза от дома на Маккормик. Бе тъмно и дъждът щеше да измие следите. Но това не означаваше, че не трябва да е предпазлив. Щеше да спи много по-спокойно, ако имаше желязно алиби. А за тази цел се налагаше да направи някои дребни манипулации с данните в компютърната система на „Провидънс Лайф“. По този начин щеше да докаже, че цял следобед е бил в сградата. Други свидетели щяха да потвърдят, че е участвал в различни заседания. Присъствената книга беше подробност, но можеше да се окаже изключително важна. От личен опит знаеше, че хората все още имат забележително доверие в обективността и достоверността на компютрите и тяхната информация. В сравнение с тях твърденията на човешко същество винаги събуждаха подозрение.

Сградата на „Провидънс Лайф“ беше оборудвана със стандартната охранителна система. Служителите имаха индивидуално

програмирани електронни карти, които можеха да се качват на ревера или да се носят в джоба. Детекторите на главния вход и входовете към всеки отдел четяха картите и пращаха информацията в компютър. Вратата оставаше отворена само ако компютърът установеше, че собственикът на картата има право да влиза на съответното място в съответното време. Всички файлове можеха да се манипулират така, че служителите да имат достъп до отделни етажи в определени дни и часове. По същия начин компютърът регистрираше влизането и излизането на хората през главния вход.

Но както с всички други части от компютърната система, тези данни можеха да се променят, разбира се, ако човек знаеше как. В „Провидънс Лайф“ нищо не бе неизменно освен, естествено, правилата.

Грант разкопча яката на ризата си и започна да пише на клавиатурата. Малко му се виеше свят от кокаина, но иначе се чувстваше бодър. Няколко секунди по-късно екранът вече показваше същата информация като терминала на рецепцията: списък с цифрови кодове, имена и часове. Не бяха затворили файла, защото работният ден продължаваше. Най-отдолу мигаше жълт курсор. Трябваше да копира данните, да ги промени с помощта на специална програма и после да ги въведе обратно. Досадна работа, но и преди му се беше налагало да я върши.

Той въздъхна и се протегна. Бе си заслужил няколко дни почивка, дълъг уикенд някъде на слънце, малко свободно време с Вера и децата. Но това щеше да почака. Точно в момента в никакъв случай не можеше да си позволи да напусне града. Животът течеше както обикновено. Всеки ден минаваше като предишния. Така и трябваше.

Информацията на екрана се промени. Най-отдолу се появи още един ред. До единайсет оставаха три минути и според детекторите Марк Фериули току-що беше влязъл през главния вход на сградата. В това нямаше да има нищо странно, ако Марк Фериули не бе в Ню Йорк.

Алекс изпитваше угризения, че влиза неканена в апартамента на Марк, но не бе успяла да измисли друг начин. Пък и във всеки случай не го смяташе за престъпление. Беше прекарала тук толкова много време, бе оставила толкова много следи от присъствието си, че като че

ли почти имаше право поне да хвърли още един поглед. След последната им среща се опасяваше, че Марк може да е сменил ключалките, но явно не беше имал време. Всичко ѝ се стори точно като в неделя вечер. Дори покупките продължаваха да лежат на кухненската маса — само стръковете лук бяха повехнали и пожълтели. Ако се съдеше по картонената кутия в кошчето за боклук, след скандала Марк си бе поръчал пица по телефона. Алекс не остана дълго в жилището. Имаше вероятност някой да я е видял и освен това всичко тук ѝ навяваше тъжни спомени.

Винаги, когато заминаваше, Марк оставяше служебната си карта в едно малко мексиканско гърне до телефона в кухнята. Всъщност често я забравяше и се налагаше да му отваря охраната. Както се надяваше, Алекс откри картата там. Ако всичко минеше според очакванията ѝ, щеше да я върне на следващата сутрин и Марк нямаше да забележи липсата ѝ. Само компютърът в „Провидънс Лайф“ щеше да регистрира, че е била използвана, а никой не обръщаше внимание на това.

Младият пазач седеше на стола си, дъвчеше сникърс и четеше „Нешънъл Инкуайърър“. Той вдигна очи, когато Алекс протегна сивата пластмасова карта към детектора, и я проследи с поглед към асансьорите.

— Не зная дали работя до късно, или започвам рано — с иронична усмивка му извика тя. — Направо да не повярва човек.

Младежът ѝ се усмихна в отговор, поглъщайки с очи стройното ѝ тяло и леко поклащащите ѝ се гърди. Понечи да отвърне нещо, нещо остроумно, но устата му бе пълна със сникърс.

— Такъв е животът — накрая успя да измърмори той.

Алекс натисна един от бутоните и зачака, като се люлееше на токчетата си. Пазачът я беше виждал и преди. Знаеше, че работи на седмия етаж, но не си спомняше името ѝ. Когато жената влезе в асансьора, той погледна към компютъра в ъгъла на бюрото. Ферули. Името му се стори странно — тя определено не приличаше на италианка.

Докато пътуваше нагоре, сърцето ѝ бясно туптеше. Цифрите над вратата сякаш се променяха ужасно бавно и тя почти беше убедена, че асансьорът ще спре и някой ще влезе. Ако я познаеха, щеше да загази. Несъмнено щяха да ѝ се усмихнат, без да кажат нищо, и после веднага щяха да повикат охраната. Когато най-после стигна на осмия етаж, челото ѝ лъщеше от пот.

Тя дълбоко си пое дъх и надникна към фоайето. В един от ъглите вградени лампи осветяваха грозна бронзова статуя на Атлас, поддържащ света на раменете си. През четирийсетте „Провидънс Лайф“ бяха използвали този символ, но отдавна се бяха отказали от него. Заслуша се за стъпки или гласове, ала чу само далечното бръмчене на климатиците на покрива.

Излезе от асансьора и предпазливо се запъти към входа на финансовия отдел. През стъклените врати се виждаха два въртящи се стола, голямо каучуково дърво и календар на стената. Откъм ъгъла струеше слаба луминесцентна светлина, но иначе залата тънеше в сумрак. Тя протегна картата и ключалката изщрака.

Вътре се носеше познатият канцеларски мирис на талашит и топла пластмаса, примесен със слаб аромат на парфюм. Бюрата бяха разположени в редици и на всяко имаше компютърен терминал — тук-там и по два. Някои екрани все още показваха колони от пазарна информация: цени, лихви, маржове, електронни погледи към огромния финансов трафик, постоянен и неразбираем. Светлосините и жълти цифри хвърляха бледи отражения по тавана. В ъгъла пиукаше и пъшкаше факс. В мрака помещението изглеждаше по-голямо.

Бюрото на Марк си беше на същото място до стената, но около него имаше повече свободно пространство и от двете му страни бяха поставени дървени рамки, върху които щяха да монтират преградни плоскости. Очевидно новият шеф на финансовия отдел искаше, за разлика от предшествениците си, да вижда цялата зала. Алекс се зачуди дали по този начин Марк не показва на всички, че сега командва той и че ги наблюдава. Или просто не искаше да се премести в стария кабинет на Елиот? Може би не се чувстваше много комфортно на стола на покойника.

Тя влезе през празната каса на вратата и седна. И тъкмо включваше настолната лампа и я наместваше така, че крушката да е

само на сантиметри от повърхността на бюрото, когато телефонът иззвъня.

Грант чу включването на телефонния секретар и затвори. Защо Ферули бе в сградата? Какво можеше да го е накарало да се върне от Ню Йорк толкова внезапно? Той се загледа в името на екрана. Ферули. Новият старши вицепрезидент. Нов и непроверен. Работеше във фирмата едва от няколко години. Арогантен, амбициозен, малко свадлив, той определено изглеждаше по-благонадежден от Дрю Когил. Но доколко го познаваха? Брейди смяташе, че могат да му имат доверие, но залагаха прекалено много, за да рискуват. Пък и освен това Грант не си падаше много по доверието.

Той изключи компютъра и слезе с асансьора на първия етаж. Щом го видя, пазачът остави списанието и припряно изтупа трошичките шоколад от скута си.

— Добър вечер, господин Грант — каза младежът. — До късно работите днес.

Шефът на „Разследване“ постави ръка върху плота на рецепцията. Под погледа на светлосините му очи пазачът изпита желание да скрие списанието, сякаш е нещо мръсно.

— Виждал ли си да влиза господин Ферули?

— Ферули ли? Хм... — Той хвърли поглед към компютърния екран. — А, да, да. Само преди две минути. Тоест, искате да кажете...

— Сам ли беше?

Пазачът се озадачи.

— Кой?

На лицето на Грант се изписа презрително изражение.

— Ти кой мислиш? Ферули.

— Госпожата ли?

— Марк Ферули. Трийсет и пет годишен. Италианец. Шеф на „Финанси“. Прекалено бързо ли ти говоря?

Младежът пак погледна монитора, сякаш се надяваше, че той може да му помогне.

— Ама... тази Ферули беше жена. Сигурен съм.

Грант си свали ръката от плота.

— Жена ли?

— Да, господине. Виждал съм я и преди. Работи тука.

— Знаеш, че работи тук, но не ѝ помниш името, така ли?

Пазачът се изчерви.

— Ами аз... Тук работят поне двеста души и...

— Къде работи? В кой отдел?

— Ами... на седмия етаж. Да, на седмия етаж.

— Статистичка ли е?

— Май че да. Аз такава...

Грант вече крачеше към асансьорите.

Пазачът скочи и викна:

— Какво е станало?

Но не получи отговор.

— Да дойда ли с вас?

На вратата на асансьора Грант се обърна.

— Не. Остани тук. Ако тази жена слезе, не ѝ позволявай да си отиде. Надявам се, че можеш да се справиш поне с това.

Алекс отлично познаваше някои части от централния архив, в други не бе влизала никога. Като цяло, системата отразяваше организацията на компанията и подразделенията ѝ отговаряха на различните отдели. Под заглавията бяха разположени ключови данни. От личен опит знаеше, че може да отвори файловете от собствения си отдел, но не и тези на другите сектори. Фирмата пазеше конкурентните си тайни също толкова ревниво, колкото и личната информация на клиентите си. С неограничен достъп разполагаха само висшите служители — и онези, които знаеха нужната парола.

Различните подразделения бяха подредени в азбучна последователност. „Статистически услуги“, които Алекс познаваше най-добре, бяха към края. Но сега не ѝ трябваша статистически данни. Искаше да превърне номерата в имена, адреси, хора: хората, чиято генетична съдба бяха разкрили в „Медан“, хората, резултатите от чиито изследвания бе откраднал Майкъл Елиот. Ако те наистина бяха реално съществуващи кандидати за застраховки, личните им данни щяха да фигурират в системата. Ако успееше да се добере до подробностите, щеше да стигне до хората, да разговаря с тях. И истината най-после щеше да излезе наяве.

Алекс извади бележника, в който беше записала номерата на застраховките. После премести курсора надолу по екрана, докато стигна до думите „ЦЕНТРАЛЕН АРХИВ“, и натисна ентър. Появи се ново меню:

ЦЕНТРАЛЕН АРХИВ

1. Застраховки до 1990
2. Застраховки след 1990
3. Застраховки — текущи
4. Статистически данни
5. Други опции

И преди бе стигала дотук. Статистическите данни за застраховките на „Провидънс Лайф“ бяха изходен материал за нейната работа и бяха достъпни за всички отдели. Но сега избра втората опция. Въпреки че беше във фирмата повече от две години, за пръв път ѝ хрумваше да провери информацията за действителен клиент!

Менюто изчезна и на негово място по средата на екрана проблеснаха две думи: „НАПИШЕТЕ ПАРОЛАТА“.

Нейното предложение в „Хемънуей“ бе допаднало на Марк. „В чест на италианския ти произход и на купищата пари, които ще спечелиш.“ Тогаваше убедена, че ще го използва. Но навремето вярваше в много неща. Тя дълбоко си пое дъх и написа четирите букви: „ЛИРА“.

На компютъра като че ли му трябваша няколко секунди, за да обмисли отговора си. После се появи съобщение, каквото никога не беше виждала:

ДОСТЪП ЗАБРАНЕН

— По дяволите!

Гласът ѝ отекна в пустата зала. Уплашена, че някой може да я е чул, Алекс хвърли поглед към вратата. Когато се заслуша, долови далечно механично бръмчене — навярно пак климатиците, а може би

асансьор? Тя припряно се върна на основното меню. Паролата можеше и да е вярна, но да не е достатъчна, за да ѝ осигури достъп до файловете за застраховките. Макар и старши вицепрезидент, Марк нямаше връзка с клиентите на компанията. Интересуваха го единствено парите им. Политиката на „Провидънс Лайф“ за компютърната информация можеше да е по-строга, отколкото бе смятала. В такъв случай ѝ оставаше още една възможност. Тя бръкна в джоба на самото си и извади орфаната си чекова книжка от „Флийт Банк“. Номерата бяха написани на задната корица.

Освен резултатите от генетичните изследвания в дипломатическото куфарче на Елиот имаше списък с номера на банкови сметки, открити в ийстсайския клон на „Оушън Стейт Сейвингс Банк“. Очевидно „Провидънс Лайф“ бяха превеждали в тях суми, покриващи искове за застраховки. Според Марк това бяха рутинни плащания. Но просто не беше възможно. Рутинните плащания се извършваха от „Искове“, не от „Финанси“. Пък и ако всичко бе съвсем законно, защо Майкъл Елиот щеше да носи информацията в Европа? Трябваше да има нещо особено. Ако успееше да открие имената на притежателите на сметките, може би щеше да разбере за какво се отнася.

Алекс избра последната опция от менюто: „ФИНАНСОВИ ОПЕРАЦИИ“. Този път компютърът незабавно поиска парола. Тя отново написа четирибуквения код „ЛИРА“. Курсорът замръзна за миг и внезапно се появи нов списък:

ФИНАНСОВИ ОПЕРАЦИИ

1. Дългосрочни акции — текущи
2. Дългосрочни акции — приключени
3. Краткосрочни позиции
4. Трансакции — архив
5. Изплащания
6. Оперативни прогнози

Беше вътре. Алекс проучи опциите, отначало неуверена коя да избере. Финансови позиции, оперативни прогнози, всичко ѝ изглеждаше съвсем естествено и не можеше да повярва, че някъде тук

се крие нещо толкова необичайно като престъпление. Само допреди месец това щеше да ѝ се стори абсурдно. Подобно на информацията, с която работеше, всичко това бе прекалено логично, прекалено сухо, за да крие изненади. Нормална дейност на нормална застрахователна компания. И все пак тя знаеше, че това не може да е всичко. Смъртта на Майкъл Елиот ѝ беше позволила да надзърне зад числата, с които работеше „Провидънс Лайф“, в живота на нейните служители. И някакво неподдаващо се на логика предчувствие ѝ подсказваше, че нещо не е наред.

Сега обаче трябваше да се съсредоточи върху настоящето. Трябваша ѝ данните за по-големите суми, изплатени от фирмата. Трябваше да са в петата опция. Алекс премести курсора и натисна ентър.

На компютъра му отне няколко секунди, докато стартира съответния софтуер и качи информацията. Накрая на екрана се появи самият архив: дати, суми, банкови кодове, номера на сметки, номера на застраховки и имена. Изплащанията бяха представени в обратен хронологичен ред. Списъкът започваше с Е. А. Даниълс, на когото преди седмица бяха превели сумата от 600 хиляди долара. Но ако се съдеше по кода, той не държеше парите си в „Оушън Стейт“.

И изведнъж Алекс видя каквото ѝ трябваше: най-отгоре на екрана имаше опция, на която пишеше „ТЪРСЕНЕ“. Тя я избра и въведе банковия код на клона в Ийст Сайд. Курсорът незабавно посочи изплащане, извършено в края на декември, на името на О. Д. Брадли. Алекс потърси номера на сметката в списъка на Елиот: 75 71252. Повтори операцията и откри друг превод три дни по-рано, този път на П. А. Трайбовски. Номерът на сметката също фигурираше в списъка. Тя започна да записва подробностите в бележника си. Всичко бе точно според думите на Марк, освен...

Алекс спря да пише. Парите. На господин или госпожа Трайбовски не бяха превели обичайната сума от 100–150 хиляди долара, на колкото възлизаше средната застраховка. Ставаше въпрос за един милион. Тя отново натисна бутона за търсене. А. Д. Е. Плейфър беше получил 1.2 милиона. М. Д. С. Фокнър — 750 хиляди, А. М. Моруци — 1.5 милиона. Това бяха големи застраховки, може би не изключителни, но достатъчно сериозни, за да се занимава с тях единствено финансовият отдел. Защо Марк ѝ бе казал друго? Дали

наистина беше проверил сметките? Алекс притисна длан към челото си. Бе я излъгал. Просто искаше да я накара да престане да рови повече. „Можеш да забравиш идеята си за прането на пари.“ А когато бе забелязала противоречието в думите му, факта, че рутинните изплащания се извършват от „Искове“, не от „Финанси“, той бе започнал да се защитава, а после се разгневи.

Направо ѝ призля.

— Копеле!

Марк искаше от нея да му има доверие и да го подкрепя, но дали той беше готов да ѝ вярва? Не. Поне не повече, отколкото се бе доверявал на жена си Майкъл Елиот. Подходящо сравнение. Образ от бъдещето ѝ — такова, каквото би могло да е. От потайност към лъжи, от лъжи към изневяра. В случая с Елиот това развитие беше продължило с години, ала при Марк вече почти бе достигнало финала си.

Алекс отново взе химикалката. Общо в шестте сметки в „Оушън Стейт“ бяха преведени малко над шест милиона долара, всичко в продължение само на един календарен месец. Но какво се беше случило с тях после? Ако тези пари бяха източникът на богатството на Елиот, как бе успял да ги вземе? Дали изобщо можеше да се намери някаква връзка? Тя си спомни вечерта, в която научи за десетте милиона, собственото си недоверие, категоричността на Лиз: „Вноски, купени облигации, продадени облигации. Всичко е тук. Някои от трансакциите са само отпреди седмици“. Банковите съобщения бяха единственото доказателство, което не беше виждала лично. Тя вдигна слушалката.

Докато набираше номера, не забеляза, че далечното механично бръмчене на асансьора е стихнало.

Грант доближи лице до стъклото и се опита да заслони с длан светлината от фойето. Помещението тънеше в полумрак, редиците бюра и столове бяха пусти. Някъде в ъгъла светеше настолна лампа и хвърляше широка сянка високо по отсрещната стена. Дори вътре да имаше някой, той не издаваше нито звук.

Внезапно всичко това му се стори досадно. Някой бе заел картата на Ферули. Голяма работа. Нямаше да е за пръв път. Навярно ставаше

параноик. Съвсем разбираемо, като се имаше предвид как се развиват нещата напоследък. Щеше да нареди на онзи кретен долу да претърси сградата. И после щеше да му съобщи, че е уволнен.

Тъкмо се канеше да тръгне обратно към асансьора, когато сянката на стената се раздвижи.

Когато Грант влезе, Сандра Бетридж изпищя. Ръката му бе под самото и сякаш всеки момент щеше да извади пистолета си.

— Какво... какво има?...

Той спря и се огледа. Просто младша статистичка, останала до късно на работа. Детективът отпусна ръце.

— Сега ли идваш? — попита Грант.

Сандра премигна.

— Моля?

Той почти успя да овладее гнева си.

— Попитах дали идваш сега.

Сандра се колебаеше. Не знаеше точно какъв е Грант, макар да разбираше, че има нещо общо с „Искове“. От друга страна, той сигурно бе много по-високопоставен от нея.

— Тук съм от осем и половина сутринта — надменно отвърна тя. — Уча за изпити.

Грант се замисли за миг.

— Кои други... жени работят на този етаж?

Сандра сбърчи вежди. Хрумна ѝ, че по някакъв странен начин той може би я сваля — сама жена, късно вечерта. Трябваше да спечели време.

— Ами... Джанис Ейткин, секретарката на Рандъл Уайт, Сю Кауфман. И аз. А, и Алекс Тайнън, разбира се, само че... не съм сигурна дали още е на работа. Явно са я уволнили заради някакво провинение.

Лиз беше сънена и не разбра веднага кой се обажда.

— Алекс? Ти ли си? Откъде се обаждаш?

— От службата.

Лиз простена.

— Господи, колко до късно работиш!

Тя не знаеше за уволнението ѝ, а сега определено не бе моментът да ѝ обяснява.

— Слушай, Лиз, пазиш ли онези банкови съобщения? — прошепна Алекс. — Онези на Майкъл, от Швейцария.

— Да. Защо?

— Не си ги изгорила, нали?

— У мен са.

— Добре. Искам да ми дадеш някои подробности. Веднага.

Лиз се поколеба. Сънливостта ѝ внезапно изчезна.

— Защо? Нали каза...

— Сега не мога да ти обяснявам, Лиз — изсъска Алекс.

— Добре. Какво те интересува?

— Взе ли ги?

Чу се шум от нещо съборено. Лиз изруга. След няколко секунди отново вдигна слушалката.

— Да.

— Добре. Искам да провериш дали Майкъл е получавал пари през ноември миналата година.

— Ноември, ноември... — Лиз въздъхна. — Чакай да...

— Хайде, Лиз.

— Да. Да, получавал е. Една, две, три... На сметката му са преведени шест суми.

Шест. Шест банкови сметки в „Оушън Стейт“, шест превода от „Провидънс Лайф“, шест вноски в офшорната сметка на Елиот. И всичко през един и същ месец. Документите най-после започваха да говорят.

— Сумите, Лиз. Датите и сумите.

— Добре. Първата е на пети ноември. Осемдесет хиляди долара.

Алекс провери в архива. Първият от преводите на „Провидънс Лайф“ беше от втори ноември на името на Т. Сандерсън — 800 хиляди долара. Тя отчаяно въздъхна. Нищо не съответстваше. Имаше три дни разлика във времето и сумата бе десет пъти по-голяма.

— Следващата вноска е от десети ноември — продължи Лиз. — Сто и петдесет хиляди долара.

Алекс потърси в архива. Четири дни по-рано на сметката на А. М. Моруци бяха превели милион и половина. Тя погледна календара в

ъгъла на бюрото: три работни дни по-рано. И отново точно десет пъти повече.

— Продължавай, Лиз — каза Алекс, — продължавай.

— Добре, после има... седемдесет и пет хиляди долара на шестнайсети ноември.

Ето го пак: три работни дни по-рано „Провидънс Лайф“ бяха изплатили на М. Д. Фокнър сумата от 750 хиляди долара.

— Боже господи, той е взимал десет процента!

— Какво? Какво става, Алекс?

— Не зная, още не зная, но... Кажете ми следващата... Не, чакай да се сетя. Добре, на осемнайсети ноември сумата е сто и двайсет хиляди долара.

От другия край на връзката последва кратко мълчание.

— Точно... точно така. Откъде знаеш?

— Защото три работни дни преди това „Провидънс Лайф“ са платили на някой си Д. Е. Плейфър десет пъти повече.

— Не разбирам. Кой е този Д. Е. Плейфър?

— Някой, който има сметка в ийстсайдския клон на „Оушън Стейт Сейвингс Банк“.

— Но какви са тези хора?

Алекс сбърчи вежди и впери поглед в екрана. Елиот беше събрал всички доказателства. Сякаш бе искал някой някога да разкрие истината. Ала всеки път, щом стигнеше до отговор, се сблъскваше с нови въпроси, въпроси, които ставаха все по-сложни. Кой бяха тези щастливи получатели на застраховки? Защо сметките и на шестимата бяха в „Оушън Стейт“? И защо бяха готови да дадат на Майкъл Елиот по десет процента от сумите, които им изплаща „Провидънс Лайф“?

— Трябва да видя застраховките — накрая каза тя. — Трябва да ги проверя. И да разговарям с хората, които са получили парите. Всички тези числа просто се движат в кръг.

— Цялата информация за застраховките би трябвало да е в компютъра — отвърна Лиз. — Преводите са извършени доста отдавна.

— Зная, но вече опитах. Нямам достъп. Не зная паролата. Ти знаеш ли я?

— Аз ли? Шегуваш се. Работила съм само с текстообработваща програма.

— По дяволите! Тук няма адреси. Тези хора могат да са навсякъде — въздъхна Алекс. — Спокойно мога да започна да ги търся в телефонния указател.

— Ами старите книжни архиви? — попита Лиз.

— Онези в мазето ли?

— Ако тези хора са направили застраховките си преди няколко години, досиетата им още трябва да са долу. Чакай, сега си спомням, че прехвърлят старите архиви на Айрън Маунтин. Ако са там, направо можеш да се откажеш.

Грант се заизкачва по стълбището към деветия етаж. Трябваше да провери първо там. Картата на Ферули водеше до работното му място. Само дотам и до заседателните зали на първия етаж. Глупостта на пазача му действаше заразително. Вече не разсъждаваше трезво. Денят беше дълъг и уморителен.

На последната площадка бръкна под сакото си за револвера. Обикновено не го показваше пред хората в службата. Това можеше да ги накара да се замислят, а такива мисли не бяха полезни. Но сега минаваше единайсет и в сградата имаше външен човек, а той беше шеф на „Разследване“. Когато стигна във фоайето, забеляза, че един от асансьорите работи. Цифрите на таблото се променяха: три, две, едно. Навярно оная Бетридж си тръгваше. Изглеждаше ужасно уплашена.

Грант безшумно се вмъкна вътре. Цареше мрак, разкъсван от компютърните екрани, по които се движеха колони от числа. Иначе нищо не помръдваше.

Включи осветлението. Никой.

Той влезе в недовършения кабинет на Ферули. Като че ли нищо не бе докосвано. Грант отиде до бюрото. Носеше се слаб аромат на парфюм или шампоан. Той се наведе и докосна компютъра. Беше топъл.

Вратите на асансьора се затвориха и настана мрак. Бе горещо, миришеше на нафта от котлите. Алекс се придвижи покрай стената и заопипва с ръка за ключа. В краката ѝ се валяха празни кашони.

Искаше ѝ се Мак да е тук. Имаше чувството, че би ѝ помогнал, ако можеше. Поне щеше да ѝ покаже къде да търси.

Най-после откри ключа. Самотна луминесцентна лампа хвърли бледа светлина над мръсен коридор. На няколко метра от нея тъмен найлон покриваше входа към главното складово помещение. На него имаше надпис: „ОПАСНОСТ — АЗБЕСТ“.

Беше забравила за азбеста. Нямаше представа точно колко е опасно, но знаеше, че исковете, свързани с мезотелиома^[1], струват на застрахователните компании милиарди долари. Бе виждала в сградата да влизат хора с гащеризони и предпазни маски.

Тя отлепи парче сребрист изолиран банд, вмъкна се вътре и се озова пред високи метални стелажи. До най-високите рафтове се стигаше със стълби като в стара библиотека. Части от тавана, където имаше оголени тръби и кабели, също бяха покрити с найлони. Там, където работата продължаваше, найлоните висяха като завеси на сцена.

Притиснала носа и устата си с носна кърпичка, Алекс бавно тръгна по първата пътека. Лавиците бяха обозначени с букви от азбуката. Отляво бяха буквите от А до Г, отдясно — от Д до З. Но всички рафтове бяха празни — имаше само няколко пръснати картонени папки и парчета от кашони. Изглежда, беше закъсняла. Какво ѝ бе казал преди няколко дни Мак? Тя си го представи застанал до асансьора с камара папки в ръце. Тананикаше си нещо, нещо, което ѝ напомняше за Дъстин Хофман в червена спортна кола.

„Бог да ви благослови, госпожо Робинсън.“

Това беше: Робинсън. Бяха стигнали до „Робинсън“. Алекс потърси буквата на следващата пътека: от И до Л и от М до П. Тези стелажи също бяха голи. Заобиколи на третата пътека. До аварийния изход, отчасти покрити с мръсно бяло платнище, лежаха купчини черни картонени папки, готови за пренасяне.

Таблото над вратата показваше, че асансьорът е в мазето. Грант се поколеба, вдигнал показалец над бутона за повикване. Какво можеше да прави някой в мазето в единайсет вечерта? Там долу нямаше нищо, освен отоплителната система, канцеларски стоки и азбест.

И стария архив.

Алекс коленичи и отвори най-близката папка. Вътре имаше документи, разделени на по-малки групи, всяка завързана с червена панделка. Извади една и я вдигна към светлината. Застраховка, може би двайсетгодишна, на името на някой си Тейлър. Мак действаше бързо: бяха свършили с Р и С и сега бяха на Т. След ден-два щяха да приключат.

— Дявол да те вземе, Мак!

Алекс извади бележника от джоба си и провери имената на притежателите на сметки в „Оушън Стейт“, Брадли Плейфър... Досиетата им вече ги нямаше. Но Трайбовски... Тя се премести при следващата купчина. Не бе сигурна кога окончателно са престанали да водят книжен архив. Ако Трайбовски беше починал само година-две след като бе осигурил живота си, застраховката навярно съществуваше единствено в компютъра на централния архив. Докато търсеше, не можеше да не си го представи. Вече беше умрял, разбира се, но от какво? Сигурно беше бил богат, за да се застрахова за един милион долара. Сигурно бе живял в Ийст Сайд — само на няколко преки от Гъобърт или Елиот. Дали това означаваше нещо? Може би всички тези хора бяха приятели на Елиот?

Алекс отвори друга папка. Тръскот. Хвърли я настрани и взе предната. Трувер. И най-после я откри: застраховка, направена преди десет години от Фредрик П. Трайбовски, Клермонт авеню №14, Маунт Плезънт, Провидънс. Ползвателката, някоя си Патриша А. Трайбовски, по баща Лориме, беше негова съпруга.

Грант слизаше по стълбището. И чу шума. В стария склад имаше някой.

Той се промъкна по коридора и внимателно повдигна края на найлона. Разнесе се трясък, после металическо изтракване. В лицето му лъхна студено течение. Детективът вдигна револвера и безшумно се насочи към източника на звука. Бе тъмно, но през стелажите различаваше голямо бяло платнище, зад което нещо се движеше.

Замисли се дали да стреля. Гърмежът нямаше да се чуе много надалеч. И щеше да има достатъчно време, за да разчисти. Но

трябваше да има предвид тъпия пазач. Идиотът можеше да слезе, за да провери какво става, и това щеше да усложни нещата. Ако се стигнеше дотам, щеше да се наложи да открие друг начин. Нещо по-... вероятно.

Стелажите свършиха. Грант насочи пистолета напред и излезе на светло.

— Госпожице Тайнън!

Не последва отговор, само нов трясък. Вратата на аварийния изход внезапно се отвори. Течението подхвана няколко листа и ги понесе над земята. Грант погледна към паркинга. През телената мрежа видя фарове, после на пътя излезе автомобил. След две секунди вече го нямаше.

---

[1] Злокачествен тумор, често предизвикван от излагане на азбест. — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ ЗАСТРАХОВКАТА

34.

Сградата на Клермонт авеню №14 беше от онези, които агентите на недвижими имоти наричат „къща с характер“. Не палат, но приемливо късче от Американската мечта — за човек със средни доходи. И тъкмо това бе проблемът: хората със средни доходи не застраховаха живота си за един милион долара. Алекс пресметна, че месечните вноски на Фредрик Трайбовски трябва да са били около хиляда и двеста долара, петнайсет хиляди годишно. И колко му бяха оставали от заплатата? Петдесет хиляди? Шейсет?

Беше паркирала тойотата пред номер 20 и се опитваше да събере смелост, за да почука на вратата. Щеше да излъже, че е от „Провидънс Лайф“, да покаже старата си служебна карта, ако се наложи, и да обясни, че имат софтуерен проблем, който налага да проверят изплатените застраховки. Планът ѝ бе малко неубедителен, дори рискован. Компанията беше изплатила на Патриша Трайбовски един милион долара. А после тя бе дала десет процента от тях на Майкъл Елиот. Други бяха направили същото. Защо? Какво беше направил за тях Елиот?

След като се бе върнала от „Провидънс Лайф“ уморена до смърт, Алекс едва намери сили да се съблече. Но после спа неспокойно, час по час се будеше, всеки път подгизнала от пот, въпреки че в стаята бе студено. Когато в пет часа Оскар скочи в краката ѝ, тя едва не падна от леглото. Сърцето ѝ бясно туптеше, влажната ѝ коса лепнеше — и нямаше представа защо. Сигурно бе сънувала кошмар. Защо иначе се чувстваше толкова уплашена? Но не си спомняше нищо, само някакъв неопределен страх. Ставаше нещо, което променяше живота на хората. Бе променило Майкъл Елиот, после Лиз Фостър и Марк Ферули. А може би неусетно променяше и самата нея.

Сега невидждащите ѝ очи бяха вперени към мократа улица. Все още не можеше да повярва, че Марк я е излъгал съзнателно. Но опитите ѝ да оправдае измамата му, да приеме, че е станало недоразумение, че не е разбрал данните, че е бил прекалено зает, за да ги провери, всичко това отстъпваше пред самото му поведение. Той бе

положил толкова усилия да я накара да се откаже, после се бе опитал да я успокои с глупава лъжа. Алекс усещаше, че раздялата им е свързана с... с онова, което отравяше хората. Той участваше във всичко това, сигурно участваше.

Замисли се за повишението му. Спомняше си усмихнатото му лице, когато вечеряха в „Хемънуей“. Държеше се невероятно самодоволно, дори самонадеяно. Сякаш знаеше какъв ще е резултатът още преди обсъждането да е започнало...

После ѝ хрумна нещо друго. Тя стисна волана. Не беше точно мисъл, не точно идея, по-скоро странна асоциация. Отнасяше се за банкера — как ли се казваше? — Мълинс, човека от „Оушън Стейт“. Ясно си представи лицето му на събирането, начина, по който слушаше прощалната реч на Гъобърт, поглаждайки брадичка с лявата си ръка. Когато разговаряха до шведската маса, тя остана поразена от скъпия му златен часовник. Стори ѝ се странно: часовник за двайсет хиляди — най-малко двайсет хиляди — на ръката на човек, който носи дрехи за двеста долара, при това стари. По-късно часовникът вече не бе на китката му. Защо? После Марк и неговото БМВ — не порше, да, нито спортен мерцедес, но все пак автомобил, струващ над петдесет хиляди долара. Петдесет хиляди долара, които той нямаше. Разбира се, имаше много начини да си го позволи, но ако беше избрал някой от тях, защо после бе върнал колата? Първо изчезваше златен часовник, после лъскав нов кабриолет. Ами Елиот, човек, който живееше в къща за... за колко? Двеста хиляди? Мултимилionер, който умира, докато монтира лавици в дневната.

— Защо?

Собственият ѝ глас отново я върна на дъждовната улица. И ето че седеше в тойотата пред дома на вдовицата, жена с адски много пари, макар и не чак толкова много, колкото ѝ дължаха, жена, въпреки това живееща в къща за...

Алекс поклати глава. Числата започваха да я подлудяват. Просто не се връзваха.

Улицата пустееше. Тротоарите бяха почистени и снегът бе натрупан на купчини в дъното на отбивките. Дъждът започваше да ги топи.

Трябваше да позвъни на вратата два пъти. Накрая защракаха ключалки и резета. Разнесе се груба ругатня.

— Да, какво искате? — Иззад веригата я погледнаха кървясали очи.

Алекс положи всички усилия да се усмихне и си придаде професионален вид.

— Госпожо Трайбовски, казвам се...

— Я чакайте.

— Моля?

— Аз не съм госпожа Трайбовски — казаха очите.

Алекс облекчено въздъхна. Явно разговаряше с прислужницата.

— А, извинете ме. Тук ли е госпожа Трайбовски?

— Не зная, трябва да почукате на нейната врата.

Алекс отстъпи и огледа улицата. Дали че беше сбъркала адреса?

Вратата се отвори докрай и пред нея застана жена с навъсено лице. Завързваше колана на розовия си пенъоар около онова, което някога трябваше да е било талията ѝ. Не приличаше на прислужница.

— Съжалявам — рече Алекс. — Мислех...

— Да, Трайбовски наистина живееха тук. Преместиха се преди две години.

— Разбирам.

— Отнеха им къщата заради неизплащане на ипотеката.

Алекс зяпна, а жената доволно кимна.

— Знаете ли... — Тя се опита да възвърне самообладанието си. — Знаете ли къде бих могла да я намеря?

— Разбира се. И като идете при нея — жената изчезна за миг, после отново се появи с купчина списания и пликосе — предайте ѝ да уреди въпроса с пощата. Проклета да съм, ако продължа да ѝ препращам писмата.

Алекс се върна в колата и няколко минути се мъчи да разчете почерка на жената. Когато най-после разбра какво е написано на първия плик, се обърка още повече: Патриша Трайбовски се беше преместила в Поутъкит^[1].

Докато шофираше на изток по Чокстоун авеню, по предното стъкло на тойотата яростно зашиба град. Тя излезе на междущатската

магистрала и потърси шосе 1, което щеше да я отведе в района на Поутъкит, като през цялото време се опитваше да свърже всичко в правдоподобен сценарий. Имаше много случаи с хора, които се застраховаха и по-късно откриваха, че не могат да си позволят вноските. Но тогава просто преставаха да плащат. Господин Трайбовски трябваше да е продължил да превежда парите, иначе фирмата нямаше да изплати застраховката на вдовицата му.

Когато отби от магистралата, изведнъж се сети за друго. Колко често хора, изправени пред финансова катастрофа, например собственици на малки компании, които се сблъскаха с данъчните власти и знаеха, че рано или късно ще фалират, колко често такива хора си правеха голяма застраховка, изплащаха я със служебни пари, докато можеха, и после се самоубиваха, за да осигурят бъдещето на семейството си? Самоубиваха се, за да не го оставят да живее в мизерия. Трябваше грижливо да инсценират всичко, разбира се. Застраховки на явни самоубийци не се изплащаха, но компаниите можеха да бъдат заблудени. Просто трябваше да събереш смелост и да преобърнеш автомобила си в някое дърво. Често ли се случваше? Естествено, нямаше статистика, защото смъртта официално се обявяваше за нещастен случай.

От друга страна, даже да имаше измама, нещо се бе объркало. Човек с много пари не отиваше да живее в Поутъкит. Докато минаваше покрай Маккой Стейдиъм и търсеше отбивката за къмпинга, който госпожа Трайбовски сега наричаше свой дом, Алекс окончателно се убеди в това. Феърлоун Парк беше мизерен дори според местните стандарти. Особено в дъждовно време. Десетината каравани по напукания асфалт приличаха на изгнили зъби. Всички бяха оградени с телена мрежа, тук-там закръпена с парчета шперплат.

Алекс спря и за момент остана в колата. Дали изобщо бе разумно да излиза? Не че къмпингът изглеждаше особено опасен. Просто й действаше потискащо. Замисли се за собствения си апартамент, също доста скромен, но в сравнение с тези кални дворчета и разпадащи се каравани... Американската мечта и Американският кошмар. Дъждът не отслабваше и макар че бе едва единайсет сутринта, започваше да притъмнява.

Алекс взе списанията и писмата.

Госпожа Трайбовски живееше на номер 4 — каравана, широка три и дълга шест метра, с кушетка и две автомобилни седалки, които играеха ролята на градински мебели. Тя постоя за минута на влажните дъсчени стъпала и се заслуша. Отвътре се чуваше телевизор или радио. Алекс почука на паянтовата врата.

— Кой е?

Раздразнен глас.

— Госпожа Трайбовски? Здравейте, казвам се Алекс Тайнън. Аз съм от...

Вратата незабавно се отвори и пред нея се изправи възрастна жена с изтърган анцуг и мръсни розови пантофи. Сивата ѝ коса бе вдигната назад с пъстро копринено шалче. Носеше се мирис на пържено.

— Коя?

— Алекс... Алекс Тайнън. Аз съм от „Провидънс Лайф“.

Очакваше поне някаква реакция, но госпожа Трайбовски просто я гледаше с тъжните си кафяви очи. Лицето ѝ носеше следи от минала красота, но угълчето на устата ѝ висеше надолу, вероятно в резултат от удар. Докато говореше, тя притискаше длан към гърдите си.

— Да. Какво обичате?

— Аз съм от „Провидънс Лайф“, застрахователната компания.

Госпожа Трайбовски кимна.

— Ако ви дължа пари, нямате късмет.

— Вие сте съпругата... вдовицата на покойния господин Фредрик...

— Фреди, да.

Фреди. Собственикът на застраховка 8356322.

— Ходих на стария ви адрес в Маунт Плезънт. Собственичката ми даде пощата ви.

— Барбара Доксопулис. Как е старата вещица?

Докато поемаше пощата от ръцете ѝ, вятърът промени посоката си и дъждът започна да брули предната страна на караваната. Двете се спогледаха.

— Защо не...

Възрастната жена отстъпи назад и покани Алекс да влезе.

Вътре бе изненадващо топло. Лавици покриваха едната стена на помещението. Алекс забеляза евтини издания на Толстой и

Достоевски, имаше и някакво голямо пълзящо растение. През алуминиевата рамка на прозореца се стичаше струйка вода. Имаше радио. Но не и телевизор. Върху дивана, който навярно служеше за легло, бяха разхвърляни дрехи. Госпожа Трайбовски събра няколко чифта чорапи и ги натъпка в една голяма раница. Ставите на пръстите ѝ бяха подути от артрит.

— Току-що се връщам от пералнята. Какво време само, а? Първо студ, сега наводнение.

Алекс за миг си представи майка си и каза:

— Моля ви недейте... недейте да разчиствате заради мен. Няма да ви отнема много време.

Госпожа Трайбовски спря и се изправи с пробит чорап в ръка.

— Няма нищо, мила. И без това цялата къща се нуждае от чистене. — Тя каза „цялата къща“ така, като че ли караваната всъщност бе богаташка вила. — Е, какво има? Защо сте дошла?

— Аз... ами, въпросът е малко деликатен. Аз... ние в „Провидънс Лайф“ имаме проблем с един от компютрите ни.

Старицата вдигна поглед към мръсния таван и поклати глава.

— Компютри — рече тя. — Фреди казваше, че компютрите щели да ни избавят от досадната канцеларска работа. Тогава бях чиновничка и не можех да я понасям. Фреди казваше — за да ме успокои, нали разбирате, когато започвах да се отчайвам — та той казваше, че компютрите щели да ни оставят повече време за интересни неща. Само че заради тях хората си изгубиха работата.

Госпожа Трайбовски почти не си бе поела дъх — като човек, който няма с кого да си приказва. Като майката на Алекс.

— Да, разбирам какво искате да кажете — отвърна Алекс. — Е, така или иначе, имаме компютърен проблем и се налага да проверя някои застраховки, които компанията е изплатила миналата година. По-точно, през ноември.

Госпожа Трайбовски продължаваше да я гледа.

— Чудех се дали бихте потвърдили точната сума, която ви е била изплатена по застраховката на съпруга ви.

Възрастната жена остави чорапа на дивана.

— Боя се, че не ви разбирам, мила.

— Съпругът ви е починал...

— Миналата година, да. През януари. Нямаше никаква застраховка. Преди години наистина имаше... и сега се сещам, че беше точно при вас. „Провидънс Лайф“. Но това беше отдавна, когато... — Тя се замисли за времето, когато бе имала пари, дом и съпруг. Преди удара, преди всичко да отиде по дяволите. — Но вноските бяха прекалено високи. След като фалира, той просто... ами, просто престана да плаща. Когато почина, не получих нито цент.

Госпожа Трайбовски вдигна поглед към Алекс.

— Какво има, мила? Защо не седнете? — И посочи един овехтял фотьойл. — И четирите му крака още са здрави.

Старицата направи чай и двете поговориха около час. Госпожа Трайбовски подробно ѝ разказа за живота си с всичките му възходи и падения. Фреди бил прекрасен танцьор, партньор в преуспяваща фирма за отоплителни системи. В момент на сляп оптимизъм — слепият оптимизъм бил друго негово качество — той си направил голяма застраховка, така че любимата му съпруга никога да не се страхува за бъдещето си. За съжаление компанията фалирала в резултат на съдебен процес — котлите, които Фреди монтирал, понякога избухвали и застраховката била анулирана.

Докато слушаше, Алекс изпадаше във все по-голям смут. Накрая госпожа Трайбовски забеляза, че нещо не е наред.

— Не се безпокойте за компютъра си, мила — каза тя. — Тези неща постоянно се развалят. Уверявам ви. Сигурно просто трябва да почистите дискетното устройство, да го рестартирате или нещо подобно.

Тичаше към тойотата, когато ѝ хрумна нова мисъл и я накара да се закове на място. Тя се обърна и погледна към госпожа Трайбовски, която продължаваше да стои на вратата на тъжния си дом.

— Какво има, мила? Ще настинете.

— Госпожо Трайбовски — надвика дъжда Алекс, — съпругът ви някога имал ли е сметка в „Оушън Стейт Сейвингс Банк“?

Старицата се замисли за миг.

— Не. Държеше парите си в „Провидънс Тръст“ — отвърна тя.
— Винаги.

Алекс седеше в едно ресторантче някъде между Поутъкит и Ийст Сайд. Хората около нея се криеха от дъжда, ядяха палачинки или бъркани яйца и продължаваха да живеят живота си като че ли всичко е нормално. Но не беше. От една от водещите корпорации в Провидънс източваха милиони долари. Фреди Трайбовски отдавна не превеждаше вноските си, но някой го бе правил вместо него, така че когато настъпи моментът, когато Фреди умре, да може да прибере застраховката му.

И Фреди не правеше изключение. Алекс подозираше, че сметките от списъка на Елиот сочат други подобни случаи. Откога продължаваше всичко това? Ако парите се източваха с такава скорост, защо това не се отразяваше върху баланса на компанията? Все същият стар проблем. Някой мамеше „Провидънс Лайф“. Наред с рутинното изплащане на застраховки група хора фалшифицираха искове за големи суми. Но защо все пак не се отразяваше върху баланса?

Тя отпи от изстиналото си кафе. Всичко ѝ се струваше недействително. Парите, превеждани на сметката на Майкъл Елиот обаче, бяха съвсем реални. Десет процента от застраховката три работни дни след изплащането ѝ. Кой получаваше останалото? Не госпожа Трайбовски. Може би имаше още девет души, всеки от които взимаше по десет процента? Никой не би могъл да извърши такава измама сам. Алекс се опита внимателно да обмисли всичко.

Първо откриваха анулирани застраховки. Защо? Щом си готов да фалшифицираш иска, защо да не фалшифицираш и самата застраховка? После се сети. Когато се издаваше нова застраховка, винаги участваше застрахователен агент, който получаваше комисиона. Докато анулираните застраховки бяха минала работа, история. Комисионите отдавна бяха платени. Никой не се интересуваше от тях.

Алекс кимна. Изглеждаше логично. Колкото повече лъжи се трупата, толкова по-голяма вероятност имаше да ги забележат. Затова ли единствената застраховка, която успя да проследи, принадлежеше на жител на Роуд Айланд? Разбира се. Местните хора често влагах парите си в „Оушън Стейт“. Но не и жителите на Тенеси или Минесота — определено не в ийстсайдски клон.

Кой можеше да участва в измамата? Със сигурност някой от „Искове“. И от „Разследване“. Тя захрехвърля наум имената на хората и отделите: Ралф Маккормик, Дан Мичъл, Доналд Грант. И Дейвид Мълинс, за да отваря фалшивите сметки в „Оушън Стейт“ и още на същия ден да превежда парите в чужбина. И Елиот, разбира се, шефът на „Финанси“, за да подписва големите чекове и да се грижи никой да не задава въпроси. Но Елиот бе умрял. И трябваше да му намерят заместник. Някой, който да се съгласи да участва. Някой, на когото могат да се доверят.

Алекс настръхна. Този човек беше Марк. Млад, алчен, готов да нарушава правилата. Кръвта къртеше в ушите ѝ. Тъкмо затова бяха прескочили Дрю Когил: опитен, компетентен, но прекалено честен.

Мъж с дебела работна риза блъсна масата ѝ, докато минаваше покрай нея.

— Прощавай, малката.

Тя не му обърна внимание. Трябваше да направи нещо. Трябваше да каже на някого. Алекс се изправи. Но на кого?

Замисли се за полицията. Имаше ли достатъчно доказателства, за да ги убеди? Достатъчно, за да ги накара поне да проверят случая? Може би. А може би не. Всъщност не разполагаше с почти никакви факти. Стара застраховка, която сама по себе си не доказваше нищо. А и бе откраднала информацията за нея, незаконно навлизайки на територията на компания в която вече не работеше. Освен това, ако измамниците от „Провидънс Лайф“ бяха хитри, нямаше да има уличаващи документи. Всички данни във фирмата се обработваха електронно. Алекс изпитваше странното чувство, че веднага щом полицаите влязат в залата на дванайсетия етаж, компютърната система на централния архив ще блокира.

---

[1] Град в североизточната част на Роуд Айланд. — Б.пр. ↑

35.

Лиз внезапно се събуди от див, почти безумен смях. Седна на леглото и запремигна към телевизора. Предаваха комедийно шоу. Мъж по вълнена риза стоеше замръзнал с комично свити рамене, докато публиката в студиото ревеше и ръкопляскаше. Лиз заопипва за дистанционното управление, откри го под кръста си и изключи телевизора. Едва после осъзна силната болка зад очите си. Примижа и погледна вградения в таблата на леглото часовник. Големите червени цифри показваха 20:30. Беше спала близо три часа. Нищо чудно. Предната нощ почти не бе мигнала заради хъркането на мъжа в съседната стая — и от мисли какво да прави с живота си.

Стана и отиде в банята. На луминесцентната светлина кожата ѝ изглеждаше восъчнобяла, очите ѝ бяха подути и отдолу имаше тъмни кръгове. Тя изпъшка и изключи лампата. През тънката стена се чуваше звукът на друг телевизор. Очевидно съседът ѝ гледаше същото шоу. Гадеше ѝ се, чувстваше гърлото си пресъхнало, навярно от скоча, който беше отворила в четири и половина. Лиз се облегна на мивката. Напоследък придобиваше много лоши навици. Сякаш вече нищо не я интересуваше. Трябваше да се стегне. Тя завъртя кранчетата и подложи глава под водната струя, после напълни шепи и пи.

— Госпожице Фостър?

Не бе сигурна дали наистина го е чула. Лиз спря водата ѝ се заслуша.

На вратата се почука.

— Госпожице Фостър?

Сигурно бе някой от мотела. Само Алекс знаеше къде е. Тя взе хавлията.

— Кой е?

Отговорът се забави. Няколко секунди се чуваше само трафикът по магистралата, газенето на автомобилни гуми в киша.

— Казвам се Джаксън, полицай Том Джаксън. — Мъжът говореше любезно, лаконично и официално. — От полицейското управление в Провидънс.

Лиз откряна вратата, без да сваля веригата. Беше малко по-млад, отколкото очакваше, висок и строен, с рядка, късо подстригана руса коса. Носеше дълго палто с вдигната заради дъжда яка. В сумрака не можеше да види очите му.

— И идвате чак от Провидънс?

— Да, госпожо.

Хрумна ѝ, че може би е дошъл да я арестува.

— Но тук е Кънектикът — каза тя. — Нямаме правомощия в този щат.

— Така е, госпожо. — Сега гласът му звучеше по-приятелски, неофициално. — Надявахме се, че въпреки това ще ни помогнете. Нужна ни е само информация.

— Откъде знаете, че съм тук?

Мъжът придърпа яката си още по-плътно. По пътя изтъгна камион и почти заглуши отговора му.

— Познавате Александра Тайнън, нали? — каза той и протегна напред служебна карта, която в мрака Лиз не можеше да прочете. — Тя ни съобщи къде да ви открием. Съжалявам, че се натрапвам така, но имате ли нещо против да вляза? Ще стана вир-вода.

Александра. Ясно. Странно, че беше отишла в полицията, без да я предупреди. Нещата сигурно се бяха развили по-бързо, отколкото очакваше — или Алекс просто вече не ѝ вярваше? Така или иначе, Лиз изпита облекчение. Не можеше да живее в постоянен страх. Тя свали веригата и се отдръпна.

Джаксън хвърли поглед към паркинга и влезе. Лиз видя, че цялото му лице е в белези, особено по бузите. Изглеждаше измършавял, сякаш току-що е оздравял от тежка болест. Носеше кафяви кожени ръкавици.

— Занимаваме се с някои операции на „Провидънс Лайф“ — каза той след като затвори вратата. — Незаконни операции. Разбрах, че сте били служителка в компанията.

— Точно така, във финансовия отдел. Все още се водя на работа.

Джаксън се огледа наоколо. Леглото бе разхвърляно, наоколо се въргаляха останки от храна.

— Сама ли сте тук?

Лиз кимна.

— За къде пътувате?

— За никъде. Аз... — Тя внезапно се засрами, напъха ризата в панталона си и потърси обувките си. — Не пътувам за никъде. Просто... реших да напусна града. Алекс не ви ли обясни? За пожара и всичко останало?

Джаксън кимна.

— Да, да, обясни ни. Ужасна случайност.

— Случайност ли? — Лиз откри обувките си до леглото и седна, за да се обуе. — Мисля, че изобщо не беше случайност. А вие?

Той замислено кимна.

— Е, ще проверим и това, бъдете сигурна.

— Алекс добре ли е?

Джаксън премигна, после се усмихна.

— Естествено. Защо да не е?

— Не зная, просто... Тя търсеше... доказателства, така ми каза. Стори ми се опасно. Моля, седнете.

Полицаят погледна покрития с найлон фотьойл, сякаш за пръв път виждаше такова нещо.

— Ще постоя. Вие сте познавали Майкъл Елиот, нали?

Дали го е познавала? Странен начин да се опише връзката им.

— Да, аз... да, познавах го. Но нямах представа, че е замесен в нещо незаконно — припряно прибави Лиз.

— Разбира се. Научих, че е оставил у вас някои документи, свързани с финансовите му дела.

Тя кимна. Ето защо Алекс не ѝ беше казала за полицията. Навярно се страхуваше, че Лиз няма да им ги предаде, че ще се опита да ги скрие някъде. Може би, ако я бе предупредила, наистина щеше да постъпи така. Човек трудно се отказваше от десет милиона долара.

Лиз взе ръчната си чанта и извади тъмнокафяв плик.

— Ето — подаде му го тя. — Значи имате представа каква е цялата тази история?

Джаксън отвори плика и прегледа съдържанието му, макар Лиз да имаше чувството, че не е наясно какво гледа.

— Работим по въпроса — отвърна той. — Това ли е всичко?

— Имах и други документи, но ги дадох на Алекс.

Полицаят я погледна.

— И какви точно бяха те?

— Не зная. Мисля, че Алекс се опитваше да разбере. Не ви ли каза?

Джаксън прибра банковите съобщения в джоба на палтото си.

— С нея е разговарял един от колегите ми. Съобщила му е много информация. — Той се усмихна. — Нямаме опит с такъв род случаи.

Лиз знаеше, че финансовите престъпления са рядкост за полицейското управление в Провидънс. Можеше да си представи как се мъчат да следват Алекс Тайнън в тайнствения свят на застрахователните процедури. Трябваше да отдаде дължимото на убедителността ѝ, че изобщо ги е накарала да я изслушат.

— Знам, че е малко късно — каза той, — но ще сме ви признателни, ако дойдете в местния участък, за да дадете показания. Налага се да действаме бързо, за да стигнем до дъното на тази история.

— Какво, сега ли?

— Боя се, че да. В наше време парите се придвижват светкавично, госпожице Фостър, хората също. Сигурен съм, че го разбирате.

Лиз се колебаеше. Защо не разговаряха тук? Защо всичко трябваше да е толкова официално?

— Ами, аз... Ако става въпрос за... обвинение или нещо подобно, искам да се срещна с адвокат.

Джаксън отново се усмихна.

— Не става въпрос за обвинение, уверявам ви. Просто, за да получим заповед за арест, ще имаме нужда от писмени показания. — Той отиде до стола и взе скиорското яке на Лиз. — Това не е някаква бандитска дупка в южен Провидънс. Това е „Провидънс Лайф“. Стълб на обществото. Гъобърт сигурно е „на ти“ с всички съдии в града.

— Писмени показания за какво? — попита Лиз. — Казах ви, не зная нищо за престъплението.

Джаксън ѝ помогна да облече якето.

— Можем да поговорим за това в участъка.

В отсрещния край на паркинга беше паркиран необозначен плимут, точно зад яркорозовия надпис „СВОБОДНИ СТАИ“. Лиз забеляза мъжа зад волана едва когато Джаксън ѝ отвори вратата.

— Това е партньорът ми Калвин.

Калвин хвърли поглед назад и изсумтя някакъв поздрав или просто се прокашля. На оскъдната светлина Лиз виждаше само, че е по-тъмен и по-едър от Джаксън, с едnodневна набола брада и гладко вчесана назад коса, която се спускаше над яката му. В колата се носеше силен плодов аромат, навярно от ароматизиран дезинфектант.

— Госпожица Фостър се съгласи да даде показания в участъка — докато се настаняваше до нея, съобщил Джаксън. — Точно както ти казах.

Гласът му звучеше самодоволно, сякаш доказваше нещо на партньора си.

— Калвин си мислеше, че няма да ни сътрудничите — поясни той. — Нали така?

Калвин не отговори, а включи на скорост и излезе на магистралата. Предните колела леко поднесоха по рампата. Дъждът се усилваше и постепенно стопяваше купчините сняг край пътя. Завиха на първата пресечка и продължиха на юг към брега. Фосфоресциращото сияние на града остана от лявата им страна. Нямаше почти никакъв трафик, извънградските магазини и мотели отстъпиха мястото си на промишлени предприятия, някои от които изоставени, ако се съдеше по закованите с дъски прозорци и изпочупените огради. Лиз видя висока тухлена сграда с полуизтрит бял надпис „КОРАБНИ ДВИГАТЕЛИ“.

— Минаваме по пряк път — проследил погледа ѝ, каза Джаксън и се наведе напред. — Сега наляво, нали, Калвин?

Другият отново не му отвърна. На слабата светлина на уличните лампи Лиз зърна очите му в огледалото. Не беше сигурна, но ѝ се стори, че я наблюдава. Тя потръпна и се уви в якето си.

— Та колко време сте били с този Елиот?

Въпросът я свари неподготвена и ѝ трябваше известно време, за да се съсредоточи.

— Работих с него близо три години.

— Да, но аз не питам за работата — рече Джаксън. — Имах предвид колко време двамата сте...

Този път Калвин наистина я наблюдаваше.

— Около година и половина.

— Аха. Жена му знаеше ли?

Лиз рязко се обърна към него, но той продължаваше да гледа право напред.

— Не. Мисля, че не.

— Лъжливо копее... — Джаксън се усмихна. — Искам да кажа, че е бил доста потаен.

Тя не знаеше какво да отговори. Отначало полицаят се държеше любезно и добродушно. Сега ставаше арогантен и груб, сякаш случаят вече му беше в кърпа вързан и нямаше търпение да получи повишение.

— Искате ли дъвка? — Той извади от джоба на палтото си пакетче и ѝ предложи.

— Не, благодаря.

Джаксън разопакова една за себе си и я лапна.

— Струва ми се, че такъв тип... — той усилено задъвка за миг, — човек, дето, хм, е постъпил така, това хич не говори хубаво за характера му, за моралните му устои де, това, че е искал да избяга. Искам да кажа, че човек си има отговорности. Задължения. Нали ме разбирате?

Лиз не отговори. Искаше ѝ се да каже нещо в защита на Майкъл, но не знаеше дали е разумно.

— Може и да не е така — продължи той. — Искам да кажа, че сте щели да си поделите всички ония пари, нали? Какво щяхте да правите с тях? Да си купите състезателен кон ли, какво?

— Казах ви. Не знаех за парите до... до смъртта на Майкъл.

— Да, ясно — отвърна Джаксън и се усмихна. — Просто сте били влюбени.

— Да, бяхме.

Той продължи да дъвче. Минаваха покрай тухлени складове с ръждясали железни покриви. Не можеше да са на повече от половин километър от реката, но като че ли изобщо не се приближаваха към града.

— Да, каква трагедия — накрая рече полицаят. — Всичко е било готово за бягството и после тоя тип да вземе, че да пробие кабела. Не разбирам обаче защо е слагал лавици за старицата си, като се е канил да я напусне. Може... — Той повиши глас и се обърна към Калвин. — А бе, може да си е мислил, че като го няма, тя ще прекарва много повече време в четене и ще има нужда от етажерки.

Калвин нервно се засмя. Лиз внезапно се почувства неспокойна. Хвърли поглед през рамо и видя светлините на Ню Лъндън да избледняват в далечината.

— Как мислиш, Лиз? — попита Джаксън. — Дали действително е било нещастен случай? Или пък самоубийство?

— Не. Не, разбира се. Ние се готвехме да... Не.

— Значи смяташ, че някой може да го е очистил, така ли? Да е инсценирал инцидента? Мислиш ли, че е възможно?

Лиз мъчително преглътна. Може би се опитваха да я сплашат? Може би се надяваха, че така ще им каже нещо повече за парите, да им признае нещо. Може би не вярваха на всичко, което им бе разказала Алекс. Може би си мислеха, че и тя е била замесена заедно с Майкъл.

— Не... не зная. Вие кажете. Вие сте ченгетата.

Още докато изричаше тези думи, тя осъзна, че вече не вярва в това. Сърцето ѝ бясно се разтуптя.

— Ще ни трябва малко време. — Джаксън се замисли. — Ще се наложат някои експертизи. Но може да се направи. Искам да кажа, че оная негова стара бормашина направо си е смъртоносно оръжие. Кожухът е метален, цялата изолация е прецакана. Според мен може да го е убила веднага, ако, хм, са го накарали да я хване. Дупката в кабела и всичко останало би могло да се направи после. Хората винаги се мъчат да съберат две и две, нали разбираш какво искам да кажа?

— Виждали... виждали ли сте трупа?

Джаксън я погледна. Устните му бавно започнаха да се разтеглят в усмивка.

— Да. Бих ти разказал всичко, ама не искам да те разстройвам.

Автомобилът намаляваше скоростта. През мокрите прозорци Лиз видя тъмна вода, навярно канал, по повърхността му плаваха парчета лед. Не можеше да събере мислите си. Не знаеше какво трябва да направи.

— Какво е това? — със свито от страх гърло попита тя. — Къде отиваме?

Завиваха по неосветен черен път. Плимутът заподскача по пълните с киша дупки.

— Нали ти казах, минаваме по пряк път. — Джаксън разкопча палтото си. — Господи, каква нощ! Ако продължи така, ще стане наводнение.

Лиз видя, че плъзга ръка под сакото си. Не го изчака да извади пистолета, а дръпна дръжката на вратата и я бутна навън с цялата си тежест. През отвора бликнаха пръски, и сняг.

Джаксън се пресегна и я сграбчи за рамото.

— Стой, кучко!

Вкопчила се в шасито, Лиз гледаше надолу към пътя. Шофьорът удари спирачки. Тя полетя напред и си блъсна главата в рамката на вратата. Автомобилът бясно се завъртя, Джаксън продължаваше да крещи и да я дърпа за рамото. Лиз замахна и го одра по лицето. Чу го да извиква от болка и изведнъж се оказа свободна. За миг зърна погледа му, струйката кръв под окото му, протегнатата му през отворената врата ръка. Леденият нощен вятър развяваше косата ѝ. След това падна на земята: първо ужасното търкаляне, после ударът.

Калвин изскочи навън и се втурна към нея. Джаксън го последва, като притискаше окото си с носна кърпичка.

— Е? — попита той.

Другият остана неподвижен, вперил поглед в сгърченото тяло. Побутна главата ѝ с крак. После безмълвно я стисна за китките и я повлече към канала.

— Мъртва ли е? — ядоса се Джаксън.

Калвин вдигна очи към него и зачака да я хване за краката.

— Има ли значение? — попита той.

Когато клетъчният му телефон иззвъня, Грант се качваше по стълбището. Обажданият се не се представи, но той знаеше кой е. Задачата била изпълнена, макар и не точно според плана. Искаше му се да попита какво се е объркало, но сега не беше нито моментът, нито мястото.

— Ще ти се обадя — само отвърна Грант. После понечи да изключи, но гласът продължи:

— Кой ти каза къде да я открием?

Детективът се намръщи. В отсрещния край на залата разговаряха двама души от „Маркетинг“. Разбираше защо хората са нервни. Напоследък започваше да става горещо. Но това не бе основание за небрежност.

— Никой не ми е казал. Просто го чух — отвърна Грант, докато откачваше връзка ключове от колана си.

— Какво, да не си подслушвал през ключалката?

Той влезе в комуникационния център, от който се стигаше до рецепцията. Тук се намираше телефонната централа на „Провидънс Лайф“, както и цялата наблюдателна техника.

— Не — като се опитваше да не проявява нетърпението си, каза Грант. — Слушах запис. В тази компания следим разговорите на служителите си. Това опростява нещата. Всъщност тъкмо отивам да проверя дали нещо не е изтрито. Доволен ли си сега?

— Не, не съм доволен. Тая кучка за малко да ми извади окото.

Грант не отговори. Не искаше да го слуша. Не и по клетъчен телефон.

— Измитаме се от града за няколко дни — накрая съобщи гласът. — Ще те потърсим.

36.

Алекс седеше на дивана, механично галеше меките като кадифе уши на Оскар и си представяше какво ще каже компанията, какво ще каже Нойман, ако тя започне да отправя обвинения: „Нали разбирате, наскоро госпожица Тайнън загуби мястото си при нас. При такива обстоятелства, струва ми се, често се случва да...“.

Нойман щеше да е спокоен, безстрастен, унищожителен. Именно мисълта, че отново ще се изправи пред него, дори в присъствието на полицаи, я накара да вземе решението си. Трябваше да говори с Уайт. Нямаше друг начин. Уайт бе единственият, който познаваше компанията — нейната структура и служители — единственият човек, който я познаваше достатъчно добре, за да продължи разкритията ѝ.

Но нямаше да е лесно да се свърже с него. Повечето телефонни линии в Нюпорт бяха прекъснати. Според съобщенията по телевизията топящият се сняг се оказал по-опасен от леда. Били мобилизирани всички спасителни служби в Роуд Айланд, евакуирали наводнени селища, спасявали хората от автомобилите им, вдигали повалени дървета от пътищата.

Алекс отиде до прозореца и погледна навън. Тук-там по тревата все още имаше сняг, но проливният дъжд беше измил по-голямата част от улицата. Реката в центъра на Провидънс беше заляла любимите кейове на кмета Монтанели, но тук горе бяха в безопасност.

Въпреки това жителите на Ийст Сайд проявяваха обичайната си за такива случаи солидарност. Тази сутрин, докато Алекс обикаляше из града в търсене на Трайбовски, при Мейви Конъли се отбили представители на две различни инициативни групи, за да проверят дали всичко е наред. Единият искал да ѝ даде топла храна, докато другият, блед и сипаничав, се интересувал дали в къщата е студено. Дори настоявал да обиколи апартаментите и да провери изолацията, като обяснил, че много възрастни хора вече били пострадали от измръзване. „Казах му го направо — рече Мейви, която очевидно не обичаше да я смятат за стара, — че ако съм имала намерение да умра

от студ, щях да го направя още преди два дни. Нямах да чакам дъжда.“

Алекс се засмя и след това половин час остана на стълбището, за да приказват за ужасното време. Обикновено не се държеше толкова любезно с хазайката си, но сега смяташе, че ще е от полза старицата да е на нейна страна, когато се наложи да обяснява защо може би няма да е в състояние да плаща по-високия наем, предложен от Кенет. След веселия разговор имаше чувството, че е най-голямата лицемерка в Роуд Айланд.

До отсрещния тротоар беше паркиран сив бус и две жени в светлосини гащеризони носеха увити във фолио подноси и флуоресциращи термоси към номер 27, където живееше възрастна двойка. Алекс едва сега осъзна, че не е обядвала. Минаваше четири и половина, скоро щеше да започне да се смрачава, а от сутринта не бе хапвала нищо. Изобщо не се чувстваше гладна, дори малко ѝ се гадеше. Освен това я болеше глава. Тя докосна челото си, за да провери дали няма температура. Сега само трябваше да я тръшне някой грип.

Оскар отново мяукаше. Правеше го цял следобед, разхождаше се насам-натам и жално мяукаше.

— Какво има, миличък?

Алекс го вдигна и го погали по главата. Котаракът се държеше сковано и мърдаше с уши, като че ли милувките ѝ го дразнеха. Тя го почеса по шията, тактика, която само за две секунди го превръщаше в хипнотизирано мекотело. Но този път не подейства. Той скочи на пода, погледна храната в паничката си и укоризнено вдигна очи към Алекс.

— Това е съомга и заек, Оскар. Любимите ти.

В този момент Оскар направи нещо абсолютно необичайно. Облегна се на бюфета — облегна се така, като че ли е уморен, като през цялото време не преставаше да мяука. Алекс вдигна слушалката и набра номера на Уайт. Все още нямаше връзка.

— По дяволите!

Слепоочията ѝ пулсираха. Главата я болеше толкова силно, че не можеше да се съсредоточи. Тя затръшна телефона и си облече палтото.

Откри отворен магазин на Тейбър авеню и купи хляб, сирене и тилебол. Разходката на чист въздух сякаш проясни главата ѝ. Върна се в апартамента няколко минути след шест и отново опита да се свърже с Уайт. Никой не отговаряше.

Направи си сандвич, но когато седна да го изяде, установи, че все още няма апетит. Всъщност от мисълта да сложи нещо в уста ѝ се гадеше. Алекс сбърчи вежди, изправи се и отиде да хвърли сандвича в кошчето, но то не се отвори и сандвичът падна на пода.

— По дяволите!

Наистина отвратителен ден. Тя се наведе да повдигне капака и болката запулсира зад очите ѝ. Смачкано на топка парче домакинска хартия, изцапана с черни сажди, подпираше ръба на капака и му пречеше да се отвори. Алекс го натика навътре и пусна сандвича. После изпи два тилебола и седна на леглото.

Оскар се цупеше в ъгъла — не в панера си, а между пейката под прозореца и стената.

— Оскар, миличък. Какво правиш?

Очите му бяха затворени и дишаше тежко, сякаш сънуваше кошмар. Алекс никога не го бе виждала да спи извън панера си. Усети, че и на нея ѝ се спи, и реши да подремне.

В стаята беше приятно топло.

Въглеродният окис изтичаше от шкафа с бойлера точно срещу леглото ѝ. Там, където опитни пръсти бяха скъсали гумената изолация на отвеждащата тръба, не бяха останали мръсни отпечатъци. Бойлерът бе стар. Дори не се беше наложило да докосват кислородната горелка. Тя гореше с типичния жълт пламък и дори около сервизната врата имаше сажди — още един признак за опасен дефект. Очевидно старата госпожа изобщо не викаше техници да го поддържат и сигурно отдавна отделяше известно количество въглероден окис, вторичен продукт на непълно горене. Докато системата разполагаше с нужната вентилация, докато отделяните газове — въглероден двуокис и по-страшният окис — се отвеждаха навън, нямаше риск. Но ако отвеждащата система се повредеше... Ако изобщо си направеше труда да провери, местната полиция нямаше да открие нищо друго, освен поредния развален домакински уред. Дефектно или зле вентилирано отоплително съоръжение, запушени комини, използване на скари с дървени въглища в апартаментите, отопляване на стаите с готварски печки — причините

за такива нещастни случаи бяха безброй и застрахователните компании отлично ги познаваха. Не се случваше непрекъснато, ала все пак се случваше. Със студенти или наематели на евтини квартири, хора, които имаха навика да вярват в провидението.

Вратата на шкафа беше откряната. Газът се процеждаше в стаята — без цвят и мирис, абсолютно незабележим.

Алекс дишаше тежко, с леко разтворени устни.

Стоеше на пясъчна ивица. Небето бе сиво, черното море — гладко като огледало. Приличаше на стъкло, но тя виждаше, че е течно. Движеше се бавно, сънливо, по повърхността се плъзгаха гънки. Марк седеше в лодка с гребла. Приближаваше се към нея. Викаше я при себе си. Алекс просто стоеше неподвижно. Той ѝ махаше и сочеше към краката ѝ. Очите му бяха черни и стъклени като морето. Тя се опита да извика, но нямаше глас. Сърцето ѝ туптеше бързо и сякаш искаше да изскочи от гърдите ѝ.

Въглеродният окис проникваше дълбоко в белите ѝ дробове, вихър от молекули, търсеци хемоглобина в кръвта ѝ. Там, където окисът се свързваше с хемоглобина, не можеше да проникне необходимият за тялото ѝ кислород. Алекс започваше да се задушава. Първо щяха да запулсират слепоочията ѝ. Следваше виене на свят, гадене, замъглено зрение. Сънят щеше да премине в кома, комата — в смърт.

В съня си Алекс прочете името на лодката и с усилие на волята произнесе буквите: Л-И-Р-А. Марк отчаяно сочеше. Алекс сведе поглед и разбра, че черната течност се надига — вече заливаше пръстите ѝ. Беше ледена. Съзнаваше, че водата означава смърт. Отново погледна към него, но Марк бавно се отдалечаваше към хоризонта на стъкленото море. Лодката не оставяше следа. Силуетът му се сля с лодката. После се превърна в точица и изчезна. Алекс вдигна ръце към лицето си и изкрещя.

И видя, че седи на леглото в стаята си. Ужасна болка разцепваше черепа ѝ. Тя докосна главата си и потърси раната. Пръстите ѝ бяха изтръпнали. После забеляза зачервените си нокти. Запремигва и ги доближи до очите си. Сякаш бяха покрити с флуоресцентен лак, какъвто никога не използваше. И изведнъж някъде дълбоко от паметта ѝ изплува смисълът на всичко това: карбоксихемоглобин. Беше обгазена. Тя потърси с поглед Оскар. Котаракът не бе помръднал от

мястото си. Но имаше нещо... нещо... с внезапен ужас Алекс разбра, че Оскар вече не диша.

Тя се изправи. Подът сякаш се клатеше като корабна палуба. Алекс с препъване отиде при Оскар и вдигна отпуснатото му тяло. Сивите очи под полузатворените му клепачи бяха изцъклени.

От гърлото ѝ се изтръгна сухо ридание. Изтече цяла вечност, докато намери вратата. Накрая успя да я отвори и жадно си пое дъх.

„Искат да те убият.“ Мисълта се появи в главата ѝ, сякаш някой се опитваше да ѝ го обясни. „Искат да те убият.“ Тя остави Оскар на пода и се върна в стаята. Отвори прозореца и вдиша чистия въздух. Леденият дъжд я поосвежи. Алекс прокара длан по лицето си.

Разтърсваше се от гняв. Отиде право при шкафа и отвори вратата. Не знаеше какво очаква да види, но нямаше нищо. Само мръсният стар бойлер. После си спомни за измазаната със сажди хартия. Бяха пипали бойлера и после си бяха изчистили ръцете. Алекс пусна дръжката на вратата. Трябваше да внимава, за да не унищожи уликите. Тя се пресегна и изключи горелката.

Набра номера на полицията. Едва когато полицаят ѝ каза да се успокои, осъзна, че плаче.

— Извинете ме, аз... — Алекс стисна клепачи. — Убиха... убиха котката ми.

— Какво? — ядосано попита мъжът.

— Убиха котката ми. Някой...

— Слушайте, госпожо. Щом някой е убил котката ви, ще се наложи утре сутрин да дойдете тук и...

— Не, вие не разбирате, опитали са се да убият мен.

— Но нали току-що ми казахте...

— Опитали са се да убият мен, но са убили котката ми.

— Кой?

Алекс се помъчи да проясни мислите си. През отворения прозорец нахлуваше леден въздух. По масата се образуваха капчици.

— Видяхте ли ги? — попита ядосаният глас. — Видяхте ли лицата им?

— Не, аз...

— Още ли са в сградата?

— Не... не, предполагам, че не.

— Добре, слушайте. — Говореше така, като че ли притискаше под брадичката си поне още две слушалки. — Ако ми дадете името и адреса си, веднага ще пратим някого.

Тя му обясни къде живее и затвори.

— Опитаха се да ме отровят — каза на празната стая Алекс.

После застана пред отворения прозорец. Какво щяха да направят сега? Какво щяха да направят сега, след като се бяха провалили? Да се върнат и да я застрелят ли? Загледана към улицата, тя се зачуди дали в момента я наблюдават. Втренчи се в сенките между старите къщи, помъчи се да различи лица в мрачните купета на паркираните автомобили, заслуша се за стъпки.

Излезе на площадката и взе трупчето на Оскар. По лъскавата му козина закапаха сълзи. Въпросът безмилостно се въртеше в главата ѝ. Кой бяха те? Кой искаше да я убие? Същите хора, които бяха унищожили къщата на Лиз ли? Хората, които знаеха достатъчно за нещастните случаи, за да включат печка в контакт за лампа? Хората, които знаеха достатъчно, за да инсценират токов удар?

Мисълта я връхлетя като мълния и тя дори се зачуди как не ѝ е хрумнала по-рано. Майкъл Елиот не бе умрял при нещастен случай. Бяха го инсценирали. Също както щеше да изглежда нейната смърт. Също като пожара в дома на Лиз. А кой знаеше повече за нещастните случаи от застрахователните компании?

37.

Харолд Тейт разтриваше челото си и се мъчеше да се съсредоточи. На светлинното табло бяха поставени черно-бели негативи с големината на рентгенови снимки. Всеки представяше замъглени черни линии, подредени в дълги колони. Настрани лежеше купчина подобни негативи в кафяви хартиени пликосе. Минаваше единайсет и в лабораторията нямаше никого. Болеше го глава. Копнееше да си тръгне, но му оставаше да провери само още няколко снимки. След това най-после можеше да забрави за цялата история. Можеше да я отдаде на замърсяване и да престане да се страхува. Защото наистина се страхуваше.

Не беше заради точността. А заради самата болест. Хорея на Хънтингтън. Колкото повече се задълбочаваше, толкова повече се плашеше. Хората не само се разболяваха и умираха. Първо се променяха. Получаваха агресивни пристъпи. Често изпадаха в параноя. А някой в „Провидънс Лайф“ имаше хорея.

Разбира се, можеше да е обикновен служител, който не знаеше нищо. Можеше да е просто замърсяване. Но Майкъл Елиот бе наясно с процедурите. Наистина ли би проявил такава небрежност към собственото си изследване? В противен случай имаше вероятност — съвсем малка, но въпреки това не му даваше мира денем и нощем — ДНК пробата да е била подменена нарочно. И можеше да го е направил само човек, който знаеше за изследванията.

В последно време в „Медан“ не използваша често апаратурата за електрофореза. С помощта на флуоресцентни маркери автоматизираните системи търсеха специфични генни последователности в разтвор. Електрофорезата бе по-общ метод за проследяване на цели участъци от ДНК. Затова в много случаи се прилагаше в съдебната медицина за идентифициране на кожа, косми, кръв или семенна течност, откривани на местопрестъпление. Някои части от ДНК, например отпечатъците от пръсти, бяха строго индивидуални. „Медан“ беше използвала електрофореза в началото на

съществуването си, когато усилията ѝ бяха насочени главно към оригинални проучвания.

Идеята на Тейт бе проста. Щом на Майкъл Елиот е била приписана чужда проба, неговата трябваше да е приписана на друг. Беше предприел необичайната стъпка лично да му вземе нова — заради старото им приятелство. Ако откриеше аналогична на нея сред другите от „Провидънс Лайф“, щеше да реши загадката. Да научи кой носи гена на хорейта. А ако не откриеше нищо, можеше да заключи, че в системата е попаднала ДНК от случаен човек.

Той доближи лице на сантиметри от бялата светлина. От едната страна — снимка на ДНК на Елиот с малък маркер на хромозом девет. От другата — проба на служител на „Провидънс Лайф“, обозначена със серийен номер. Една от последните. С помощта на прозрачна пластмасова показалка Тейт прегледа колоните и сравни линиите. Слепоочията му пулсираха от усилие да се съсредоточи.

Бяха еднакви.

Той се изправи, запремигва, после повтори проверката, този път по-бавно. Чувстваше се изцеден. Можеше да е пропуснал нещо. Но вече нямаше съмнение: двете проби бяха идентични. Принадлежаха на един и същ човек.

За миг се зарадва. Бе подходил към проблема просто, логично и методично и сега беше възнаграден. Както подобаваше на учен — какъвто и бе, поне някога. Тейт записа серийния номер и припряно отиде в кабинета си. Компютърът щеше да му каже на кого принадлежи, кой е човекът, чиято проба е била подменена с тази на Елиот, човекът, който действително носи гена на хорейта на Хънтингтън. Докато въвеждаше съответните команди, той си обеща този път да не го вика в „Медан“, за да му съобщи тактично, да не предлага съвет. Нямаше да се замесва в тази история. Истината така или иначе щеше да излезе наяве. Информацията трябваше да остане в ръцете на хората, които бяха платили за нея. Всичко друго само щеше да усложни нещата.

На екрана се появи досиетата на служителите в „Провидънс Лайф“. Тейт написа серийния номер. Последва списък от имена в азбучен ред. Едно от тях в самия край бавно премигваше. Име, което познаваше.

— Уолтър? — каза гласът по телефона. — Аз съм, Харолд. Надявам се, че не съм те...

— Струва ми се, че имате грешка — прекъсна го той.

— Ясно ми е — отвърна Тейт. — Всичко това ми е ясно. Но трябва да знаеш нещо, нещо... ужасно. Спешно е.

За миг Нойман не каза нищо. Тейт чуваше дишането му в слушалката.

— В такъв случай най-добре ела да ми обясниш.

38.

Минаваше по моста над Фол, когато по радиото започнаха да излъчват предупреждения. Няколко реки в северната част на Роуд Айланд и Масачузетс вече били излезли от коритата си и полицията съветваше населението на извънградските райони да пътува само при абсолютна необходимост. Продължаваше да вали, вече не проливно, но с безмилостна равномерност, сякаш никога нямаше да спре. Фаровете на тойотата осветяваха водата, която заливаше шосето. От гористите склонове се стичаха кални порои и отмиваха бързо топящите се купчини сняг. След магистралата Алекс пътуваше най-често на втора и трета скорост, тъй като почти не виждаше пътя. Наближаваше единайсет и шофьорите очевидно бяха последвали съвета на полицията. Вече от километри не беше срещала друг автомобил.

Центърът на Нюпорт никога не ѝ се бе струвал толкова... дърен. Тъмен и пуст, осветен само от няколко слаби улични лампи, с невидими в мрака туристически магазини и реклами, той ѝ заприлича на онова строго пристанище в Нова Англия, което бяха създали основателите му. Докато шофираше към морето, не можеше да се избави от мисълта, че е в задънена улица, че ако я открият тук, няма накъде да избяга. Нямаше и кой да ѝ помогне. Тя вдигна очи към огледалото и се насочи към кея. В пристанището се бяха подслонили десетки яхти с подскачащи бели мачти и покрити с платнища палуби. На хоризонта бавно премигваше самотна червена светлинка.

Скоро градът остана зад нея и пътят постепенно заобиколи носа към Брентън Пойнт. Наложил се да слезе от колата, за да отвори портата. Лепкава киша покриваше отбивката и шляпаше под обувките ѝ. Докато се приближаваше към къщата, гумите на тойотата поднасяха и двигателят започваше да се задъхва. Нямаше да издържи по обратния път до Ийст Сайд.

Прозорците не светеха. Алекс се молеше Рандъл да си е вкъщи.

На мястото, където преди бе паркиран линкълнът, в кишата имаше само размит правоъгълник. Тя се запрепъва към стъпалата с надеждата, че Рандъл просто го е прибрал в гаража. Какво щеше да

прави, ако го нямаше? Не знаеше дали колата ѝ ще успее да стигне дори до Нюпорт.

Тъкмо пресичаше отбивката, когато вратата се отвори.

— Алекс? Ти ли си?

Приличаше на гласа на Уайт, но не беше сигурна. Той стоеше на прага, полускрит зад вратата. Внезапно се смути. Не ѝ бе идвало наум как ще приеме появяването ѝ в този късен час.

— Опитвах се да се свържа с теб. Открих... открих някои неща, за които трябва да знаеш, Рандъл. Извинявай, ако...

— Влизай. За бога, влизай.

Алекс бързо влезе в антрето. От стаята се носеха гласове. Навярно имаше гости. После разбра, че е телевизорът.

— Сама ли си?

— Да, аз...

Уайт затвори вратата и заключи. Носеше същия зелен пуловер като преди, само че този път с кадифен панталон и маратонки. Държеше в ръка нещо, което Алекс не можеше да види.

Той проследи погледа ѝ и ѝ показа какво е. Автоматичен пистолет, голям, черен и тежък наглед, браунинг или берета. В ръката му изглеждаше странен, нелеп, елемент от някаква ужасна метаморфоза от човечност към бруталност. Алекс инстинктивно отстъпи назад.

— Просто предпазна мярка — смутено промърмори Уайт. — Видях колата от горния етаж. Напоследък станаха някои... инциденти.

Стори ѝ се нервен, уплашен, сякаш е очаквал далеч не толкова приятен гост. Той отвори чекмеджето на масичката в антрето и прибра оръжието вътре.

— Боже мой, ти си вир-вода. Влизай, влизай.

Уайт я въведе в кухнята. Миришеше на чесън, на масата имаше недоядена печена патица.

— Гладна ли си? Изобщо вечеряла ли си? — попита той. — Мога да ти направя сандвич или... или...

— Не, благодаря.

— Тогава кафе? Да, ще направя кафе.

Уайт отвори хладилника и започна да рови вътре.

— Рандъл, мисля, че зная...

— Нямах възможност да разговарям с Уолтър Нойман. — Той извади кутия мляко и пакет смляно кафе. — За твоя... случай. Честно казано, днес не ми се ходеше дотам. А ми се струва, че е най-добре да се срещна лице в лице с него. Веднага щом се върна на работа, обещавам ти, че...

— Не съм дошла за това — прекъсна го Алекс.

Уайт рязко се обърна и я погледна.

— Мисля, че зная какво става в „Провидънс Лайф“. Поне донякъде. Зная откъде е взел онези пари Майкъл Елиот.

Той се намръщи и остави млякото и кафето на масата.

— Спомняш ли си аномалията, която открих преди няколко седмици? Странните данни в централния архив?

— Да, разбира се. Помолих те да ги прегледаш.

Алекс кимна.

— Да. Именно това е причината да ти разказвам всичко това. По-точно, една от причините.

Уайт запремигва.

— Какво да ми разказваш, Алекс? Мислех... нали решихме, че най-вероятно истинската информация е била изгубена и някой замазва грешката си?

— Не смятам, че се е случило така. Вече не. Според мен в системата има адски много фалшиви данни. Несъществуващи застраховки, подправени искиове, незаконни изплащания.

Уайт пребледня, заобиколи кухненската маса и седна.

— Майкъл Елиот е възстановявал анулирани застраховки — продължи Алекс. — Не зная точно как, но съм убедена в едно: не може да го е правел без помощта на някой от централния архив. Някой като Ралф Маккормик.

Уайт поклати глава. Тя и не очакваше да го зарадва с разкритието си. Рандъл беше главният статистик на компанията, пазителят на истината. Ако данните бяха фалшифицирани, той бе също толкова измамен, колкото и всички останали.

— Маккормик е мъртъв. Не знаеше ли? Открили го сутринта. Свръхдоза. Замърсен кокаин.

Внезапно Алекс разбра защо му е пистолетът. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Но... Господи! Господи, аз... мислех, че е в клиника.

— Върна се. Каза, че бил приключил. С дрогирането, имам предвид.

За миг Алекс онемя. В „Провидънс Лайф“ имаше само шепа хора, които трябваше да са замесени в измамата, неколцина души, към които сочеха уликите. И двама от тях вече бяха мъртви. Кой оставаше? Навярно някой от „Искове“, може би и от „Разследване“. Но кой? Ами от „Финанси“ и „Застраховки“? Ами директорският борд?

— Рандъл, смятам, че е време да идем в полицията и да им разкажем всичко. Сигурно можем да...

— В полицията ли? Защо?

Алекс се приближи до масата. Виждаше, че Уайт е нервен, дори потресен, и все пак очевидно не беше готов да приеме истината.

— Рандъл, нали не мислиш, че е било нещастен случай?

Той прокара длан по лицето си.

— Ралф беше наркоман. Взел е свръхдоза от лоша дрога. Постоянно се случва.

Уайт се изправи и отиде до мивката.

— Дватамата с Елиот са били замесени в нещо — настоя Алекс. — Елиот решава да изчезне, без да каже на никого, Маккормик се пристрастява към кокаин. Станали са ненадеждни и сега и двамата са мъртви. Не разбираш ли?

Уайт сложи две големи лъжици кафе в кафеарката и разсипа малко отстрани. Ръцете му трепереха.

— Даже... даже да си права, Алекс, какво ще им кажем? Че според нас смъртта на Маккормик не е нещастен случай ли? Какви са доказателствата? Кого ще обвиним, Алекс?

— Нямам предвид веднага. Първо трябва да идем в „Провидънс Лайф“ и да съберем още доказателства. Още съвсем малко.

— Зная, че искаш да си върнеш работата, но...

— Не ме разбираш. Става нещо ужасно. Говоря за измама, страшна измама. И убийство.

Уайт свали две чаши от лавицата над мивката.

— Теорията ти е интересна, Алекс, но без доказателства...

— Това не е теория. — Започваше да я дразни. Като че ли отказваше да приеме очевидното. — Рандъл, финансовият отдел е изплащал искове по застраховки, които не съществуват, застраховки, анулирани преди години. Проследих една от тях. „Провидънс Лайф“ е

изплатила един милион долара по анулирана застраховка и Елиот е взел десет процента. Има още шест такива изплащания, всичките през ноември.

Уайт стоеше неподвижно пред мивката.

— Можеш ли да го докажеш? — попита той.

— Да — отвърна Алекс. — Ако се добера до застраховката в централния архив преди някаква „случайна“ загуба на данни да изтрие половината файлове. Точно това е проблемът: всички доказателства са електронни. Даже старата застраховка, която взех, ще си остане само лист хартия, ако не успеем да докажем, че е била изплатена.

Уайт продължаваше да стои облегнат на плота.

— Съзнаваш ли — бавно каза той, — че за да извърши такова нещо, Елиот се е нуждаел не само от помощта на Ралф Маккормик? По един или друг начин трябва да са участвали всички шефове на компанията.

Алекс кимна.

— Затова Елиот е взимал само десет процента. Останалото се е разпределяло между другите. Единствените отдели, които не са им били нужни, са „Маркетинг“ и нашият. Статистиците само работят с данните. Не проверяваме дали са действителни.

Уайт леко сведе глава.

— Мислим си, че сме адски умни, Рандъл. Но истината е, че когато става дума за реалния свят, ние научаваме последни.

Той се обърна.

— Тогава откъде са изтичали парите, Алекс? Ако сме изгубили... колко казваш? Сто милиона долара?...

— Навярно. За шест-седем години.

— Защо не сме забелязали? Защо не се е отразило на печалбите ни? От финансова гледна точка ние сме една от най-стабилните застрахователни компании в страната.

Алекс усещаше, че той прави последен опит да я убеди, да убеди и себе си в несъстоятелността на теорията ѝ.

— Не зная, Рандъл — отвърна тя. — Не зная. Но мога да различа фалшивите данни, когато ги видя, мога да различа фалшивия иск.

Уайт уморено въздъхна. До този момент Алекс не се бе замисляла какво означава за него избухването на такъв скандал в „Провидънс Лайф“. Като член на директорския борд, нямаше ли да

бъде даден под съд? Дали компанията изобщо щеше да оцелее? Преди тя смяташе, че истината трябва да се разкрие, че Рандъл Уайт ще е на същото мнение. Но навярно не беше толкова просто.

— Все пак не вярвам... не мога да... — Той захлупи лице върху масата. — Работя в тази фирма от двайсет и пет години. След седем ще изляза в пенсия. Какво да правя сега?

Алекс се пресегна и го докосна по ръката.

— Какво искаш да направиш? — чу се да казва тя.

Уайт постави длан върху нейната и вдигна очи към нея.

— Ще ти кажа какво — почти прошепна той. — Искам да не поемаш никакви рискове. Това повече не трябва да те интересува.

— Но...

— Не, Алекс, изслушай ме. Искам от този момент с проблема да се заема аз. И без това имам по-големи възможности. Ако дори половината от предположенията ти са верни, имаме работа с много опасни хора. Не искам да тръгнат по следите ти.

Внезапно в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Вече е късно — отвърна тя.

За миг не успя да продължи и стисна клепачи. Рандъл изглеждаше смаян.

— Тази вечер в апартамента ми... въздухът беше пълен с въглероден окис. Някой е пипал бойлера. За малко да...

Не бе сигурна как и кога да му каже. Боеше се, че ще я накара незабавно да идат в полицията. А преди това искаше да събере още доказателства. Ала смъртта на Маккормик някак променяше положението.

— О, господи! — възкликна Уайт и стисна ръцете ѝ. — Боже мой, Алекс! Защо... защо не ми каза? Защо не...

Силната му ръка ѝ поддейства успокоително. Не се чувстваше неловко. Близостта ѝ изглеждаше напълно естествена.

— Добре съм, Рандъл. Но съм убедена, че ме следяха. И пак ще опитат. Точно затова... точно затова трябва бързо да нанесем удар.

Уайт напрегнато я наблюдаваше. В сините му очи Алекс изведнъж откри нещо повече от човечност и мъдрост, нещо по-силно и жизнено. До този момент просто беше отказвала да го види — заради годините, които ги разделяха, защото в крайна сметка нямаше да излезе нищо. Понечи се да се отскубне, да възстанови предишната

дистанция. Но когато усети, че пръстите му започват да се отпускат, Алекс откри, че ги стиска и не им позволява да се отдръпнат.

Дълго лежа будна на голямото легло, заслушана в дъжда и вятъра, който стенеше сред дърветата. Когато най-после заспа, сънува кошмар. Водата в кухнята на Рандъл Уайт стигаше до кръста, столовете плаваха на повърхността. Къщата на Филипс стрийт пъшкеше и се клатеше, докато основите ѝ бавно се спускаха по склона. Видя Оскар, кацнал най-отгоре на противопожарното стълбище, госпожа Конъли се мъчеше да се измъкне през прозореца. Алекс се опита да заплува към нея, но течението я отнасяше. Вкопчваше се в потънали автомобили и бели дъсчени огради. И после се озова пред сградата на „Провидънс Лайф“. Водата плискаше в плочата, бележеща най-високата точка на наводнението от трийсет и осма година. Топенето на снега щеше да отнесе целия Провидънс в морето. Нея също. Поне Марк щеше да се спаси. В Ню Йорк не го заплашваше нищо. И тогава се сети, че Марк я е изоставил, че я е предал. Представи си го далеч в Европа с неговите десет милиона долара. До него, облечена във вечерната си рокля за хиляда и петстотин долара, стоеше Лиз Фостър. Алекс разбра, че двамата са я измамили. Те вдигнаха чашите си към нея и се засмяха.

После се събуди. Сърцето ѝ бясно туптеше. Марк лежеше до нея и дишаше бавно и равномерно. Тя тежко въздъхна и отпусна глава на възглавницата. Страхът и отчаянието бързо я напуснаха. Струваше ѝ се, че е сънувала дни наред. После внезапно осъзна къде се намира. До нея лежеше Рандъл Уайт, не Марк. Защото Марк наистина я беше предал.

Бяха се любили. В сумрака — почти без да разменят дума. Отведе я горе и тя го последва, защото го искаше. Спомняше си допира на дланите му, нежността и благоговението, които Марк отдавна бе забравил. Чувстваше, че така е правилно, изпитваше необходимост, която заглушаваше съмненията ѝ. Спомняше си и удоволствието.

Алекс се завъртя и го погледна. Едната му ръка лежеше върху завивката, изваяните му мускули изпъкваха на белия фон. Тя посегна да го докосне, но нещо я накара да се поколебае. Какво щеше да стане сега? Обърна се по гръб и погледна светлия таван. Нямахше представа.

Не си бяха давали никакви обещания. Трябваше ли да продължат, сякаш нищо не се е случило? Или вече беше прекалено късно? Мисълта, че е отклонила живота си в нова посока, без да знае къде ще я отведе това, за миг я изпълни с паника. Какво всъщност искаше да стане?

Тя бавно седна на леглото. Завесите не бяха спуснати и през голите клони на дърветата различаваше далечното сияние на Нюпорт. Засега се намираше в безопасност, това бе главното. Той я караше да се чувства в безопасност. Можеше да се опита за пръв път да живее ден за ден, да се наслаждава на момента. Имаше ли смисъл да крои планове, когато се сриваше целият ѝ свят? Рандъл Уайт щеше да я разбере. Имаше чувството, че той разбира много неща.

Алекс се измъкна от леглото. Не искаше да сънува повече кошмари, а и умираше от глад. Дни наред не беше хапвала прилична храна. Потърси дрехите си, откри пуловера и дънките си и се облече колкото можеше по-тихо.

Тъкмо слезе по стълбището, когато го чу. Познаваше този шум — шум, постоянно присъстващ в „Провидънс Лайф“, шум, на който постепенно свикваш да не обръщаш внимание. Принтер. Тя се закова на място, огледа се и се помъчи да установи откъде идва. Не бе сигурна дали не ѝ се е сторило. Тръгна към кухнята и спря пред една врата от дясната страна на коридора. Заслуша се. Звукът едва се чуваше. Дъждът навън продължаваше да плющи. Някъде от запушен улук се стичаше вода. Направи няколко крачки назад. Погледна надолу. Между дъските имаше пролука. Алекс застана на колене и долепи ухо до пода. Звукът идваше от мазето.

Бързо откри стълбището. Отвори вратата и потъна в пълен мрак. От основите на къщата се надигаше мирис на мухъл, леко сладникав като от стар картон. Звукът стана по-силен. Босите ѝ крака стъпиха върху студен цимент. Отнякъде се процеждаше светлина. Когато очите ѝ се приспособиха, Алекс различи коридор.

Уайт се претърколи по гръб и погледна към тавана. Леглото бе празно и за момент той си помисли, че е сънувал. Но тялото му подсказваше какво се е случило. И нейният аромат. Нейният аромат беше навсякъде.

— Алекс.

Повика я съвсем тихо. Заслуша се. После провеси крака от леглото и стана.

Тя безшумно продължи напред. Принтерът усилено работеше. Вече съвсем ясно го чуваше — мастилно-струен, ако се съдеше по отчетливото стържене на валяка. Озова се пред затворено помещение. Напрегна слух за други звуци — шумолене на дрехи, дишане — но не чу нищо. Алекс натисна бравата.

Отключено. Внимателно отвори вратата. Пантите едва доловимо проскърцаха. Видя метални лавици, запълнени с подвързани отчети, бюро, настолна лампа със зелен абажур, компютър, после самия принтер отстрани. Това не бе кабинетът на Уайт. Той се намираше горе. Повече приличаше на работно място.

Влезе вътре. Компютърът и принтерът продължаваха да работят. Изглежда, отнякъде пристигаше информация, която се качваше на харддиска и в същото време се разпечатваше. Този терминал трябваше да е част от мрежа — като вътрешната мрежа на „Провидънс Лайф“ — освен ако Рандъл не беше влязъл в Интернет и не бе забравил да се изключи. Тъкмо се канеше да се върне горе, когато ѝ хрумна нещо: дали компютърът наистина не беше част от мрежата на „Провидънс Лайф“? Когато Уайт работеше тук, дали нямаше същия достъп до централния архив като в служебния си кабинет? Защото ако имаше, събирането на доказателства щеше да е много по-лесно.

Тя се приближи до бюрото. Сякаш усетил присъствието на натрапник, принтерът внезапно престана да печата. Последният лист се измъкна от валяка и прилежно се сгъна върху вече натрупалата се купчина. На екрана имаше прозорец с надпис:

ДАННИТЕ ПОЛУЧЕНИ И ПРОВЕРЕНИ ПРЕГЛЕД АНАЛИЗ ИЗХОД

Зачуди се какви данни могат да се получават посред нощ. Не статистически естествено. Статистическите данни усърдно се извличаха от суровата информация, най-новите изчисления и

тенденции се публикуваха в специализираните периодични издания. Алекс повдигна последния лист към светлината. И незабавно го позна. Две групи идентични числа, редове и колони, носещи обозначенията MCR1B, LQTS1, НТСН4. Това бяха резултати от друго генетично изследване, също като онова, което Елиот беше взел от „Медан“. А в горния десен ъгъл се виждаше номерът на кандидата: К-1005178.

Обзе я тревога. Защо главният статистик на „Провидънс Лайф“ се интересуваше от генетичните изследвания на хората? Защо се интересуваше Рандъл Уайт, след като постоянно твърдеше, че по принцип е против генетичното изследване?

Обърна друга страница, после още една. Всички съдържаха резултатите от изследвания на различни кандидати. В един и същ формат, с различни числа. Неразкъсаните листове се разгъваха и се трупаха в краката ѝ. Имаше десетки, стотици изследвания. Толкова, колкото бяха на месец кандидатите за застраховка в „Провидънс Лайф“. И изведнъж ѝ просветна: това не бяха медицински изследвания, провеждани само на кандидатите за големи застраховки. Бяха прекалено много. „Провидънс Лайф“ изследваше всички. Нима Бени не ѝ беше казал, че процесът изглеждал автоматизиран? Автоматизацията бе излишна, освен ако не се касаеше за обработка на данни в промишлени мащаби.

Тя избра опцията АНАЛИЗ. Две секунди не се случи нищо, после в горната част на екрана се появиха няколко реда:

№ К-1005178	Име: Т. Д. АДЕЪР	Пол: Мъжки
Серия: 84/1.1.98	Дата на раждане:	17.03.59
ПОЗИТИВНИ:	Не са известни	
НЯМА	рискови фактори	
СТЕПЕН НА РИСК:	НИСКА	

УТВЪРЖДАВАНЕ

ПРЕДИШЕН	СЛЕДВАЩ	ТЪРСЕНЕ	ИЗХОД
----------	---------	---------	-------

Номерът на кандидата показваше, че това е анализът на резултатите от първото изследване в серията, на някой си Адеър, чиято застраховка най-вероятно щеше да бъде одобрена. Девет изследвани

гена, девет негативни резултата. Не представляваше почти никакъв риск. Той нямаше нито хорей на Хънтингтън, нито рак на простатата, нямаше... как се казваше генът, който толкова вълнуваше Бени? МСР1В. „Убиец номер едно“, така й бе казал. Генът на инфаркта.

Уайт се закова по средата на стълбището. Нещо зад завесите на площадката се движеше. Сърцето му се разтуптя. Той продължи напред. В къщата имаше някой. Бяха хванали Алекс. Рязко дръпна завесата. Вятърът и дъждът свиреха през пролука в прозореца. Ледът трябваше да е разширил дървената рамка и да я е разцепил. Уайт се взираше в нея, хипнотизиран от тъжния звук. После отново заслиза надолу. Отиде при масичката в антрето и извади пистолета.

Алекс се отпусна на стола. До този момент не беше мислила за това. Сърдечносъдовите заболявания определено бяха най-големият източник на искиове в застрахователния бранш — над една трета от всички. Колко щяха да спечелят, ако успееш да изолират част от потенциалните жертви? Колко милиона щеше да донесе това на застрахователните компании? С колко щяха да нараснат печалбите на фирма като „Провидънс Лайф“?

Сърцето й се разтуптя. Отново се пресегна към клавиатурата и избра ТЪРСЕНЕ. В средата на екрана се отвори прозорец, който поиска да конкретизира точно какво търси. Алекс написа „ИНФАРКТ“.

Курсорът запремигва и се появи съобщение:

НЯМА ДАННИ — НОВО ТЪРСЕНЕ? Д/Н?

— Идиотка!

„Инфаркт“ не беше точен термин нито за лекарите, нито за застрахователните статистици. Тя опита повторно, но този път написа „ИНФАРКТ НА МИОКАРДА“. Курсорът отново запремигва. Отвори се нова страница с анализ.

№ К-1004812	Име: У. А. ХЮИТ	Дата на раждане:
-------------	-----------------	------------------

		18.11.55
Серия: 81/2.12.97	Пол: Мъжки	
ПОЗИТИВНИ:	1	МСР1В генетичен комплекс
СТЕПЕН НА РИСК:	Коронарна тромбоза/ инфаркт на миокарда	ВИСОКА
Вероятност за смърт	след < 10 г. = 60%	

ОТКАЗ

ПРЕДИШЕН	СЛЕДВАЩ	ТЪРСЕНЕ	ИЗХОД
----------	---------	---------	-------

Тя повика следващата страница: пак дефектен ген, пак висок риск — този път по-висок, защото имаше нещо, наречено „синдром на дълъг интервал Q-T“^[1]. Третата страница повтаряше първата, само че се отнасяше за жена, при която рискът, кой знае защо, бе по-нисък. Алекс продължи да чете нататък. Имената и присъдите се нижеха: хора, чиито генетични съдби бяха разкрити, анализирани и намерени за незадоволителни — без те да подозират нищо за това. И накрая на всяка страница се повтаряше една и съща проста препоръка: „ОТКАЗ“.

За миг ѝ се стори, че ще повърне. Тя притисна челото си с длани и се опита да преодолее замайването. Представяше си ги там, в бедняшките къмпинги, в раздрънканите каравани, на опашка пред бюрата за социално слаби: хората, представляващи висок риск, хората с дефектни гени. Неподлежащи на застраховане. Неспособни да си намерят работа. Бreme върху все по-стесняващите се рамене на обществото. Това беше точно онзи кошмар, за който често приказваше Уайт: скрита евгеника.

Не можеше да повярва. Не искаше да повярва. Алекс дълбоко си пое дъх, после още веднъж си каза, че трябва да се успокои. В предположенията ѝ имаше поне един проблемен момент. Ако „Провидънс Лайф“ изследваше гените на новите си клиенти, трябваше да им взимат проби — кръв, кожа или слюнка. А това не бе възможно. Вярно, кандидатите за големи застраховки се подлагаха на медицински

преглед, но те бяха съвсем малък процент. Обикновено в пряк контакт с потенциалните клиенти влизаха само застрахователните агенти. Що се отнасяше до тях, единственият физически материал, предаван между кандидатите и компанията, бяха стандартните формуляри, които се обработваха с хиляди в „Прайм Нъмбър“.

Тя притисна устата си с длан и едва не се засмя, спомнила си Робърта и другите жени, които распечатваха пликите с малките си пластмасови ножове и ги трупаша на купчини на бюрата си. Пликите. Трябваше да са пликите. „Хейман адски си пада по рециклирането. Това е първото нещо, което трябва да научиш, щом постъпиш на работа тук.“ Том Хейман не й приличаше на голям еколог. Нищо чудно, че бе станал малко нервен, когато във фирмата му се беше появила стажантка, горяща от нетърпение да се запознае с... как му го бе обяснила? „С начините за събиране на данни в «Провидънс Лайф».“ Жалко, че толкова бързаше да си тръгне оттам. Иначе навярно щеше да си зададе въпроса защо бусовете на „Грийнфилд Рисайклинг“ минават ежедневно и къде всъщност отиват: не в някой завод за рециклиране извън щата, а в „Медан“, само на един-два километра оттам.

Точно затова съществуваше „Прайм Нъмбър“. Сега го разбираше. Споразумението с компанията нямаше нищо общо с икономите. Просто бе по-безопасно да скрият дейността си в някаква евтина бетонна постройка, в която жените вършеха каквото им кажат, без да задават въпроси. В офисите на „Провидънс Лайф“ работеха безброй средни служители, специално назначени да се занимават с неща като рециклиране на хартия, които можеха да се зачудят защо новите кандидати не се обработват малко по-бързо.

Откога датираше договорът с „Прайм Нъмбър“? Според Уайт поне от седем години. Дали изследването продължаваше оттогава — или бе още отпреди това? Преди седем години „Провидънс Лайф“ се беше борила за оцеляването си. И после нещата бяха започнали да вървят нагоре, година след година, до утвърждаването й като една от най-печелившите застрахователни компании в страната. И това дори не беше незаконно, само неетично. Никой закон не забраняваше да анализираш нечия слюнка, ако ти я пратят. И хиляди хора пращаха слюнката си, смесена със странното на вкус лепило на пликите. Безочливо. И елементарно.

А сред тези хиляди — и един от членовете на директорския борд на „Провидънс Лайф“. Майкъл Елиот. Защо след всички тези години изведнъж го интересуваше генетичната му съдба? Защо бе чакал до миналия ноември, за да се възползва от уникалните възможности на компанията? Алекс настръхна. Знаеше отговора на този въпрос. През ноември компанията беше стартирала пилотния си здравноосигурителен проект. Участваха всички служители — точно като обикновени клиенти, само че не трябваше да плащат. Участваше и самата тя.

Вятърът отново се усили, чуваше воя му горе. После долови още нещо. Стъпки? Проскърцване на дъска. Алекс затаи дъх и за пореден път избра опцията ТЪРСЕНЕ. Сега обаче написа шестте букви на собственото си име.

На компютъра като че ли му трябваше цяла вечност, за да го открие. Харддискът бръмчеше, зелената му лампичка премигваше, после спря. Вече си мислеше, че връзката с мрежата е прекъснала, както по-рано телефоните.

И внезапно на екрана проблесна:

№ К-5000438	Име: А. С. ТАЙНЪН	Пол: Женски
Серия: 80/1.11.97	Дата на раждане: 25.06.73	
ПОЗИТИВНИ:	1	BRCA1 генетичен комплекс
СТЕПЕН НА РИСК:	Рак на гърдата/яйчниците	МАКСИМАЛНА
Вероятност за смърт	след < 10 г. = 85%	

ОТКАЗ

ПРЕДИШЕН	СЛЕДВАЩ	ТЪРСЕНЕ	ИЗХОД
----------	---------	---------	-------

[1] Наследствено нарушение на сърдечния ритъм. — Б.пр. ↑

39.

Пред дома на Нойман започнаха да пристигат автомобили. Дъждът заглушаваше рева на двигателите им. Харолд Тейт ги броеше от прозореца на втория етаж. До този момент шест. Средно скъпи седани, удобни, но не лъскави. Сиви, черни, тъмносини. Типични средни коли. Всяка от тях шофирана от мултимиллионер. Познаваше само олдсмобила на Гай Пиласки.

Фаровете на нов автомобил осветиха дънера на ниска секвоя и завиха към къщата. Черен „Лексус“. Значи ставаха седем. Тейт чу затръшване на врати, тихи гласове. Входът не се виждаше от прозореца му. Докато чакаше, той крачеше в малката дневна и се чудеше къде ще отидат сега. Бодежите под лъжичката му подсказваха, че може да е някъде, където не би му се искало да иде.

На прага застана Нойман.

— Готови сме да те чуем — каза той.

Седяха около масата в трапезарията, обгърнати от облак синкав дим. Изглеждаха уморени, раздразнени, нетърпеливи. Когато Тейт влезе в стаята, всички го погледнаха така, сякаш е обвиняем в съдебен процес за някакво особено отвратително убийство. Видя Нютън Брейди и Доналд Грант, стори му се, че различава още две лица от погребението, но иначе му бяха непознати. Винаги поддържаше минимален контакт с „Провидънс Лайф“ — съзнателно.

Том Хейман и Марк Ферули седяха от двете страни на Брейди, срещу тях бяха Грант, Дейвид Мълинс, Гай Пиласки и Дийн Мичъл. Нойман зае мястото си и даде знак на Тейт да се настани до него. Някой в коридора затвори вратите.

— Доведох Харолд, защото смятам, че трябва да го чуете лично от него — започна Нойман и насочи безжизнения си поглед към него. — Харолд, би ли ни обяснил точно какво се е случило с пробата на Майкъл Елиот?

Това му отне около пет минути. Описа им процедурите в „Медан“, предназначени да се избягват точно такива обърквания, каквото очевидно бе допуснато. После им разказа за различните резултати от изследванията на Елиот.

— Не разбирам защо не си дошъл при мен, Харолд.

Въпроса зададе Гай Пиласки. Гледаше Тейт над фалшиви наглед очила с рамки от коруба на костенурка.

— Ами... просто не...

— Какво искаш да кажеш, по дяволите? — попита Нютън Брейди. Той пушеше дълга пура, краят ѝ вече изглеждаше влажен и разръфан. — Че Майкъл Елиот изобщо не е бил болен от тоя Хънтингтън? Така ли?

Тейт кимна. Някои от присъстващите се размърдаха на столовете си. Чудеше се дали знаят, дали Маргарет Елиот им е казала. Очевидно нямаха представа. Поне това беше някаква утеха.

— Боже господи! Тогава защо е искал да избяга?

— Той... той смяташе, че е болен.

— Защото ти си му казал — отвърна Нойман. — Нали така, Харолд?

Тейт поклати глава. Това бе нарушение на правилата. „Медан“ не трябваше да поддържа нито официални, нито лични контакти с „Провидънс Лайф“. Навремето не бе виждал нищо лошо. Едва сега започваше да осъзнава действителните проблеми.

— Той беше... ние бяхме стари приятели. Реших, че съм... че съм длъжен лично да му го съобщя. Преди резултатите да бъдат пратени в компанията. Смятах, че е редно той пръв да научи. Никой не ни видя.

Бе убеден, че Нойман няма да остави нещата така, че няма да му се размине само с обикновено извинение. За миг настъпи мълчание.

— И Майкъл те е помолил да задържиш резултатите от изследванията, нали? Да ги скриеш от нас. — Тейт вече му го беше казал, но Нойман искаше да го чуят и всички останали. — Помолил те е да ги задържиш до Нова година.

— Да — потвърди той.

— И ти си се съгласил.

— Да.

— Само че не си изпълнил обещанието си, нали?

— Мислех, че не...

— Изпълни ли го, Харолд?

Тейт поклати глава.

— Не. Обади ми се Рандъл Уайт. Искаше резултатите преди Коледа. Знаеше, че са готови. Нямахме как да му откажа.

Нойман се усмихна. Сякаш всичко това му доставяше удоволствие.

— Постъпил си правилно, Харолд. Благодарение на теб бяхме предупредени.

Присъстващите сведоха глави. Всички изведнъж бяха заинтригувани от ръцете, химикалките или запалките си. Брейди изтръска пепелта от пурата си. Не искаха да си припомнят за случилото се с Майкъл Елиот особено в момента. Ферули се озърташе с изчервено лице. Нойман забеляза реакцията му с всевиждащите си очи и продължи:

— Чудехме се за какво си купува нови куфари. Защо си резервира място в самолет за Европа. Чудехме се дали не е научил по някакъв друг начин за болестта си и защо не ни казва нищо.

Тейт прокара длан по лицето си.

— И всичко това благодарение на теб, Харолд.

— Не, аз... аз не...

— О, да, Харолд. Ти блестящо изкупи предишната си... недискретност.

За миг на Тейт му се стори, че ще припадне. Дълбоко в душата си го знаеше още от самото начало, но не си позволяваше да повярва. Те го бяха убили. Заради него. Ако Елиот му беше казал какво замисля, ако му бе обяснил от какво се страхува, поне можеше да го предупреди. Но Елиот не му се бе доверил. Доказваше го фактът, че е откраднал разпечатките. Бяха му трябвали доказателства, вече беше ясно — доказателства за изследванията, та ако другите поискат да го убият, да е в състояние да ги заплаши, че ще разкрие всичко. И какво щеше да се случи тогава с добрия му приятел Харолд Тейт? Щеше да бъде унищожен като останалите.

— Трябваше да ни каже — изръмжа Брейди. — Майкъл много ме разочарова. — Той извади пурата от устата си и насочи сдъвкания й край към Тейт. — Много. Мислех, че има по-силен характер. Че има по-здрави... морални устои. Той ни предаде.

Тейт вдигна очи, срещна погледа на Марк Ферули и се зачуди кой ли е този мъж. Освен самия него Ферули бе единственият на масата, който изглеждаше уплашен.

— Е, кой е тогава?

Всички глави се завъртяха към Доналд Грант.

— Кой носи онзи ген? — попита той. — Щом не го е носил Елиот. Нали не искаш да кажеш, че твоите машинки просто са си го измислили?

Тейт познаваше Грант. Двамата с Гай Пиласки бяха в делови отношения от едно време, макар че нямаше представа за какви дела става дума. В началото Грант беше главният посредник между „Медан“ и „Провидънс Лайф“. И Пиласки изпълняваше всичките му нареждания.

Нойман кимна и отговори на въпроса му:

— Харолд смята, че пробата на Елиот съзнателно е била подменена преди да стигне до него. От Рандъл Уайт.

— Подменена ли? — възкликна Брейди. — Не разбирам. С чия проба я е подменил, за бога?

— Със собствената си — студено отвърна Нойман. — Предполагам, че още в началото е разменил пликите и е пратил на Елиот своя. Майкъл сигурно не е забелязал разликата в номерата.

Брейди зяпна, хванал пурата на сантиметри от отворената си уста. Всички мълчаха.

— Значи е болен Уайт — каза Грант накрая. — Сигурен ли си?

— Спомняш ли си обеди в „Кепитъл Грил“, Дон? — попита Нойман. — Миналия ноември, в началото.

Детективът не отговори.

— Уайт не дойде.

— Помня — отвърна Брейди. — Бил болен.

— Онази сутрин имаше час при доктора. Мисля, че тогава са му съобщили лошата новина.

— Боже господи! — обади се някой. Дийн Мичъл. Нойман не му обърна внимание.

— Можете ли да си представите как се е чувствал? Идеята за изследванията беше негова. Знаеше всички цифри. Знаеше колко ще спестим. О, да, Ричард Гъобърт обичаше да отдават заслугата на него, но именно Уайт беше онзи, който измисли всичко — как може да се

направи, как може да се прикрие. И после един ден, след толкова години на оценка на рисковете, да открие, че самият той няма да може да се възползва. Идеята беше негова и все пак той е единственият, който няма да се наслади на плодовете ѝ. Всичко това — този блестящ ум, поставен в услуга на хора като Майкъл Елиот.

— Нещастното копеле — поклати глава Брейди. — Знаех, че не го харесва, но...

— Може да е смятал, че просто печели време — не особено убедително рече Нойман. — Може да не е искал да знаем, да се е страхувал от... унижението. Ако беше отказал да участва в пилотния проект, ако не беше подал молба, щеше да изглежда много странно. Щяхме да се досетим, че крие нещо. Затова е подменил пликовете.

— Нямахте търпение да започнем, уверявам ви — каза Мичъл. — Дори настояваше.

— Да, несъмнено — потвърди Грант. — И после се обажда на Тейт, и му казва: „Прати ми резултатите от ония изследвания преди Коледа“. Знаел е, че има вероятност Елиот да избяга или да ни прецака по някакъв друг начин. И е искал да сме предупредени. Гадно копеле.

— Във всеки случай — Нойман отново се обърна към Тейт и му се усмихна, — ако не беше направил второ изследване на приятеля си, хм... двуличието на Рандъл никога нямаше да излезе наяве. Струва ми се, че и за това ти дължим благодарност.

Тейт започваше да изпада в паника. Нойман изкарваше всичко негова инициатива и щеше да изглежда така — вече го предусещаше — като че ли той е дал идеята за следващата стъпка.

— Вижте, аз просто реших, че трябва да знаете. Не нося отговорност за...

— Всички носим отговорност — прекъсна го Грант. — За всичко. По равно. Това е сделката, Харолд. Такива са правилата. Продължаваме с плана, докато не го изпълним. И после си тръгваме. Един по един. Никой не може да променя плана.

— Да, но...

— Никакво „но“, Харолд. Ти прие. Уайт прие. Точка.

Тейт замълча.

— Според мен — като полагаше усилия да говори по-оптимистично каза Нойман, — това е възможност да затворим една неприятна глава. Като се замисля, всичките ни проблеми напоследък

започнаха с... безполезната намеса на Рандъл. Досега нашата сила беше далновидното планиране, но във всяка система винаги съществува вероятност за изненади. Важното е да се справим с тях.

Грант изпитателно плъзна поглед по всички лица около масата.

Брейди сбърчи нос.

— Струва ми се, че Рандъл вече не е в борда — каза той и изтръска пурата си. — Мисля... мисля, че трябва да го е пипнала оная болест.

— Наистина се твърди, че деменцията е един от симптомите — помогна му Нойман. — Такова постепенно психическо деградиране може да доведе до много... лабилно поведение.

Мълинс извади носна кърпичка и избърса челото си. Изглежда, обилно се потеше. Грант го изгледа за миг.

— Истината е, че на него навярно вече не му пука — рече той. — Кой може да го обвинява? Той няма никакво бъдеще, нали?

Мрачно мърморене обиколи масата. После се възцари пълно мълчание. Изглежда, никой не искаше да направи следващата стъпка.

Накрая Нойман наруши тишината.

— Както обикновено, Дон постави пръст в раната. Въпросът, въпросът, който трябва да решим сега, е още колко бъдеще трябва да оставим на Рандъл Уайт.

40.

Тя избра „РАЗПЕЧАТВАНЕ“. После два пъти прочете всичко и провери рождената дата и името, сякаш можеше да се отнася за някой друг. Особено се съсредоточи върху новото си обозначение, върху новия термин, който я определяше: BRCA1. Струваше ѝ се загадъчен. Напомняше ѝ за татуировките, които все още можеха да се видят по оцелели от лагери на смъртта. Напомняше ѝ за синдром на Даун, талидомид^[1], Алцхаймер, хорея на Хънтингтън — за всички неутрални термини, зад които се криеха различни кошмари. Това съкращение вещаеше жестока действителност: рак на гърдата, рак на яйчника. Нейното бъдеще. Тя стисна клепачи и мъчително простена.

— Алекс? Алекс!

Таванът приглушаваше веселото тананикане на Уайт.

Тя внезапно изпадна в паника, изключи монитора, грабна изплъзващата се от ръцете ѝ хармоника от разпечатки, опита се да ги подреди, опита се да направи така, че като че ли нищо не се е случило, опита се да върне времето назад. Пресегна се към ключа на лампата и го натисна.

Потъна в мрак. Стоеше облегната на вратата и напрягаше слух да чуе стъпки по дървеното стълбище. Но нямаше нищо, само далечното плющене на дъжда и собственото ѝ неравно дишане. После осъзна какво прави. Прокара ръка по лицето си и преглътна сълзите. Криеше се, като че ли онова, което бе направила, което току-що беше открила, не е нейна работа. Ала това бе нейната съдба и съдбата на други — плъзгащи се по конвейерната лента като грах, който трябва да бъде сортиран и пакетиран.

Уайт я беше излъгал. За всичко.

Алекс отвори вратата и решително се втурна нагоре по стълбището. Нямаше го нито в коридора, нито в дневната.

Откри го в тъмната кухня. Полуголото му тяло се осветяваше само от зеленикавото сияние на отворения хладилник. Лицето му изглеждаше безстрастно, устните му бяха леко разтворени. Още от вратата тя видя пистолета. И замръзна. Сега разбираше всичко по друг

начин. Пистолетът му трябвал за защита, така ѝ бе обяснил. Но дали фактът, че го бе казал, означаваше, че е вярно? Вече не.

Като че ли не забелязваше присъствието ѝ. Мърмореше си нещо под нос, вперил поглед в студената светлина. Алекс понечи да каже нещо, когато той внезапно тръсна глава, сякаш го бяха ударили. Жилите на шията му изпъкваха като спици на колело. После глупаво запремигва, бръкна в хладилника и извади нещо. Лапна го и го глътна, после лакомо облиза пръстите си.

— Рандъл?

Той се сепна. Устните и брадичката му бяха изцапани. За миг се втренчи в нея и сведе очи към разпечатката в ръката ѝ.

— Алекс. Какво е това?

— Моето бъдеще — просто отвърна Алекс. — Това е моето бъдеще.

Уайт погледна разпечатката, кимна и вдигна пистолета към устата си.

— Виждал съм го.

— Ти ме излъга — прошепна тя.

— Знаеш ли... — Уайт се намръщи и разсеяно избърса устни с дръжката на оръжието. — Знаеш ли, на онази врата има ключалка. Обикновено я заключвам. Винаги, но... това, това се случи преди няколко дни и... Та какво исках да кажа?... Струва ми се преди няколко дни. И после изгубих ключа. Изгубих... скапания ключ. — Той се опита да се усмихне, ала бузата му трепереше и устата му се изкриви надолу. — Щях да си изгубя главата... ако не беше...

Уайт сви рамене и млъкна. Насочи пистолета към нея — не, не към нея, осъзна тя, а към разпечатката в ръката ѝ.

— Ужасно съжалявам, Алекс. Щях да... Не съм виновен. Никой не е виновен.

Алекс погледна листа хартия. Няколко реда информация, завършващи с думата „ОТКАЗ“. Тя го стисна в юмрука си и изкрещя.

После започна да го дере, удря, рита.

— Гаден... гаден лъжец, жалък лъжец...

Уайт политна назад и протегна ръце в опит да я спре, да я задържи. Двамата се блъскаха в кухненските шкафове и през собствените си ридания Алекс чуваше, че той плаче, че я умолява.

— Трябва да ми повярваш, Алекс... За бога... трябва да ми повярваш.

После силите я напуснаха. Тя се отпусна върху него, усети, че ръцете му я прегръщат, почувства пистолета, притиснат до рамото ѝ.

— Не е честно. — Не знаеше дали изговаря думите, или само си ги мисли. — Не е честно.

Автомобилът прехвърли хребета, без да намалява скорост, и за миг останаха в безтегловност, задържани само от предпазните колани. Голямата чистачка на предното стъкло равномерно се движеше наляво-надясно, наляво-надясно. Ферули хвърли поглед към каменното момчешко лице на Грант. Детективът не отпускаше крака си от педала, като че ли изобщо не вярваше, че по насрещното платно може да се появи някой. Шофираше прекалено бързо, усмихваше се прекалено много, палеше цигара от цигара — при него всичко бе прекалено.

— Страхотна каша — подхвърли той.

Това бяха първите му думи, откакто преди час бяха напуснали дома на Нойман, и Ферули се сепна.

— Какво?

— Страхотна каша.

Марк не знаеше какво да каже, не знаеше дали Грант изобщо е склонен да разговаря. Накрая реши да мълчи и просто да гледа напред. Не можеше да повярва, че толкова бързо е стигнал дотук — че е затънал толкова дълбоко. Съзнаваше, че е точно там, където искат те. Грант щеше да убие Уайт. Това се подразбираше. Не се спомена нищо ясно, освен намека за ограниченото бъдеще на Уайт. Нойман просто погледна Грант и каза: „Мисля, че се разбрахме“.

Грант даде идеята да тръгне с него. „Ще взема малкия“ — просто рече той. И когато плъзна поглед по кръга от лица, Марк видя, че одобряват и това предложение.

Той носеше пистолет, Ферули знаеше, а на задната седалка лежаха две пушки, увити в палто. Но как щеше да го направи? Щеше да е достатъчно да присъства на убийството и да не му попречи, за да стане съучастник. Но имаше чувството, че Грант няма да се задоволи с това.

— Как...

Ферули нямаше представа как да се изрази. А както винаги, най-много от всичко на света му се искаше да изглежда хладнокръвен и опитен.

— Как ще...

Детективът рязко завъртя глава към него.

— Какво?

Ферули се прокашля.

— Как ще го направим?

Усмивката на Грант беше напрегната и грозна. Той дръпна от цигарата си.

— Ще му изгорим пръстите в тиган. Нищо работа. После ще му отрежем главата и ще я гръмнем.

Детективът се засмя и в затопления въздух блъвна облак цигарен дим — засмяно момче с белег на главата като от огнестрелна рана.

— Какво? — удивено попита той. — Никога ли не си взривявал глава? Естествено, това е единственото решение. Заради зъбите, да не могат да го разпознаят по тях. Пълниш му устата с патрони за пушка и залепваш устните. После я хвърляш в печката на силен огън. И — прас! — Все още усмихнат, Грант го стрелна с поглед и дълбоко всмука дима. — Спокойно, малкия. Още не сме стигнали.

Ферули го предчувстваше. Разбираше, че Грант го поднася, но си го представяше как изстрелва куршум в главата на Уайт и после му подава пистолета, за да прати още един в тялото му. Нещо от този род. Така действаха тези хора, нали? За да го проверят. Ръцете му бяха ледени. Не можеше да го направи. Нямаше начин. Той не бе убиец, за бога. Как щеше да реагира Грант, ако откажеше? Какво щеше да направи? Все още чуваше думите на Нютън Брейди: „Струва ми се, че Рандъл вече не е в борда“. Ферули се взираше в мрака навън. „Мисли за парите — повтаряше си той. — Мисли за парите.“

Първият превод в сметката му се появи само след месец. Сто и четирийсет хиляди. Мълинс не се скъпеше на съвети какво да прави с тях. Вече имаше сметка на Каймановите острови. Скоро щеше да си открие в Люксембург и Швейцария. Прекалено много сметки, рече си Ферули. Но Мълинс беше непреклонен.

— Другия месец пак същото — каза му той. — Запомни го.

Следващия месец наистина щеше да е същото и по-следващия, и по-по-следващия, парите постепенно щяха да се трупат, докато

станеше богат. Като сбъдната мечта. След година щеше да е... Ферули склучи пръсти и ги стисна, за да отпъди раздражението си.

Първо го бяха накарали да върне колата. Брейди го повика в кабинета си.

— Купи си порше, купи си астън мартин, купи си скапано ферари — рече той, — но го направи, когато моментът е подходящ.

Ала подходящият момент щеше да настъпи след близо осем години. Дотогава с нищо не трябваше да привлича вниманието към себе си. Когато излизаше от офиса на Брейди, той му каза:

— Междувременно си вземи обикновен седан. И, Марк, гледай да е сив или нещо такова.

Сив. Ето какво искаха. Защото той трябваше да стане такъв: безцветен, нормален, среден — също като рамата „Провидънс Лайф“, с нищо да не се отличава от другите. И сега не минаваше час, без да си помисли как ще протича животът му следващата година, последващата или след десетилетие. Започна да си купува списания, прекарваше часове в зяпане на брошури, каталози — притискаше нос към лъскавите прозорци, които гледаха към златното му бъдеще.

Но иначе беше страхотно. Като фокус. Нямаше пострадали. Парите не взимаха жертви. Появяваха се направо от въздуха. Те само използваша информацията и изолираха клиентите с висока степен на риск. Хората не страдаха. Просто отиваха другаде. А пострадалите — Елиот, Маккормик — сами си бяха виновни. Бяха приели споразумението, бяха взимали своя дял и после се бяха опитали да изклинчат. Ферули сбърчи вежди и заразглежда ноктите си. Нямаше изклинчване — бе наясно с това. Безпокоеше го единствено Алекс. Не можеше да оправдае случилото се с нея. Но тя беше умно момиче, умно и жилаво. Нямаше да ѝ трябва много време, за да се съвземе. А и в края на краищата, ако не бе той да я отклони от следата, щеше да е загазила много повече. Ако знаеше какво е направил за нея, щеше да му е благодарна. И Уайт — е, Уайт беше пречка. Сам си го търсеше.

— Страхотна каша, мамка му — отново рече Грант.

— Сам си го търсеше — отвърна Ферули и се изненада от собствената си ожесточеност. И когато Грант погледна към него, прибави: — Уайт е луд. Опита се да прецака всичко. Нямаше право.

Детективът кимна и се засмя.

— Радвам се, че смяташ така, Марк. Това адски много ще улесни работата ти.

Седяха на масата. Пистолетът лежеше помежду им. Сега Уайт носеше палто и пиеше шато петрус от чаша с високо столче. Дори не си бяха направили труда да включат лампата. Хладилникът продължаваше да е отворен, бръмчеше и хвърляше сенки по масата, сякаш Уайт винаги осветяваше стаята по този начин. Той говореше, впил поглед в масата, като изпаднал в транс. Искал да го разбере, искал да ѝ обясни всичко. Едва тогава можела да го съди. Алекс го наблюдаваше вцепенена, изтощена до смърт, смазана от новата действителност.

Всичко започнало през 1987-а. И без това вече на загуба, „Провидънс Лайф“ стигнала на дъното с поредица от неуспешни инвестиции в недвижими имоти. Изведнъж целият баланс станал на дупки. Говорело се за преобразуване в акционерно дружество или сливане с конкурентна компания. Всички знаели, че излизането на стоковия пазар ще доведе до купуването им, докато сливането щяло да означава мнозина от тях да изгубят работата си. И двете възможности не били привлекателни.

Вкарването на „Медан“ в играта било идея на Уайт. Това бил повратен момент, истински късмет. В началото на 80-те години „Провидънс Лайф“ вложила пари в клиниката и директорският борд бил отлично запознат с работата на нейната лаборатория. „Медан“ била обещаваща, но икономически нерентабилна. Учените открили два генетични комплекса, които, изглежда, кодирали общи форми на сърдечни болести, най-големият източник на искове към застрахователите. Но това станало в самото начало и изобщо не било ясно какви ще са приложенията на новата методика, нито в какви законови рамки ще може да се използва. „Провидънс Лайф“ увеличила инвестициите си в „Медан“, после купила контролния пакет акции. Новите средства довели до бързо усъвършенстване на диагностичните процедури.

— Изведнъж... сякаш изведнъж придобихме способност да виждаме в тъмното — каза Уайт.

Алекс си спомни думите на Бен Елис, че разпечатките загатвали за важно откритие.

— Но защо не съобщихте за тези успехи? — попита тя. — Защо не ги публикувахте?

Той поклати глава и се усмихна.

— Виж, това щеше да е глупаво. Науката е бизнес, Алекс. Поне в „Медан“. Проблемът беше как да направим пари от това. Откриването на дефектен ген невинаги означава, че можеш да го използваш. Фирмата можеше да работи двама месеца и пак да не получи нищо. А ние не бяхме в състояние да си позволим да чакаме толкова дълго.

Алекс не отговори. Не знаеше в какво да вярва. Уайт се размърда на стола си и продължи:

— При застраховки за над сто хиляди долара вече бяхме започнали да взимаме кръвни проби за СПИН — и тайно да правим анализ за алкохол и наркотици, също като много наши конкуренти. Просто трябваше да използваме методиката на „Медан“ и да разширим тези изследвания. При предположение към сърдечни болести, Алцхаймер, рак на гърдата или яйчниците, рак на простатата, Хънтингтън, отказвахме застраховка и клиентът отиваше другаде. Исковете започнаха да намаляват, не чак толкова, че да облекчат нестабилното ни финансово положение, но достатъчно, за да ги забележи внимателен статистик. Скоро стана ясно, че всъщност се нуждаем от начин да изолираме рисковите случаи. Проблемът беше, че хората, които се застраховаха за по-малко от сто хиляди, не щяха да дават кръвни проби. Позовавах се на гражданските си свободи.

— Затова сте започнали да използвате пликите — безизразно рече Алекс.

Уайт се усмихна.

— Идеята не беше чак толкова оригинална. Вече се прилагаше в съдебномедицинските лаборатории из цялата страна. ДНК проби можеха да се взимат от гърба на пощенски марки. Запитахме се защо да не направим нещо подобно. Нашите застраховки живот бяха абсолютно подходящи. Ние достигаме до повечето си клиенти на работното им място.

— Зная. И какво от това?

— Ами те сами запечатват пликите си, вместо да ги оставят на съпругите и съпрузите си — о, да, сетихме се и за това. И започнахме.

Харолд Тейт разработи лепила, даващи оптимални резултати за запазване на ДНК. Не можехме да променим лепилото, използвано от пощата, но можехме да си направим наши пликове. Тогава се роди формулярът на „Провидънс Лайф“.

Алекс се пресегна за чашата и отпи.

— „Прайм Нъмбър“ — каза тя. — Всички онези жени с ножове за писма. Избягвали сте замърсяване на пробите.

— Беше толкова просто — отвърна Уайт. — И се получи. Като насън.

— Като в кошмар.

Той кимна и сведе очи.

— Инструктирахме застрахователните си агенти да връчват формуляра лично на клиента. Даже измислихме реклама за това: „Агентите на «Провидънс Лайф» не приключват продажба, а откриват диалог“. Нещо такова. Хората спокойно можеха да обмислят офертата ни. Когато бяха готови, просто пращаха формуляра направо в „Прайм Нъмбър“ или го предаваха на агента в службата си. Това означаваше, че запечатват плика. В крайна сметка получавахме два вида данни: онова, което те ни казваха, и медицинската информация, заложена в ивицата лепило на плика.

Алекс започваше да разбира.

— Естествено, имаше проблеми — продължи Уайт. — Пробите невинаги бяха каквито трябва: случваха се замърсявания или пък пликите запечатваха други хора. Системата не беше съвършена, но не се и налагаше. Трябваше ни само някакво преимущество, а ние разполагахме с нещо много повече. Открихме, че сме в състояние да изолираме рисковите случаи в индустриален мащаб.

— Но това е... всичко е толкова...

— Неетично — с тъжна усмивка довърши мисълта ѝ той. — Да, разбира се. Но навремето нещата не бяха съвсем ясни. Цялата тази област едва започваше да...

Алекс не бе толкова глупава, че да се задоволи с това обяснение.

— Глупости, Рандъл! Знаеш точно какво...

— Не вредяхме на никого, Алекс, не го забравяй. Хората, на които отказвахме, просто отиваха другаде, а междуременно... междуременно ние оцелявахме. „Провидънс Лайф“ оцеляваше.

— Но... но, боже господи! Ами всичките ти приказки за морални императиви?

— Лицемерие — отвърна Уайт. — Целесъобразно лицемерие. Но появата на някаква... не зная, може би угнетена класа, се превръща в проблем само ако всички застрахователи започнат да правят като нас. А кой знае какво вече правят? В известен смисъл фактът, че ние вече изолирахме рисковете, фактът, че печелехме пари от това, ни позволяваше да заемем хуманна позиция.

— Позиция, от която сте извличали огромна изгода.

— Да, естествено. За нас беше рентабилно да сме против генетичното изследване.

На Алекс ѝ се пригади. Тя погледна към кухненския прозорец и поклати глава. Всичко бе толкова извратено. И най-отвратителното беше, че Уайт намираще начин да успокои съвестта си.

После ѝ просветна. Чувстваше се толкова объркана, толкова ужасена, че не бе направила връзката, но сега виждаше как всичко си застава на мястото.

— Парите — без да откъсва очи от дъжда, каза Алекс. — Оттам е тръгнало всичко. Откривате... откривали сте фалшиви банкови сметки, сметките в „Оушън Стейт“, за да увеличавате броя на исковите. Правели сте прекалено много пари.

— Изолирането на рисковите случаи се оказа по-ефикасно, отколкото очаквахме — поясни той. — Бяхме на самото дъно, а скоро имаше опасност да изпреварим всички. Съотношението между изплащаните застраховки и постъпващите вноски започваше да заплашва да ни разкрие. Хората щяха да забележат и да ни питат как го правим. Затова отначало фалшивите искове просто трябваше донякъде да затъмнят блестящите ни успехи. Избирахме анулирани застраховки от местни клиенти и фалшифицирахме подробностите, така че цялата ни статистика да е в нормите за бранша.

— Например статистиката за сърдечносъдовите заболявания.

— Особено за сърдечносъдовите заболявания. Знаеш ли, Алекс, през миналата година реалните искове в „Провидънс Лайф“, свързани с инфаркти, бяха близо с двайсет и девет процента по-малко, отколкото би трябвало според статистиките. Двайсет и девет процента.

— Трябва да е била добра година за фирмата.

— Наложил се Маккормик да се скъса от работа, за да го компенсират. — Уайт кисело се усмихна. — За съжаление, представата на Ралф за случайни цифри далеч не беше като твоята.

— Той е увеличил броя на собствениците на кабриолети, така че да отговаря на средните данни за страната, и е оставил нещата така.

— Много лекомислено — отвърна Уайт. — Трябваше лично да проверя, но изобщо не ми хрумна да направя такава странна връзка. Инфаркти и кабриолети...

Той усмихнато поклати глава.

— И ти ме прати в „Прайм Нъмбър“, за да ти се махна от главата — каза Алекс. — За да можеш да влезеш в системата и отново да направиш цифрите случайни.

Уайт сви рамене.

— И за да уплаша Хейман. Никога не съм го харесвал.

— Ами парите?

— Откривахме фалшиви банкови сметки...

— С помощта на Мълинс.

— Нойман го измисли. Трябваше да плащаме на Мълинс, разбира се. Искахме да върши нещо... незаконно. После... после, хм...

Уайт за пръв път изглеждаше искрено смутен. Той умолително погледна към нея.

— И сте решили, че вие също трябва да взимате своето — каза Алекс.

Грант зареди пушките помпи и бутна едната в замръзналите ръце на Ферули. После изсипа по шепа патрони в джобовете си и му даде знак да пази тишина. Двата поеха нагоре по отбивката към къщата. На горния етаж светеше. През един от прозорците на долния се процеждаше призрачно зеленикаво сияние. Ферули веднага стана вирвода. Когато Нойман го беше повикал, той си сложи само палто и нов чифт леки обувки. Сега те издържаха само минута преди краката му да започнат да жвакат.

Когато стигнаха на пет метра от къщата, Грант спря и посочи с показалец. И каза нещо, което проливният дъжд заглуши. Ферули трябваше да се приближи, за да го чуе.

— В кухнята е — рече Грант. После го хвана за брадичката и се вгледа в очите му. — Стой тук и чакай. Аз ще вляза. Ясно ли е?

Ферули кимна, като премигваше заради дъжда.

— Ясно ли е? — повтори Грант.

— Да, да.

— Това също е бизнес. Всъщност съвсем обикновен бизнес.

Ферули го проследи с поглед, докато заобикаляше къщата.

— Отначало бяхме дванайсет — каза Уайт. — Всеки имаше някаква роля. Но въпреки че бяхме толкова много, парите просто... Все едно че бяхме открили петролен кладенец.

Той изля остатъка от бутилката в чашата си.

— Започна да става проблем. Къпехме се в пари. Просто бяха прекалено много. Никой друг не трябваше да знае, нито приятелките, нито жените ни.

Алекс си помисли за Маргарет Елиот. Ето какво бе отровило брака ѝ: парите. Ето какво беше променило атмосферата в „Провидънс Лайф“: парите. Мълинс и неговият часовник. Марк и порнографските му автомобилни списания. Всички те бяха копнели да използват парите си, но трябваше да го правят дискретно. Тя посочи бутилката на масата.

— Виното, което пиеш. Колко струва?

Уайт се замисли за момент.

— Алекс, мисля, че не...

— Цената. Кажете ми я.

— Тази бутилка ли? Три хиляди долара.

— Три хиляди долара касата ли?

— Бутилката. Купиха ми я в Лондон от „Сотби“.

Алекс ахна.

— Това са... това са петстотин долара на чаша, петдесет долара на глътка. Това е отвратително!

— Алекс, това са просто...

— Просто пари. Да, зная.

Уайт клатеше глава.

— Алекс, опитвам се да... да ти обясня как всичко...

Презрителният ѝ поглед го накара да замълчи. Тя почака, после сви рамене.

— Продължавай. Не бързам за никъде. Поне докато не престане дъждът.

— Алекс, не бих могъл да се измъкна от всичко това, даже да исках.

— За какво говориш?

— За договора ни. Преди шест години се стигна до... спор. Гьобърт искаше преждевременно да се пенсионира. На другите не им харесваше. „Щом той може да си тръгне, защо и аз да не мога?“ И така нататък. Бяхме у Нойман. Тогава осъзнахме, онзи следобед, че ако някой си тръгне, ще трябва да го заместим, а това можеше да се окаже много рисковано. Пък и ако хората започнеха да напускат, ако започнеха да харчат парите си, някой можеше да забележи и да започне да разпитва. Затова сключихме договор. Той уреждаше всички въпроси: колко време да продължи операцията, как да се пенсионираме или да се преместим в друг район в уречено време през идващите години. Всеки си имаше дата — нещо, което с нетърпение да очаква. Не можехме просто да вземем парите и да изчезнем. Всичко трябваше да стане постепенно, така че хората, които постъпват във фирмата, да не забележат. И щяхме да успеем. Просто трябваше да пропускаме все повече рискови случаи.

— Рискови случаи като мен ли?

Уайт я погледна, но не отговори.

— Само че Елиот се е опитал да избяга — каза Алекс.

— Да. И беше... За него се погрижиха.

— Искаш да кажеш, че сте го убили.

— Точно така щяха да постъпят и с мен. Той наруши договора. Избяга, без да се замисля, че така може да ни разкрие. Оставаха му още само пет години.

— Пет години, с които е смятал, че не разполага. Години, които са станали по-скъпоценни от всичките му пари.

Уайт впери очи в студената светлина на хладилника.

— Да... така излиза.

— Значи сте го убили.

— Грант го уби. Аз нямам нищо общо с това.

— Грант ли? Мислех, че е обикновен детектив.

Уайт поклати глава.

— Неговата... биография е малко по-сложна. Използват го заради... ами, с целия си опит, с всички нещастни случаи, които е виждал, той... така да се каже, той е специалист в своята област.

— Грант ли се опита да ме убие?

— Грант или някой от хората му. Не разбираш ли? Трябва да избягаш с мен. Аз мога да те закрилям. Мога да ти дам всичко, каквото поискаш.

Алекс се засмя. Мрачно. Това не беше нейният смях.

— Алекс, тук вече не ти остава нищо — тихо рече той. — Тук, в Провидънс. Ела с мен.

— Къде? Във Франция ли? При твоя манастир?

— Защо не? Ще бъдем свободни, Алекс. Ти ще бъдеш свободна.

Предлагаше ѝ да заживее богато в Южна Франция. Майкъл Елиот бе предложил същото на Лиз.

— Няколко години щастие, Алекс, в...

Рязко изтракване някъде в къщата ги стресна. Двамата се заслушаха. Уайт протегна ръка към беретата. Откъм коридора появя леден вятър. Той се изправи, стиснал пистолета в дясната си ръка. После включи лампата.

От мястото си Ферули ясно го виждаше. Стоеше с гръб към прозореца и гледаше към врата, водеща към мрачната вътрешност. Зачуди се дали Грант не го е стреснал. После видя пистолета и замръзна. Надяваше се, че Грант знае какво прави. Той сведе очи към пушката си и внезапно осъзна, че лампата го осветява. Отстъпи встрани и се скри в сенките. И видя Алекс.

— Какво беше това? — запремигва от ярката светлина Алекс.

Доналд Грант се появи на прага и стреля. Първият куршум прониза Уайт и го отхвърли върху масата като парцалена кукла. Тя изкрещя и се метна настрани. Навън Ферули се затича — право към прозореца, с вдигната пушка.

— Не нея! — извика той.

Три крачки. Два удара на сърцето. Времето забави ход. Грант зареди нов патрон, прицели се, натисна спусъка...

Ферули стреля пръв. Прозорецът избухна. В тавана се забиха трески. Той се блъсна в стената. Зареди, стреля, зареди, стреля, зареди, стреля — три куршума към квадратния прозорец. По пода валяха стъкла и мазилка. Нагоре се издигаше барутен дим. От Грант нямаше и следа.

Ферули се вмъкна вътре през счупения прозорец.

— Алекс?

Тя стоеше облегната на един от шкафовете. Бледото ѝ лице бе окървавено.

— Алекс, ранена ли си?

Като че ли не можеше да го познае. Задъхваше се, зениците ѝ се бяха свили от ужас. Държеше пистолета право пред себе си.

— Марк?

Грант сякаш изникна от пода. Ферули се завъртя и стреля. Късно. Детективът прати два куршума в тялото му, улучи го в гърдите от няма и метър разстояние. Марк политна назад към прозореца. Мъртъв.

От гърлото на Грант се носеше странно къркорене. Алекс зърна проблясък на счупени зъби в окървавената му уста.

Беретата подскочи в ръцете ѝ. И тя стреля, докато не изпразни пълнителя.

Валеше. Изобщо не бе спирало. Алекс седеше на пода. Опомни се от звука на собствените си ридания. Дъждът се стичаше през разкъсаните завеси. Тя погледна пистолета в ръката си. Знаеше, че е на Уайт, но нямаше представа как се е озовал у нея. Като че ли не можеше да го пусне. Кокалчетата ѝ бяха побелели от стискане.

— А... лекс...

Глас. Неясен, гробовен. Като глас от отвъдното. Алекс го позна и запълзя по пода.

Той лежеше на една страна. Очите му блуждаеха, мъчеше се да си поеме дъх.

— Ал... кс...

Мъчеше се да изговори името ѝ. Тя захвърли пистолета и обхвана с длани лицето му. Челото му бе цялото в кръв.

— Ранен ли си, Рандъл?

Навсякъде имаше кръв. Ужасно много. Кръв, примесена с пясък, стъкло, мазилка, трески. Потърси рани, но не успя да открие.

— А... лекс...

Алекс го обърна по гръб и се опита да го повдигне. Нещо се скъса с тихо изплюкване. През дупката на палтото му щръкна червено ребро. Платът бе подгизнал от кръв. Уайт потръпна и конвулсивно сгърчи крака.

— Алекс — вече със съвсем ясен глас каза той.

— Тук съм.

Очите му продължиха да блуждаят. После я откриха. И се впиха в лицето ѝ.

— Много... много съжалявам. Исках...

Зрението ѝ се замъгли. Той се мъчеше да ѝ каже още нещо, но дъждът не ѝ позволяваше да го чуе. Алекс се наведе към устата му.

— Исках само... — промълви Уайт.

— Да?

— Заедно...

Тя се отдръпна и се вгледа в лицето му. Трябваше да спре кръвта. Алекс разтвори палтото му и ѝ прилоша. Дупката беше голяма колкото грейпфрут. Парче кожа задържаше счупени ребра. Кръвта ритмично шуртеше.

— Исках да сме... — Той хвана ръката ѝ и я стисна.

Алекс затаи дъх.

— Заедно. На същото...

Езикът в устата му мърдаше. Той мъчително преглътна и се закашля.

— Рандъл?

— Заедно.

На лицето му се изписа озадачено изражение и Уайт издаде напред белите си устни, сякаш за целувка.

Тя излезе под дъжда. Валеше така, като че ли настъпваше краят на света. Потоп. Дъждът изми кръвта от ръцете ѝ, първо от дланите, после от опакото. Кръвта под ноктите ѝ образуваше тъмни дъги.

[1] Използван в миналото седатив. При употреба от бременни предизвиква аномалии в крайниците на зародиша. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВИ АВГУСТ

Седнала зад волана на пикапа, Алекс гледаше Роби и Бък Лийт, човека от инвестиционната компания. Двата вървяха нагоре по тясната пътека. Вятърът развяваше листовите под мишниците им. Роби вървеше сковано, все още напрегнат от спора, който трябваше да прекъснат, за да се представи на Лийт като истински професионалист. Фермерът, когото бяха дошли да видят, поправяше някакъв голям трактор. От двете му страни се олюляваха ечемичени ниви. На хоризонта се извисяваше стоманен силос и белият му силует се очертаваше на мрачния фон на небето.

Тя прехапа устни и се помоли дъждът да почака. В момента най-малко им трябваше дъжд, защото според прогнозите на Роби поне още седмица щеше да се задържи сухо. Влажността се покачваше, но се предполагаше, че доминиращите въздушни маси над Големите езера са достатъчно топли, за да предотвратят сериозно кондензиране. Разбира се, от статистическа гледна точка, една изолирана дъждовна буря не означаваше, че целият модел на „Сънскейп“ е безполезен, но какво го интересуваше фермерът, чиято прехрана зависеше от това — фермер, който искаше да знае кога са най-благоприятните моменти за сеитба и жътва? „Сънскейп“ трябваше да докаже стойността си, иначе Лийт и неговата компания нямаше да инвестират.

След като напусна Провидънс, Алекс с радост потъна в света на метеорологията и климатологията и помагаше на Роби да усъвършенства сложните компютърни модели, които той беше разработил предишната година. Макар и незабележимо, климатът в Средния запад се променяше. Максималните температури се покачваха. Минималните — още по-бързо. Това удължаваше топлия сезон, но и въздействаше върху развитието на вредителите и многогодишните растения. Роби имаше право за едно: осъзнаването, че е възможно да се промени оптималното използване на земята, стимулираше пазара на прогнозна техника. Половината от фермерите в

Мичиган вече бяха свързани в сателитната компютърна мрежа на Националния център за климатична информация.

Алекс се нуждаеше тъкмо от такова бягство. Работата, безкрайните простори и свободата на Средния запад, сближаването с Роби — всичко това ѝ се струваше като ново начало. Но началото съвсем скоро свърши и тя се озова в „ситуация“, както казваше майка ѝ. Въпреки нейните съмнения в бъдещето на компанията, те бяха постигнали нещо подобно на семейна стабилност, но навярно заради нестабилния характер на областта, в която работеха, Роби започваше да настоява да се оженят. След три месеца споделяне на едно и също легло Алекс осъзна, че повече от всичко останало той мечтае за дом и съпруга.

Винаги когато тя изразяваше колебанията си по въпроса, Роби незабавно го възприемаше като критика към способността му да си проправя път в живота, да създаде дом. Тя го обичаше, нали? Срещата им след две години раздяла бе почти комично страдна. И как иначе? Спорът, който току-що бяха прекъснали, се отнасяше за децата и по-точно за бебето на техен приятел, а оттук и за достойнствата на възпроизводството. Както обикновено, той смяташе, че Алекс не желае сериозно да се обвързва, само защото го смята за нестабилен.

Но причините бяха други, разбира се.

Тя почти не си спомняше нощта на убийствата. Преживяното я беше опустошило психически, знаеше го, сякаш някакво реле в мозъка ѝ бе изгоряло. Внезапно си представяше как Грант се обръща към нея и я изпълваше ужас, като че ли отново е на пода в онази кухня — същият ужас, неуталожен от изтеклите месеци. Роби ѝ казваше, че е станала прекалено нервна. Беше започнала да страда от мигрена.

Постоянно си спомняше отделни моменти. Стоеше навън на дъжда и трепереше — от студа, от шока или и от двете. После я обзе непреодолимо желание да избяга, да се махне и да не поглежда назад. Никога през живота си не бе изпитвала толкова силно отвращение. Примамляваше ѝ дори само от мисълта да се върне в къщата. Вече седеше в колата си с ръка на ключа, когато осъзна какви ще са последствията от бягството ѝ. Така щеше да даде повече време на другите да се измъкнат, да изтрият файловете и да унищожат доказателствата. Повече шансове да останат свободни. И после някой ден щеше да дойде нейният ред — поредният злощастен инцидент,

един от онези, които се случват ежедневно. Алекс извади клетъчния телефон от жабката и набра номера на полицията.

Разпитите продължиха цяла вечност, така поне ѝ се стори. Пристигаха автомобил след автомобил с въртящи се червени светлини. Пращането на полицейски радиостанции постепенно заглуши плисъка на дъжда. Из къщата запроблясваха фотографски светкавици. Върволица от непознати ѝ задаваха въпроси, много от които се повтаряха, като че ли се опитваха да я подведат. Воят на сирените прекъсваше отговорите ѝ. Някой ѝ донесе одеяло. После чаша кафе от термос. Когато две полицайки я откараха в шерифското управление, цялата къща бе оградена с лента за местопрестъпление.

Детективите не горяха от желание да я обвинят в убийство. Бяха открили прекалено много оръжия и трупове. Към пет часа престанаха да я разпитват и изслушаха пълните ѝ показания. Алекс им обясни всичко, което беше научила за „Провидънс Лайф“ и нейните незаконни операции. В осем бяха издадени заповеди за арест на неколцина членове на директорския борд на компанията. В четири часа на следващия следобед най-после я откараха у тях. При пристигането си завари друг полицай да разпитва госпожа Конъли за посетителите в къщата ѝ, както и екип, свалящ отпечатъци от бойлера. На другата сутрин в канал в източните покрайнини на Ню Лъндън откриха трупа на Лиз Фостър.

Залавянето на основните заподозрени отне доста време. Директорите на „Медан“ Харолд Тейт и Гай Пиласки бяха арестувани по домовете им, шефът на „Искове“ Дан Мичъл също. Дейвид Мълинс отишъл на работа в „Оушън Стейт“, както обикновено, разговарял с някого по телефона и внезапно решил, че има неотложен ангажимент някъде. Детективите го пресрещнаха на излизане. В куфарчето му намериха европейски корпоративни акции на стойност два милиона долара. Нютън Брейди бе арестуван на летището, след като лошото време бе забавило полета му за Монреал. Откриха тойотата на Том Хейман изоставена на международното летище „Брадли“ край Хартфорд, Кънектикът, макар че името му не фигурираше в списъците на пътниците. По-късно се установи, че е заминал за Канада. Оттогава за него не се чуваше нищо. Уолтър Нойман успя да стигне до Европа с фалшив паспорт, но в крайна сметка го заловиха в Женева и го заплашваше екстрадиране в Съединените щати. Същата процедура

предприеха срещу бившия председател на директорския борд на „Провидънс Лайф“ Ричард Гьобърт, който се беше заселил във Венецуела. До този момент резултатите бяха отрицателни. Що се отнасяше до двамата мъже, заподозрени в убийството на Лиз Фостър, те изобщо не бяха идентифицирани.

Повдигането на обвинения — в измама, ако не в убийство — се оказа по-лесно. Харолд Тейт и Дейвид Мълинс се съгласиха да съдействат на щатската прокуратура и техните показания за двете страни на операцията — генетичните изследвания и фалшифицирането на искиве — наред с информацията на Алекс бяха достатъчни, за да допълнят картината. Изясни се, че през седемте години от началото на измамата „Провидънс Лайф“ е спечелила повече от сто дваисет и пет милиона долара от изплащане на фалшиви застраховки — като в същото време печалбите ѝ постоянно нараствали. На кого точно принадлежат тези скрити средства представляваше сложен въпрос. „Провидънс Лайф“ нямаше акционери и въпреки че строго погледнато парите бяха на застрахованите, предявяването на претенции към такова неетично придобито богатство щеше да е трудно. Междувременно в края на септември се очакваше да започнат съдебните процеси на обвиняемите.

Алекс знаеше, че ще я призоват да свидетелства, навярно дори няколко пъти. С ужас очакваше завръщането, разбуждането на спомените. Но също като с резултатите от изследванията на „Медан“, не можеше вечно да се крие от това. Беше дошло време да приеме фактите.

Преди две седмици бе отишла на лекар в Рочестър и поиска да ѝ направят генетично изследване. Не че хранеше надежда резултатите да са различни от онези на „Провидънс Лайф“. Просто трябваше да поговори със специалист за практическото им значение, колкото и неприятно да се окажеше то. Беше време да каже и на Роби. До този момент не можеше да събере смелост, но щом официално получеше информацията за бъдещето си, вече нямаше оправдания да я крие. Трябваше да му признае истината: че по всяка вероятност няма да доживее до четирийсетия си рожден ден и че дори да остане жива, в резултат на превантивното лечение може да стане стерилна. И тогава щеше да се наложи да го напусне. Защото колкото и да възразяваше той — а Алекс знаеше, че Роби ще възразява — тя нямаше право да го

остави без деца. Нито него, нито никой друг. Колкото и години да ѝ оставаха, трябваше да ги изживее сама.

Тази сутрин от болницата бяха оставили съобщение на телефонния ѝ секретар. Молеха я да им позвъни. Имаше възможност да го направи, докато Роби се мъчеше да впечатли Лийт. Алекс въздъхна. Най-после започваше да приема, че няма начин да избяга. И без това трябваше да се върне в Провидънс за няколко дни за процеса. И тогава щеше да каже на Роби, че всичко е свършило. После отново щеше да изчезне, може би у дома при майка си. Тя избърса очите си с ръка. Краткият ѝ миг на сладки заблуди се приближаваше към края си.

Алекс пресече двора към къщата. Колито, което дремеше на верандата, се изправи и предпазливо излая. Тъкмо се канеше да почука на вратата, когато иззад ъгъла на сградата се появи жена с топ лека мрежа в ръце.

— Госпожа Харис?

— Аз съм — бодро отвърна жената. — Вие трябва да сте от метеоролозите, нали?

Тя остави мрежата до вратата и подаде ръка на Алекс. Бе на около трийсет и пет години, с дълга, завързана на опашка кестенява коса и бледи лунички.

— Алекс Тайнън.

— Беки. Искате ли кафе или кола?

— Не, благодаря, много мило от ваша страна. Дали бих могла да използвам телефона ви? Няма да разговарям дълго.

— Разбира се. Заповядайте.

Тя я отведе в тесен коридор. Покрай едната стена бяха наредени обувки. Голям кашон с ябълки отчасти задръстваше стълбището.

— Тук не сме точно като в лъскавите списания — подсмихна се госпожа Харис и вдигна от пода един гумен динозавър. — Някой ден може и да станем. Телефонът е ей там.

Алекс набра номера на болницата в Рочестър и я свързаха с доктор Съсмън. Гласът му веднага ѝ подсказа, че не знае как да се държи в такива случаи. Беше нов и навярно смяташе, че новината ще ѝ дойде като гръм от ясно небе.

— Хм, получихме резултатите от вашето изследване — накрая каза той, след като подробно я разпита как се чувства и как вървят

нещата в службата. — И реших, че сигурно бързате да научите... Но нещо ме озадачава.

Алекс въздъхна. Защо не изплюеше камъчето?

— Какво ви е накарало да си направите това изследване? Някой от семейството ви имал ли е някакви... някакви специални болести?

— Имате предвид рак?

— Ами...

— На мен поне не ми е известно.

— Тогава защо...

— Това е дълга история, докторе. Да речем, че имам предчувствие. Не е ли най-добре да си уговорим среща, за да обсъдим проблема? Възможностите, искам да кажа.

Доктор Съсмън се поколеба.

— Ами, разбира се, ако желаете. Ако смятате, че имате други причини за притеснение.

Алекс запремигва.

— Други причини ли? Не разбирам. Онзи ген не е ли достатъчна причина?

Лекарят се прокашля.

— За какъв ген говорите?

— BRCA1. Рак на гърдата и яйчниците. Осемдесет и пет процента вероятност, нали така?

— Хм, аз... според мен не е толкова висока. Освен това, изглежда, го нямате.

Тя залитна и се облегна на стената. Струваше й се невъзможно. Беше видяла резултатите със собствените си очи на компютъра на Рандъл Уайт. Изследванията на „Медан“ бяха донесли на измамниците от „Провидънс Лайф“ над сто милиона долара. Как можеха да грешат?

— Да не би да искате да кажете, че съм здрава, докторе? Че нямам този ген?

— BRCA1 ли? Не, Категорично не. Тъкмо затова ви попитах за семейството ви. Чудех се защо сте решили, че има някакъв проблем.

Алекс затвори очи и се наслади на вълната от облекчение, изпълнило я като силен наркотик. Бе толкова убедена, че анализът на „Медан“ е верен. Компания, спечелила сто милиона долара, не можеше да се пренебрегне с лека ръка. Но бяха допуснали грешка. И тя им беше повярвала — също като Майкъл Елиот.

За миг отдръпна слушалката от ухото си. В случая с Майкъл Елиот грешката не се дължеше на „Медан“. Пробите бяха подменени още преди да стигнат до лабораторията. От Рандъл Уайт. Бе го заявил Харолд Тейт и медиите бяха успели да се доберат до информацията. Можеше ли да...

Тя отново чу последните думи на Уайт: „Исках да сме заедно“. Беше се опитвал да ѝ обясни. По някое време, навярно след като данните са били въведени в системата, той бе подправил резултатите от изследването ѝ. За да ги открие тя. За да открие, че нейният свят, бъдещето ѝ внезапно се е свило в няколко кратки години. И да постъпи така, както е искал да стори Елиот, както всъщност и беше постъпила — да избяга. Да избяга заедно с него, защото бъдещето вече нямаше да има значение. И защото неговото богатство можеше да ѝ купи какъвто живот поиска. Каква алтернатива би имала? Да прекара последните си няколко години зад бюро, да се труди, за да придобие квалификация, която няма да има шанс да използва. Нищо чудно, че не бързаше да я върне на работа в „Провидънс Лайф“. Бе имал други планове за нея: да се грижи за него в дома му във Франция, а той да осигури верността ѝ с перспективата да ѝ остави всичко. Може би дори се беше съгласил с уволнението ѝ просто за да подкрепи предложението си.

Отвратителен егоизъм!

Доктор Съсмън говореше нещо. Алекс доближи слушалката до ухото си.

— Извинете ме, докторе. Аз... всичко това ме шокира. Но имате право, не очаквах резултатите от изследването да са негативни.

Той се засмя.

— Ами, що се отнася до BRCA1, можете да сте спокойна. Няма никакво съмнение. — Алекс чу шумолене на листове. — Има обаче... един момент да го открия. Да. Да, ако искате да знаете всичко, трябва да ви кажа, че установихме малка аномалия на хромозом седем. Има някои данни, съвсем косвени, че това може да доведе до...

— Почакайте — прекъсна го тя. — Моля ви, почакайте.

— Моля?

— Не казвайте нищо повече, доктор Съсмън. Разбирате ли... разбирате ли, истината е, че предпочитам да не зная.

Когато се върна в пикапа, Роби бе нервен и мрачен. Алекс остана с впечатлението, че разговорът с Бък Лийт не е минал много добре. Изгаряше от нетърпение да му съобщи добрата новина, но трябваше да почака. Това бе изключително важен въпрос, а до този момент тя го беше крила от него. Пък и Роби си имаше други проблеми.

— Разбира се, Лийт не каза нищо — й обясни той, когато потеглиха. — Но мисля, че няма да видим тия пари.

— Господин Харис не се ли ентусиазира?

— О, да. Симпатичен човек. Щял да се радва на всичко, което му помогне да проумее данните. Не е някой селяндур. Всъщност знае адски много за метеорологията.

— Тогава какъв е проблемът?

— Лийт. Мисля, че не разбира нищо. Постоянно зяпаше облаците и по лицето му виждах, че е тотално объркан. Нямахме никаква база за сравнение: нито акции, нито анализи на печалбите. Щеше да е много по-доволен, ако продавахме плочки за баня.

Алекс го слушаше, но без да го чува. Мислите й постоянно се връщаха към последния й спомен от Уайт. Беше се опитал да я манипулира, да я измами, сякаш нейният живот не означаваше нищо. В цялата история с „Провидънс Лайф“ най-много я смущаваше това, че Уайт е бил в основата на програмата за изолиране на риска. А после бе открил, че е един от генетичните пари. Фактът, че Уайт никога нямаше да бъде изправен пред съда, даваше на някои журналисти чувство за собственост върху случая. Най-подробно бяха разисквали състоянието му, онова, което му бе готвела хорейта на Хънтингтън. Силата на страданията му, действителни и очаквани, не позволяваше на Алекс да му се сърди. Той също беше жертва на този ужасен бизнес. И сега, след като скъсваше и последната си връзка с него — неговата жестока лъжа за бъдещето й — тя изпитваше само тъга.

Бяха спрели на железопътен прелез. Последните няколко вагона на някакъв товарен влак бавно минаваха пред тях. Роби я гледаше и сериозно й говореше нещо. Алекс разбра, че сигурно е приел разсеяното й мълчание като поредното съмнение в общото им бъдеще.

— ... да продължаваме да правим опити — накрая рече той. — Зная колко ти е трудно да живееш така, но дълбоко в себе си знаеш, че с компютърната техника, която вече имаме, със софтуера, който разработихме, всичко това просто няма начин да не проработи.

Влакът отмина и пред тях се разкри пътят, прав и с металически блясък. После се изсипа дъждът. Внезапен проливен дъжд, който изличи всичко останало освен жълтия сигнал на прелеза. Роби зяпаше пороя с отворена уста.

— Леле! — каза Алекс и избухна в смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.